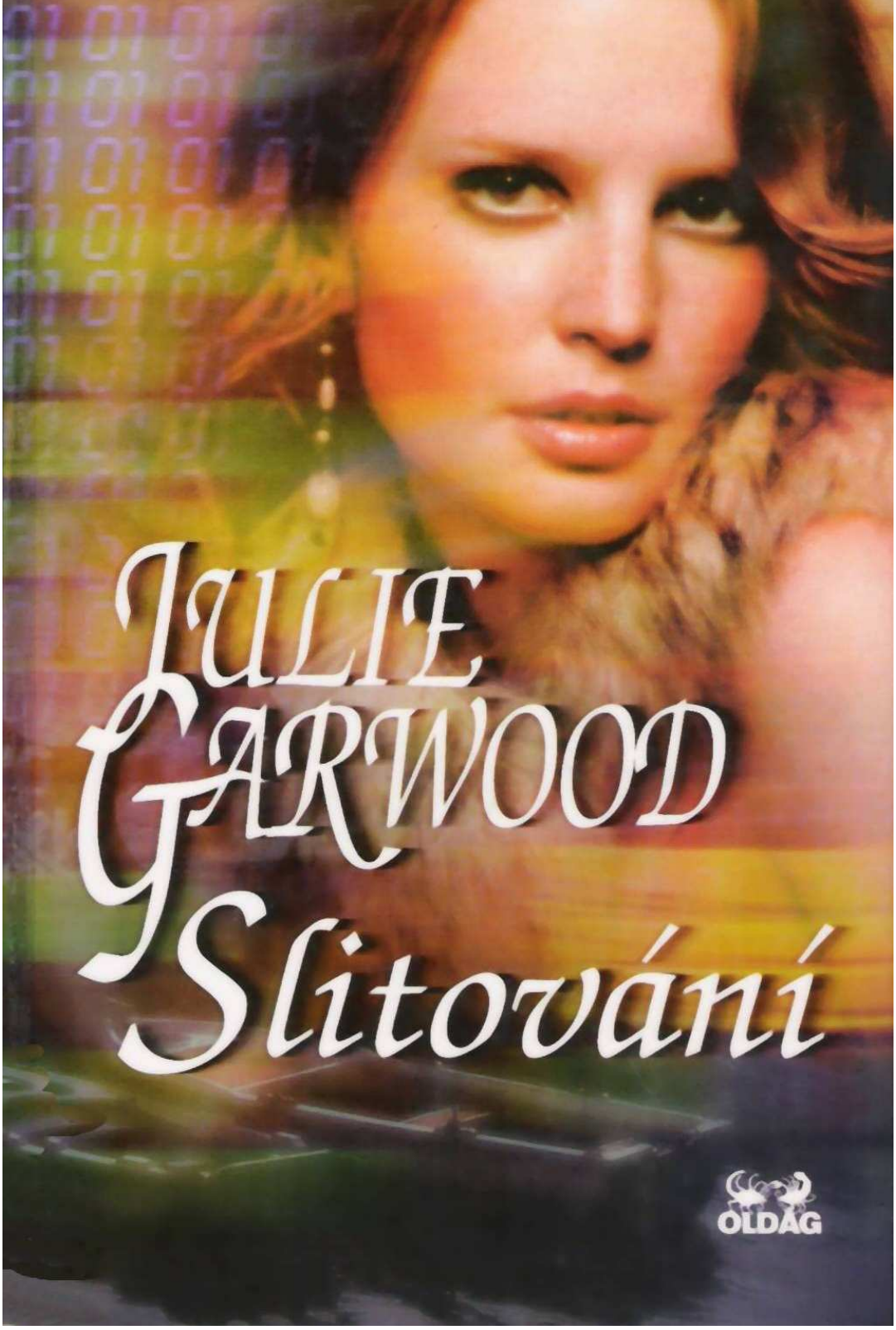
JULIE
GARWOOD
Slitování
OLDAG

JULIE GARWOOD

Slitování

Anotace

Prokurátoru Theo Buchananovi krásná lékařka Michelle Renardová prakticky zachrání život. Do mnohem většího nebezpečí ho přivádí záměr odhalit skupinu nelítostných zločinců operujících ve světě vysokých financí, která převádí miliony dolarů na bankovní účet na Kajmanských ostrovech. Součástí jejich dohody je i závazek, že konto zůstane netknuté, než částka na něm dosáhne čtyřiceti milionů dolarů. Šéf skupiny John nechá zabít svou nemocnou manželku a hranice mezi smrtí z milosrdenství a vraždou se rychle vytrácí…

Kliniku Michelle Renardové ničí vandalové, protože Michelle zná možná informace, které mohou přispět k odhalení zločinné čtveřice. Před časem tato žena zachránila Theovi život…

Dokáže teď pro ni on udělat totéž?

Julie Garwood

MERCY

Tato kniha je dílem fikce.
Jména, postavy, místa a události
jsou výtvorem autorčiných představ,
které vytvořila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými nebo mrtvými,
je čistě náhodná.

Copyright © Julie Garwood, 2001
All rights reserved
Translation © Magda Cindričová, 2003

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-86508-33-1

Mé sestře Mary Colette (Cookie) Bensonové
za smysl pro humor a dobré srdce

Prolog

To děvče zacházelo s nožem prostě úchvatně. Mělo přirozený talent, dar od Boha, jak alespoň tvrdil její otec, Jake Renard, když ve věku pouhých pěti a půl roku vykuchala svého prvního duhového pstruha s přesností a zručností profesionála. Otec byl tehdy na ni tak pyšný, že ji zvedl, posadil si ji na ramena a s hlavou sevřenou dvěma hubenými kolínky se vydal do své oblíbené hospody, do Labutě. Posadil ji na barový pult a svolal své kamarády, aby se podívali, jak kuchá další rybu, kterou přinesl v zadní kapse seprané kombinézy. Mila Mullena to tak nadchlo, že si jeho dcerku chtěl rovnou koupit za padesát dolarů, které hodlal vysázet na místě v hotovosti, a chvástal se, že za týden vydělá třikrát tolik, když dívenku půjčí místním rybářům z chat u ramene řeky.

Jake věděl, že Milo se takovým způsobem snaží projevit obdiv, a neurazil se. Vždyť mu kromě toho také poručil něco k pití a pronesl moc hezký přípitek na zdraví jeho talentované holčičky.

Jake měl tři děti. Nejstarší Remy a o rok mladší John Paul nebyli ještě v pubertě, ale otec už viděl, že ho přerostou. Hoši byli pořádní uličníci, každý den provedli nějakou neplechu, a oba mu připadali chytří jako čert. Jake byl na své syny pyšný, ale jeho největším miláčkem se stala malá Michelle. Nikdy jí nevyčítal, že když přicházela na svět, málem přitom zabila svoji matku. Jeho nejmilejší Ellii v posledních chvílích porodu praskla céva v hlavě, jak říkali doktoři. Jen co její dcerku omyli a zabalili do pokrývky, odvezli Ellii z manželského lože do místní nemocnice na opačném konci St. Claire. O týden později, když bylo jasné, že už se nikdy neprobere, ji sanitka převezla do státního ústavu. Doktor, který měl Ellii na starost, říkal tomu ohavnému místu sanatorium, ale sotva Jake spatřil strohou šedivou kamennou budovu obehnanou dvoumetrovým železným plotem, poznal, že mu lékař lhal. Se

sanatoriem to nemělo nic společného. Byl to prostě očistec, místo zde na Zemi, kde si odbývají trest všechny ubohé, ztracené duše, než je Všemohoucí povolá k sobě do nebe.

Když se Jake vypravil za manželkou poprvé, plakal, ale pak už se mu slzy v očích neobjevily. Pláč by ke zlepšení Elliina zdraví nepřispěl a ani by to hrozné místo, kde ležela, nijak nezpříjemnil. Z dlouhé chodby vedoucí středem budovy se otevíraly jedny dveře za druhými do pokojů s jedovatě zelenými stěnami, s chladnými šedivými čtverci linolea na podlaze a se starými rozviklanými postelemi, které vrzaly pokaždé, když se vytahovaly nebo spouštěly jejich bočnice. Ellie ležela ve velké čtvercové místnosti spolu s dalšími jedenácti pacientkami, z nichž některé byly při smyslech, ale většina ne, a kde nebylo ani dost místa, aby si Jake mohl k její posteli přisunout židli a na chvilku se posadit a promluvit k ní.

Cítil by se hůř, kdyby jeho žena věděla, kde se ocitla, ale mozek ji udržoval ve stavu trvalého bezvědomí. Jake usoudil, že to, co neví, ji nemůže rozčilovat, a ta skutečnost ho docela uklidňovala.

Každou neděli odpoledne, sotva vstal z postele a rozhýbal rozbolavělé tělo, brával Michelle na návštěvu k její matce. Oba pak, ruku v ruce, stáli v nohách Elliiny postele, dobrých deset nebo patnáct minut se na ni dívali a pak zase šli. Někdy Michelle natrhala kytku polních květin a uvila z nich hezký věneček. Ten pak položila na polštář, aby maminka cítila jejich sladkou vůni. Několikrát také uvila věnec z kopretin a nasadila ho matce na hlavu. Tatínek říkal, že s korunkou na hlavě vypadá maminka opravdu moc hezky, jako nějaká princezna.

O pár let později přálo Jakeovi Renardovi štěstí: v soukromé loterii vyhrál šedesát tisíc dolarů. Protože hra nebyla legální a stát o ní nevěděl, nemusel Jake ze své výhry odvést daň. Zpočátku uvažoval, že své ženě zaplatí příjemnější útulek, ale někde hluboko v mysli uslyšel Elliin hlas, který mu vyčítal, že je nepraktický, když chce utrácet peníze za něco, co nikomu nic dobrého nepřinese. A tak se Jake místo toho rozhodl, že za část vyhraných peněz koupí Labuť. Přál si, aby jeho hoši měli nějakou budoucnost, představoval si, že si vezmou lokál na starost, až dospějí, přestanou

nahánět děvčata a usadí se s manželkami a dětmi. Zbytek peněz uložil, aby měl něco na odpočinek.

Pokud Michelle nebyla ve škole – Jake si nemyslel, že potřebuje nějaké vzdělání, ale stát na rozdíl od něho ano – bral ji všude s sebou. Zatímco rybařil, sedávala vedle něho a přitom celý čas štěbetala jako straka nebo mu četla pohádky z knížek, které nosila z knihovny. Když si Jake odpoledne zdřímL, chystala na stůl a její bratři připravovali večeři. Byla docela šikovná hospodyňka. Udržovala dům v bezvadném pořádku a vůbec nic nesvědčilo o tom, že její otec a bratři jsou pěkní nepořádníci. V létě nikdy nezapomněla postavit na stůl hliněný džbánek s čerstvými květinami.

O večerech doprovázela Michelle Jakea do Labutě. Někdy v noci holčička usnula zkroucená za barem do klubíčka jako kotě a otec ji musel odnést do skladu za lokálem, kde pro ni upravil provizorní spací koutek. Hlídal svoji dceru jako oko v hlavě, ani na okamžik ji nespouštěl z očí, protože se domníval, že stejně jako spousta jiných děvčat ve farnosti nejspíš otěhotní a vdá se, než dovrší osmnáct. Nebylo to proto, že by Michelle nějak podceňoval, ale byl realista a v okolí Bowenu v Louisianě se všechna hezká děvčata vdávala velmi mladá. Tak to u nich prostě chodilo a Jake soudil, že jeho dcera nebude výjimkou z pravidla. Chlapci a dívky ve městečku neměli moc zábavy: nejčastěji se spolu potulovali a laškovali a bylo prostě nevyhnutelné, že děvčata nakonec založila rodinu.

Jake vlastnil čtvrt hektaru půdy. Po svatbě s Ellii tam postavil domek s jednou ložnicí, a jak se rodina rozrůstala, pár místností přidal. Když byli chlapci dost staří na to, aby mu mohli pomáhat, zvedl střechu a přistavěl ještě podkroví, aby i Michelle měla trochu soukromí. Rodina žila daleko u bažin na konci klikatící se prašné cesty zvané Mercy Road. Všude kolem se tyčily stromy, některé až stoleté. Na dvorku za domem stály dvě smuteční vrby skoro celé porostlé mechem, který visel z větví jako háčkovaná štóla až k zemi. Když se nad řekou převalovala mlha, zvedl se vítr a ozývalo se jeho kvílení, mech dostal v měsíčním světle tajuplný přízračný vzhled. Za takových nocí se Michelle obvykle vyplížila z podkroví a vklouzla do postele k Remymu nebo k Johnu Paulovi.

Z jejich domu bylo asi dvacet minut rychlé chůze do sousedního městečka St. Claire. Tam měli dlážděné ulice lemované stromy, ale nebylo to tam ani tak hezké, ani ubohé jako v Bowenu. Jakeovi sousedé si na chudobu už dávno zvykli. Dělali, co bylo v jejich silách, aby si v těch nehostinných končinách vydělali na živobytí, a každou středu večer sázeli nějaký ten ušetřený dolar. Utěšovali se nadějí, že jim bude přát štěstí, tak jako přálo Jakeovi Renardovi.

K dalšímu překvapivému zvratu došlo v Renardově rodině poté, co Michelle začala chodit do třetí třídy Základní školy Horatia Herberta. Dostala novou třídní učitelku – slečnu Jennifer Perinovou. Po čtyřech týdnech vyučování zadala slečna Perinová žákům standardizované testy, a jakmile získané výsledky vyhodnotila, poslala naléhavý vzkaz, aby se Michellini rodiče dostavili na třídní schůzku.

Jake totiž na třídní schůzky nikdy předtím nechodil. Teď si myslel, že jeho dcera něco vyvedla, třeba se i někde poprala. Když ji někdo provokoval, dovedla být pořádně divoká. A bratři ji naučili, jak se bránit. Na svůj věk byla dost malá, a tak předpokládali, že by se mohla stát terčem šikany násilníků. Proto se postarali, aby uměla opravdu bojovat – a nejenom čestně.

Jake dospěl k názoru, že by měl učitelce vyhovět. Oblékl si nejlepší sváteční oblek, stříkl na sebe trochu kolínské, kterou používal pouze při výjimečných příležitostech, a pěšky se vydal ke škole vzdálené dva a půl kilometru.

Ukázalo se, že se slečnou Perinovou to nebude jednoduché, což Jake přepokládal. Nepředpokládal však, že bude tak hezká. Okamžitě se ho zmocnilo podezření. Proč by atraktivní, mladá, svobodná ženská chtěla učit v takové díře, jako je Bowen? Se svou hezkou tvářičkou a pěknou figurou by přece mohla získat místo všude. A jak to, že se ještě nevdala? Připadalo mu, že má něco přes dvacet, což ve farnosti znamenalo, že je stará panna.

Učitelka ho ujistila, že mu nehodlá sdělovat žádné špatné zprávy. Spíš naopak. Chtěla mu říct, že Michelle je zcela mimořádné dítě. Jake ztuhl. Vysvětlil si její tvrzení tak, že jeho dcera to nemá v hlavě úplně v pořádku. Všichni ve farnosti přece říkali o Buddym Dupondovi, že je mimořádné dítě, i potom co ho odvlekla policie a zavřela do blázince, protože zapálil dům svých

rodičů. Buddy nechtěl nikomu ublížit, ani se nechystal nikoho zabít. Prostě ho fascinoval oheň. Takových ohýnků zapálil už asi dvanáct – všechny v močále, kde nenadělaly žádnou škodu. Řekl své matce, že se mu oheň moc líbí. Líbilo se mu, jak voní, líbilo se mu, jak ve tmě šlehají oranžové a žluté a červené plameny, a ze všeho nejvíc se mu líbily zvuky, které oheň vydával – praskání, syčení a prskání. Úplně jako popkorn. Doktor, který Buddyho vyšetřoval, si taky myslel, že jeho myšlení je mimořádné. Označil ho zvláštním jménem. Pyroman.

Nakonec se ukázalo, že slečna Perinová vůbec nechtěla Jakeovu holčičku urazit, a jakmile si to Jake uvědomil, ulevilo se mu. Učitelka mu řekla, že když vyhodnotila první soubor testů a porovnala výsledky, dala Michelle testovat odborníky. Jake nevěděl ani zbla o IQ nebo o tom, jak takoví experti můžou měřit inteligenci osmiletého dítěte, ale nepřekvapilo ho, že jeho Michelle je chytrá – což řekl i slečně Perinové – jako opice.

Bylo třeba, aby pro dítě udělal to nejlepší. Učitelka řekla Jakeovi, že Michelle už čte literaturu pro dospělé a že může přeskočit celé dva ročníky. Jestlipak ví, že jeho dcera má vlohy pro přírodní vědy a matematiku? Jake si ze všech těch učených řečí dal dohromady, že jeho holčička je od přírody génius.

Slečna Perinová mu řekla, že si myslí, že je dobrá učitelka, ale přesto není schopná vyjít vstříc Michelliným potřebám, co se týče vzdělání. Chtěla, aby děvče přestoupilo do nějaké soukromé školy, kde budou lépe rozvíjet její nadání a kde si bude moct sama stanovit postup osvojování znalostí – ať už to znamená cokoliv.

Jake se vztyčil nad učitelku, potřásl jí rukou a poděkoval za všechno hezké, co mu o Michelle řekla. Dodal ovšem, že nemá zájem posílat dceru někam pryč. Je přece ještě malá a bylo by to moc brzo, aby opouštěla rodinu.

Slečna Perinová ho požádala, aby ji vyslechl. Nabídla mu sklenku limonády a prosila ho, aby se s ní ještě na chvilku posadil. Protože si dala takovou práci s občerstvením – na stolku se objevil i talíř sušenek – Jake usoudil, že by se měl zachovat zdvořile a poslechnout si ji.

Učitelka pak začala rozvláčně vyprávět, jaké výhody by pro jeho dceru znamenalo mít dobré vzdělání. Snad by ji Jake nechtěl připravit o skvělou příležitost, jaká se jí naskýtá? Vytáhla ze

zásuvky svého stolu růžovou složku a podala mu tenkou brožuru s obrázky, aby viděl, jak taková škola vypadá. Ujišťovala ho, že by se tam Michelle líbilo. Musela by se tam samozřejmě pilně učit, ale měla by dost času i na zábavu.

Jake chtěl, aby jeho dcera měla to nejlepší, a tak pozorně poslouchal každé slovo slečny Perinové. Oba si spolu nakonec docela rozuměli, popíjeli nakyslou limonádu a zakusovali sušenky s arašídovou pomazánkou a přátelsky si povídali o jeho dcerce. Co Jakea ovšem navýsost urazilo, byl učitelčin návrh, že by mohl požádat o státní příspěvek na zaplacení školného. Možná by dokonce získal grant, který by nemusel vracet. Jake si musel připomenout, že ta žena je v Bowenu nová a nezná zdejší situaci. Jistě tím nemínila nic zlého. Prostě se snaží pomoct. Ale protože je ve farnosti nová, nemá vůbec ponětí, jak je v těchto končinách důležitá mužská hrdost. Když se muži vezme jeho hrdost, je to, jako byste mu vrazili nůž do srdce.

Jake zaťal zuby a zdvořile vysvětloval, že se mu nechce žít z nějakým milodarů a že nedovolí, aby za vzdělání jeho dcery platil někdo jiný než on.

Vzhledem ke své výhře se na zdejší poměry mohl považovat za bohatého, ale učitelka o jeho ternu samozřejmě nevěděla. Místní se nesvěřují přespolním se svými úspěchy v hazardu. Jake usoudil, že učitelka si možná dělá názor na rodinu podle toho, jak se její členové oblékají nebo kde žijí. A zároveň se rozhodl, že jestli se rozhodne poslat svoji dceru do té nóbl školy, využije svoji rezervu na odpočinek, a až peníze dojdou, možná by si jeho synové mohli přivydělávat nějakou vedlejší prací, aby pomohli s placením.

Ale pomyslel si, že než vysloví jakýkoli závěr, měl by celou věc probrat se svou ženou. Neustále si s Ellií povídal alespoň v duchu a rád si představoval, že je ráda, když s ní počítá, a že mu svým zvláštním způsobem pomáhá dospět k důležitým rozhodnutím v rodinných záležitostech.

Také usoudil, že by měl celou záležitost prodiskutovat s Michelle. Zaslouží si, aby ke své budoucnosti mohla něco říct.

Příští neděli ji vzal s sebou na ryby. Seděli vedle sebe na molu a jejich rybářské pruty se nakláněly nad kalnou vodou. Jake si připravil i nůž, pro případ, že by se chytil nějaký dravec.

„Ryby nekoušou, že ne?“ podotkl Jake a snažil se přijít na způsob, jak by se dostal k tématu nové školy.

„Jasně že ne, tati. Nechápu, proč jsme šli na ryby právě teď. Vždycky mi říkáš, že nejlepší je chytat ryby brzo ráno. Jak to, že jsi dnes chtěl jít tak pozdě? Vždyť už budou skoro čtyři.“

„Já moc dobře vím, kolik je hodin, ty rozumbrado. Chtěl jsem tě vytáhnout od tvých bratrů a v klidu si o něčem promluvit…, o něčem důležitém.“

„Tak proč se s tím páráš?“ zeptala se Michelle.

„Nebuď drzá.“

„Já nejsem drzá. Opravdu.“

Je prohnaná jako ještěrka, pomyslel si Jake, když viděl, jak na něho kulí velké modré oči. Bude jí muset zastřihnout ofinu, napadlo ho. Padá jí až do očí. Umínil si, že hned po večeři vytáhne nůžky.

„Ta slečna Perinová je opravdu moc hodná. A taky hezká.“

Michelle se od něj odvrátila a zadívala se na vodu. „O tom nic nevím. Docela hezky voní, ale moc se neusmívá.“

„Vyučování je vážná věc,“ vysvětloval Jake. „Zřejmě proto se moc nesměje. Vycházíš s ní dobře?“

„Myslím, že jo.“

„Včera jsme si o tobě hodně povídali.“

„Tak tohle jsi mi chtěl říct, že? Já jsem to věděla.“

„Buď chvilku potichu a dobře mě poslouchej. Slečna Perinová si myslí, že jsi mimořádné dítě.“

Michelle vykulila oči ještě víc a potřásla hlavou. „Ale já nezapaluju oheň, tatínku. Vážně.“

„Já vím, že ne,“ odpověděl Jake. „Tvoje učitelka nechtěla říct, že jsi taková jako Buddy Dupond. Myslí si, že jsi ohromně chytrá.“

„Já ji nemám ráda.“

Děvčátko se odvrátilo. Jake ji jemně šťouchl, aby se na něho podívala. „Jak to, že ji nemáš ráda? Je na tebe moc přísná?“

„Nevím, jak to myslíš, tatínku.“

„Dává ti ve škole moc těžké úkoly?“

Michelle se zachichotala, jako by se tatínkovi podařil dobrý vtip. „Kdepak. Ve škole je všechno úplně jednoduché a někdy se docela nudím, protože mám všechno hotové moc brzo a musím sedět a čekat, než mi slečna Perinová zadá něco dalšího. Někteří ve

třídě neumí ještě ani pořádně číst, a já jsem se to naučila, už když jsem byla malá, pamatuješ?“

Jake se usmál. „Pamatuju si, jak jsi mi četla noviny, když jsem se holil. Hodně ses toho naučila sama.“

„Ne, nenaučila. Písmenka jsi mě naučil ty.“

„Ale tys je začala spojovat do slov. A zvládla jsi to rychle. Vrhla ses na to jako kachna…“

„Do vody…,“ dodala Michelle.

„Správně, zlatíčko. A teď mi pověz, proč nemáš ráda slečnu Perinovou. Je to proto, že na ni musíš někdy čekat?“

„Ne.“

„Tak proč?“

„Chce mě poslat pryč,“ vyhrklo děvče. Z očí jí vytryskly slzy a hlásek se třásl. „Nebo ne, tatínku? Říkala mi, že chce, abys mě poslal do jiné školy, někam pryč, kde nikoho neznám.“

„No, měla bys vědět, že tvýho tátu nikdo nebude nutit dělat něco, co sám nechce, ale tahleta slečna Perinová… no, přinutila mě přemýšlet.“

„Strká nos, do čeho jí nic není. Nic si z ní nedělej.“

Jake zavrtěl hlavou. Jeho dcera právě použila jedno z jeho oblíbených doporučení. Když si ji dobírali její bratři, vždycky jí říkával, aby si z nich nic nedělala.

„Tvoje učitelka říkala, že máš opravdu vysoké IQ.“

„Já jsem to neudělala schválně.“

„Není nic špatnýho na tom, že je člověk chytrý, ale slečna Perinová si myslí, že bysme se měli snažit, abys využila příležitost a dostala to nejlepší vzdělání. Myslí si, že by z tebe mohlo něco být. Nikdy předtím jsem o tom neuvažoval, ale řek bych, že není nikde napsaný, že se musíš vdát a natošup mít hromadu dětí. Možná nás tyhlety rodinný starosti drží moc při zemi.“

„Možná, tatínku.“

Podle tónu jejího hlasu Jake poznal, že se ho jen snaží odbýt.

„Ale já na tom nechci nic měnit,“ dodala po chvíli.

„Já vím, že ne,“ řekl Jake. „Jistě chápeš, že maminka by chtěla, abychom udělali správnou věc.“

„Je maminka chytrá?“

„Samozřejmě, zlatíčko. Je chytrá.“

„A přitom se vdala a měla natošup děti.“

Panebože, to je ale vykutálená holka, pomyslel si Jake. A jak to, že potřeboval mluvit s novou učitelkou, aby si to uvědomil?

„To proto, že jsem se nablízku vyskytl já a ona neodolala.“

„Protože jsi byl neodolatelný, je to tak?“

„Správně.“

„Možná by sis měl s maminkou promluvit, než se rozhodneš poslat mě někam pryč. Možná bude vědět, co bys měl udělat.“

Jake byl tak ohromený tím, co řekla, že málem vyskočil. „Ty víš, že si s maminkou povídám?“

„Uhm.“

„A jak jsi to poznala?“

Michelle se na něj usmála a oči jí svítily. „Protože někdy mluvíš nahlas. To nevadí, tatínku. Vždyť já si s maminkou taky ráda povídám.“

„Tak dobře. Zítra, až půjdeme za maminkou, promluvíme si s ní oba.“

Michelle spustila nohy do vody a začala kolem sebe cákat. „Já myslím, že mi řekne, že bych měla zůstat doma s tebou a s Remym a s Johnem Paulem.“

„Poslouchej…“

„Tatínku, vyprávěj mi, jak jste se s maminkou seznámili. Já vím, že jsi mi to říkal už stokrát, ale chtěla bych to slyšet znovu.“

To už bylo jiné téma a Jake věděl, že Michelle na ně zavedla řeč úmyslně. „Ale my teď nemluvíme o mamince a o mně. Mluvíme o tobě. Chci se tě na něco důležitého zeptat. Odlož prut a dobře mě poslouchej.“

Michelle udělala, co tatínek chtěl, a pak čekala s rukama složenýma v klíně. Jako malá slečna, pomyslel si Jake. Jak je to, hrome, možné, když žije se třemi tvrdošíjnými neotesanci?

„Kdyby sis mohla vybrat ze všeho, co na světě existuje, čím bys chtěla být?“ Michelle složila prsty do stříšky. Jake ji zatahal za vlasy svázané do ohonu, aby mu věnovala pozornost. „Nemusíš se před tatínkem stydět. Jenom mluv.“

„Já se nestydím.“

„Začínají ti červenat vlasy a taky pihy.“ Michelle se zachichotala. „Vlasy mám červené už od narození a pihy přece nemůžou změnit barvu.“

„Tak odpovíš mi, nebo ne?“

„Napřed mi musíš slíbit, že se mi nebudeš smát.“

„Nebudu se ti smát.“

„Ale Remy a John Paul by se mi možná smáli.“

„Tvoji bratři jsou ťulpasové. Smějou se všemu, ale dobře víš, že tě mají rádi a že dělají, co ti na očích vidí.“

„Já vím,“ přisvědčila Michelle.

„Pořád čekám na tvoji odpověď. Zdá se, jako bys už měla nějakou představu, čím bys chtěla být.“

„Mám,“ přiznala dcera. Podívala se mu do očí, aby se ujistila, že se nesměje, a pak zašeptala: „Chtěla bych být doktorka.“

Jake nedal najevo překvapení, jen dlouho mlčel a přemítal.

„No, a proč si myslíš, že by se ti taková práce líbila?“ zeptal se.

„Protože bych možná mohla něčemu… pomoct. Přemýšlela jsem o tom už dávno, už když jsem byla malá.“

„Pořád jsi malá,“ prohlásil Jake. „A doktoři pomáhají lidem, ne věcem.“

„Já vím, tatínku,“ řekla Michelle tak přemoudřelým hlasem, že se Jake přece jen musel usmát.

„A víš už, komu bys chtěla pomoct?“

Tatínek objal dcerku kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Odpověď znal, ale chtěl ji slyšet od ní.

Michelle si odhrnula vlasy z očí a pomalu přikývla. „Myslela jsem, že bych mohla něco udělat s maminčinou hlavou. Aby mohla jít domů.“

Kapitola 1

Současnost, New Orleans

Zpočátku to vypadalo jako smrt z milosrdenství.

Umírala velmi, velmi pomalu. Každý den se objevila další známka chátrání, další kousíček jejího kdysi tak nádherného těla poznamenala neúprosná choroba. Ubohá Catherine. Před sedmi lety to byla překrásná nevěsta s dokonalou postavou a vosím pasem, po níž muži toužili a které ženy záviděly, ale teď bylo její tělo neforemné a opuchlé a kdysi bezvadná alabastrová pleť nažloutlá a pokrytá skvrnami.

Bývaly chvíle, kdy ji její manžel John už nepoznával. Ale pamatoval si, jak vypadala dříve, a tak si s úděsnou jasností uvědomoval, co se s ní stalo. Nádherné jiskrné zelené oči, které ho tak uchvacovaly, když se s ní setkal poprvé, byly teď bez výrazu a zakalené po nadměrném množství utišujících léků.

Krutost si dávala se zabíjením na čas a on neměl ani okamžik úlevy. Nenáviděl noční příchody domů. Vždycky se napřed zastavil na Royal Street, aby koupil velikou čokoládovou bonboniéru. Byl to zvyk, s nímž začal před několika měsíci, aby jí dokázal, že ji stále miluje navzdory tomu, jak vypadá. Mohl si samozřejmě objednat dodávku bonboniéry až do domu, ale pochůzka alespoň oddálila okamžik, kdy se bude muset objevit před ní. Druhého dne ráno bude téměř prázdná zlatá krabice ležet v porcelánové nádobě na odpadky vedle ohromné postele s baldachýnem. On bude předstírat, že si nevšiml, že se přecpala sladkostmi, a ona zrovna tak. John jí už neměl za zlé její žravost.

Předpokládal, že jí bonbony přinášejí potěšení, kterého měla v poslední době svého bezútěšného, tragického života moc málo.

Někdy se poté, co koupil bonboniéru, vracel do své kanceláře a pracoval, dokud ho nepřemohla únava a nepřinutila ho přece jen jít domů. Když ujížděl ve svém BMW se sklápěcí střechou po St.

Charles ke Garden District v New Orleansu, nevyhnutelně se roztřásl, jako by trpěl zimnicí, ale ve skutečnosti mu nebylo fyzicky zle, dokud nevstoupil do černobílé předsíně svého domu. Kufřík od Gucciho odložil na stůl v hale a s bonboniérou v ruce se na minutu nebo dvě zastavil před zrcadlem ve zlatém rámu a uklidňoval se hlubokými nádechy. Přestože mu to nikdy nepomohlo, držel se toho zvyku večer co večer. Kromě jeho přerývaného dechu bylo slyšet tikání hodin po dědečkovi visících na stěně vedle zrcadla. Jejich zvuk mu připomínal časovanou bombu. Bombu, kterou má v hlavě a která se chystá explodovat.

Říkal si, že je zbabělec, a přinutil se vykročit po schodech nahoru. Pomalu kráčel po točitém schodišti, ramena ztuhlá, žaludek křečovitě sevřený a nohy těžké tak, jako by na nich měl pytle cementu. Než se dostal na konec dlouhé chodby, na čele mu vyrazily krůpěje potu a zároveň se třásl chladem.

Osušil si čelo kapesníkem, vyloudil na tváři strojený úsměv, otevřel dveře a ze všech sil se snažil obrnit proti odpornému zápachu, jímž byl prosycen vzduch. Pokoj čpěl pilulkami s železem a pohlcovač pachů s těžkou vanilkovou vůní, který služky rozprašovaly do zatuchlého ovzduší, zápach ještě zhoršoval. Některé noci to bylo tak zlé, že pod nějakou záminkou rychle opouštěl pokoj, aby neslyšela, jak dáví. Šel by kamkoliv, jen aby nepoznala, jak se mu hnusí.

Jindy si s tím jeho žaludek dokázal poradit. Zavřel oči, když se k ní sklonil a políbil ji na čelo, o kousek poodstoupil a začal s ní mluvit. Postavil se k trenažéru, který jí koupil rok po svatbě. Už si ani nepamatoval, jestli na něm kdy cvičila. Na jeho rukojetích teď visely stetoskop a dva stejné objemné župany z květovaného hedvábí a široký černý vinylový pás pokrývala vrstva prachu. Zdálo se, že posluhovačka ho neustále zapomíná utřít. Někdy, když už nemohl snést pohled na Catherine, se otočil a z obloukového benátského okna vyhlížel ven na anglickou zahradu za domem ozářenou měkkým světlem, kterou stejně jako všechny ostatní miniaturní zahrádky ohrazoval plot z černého tepaného železa.

Za ním zářila televizní obrazovka. Televize byla zapnutá čtyřiadvacet hodin denně, vyladěná buď na nějakou talk show, nebo teleshopping. Catherine nikdy nenapadlo ji vypnout, když s ním hovořila, a jemu to postupem času přestalo vadit. Naučil se

ignorovat i neustálý proud její řeči, ale často se přistihl, jak se diví chátrání jejího mozku. Jak se může vydržet celé hodiny dívat na takové žvásty. Než její život a osobnost pohltila zhoubná choroba, projevovala se jako intelektuálka, která každou reklamu doprovázela vtipnými, neuvěřitelně břitkými šlehy. Pamatoval si, jak měla ráda politické debaty – když se k dokonale upravenému nedělnímu stolu vedle ní posadil zarytý konzervativec, hned to začalo jiskřit – ale teď jediným tématem, o němž byla ochotná mluvit a které ji zajímalo, byla funkce jejích střev. A kromě toho samozřejmě jídlo. Vždycky ji těšilo mluvit o dalším jídle.

Často se v myšlenkách vracel o sedm let zpátky k jejich svatebnímu dni a připomínal si, jak zoufale po ní toužil. V oněch dobách nesmírně dychtil zdržovat se s ní v jednom pokoji – zatímco teď spával v jednom z pokojů pro hosty – a ta touha ho sžírala jako kyselina.

Než byla nucena zůstávat přes den v posteli, dal prostornou ložnici vymalovat v bledě zeleném tónu. Stál zde mohutný nábytek ve stylu italské renesance a dekoraci tvořily sochy jeho oblíbených římských básníků, Ovidia a Vergilia. Jejich sádrové busty stály na bílých sloupcích po stranách arkýřového okna. Pokoj se mu zpočátku velice líbil, a když nápaditá mladá architektka dokončila jeho zařizování, najal si ji, aby mu zařídila také jeho kancelář. V poslední době se mu však ložnice hnusila, protože představovala to, co mu v životě chybělo.

I když se sebevíc pokoušel, nemohl uniknout vtírajícím se vzpomínkám. Před několika týdny si smluvil schůzku s jedním ze svých partnerů v novém moderním bistru na Bienvillu, kde měli poobědvat, ale jen co vstoupil dovnitř a spatřil bledězelené stěny, zvedl se mu žaludek a sotva mohl popadnout dech. Prožil pár minut plných hrůzy, v nichž si myslel, že dostal infarkt. Mohl zavolat první pomoc, ale neudělal to. Místo toho vyběhl ven na světlo a začal zhluboka dýchat. Na tváři ucítil slunce a to mu pomohlo. Pak si uvědomil, že se jedná o silnou bolest způsobenou záchvatem úzkosti.

Někdy mu připadalo, že přichází o rozum.

Naštěstí se mohl spolehnout na podporu svých tří přátel. Každý pátek odpoledne s nimi chodíval na skleničku, aby se odreagoval, a vždycky se na to nevýslovně těšil, protože se alespoň na chvíli

zbavil tíživého břemene. Kamarádi ho vyslechli, projevili mu soucit a ujistili ho o svých sympatiích.

Jak ironické bylo řízení osudu, který umožňoval, aby právě on mohl být venku a popíjet s kamarády, zatímco Catherine trávila nekonečné hodiny o samotě! Jestli chtěl osud někoho potrestat za spáchané hříchy, proč ji, a ne jeho? Catherine byla vždy čestnější a ušlechtilejší než on. Nikdy v životě nepřestoupila zákon, nikdy nedostala ani pokutu za parkování a zděsila by se, kdyby věděla, co její muž se svými kamarády provádí.

Říkali si Klub střadatelů. Čtyřiatřicetiletý Cameron byl v jejich spolku nejstarší. Dallas a John měli třiatřicet a Preston, kterému pro jeho atraktivní, výrazný vzhled přezdívali Krasavec, byl ve svých dvaatřiceti nejmladší. Čtyři přátelé navštěvovali stejnou soukromou školu, a přestože nechodili do jedné třídy, něco je k sobě přitahovalo, protože měli hodně společného. Vyznačovali se především podnikavostí a ambiciózností. Měli také podobné náročné požadavky a neváhali porušit zákon, aby dostali, co chtěli. Na šikmou plochu sklouzli už na střední škole, jakmile zjistili, jak snadno jim projdou drobné krádeže. Zároveň přišli na to, že to není příliš výnosné. Na vysoké pak, v podstatě z recese, spáchali první závažný trestný čin: vyloupili klenotnictví v nedalekém městě a drahé kameny prodali. Pak John, mozek celého klubu, usoudil, že riziko takových akcí je příliš velké ve srovnání s tím, co jim přinesou, protože i nejlépe připravené plány mohou ztroskotat, zapůsobí-li prvek náhody a překvapení. A tak se začali věnovat rafinovanějšímu zločinu, především podvodným obchodním transakcím, a využili svého vzdělání, aby si vybudovali potřebné vazby.

První skutečně velký zisk jim přinesl internet. Vytáhli své elegantní notebooky a pod cizími jmény nakoupili bezcenné akcie, pak prostřednictvím internetu rozšířili falešné údaje a fámy a poté, co hodnota akcií vylétla do závratné výše, prodali své podíly dřív, než kontroloři přišli na to, co se děje. Výnosnost tohoto drobného kousku činila přes pět tisíc procent.

Každý dolar, který získali podvodem nebo krádeží, uložili na konto svého klubu na Kajmanských ostrovech. Než celá čtveřice dokončila vysokou školu a začala pracovat v New Orleansu, nashromáždilo se na účtu přes čtyři miliony dolarů.

Což jen zvýšilo jejich chuť.

Při jedné společné schůzce prohodil Cameron, že kdyby je někdy vyšetřoval psychiatr, zjistil by, že všichni jsou sociopati. John s ním nesouhlasil. Sociopat přece nebere v úvahu potřeby nebo přání jiných. Zatímco oni jsou přece oddaní společné věci a svazku, který uzavřeli, aby přinášel prospěch jim všem. Jejich cílem bylo získat osmdesát milionů dolarů, a to do dne, kdy nejstarší z nich překročí čtyřicítku. Když Cameron slavil třicáté narozeniny, měli už polovinu.

Nic je nemohlo zastavit. Během let pouto mezi přáteli zesílilo a upevnilo se a teď by každý z nich udělal skutečně cokoli, aby pomohl ostatním.

Přestože všichni byli pro klub velkým přínosem a vkládali do něho své specifické nadání, Cameron, Dallas i Preston věděli, že řídící osobností je John a že bez něho by se nikdy nedostali tak daleko. Nemohli si dovolit ho ztratit, a tak si dělali čím dál větší starosti s jeho zhoršující se psychikou.

John měl problémy, ale nikdo nevěděl, jak mu pomoct. Jenom poslouchali, jak si vylévá srdce. Tématem samozřejmě byla jeho milovaná žena a John jim sděloval informace o posledních příznacích strašlivého vývoje. Vzhledem ke Catherinině chorobě ji nikdo z nich neviděl už několik let. Stranila se lidí, protože chtěla, aby si ji pamatovali takovou, jaká byla kdysi. Posílali jí samozřejmě dárky a přání. Přestože s Johnovou ženou upřímně cítili, mnohem větší starosti jim dělal on. Vždyť byl pro ně skoro bratrem. Shodli se na tom, že pro Catherine se nedá nic udělat. Pro něj však ano. A viděli něco, co on vidět nemohl: že se řítí do zkázy. Poznali, že se v poslední době nemůže soustředit na práci – což bylo při jeho povolání nebezpečné – a také příliš mnoho Pije.

Z Johna se stával alkoholik. Jednou Preston pozval jeho a ostatní kamarády do svého nového bytu ve střešní nástavbě, aby společně oslavili poslední úspěšnou akci. Seděli na měkkých čalouněných židlích u stolu v jídelně, před sebou panoramatický výhled na Mississippi. Bylo pozdě, skoro půlnoc, a oni v inkoustové tmě pozorovali blikající světla. Každých pár minut se někde v dálce ozval ponurý tón mlhové sirény.

Johna se zmocňovala melancholie. „Jak dlouho se už známe?“ pronesl ztěžklým jazykem. „Pamatuje si to někdo?“

„Asi milion let,“ odpověděl Cameron a sáhl po lahvi chivasu.

Dallas vyprskla smíchy. „Člověče, to je ale doba, nezdá se ti?“

„Od střední školy,“ řekl Preston, „když jsme založili Klub střadatelů.“ Obrátil se k Johnovi. „Tys mě tehdy k smrti děsil. Vždycky jsi byl tak elegantní a sebejistý. A měl jsi vybranější chování než učitelé.“

„Co sis myslel o mně?“ chtěl vědět Cameron.

„Býval jsi nervózní,“ odpověděl Preston. „Vždycky jsi býval… podrážděný. A víš, co si myslím? Že takový jsi pořád,“ dodal.

Dallas přikývla. „Vždycky jsi býval z naší party ten nejbázlivější.“

„A škarohlíd,“ řekl Preston. „Zatímco já a Dallas jsme bývali…“

„Troufalejší,“ nadhodila Dallas. „Nikdy bych se s vámi nespřátelila, kdyby nás John nesvedl dohromady.“

„Já jsem viděl to, co vy ne,“ prohlásil John. „Talent a ziskuchtivost.“

„No, no,“ řekl Cameron a s významným gestem pozvedl sklenku na pozdrav ostatním.

„Myslím, že mi bylo teprve šestnáct, když jsme založili klub,“ řekla Dallas.

„To jsi byla ještě panna, ne?“ zeptal se Cameron.

„Kruci, to ne. O panenství jsem přišla v devíti.“

Její přehánění je rozesmálo. „No tak dobře, byla jsem o něco starší,“ připustila Dallas.

„Bože, my jsme ale byli drzí spratci, že? Mysleli jsme si, jak nejsme s tím naším klubem chytří,“ podotkl Preston.

„*Byli* jsme chytří,“ namítl Cameron. „A měli jsme štěstí. Uvědomujete si, jak hloupě jsme riskovali?“

„Vždycky když jsme se chtěli opít, svolali jsme klubovou schůzi,“ připomněla Dallas. „Ještě že se z nás nestali alkoholici.“

„Kdo říká, že nestali?“ prohlásil Cameron a znovu se zasmál.

John pozvedl sklenici. „Připíjím na zdraví klubu a na slušné hromádky peněz, které nám právě přibyly díky Prestonově milé důvěrné informaci.“

„Správně,“ ozval se Cameron, když jeho sklenka zazvonila s ostatními. „Ale stejně pořád nechápu, jak jsi z té ženské něco vyrazil.“

„Jak myslíš, že jsem ji dostal?“ opáčil Preston. „Opil jsem ji, otupil jí mozek, a když usnula, prohlédl jsem si její soubory na počítači. Práce na jednu noc.“

„Vyspal ses s ní?“ zeptal se Cameron.

„Vyspal? Kdo tomu dnes tak říká?“ podivil se Preston.

„Chci vědět, jak se ti to podařilo. Tu ženskou jsem viděla. Je to cuchta,“ prohlásila Dallas.

„Hele, udělal jsem, co jsem musel. Prostě jsem myslel na osm set tisíc, které nám to přinese, a pak…“

„Co?“ vyzvídal Cameron.

„Zavřel jsem oči, chápete? Ale nemyslím, že bych to dokázal ještě jednou. Bude to muset převzít někdo z vás, hoši. Zatraceně to člověka… vyždímá,“ dodal a ušklíbl se svému vtipu.

Cameron dopil a natáhl se po láhvi. „S tím nepočítej. Měl by ses té práce držet tak dlouho, pokud budou ženské šílet při pohledu na tvoje svaly a tvář filmové hvězdy.“

„Za pět let si budeme moct začít užívat. Budeme moct odejít, zmizet, když bude třeba, dělat si, co chceme. Nezapomínej na náš cíl,“ připomněla Dallas.

John potřásl hlavou. „Myslím, že dalších pět let už to nevydržím. *Vím*, že to nedokážu.“

„Poslyš, musíš se dát dohromady,“ řekl Cameron. „Ztratili bychom příliš mnoho, kdybys teď odpadl. Slyšíš? Jsi mozek celého spolku. My ti jenom…“

Nemohl přijít na správný výraz. Preston mu napověděl: „Přihráváme?“

„Ano,“ řekla Dallas. „Ale všichni plníme své specifické úkoly. A John není jediný, kdo pracuje mozkem. Já jsem přivedla Monka, vzpomínáte si?“

„Á, proboha, teď není čas na vynášení zásluh,“ zamručel Preston. „Nemusíš nám připomínat, kolik toho děláš, Dallas. Všichni víme, jak se nadřeš. Ovšem na druhé straně je to to jediné, co máš na starosti. Nevěnuješ se ničemu kromě svého zaměstnání a našeho klubu. Kdy sis naposledy vyjela někam ven nebo se vypravila na nákupy? Řekl bych, že nikdy. V jednom kuse nosíš stejné oblečení. Oběd si pořád nosíš v hnědém sáčku – a vsadil bych se, že si ten sáček bereš s sebou domů, abys ho mohla použít

další den. Když už jsme u toho, kdy jsi naposled platila nějaký účet?“

„Chceš říct, že jsem škrt?“ ohradila se Dallas.

Než mohl Preston odpovědět, vložil se do řeči Cameron. „Nechte toho, vy dva. Nezáleží na tom, kdo z nás je chytřejší nebo kdo se nejvíc nadře. Odsoudili by nás všechny. Víte, kolik let bychom si odseděli, kdyby se přišlo na to, co všechno máme na svědomí?“ zeptal se Cameron.

„Na to nikdy nikdo nepřijde,“ ohradil se rozzlobeně John. „Nikdo nezjistí, kde je třeba hledat. Tím jsem si jistý. Neexistují žádné záznamy kromě těch, které mám doma na počítači, a k těm se nikdy nikdo nedostane. Žádné jiné důkazy nejsou, žádné telefonáty, žádné písemné doklady. I kdyby se o něco začala zajímat policie nebo některý specializovaný útvar, nenašli by nic, co by nám mohli přišít. Jsme čistí.“

„Mohl by nás shodit Monk.“ Cameron nikdy nevěřil jejich pomocníkovi neboli „najatému spolupracovníkovi“, jak mu říkal John, ale potřebovali někoho spolehlivého jako prodlouženou ruku a Monk odpovídal požadavkům. Byl zrovna tak chamtivý a zkorumpovaný jako oni a mohl všechno ztratit, kdyby neudělal, co po něm chtějí.

„Pracuje pro nás dost dlouho, abys mu konečně mohl začít věřit, Camerone,“ řekl Preston. „Kromě toho, kdyby šel na policii, dopadl by mnohem hůř než my.“

„V tom máš pravdu,“ zamumlal John. „Poslyšte, já vím, slíbili jsme si, že budeme pokračovat, dokud Cameron neoslaví čtyřicítku, ale řeknu vám, že tak dlouho nevydržím. Někdy se mi zdá, že mi mozek… sakra, já už nevím.“

Vstal ze židle a zamířil k oknu. S rukama založenýma za zády pak zůstal stát a vyhlížel na světla venku. „Vyprávěl jsem vám někdy, jak jsem se seznámil s Catherine? Potkali jsme se v Centru moderního umění. Oba jsme si chtěli koupit tentýž obraz a jaksi se stalo, že během našeho vášnivého sporu jsem se do ní zamiloval. Pánové, kdybyste viděli, jak to mezi námi jiskřilo… To bylo něco! A to jiskření vydrželo celé roky. Teď umírá, a já s tím nemůžu nic dělat.“

Cameron se podíval na Prestona a Dallas, a když oba kývli, pokračoval: „Všichni víme, jak Catherine miluješ.“

„Ale nedělej z ní světici, Johne. Taky přece není dokonalá," nadhodila Dallas.

„Teď jsi to přehnala," zamumlal Preston.

„To je v pořádku. Já vím, že Catherine není dokonalá. Má svoje chyby jako my všichni. Kdo nemá nějaké ty mouchy?" řekl John. „Třeba jak se bojí, že jí něco bude chybět, a chce mít ode všeho náhradu. Na stolku u postele má dva televizory, úplně stejné. Jeden z nich je zapnutý celý den i noc, ale ona se bojí, že by se mohl porouchat, a tak chce mít zálohu. Totéž dělá, když si něco objednává z obchodního domu nebo z katalogu. Všechno si kupuje dvojmo, ale komu to vadí?" zeptal se. „Nikomu tím neubližuje a v poslední době má tak málo radostí ze života. Upíná se na mě, protože mě miluje." Sklonil hlavu a zašeptal. „Je celý můj život."

„Ano, my víme," přisvědčil Cameron. „Ale děláme si o tebe starosti."

John se prudce obrátil. Jeho tvář sálala hněvem. „Kruci, děláte si starosti o sebe. Myslíte si, že něco zmrvím, že?"

„Napadlo nás to," připustil Cameron. „Johne, nemůžeme si dovolit, aby ses zbláznil," řekl Preston. „Já se nezblázním."

„Jo, fajn," řekla Dallas. „Něco vám navrhnu. John se na nás obrátí, až bude potřebovat pomoc. Co říkáš, Johne?" John přikývl. „Jasně."

Jeho přátelé pak přešli na jiné téma a zbytek večera se věnovali plánování svého dalšího projektu.

Dále se scházeli každý pátek odpoledne, ale o Johnově narůstající depresi se už nezmiňovali. Nikdo ostatně nevěděl, co by se v tom směru dalo dělat.

Uplynuly tři měsíce a o Catherine se nikdo nezmínil. Pak se John zhroutil. Nemohl se dál dívat, jak Catherine trpí. Ostatním řekl, že si celou dobu dělá starosti o peníze, což bylo v podstatě absurdní, vzhledem k tomu, že na kontě klubu měli celé miliony. Ovšem miliony, na které ještě pět let nemohou sáhnout. Vysvětlil přátelům, že zdravotní pojištění pokrývá jen nepatrnou část výloh na Catherinino léčení, ale zdaleka nestačí, a kdyby se jeho žena měla léčit dál, její majetek by byl nakonec pryč a jeho by to finančně zruinovalo. Ledaže by ostatní souhlasili, aby vzal něco z klubového konta.

Cameron namítl: „Všichni víte, jak *mně* chybějí peníze, s tím, co mě stojí rozvod a tak, ale jestli na konto sáhneme teď, než tam bude celá dohodnutá částka, vznikne písemný důkaz a…“

John ho přerušil: „Já vím. Je to nebezpečné. Asi jsem s tím neměl začínat. Já už něco vymyslím.“

Příští pátek odpoledne se sešli ve svém oblíbeném baru u Dooleyho. Venku duněly hromy a pršelo a z reproduktorů se ozýval zpěv Jimmyho Buffetta. John se naklonil nad stůl a zašeptal své hříšné přání.

Že se chce zabít a celou trýzeň ukončit.

Jeho přátelé se zhrozili a rozhořčili. Vyčítali mu, jak vůbec může na tak nesmyslnou věc pomyslet, ale netrvalo dlouho a přišli na to, že jejich výčitky mu nepomůžou. Uvědomili si, že jeho zoufalství a depresi naopak zvyšují. Zanechali tvrdých slov a začali Johnovi projevovat soucit a účast. Co by pro něho mohli udělat?

Jistě se něco najde.

Mluvili dál, hlavy nakloněné k sobě, jak tak seděli kolem stolu v koutě, a přemítali, jak by vyřešili kamarádovu neudržitelnou situaci. Později, skoro o půlnoci, po nekonečném debatování sebral jeden z nich odvahu a navrhl to, na co mysleli všichni. Nad ubohou ženou se už vznáší anděl smrti. Jestli by měl někdo zemřít, měla by to být Johnova nešťastná trpící manželka.

Pokud je nějaká smrt skutečně nutná.

Později si už nikdo nemohl vzpomenout, kdo z nich vyslovil návrh, že by se měla zabít.

Další tři páteční odpoledne tu možnost znovu probírali, pak diskuze skončila a došlo k hlasování. Odtud už nebylo návratu.

Výsledek byl jednomyslný. Žádný člen klubu nezačal s úhybnými manévry nebo vtíravými pochybnostmi.

Jejich rozhodnutí, že Catherine musí zemřít, bylo nezvratné a trvalé jako zaschlá krev na bílém koberci.

Nepovažovali sami sebe za zrůdy, ani nepřiznávali, že jejich jednání motivuje chamtivost. Mysleli si o sobě, že jsou prostě intelektuálové, kteří dosáhli nečekaně dobrých výsledků tvrdou prací a ještě tvrdší hrou. Hráči, jejichž síla a moc je postrachem outsiderů. Riskéři – což byl termín, který považovali za lichotku. Ano, navzdory své aroganci a smělosti neměl žádný z nich dost

odvahy, aby jejich záměr nazval tím, čím skutečně byl – vraždou – a tak o něm mluvili jako o „případu“.

Měli ocelové nervy, vezme-li se v úvahu, že bar u Dooleyho se v New Orleansu nacházel jen jeden a půl bloku od sídla policejní stanice osmého okrsku. Zatímco členové klubu plánovali hrdelní zločin, pohybovalo se kolem nich dost detektivů a policistů. Občas se v baru zastavilo pár agentů FBI a zrovna tak sem chodívali mladí advokáti v naději, že navážou nějaké kontakty. Policie a soudní právníci považovali bar u Dooleyho za svůj téměř domovský podnik, ale podobně se na něj dívali i přepracovaní a podceňovaní sekundární lékaři nebo zdravotní personál ze dvou okolních nemocnic. Tyto dvě charakteristické skupiny návštěvníků se jen zřídka mísily.

Klub střadatelů se nepřidával ani k jedné z nich. Čtveřice přátel sedávala ve svém obvyklém koutě. Všichni ostatní však věděli, o koho se jedná, a do té doby, než se v lokále rozjela zábava naplno, byli neustále vyrušováni pozdravy spolupracovníků a různých patolízalů.

Ano, měli nebetyčnou drzost a pevné nervy, protože uprostřed neworleanské nejvybranější společnosti klidně mluvili o smrti z milosrdenství.

Jejich diskuze by se však nikdy nedostala tak daleko, kdyby neměli nástroj, který potřebovali. Monk zabíjel pro peníze už předtím a jistě nebude mít žádné zábrany zabít znovu. Dallas byla první, kdo postřehl, jaký potenciál se v něm skrývá, už tehdy, co zachránila Monka před vážným obviněním. Monk chápal, že dluh bude muset splatit. Slíbil Dallas, že udělá cokoliv, opravdu cokoliv, pokud bude riziko zvládnutelné a odměna přiměřená. Muselo se uznat, že jejich zabiják je také dobrý obchodník.

Aby probrali podmínky své záležitosti, sešli se všichni v jedné z Monkových oblíbených putyk, u Frankieho, což byla rozpadávající se šedivá barabizna hned u mezistátní silnice číslo 10 na druhé straně Metairie. Lokál páchl tabákem, slupkami z buráků, které návštěvníci házeli na hrbolatou prkennou podlahu, a shnilými rybami. Monk tvrdil, že u Frankieho jsou k dostání nejlepší smažené garnáty na celém jihu.

Přišel pozdě a za svoji liknavost se ani neomluvil. Posadil se, složil ruce na stůl a bez váhání je seznámil s podmínkami, které

vyžaduje, než celou věc provede. Monk byl vzdělaný člověk, což bylo jedním z hlavních důvodů, proč ho Dallas zachránila před smrtící injekcí. Potřebovali chytrého člověka a on tento požadavek splňoval. Působil na pohled distingovaně a elegantně a na to, že se jednalo o profesionálního zločince, byl i nesmírně zdvořilý. Do té doby, než ho zatkli za vraždu, měl čistý trestní rejstřík. Jakmile s Dallas uzavřel dohodu o spolupráci, trochu se vychloubal rozsáhlou škálou činností, které zahrnovaly žhářství, podplácení, vydírání a vraždu. Policie o jeho ostatních skutcích samozřejmě nevěděla, ale pro usvědčení z vraždy měla dost důkazů. Ty se však nakonec podivnou náhodou ztratily.

Poprvé se Monk setkal s ostatními členy klubu v Dallasině bytu a na všechny udělal nezapomenutelný dojem. Očekávali, že spatří brutálního gangstera, ale místo toho se objevil muž, kterého si skoro dovedli představit mezi sebou, profesionál na vysoké úrovni – než mu pohlédli do očí. Byly chladné a bez života jako oči úhoře. Je-li pravda, že oko je oknem do duše, pak Monk tu svoji už zaprodal peklu.

Monk si objednal pivo, opřel se o vysoké opěradlo židle a klidným hlasem požádal o dvojnásobek částky, kterou mu nabídla Dallas.

„To určitě nemyslíš vážně," řekl Preston. „To je vydírání."

„Ne, to je vražda," namítl Monk. „Větší riziko vyžaduje větší odměnu."

„To není… vražda," prohlásil Cameron. „Je to zvláštní případ."

„Co je na něm tak zvláštního?" zeptal se Monk. „Chcete přece, abych zabil Johnovu manželku, že? Nebo jsem se přeslechl?"

„Ne, ale…"

„Co ale, Camerone? Štve tě, že jsem upřímný? Můžu použít pro vraždu jiný výraz, jestli chceš, ale nic se nezmění na tom, k čemu mě najímáte." Pokrčil rameny a dodal: „Chci prostě víc peněz."

„Už jsme ti pomohli k velkému bohatství."

„Ano, to je pravda."

„Poslyš, dohodli jsme se přece na nějaké částce," vykřikl Preston a rychle se rozhlédl, zda jeho výkřik nevzbudil pozornost.

„Ano, dohodli," odpověděl Monk. Zdálo se, že ho Prestonův výbuch nijak nevyvedl z míry. „Ale nevysvětlili jste, co chcete,

abych udělal, že? Dovedete si jistě představit moje překvapení, když jsem pak mluvil s Dallas a dověděl se podrobnosti.“

„Co ti řekla Dallas?“ vyzvídal Cameron.

„Že je jeden problém, který mám eliminovat. Teď když vím, o jaký problém se jedná, požaduju dvojnásobek původní částky. Myslím, že je to docela přiměřené. Riziko je dost velké.“

Po jeho prohlášení zavládlo ticho. Pak se ozval Cameron: „Já jsem na mizině. Kde vezmeme zbytek peněz?“

„To je můj problém, ne váš,“ řekl John. Pak se otočil k Monkovi. „Dám do toho dalších deset tisíc, pokud budeš souhlasit, že počkáš s zaplacením, než se projedná závěť.“

Monk nachýlil hlavu. „Chci ještě deset navíc. A samozřejmě počkám. Vím, kde tě najdu. Teď mi vysvětli podrobnosti. Vím, koho chceš zabít, tak mi jen řekni kdy, kde a jak moc má trpět.“

John byl v šoku. Odkašlal si, jedním douškem vypil půl sklenice piva a zašeptal: „Proboha, to ne. Nechci, aby trpěla. Ona *už trpí*.“

„Je nevyléčitelně nemocná,“ vysvětlil Cameron.

John přikývl. „Nemá žádnou naději. Nemůžu vydržet se na ni dívat, jak se trápí takovými bolestmi. Je to… bezvýchodné, nekonečné. Já…“ Byl tak rozrušený, že nemohl pokračovat.

Cameron se rychle ujal slova. „Když John začal blouznit o tom, že se zabije, bylo nám jasné, že mu musíme nějak pomoct.“

Monk nenápadně naznačil, aby zmlkl, protože se blížila servírka. Postavila na stůl další piva pro všechny a řekla, že se za okamžik vrátí a zapíše si jejich požadavky na večeři.

Sotva se vzdálila, řekl Monk. „Podívej se, Johne. Nevěděl jsem, že tvoje žena je nemocná. Asi jsem mluvil trochu drsně. Promiň mi to.“

„Mrzí tě to tak, že jsi ochotný jít s cenou dolů?“ zeptal se Preston.

„Ne, tolik mě to nemrzí.“

„Tak chceš to udělat, nebo ne?“ zeptal se netrpělivě John.

„To je docela zajímavé,“ uvažoval Monk. „Já vlastně vykonám dobrý skutek, ne?“

Zeptal se na podrobnosti stavu jeho nešťastné ženy a také chtěl vědět, jak to v domě chodí. Zatímco John odpovídal na jeho otázky, Monk se naklonil nad stůl a natáhl ruce. Nehty měl

perfektně upravené, dlaně hladké, bez mozolů. Díval se přímo před sebe a tvářil se zamyšleně, jako by v duchu probíral podrobnosti svého úkolu.

Jakmile John skončil s popisem jednotlivých částí domu, bezpečnostního systému, příchodu a odchodu posluhovaček, napjatě očekával další otázky.

„Takže posluhovačka odchází každý večer domů. A co hospodyně?“

„Rosa…, jmenuje se Rosa Vincettiová,“ řekl John. „Každý den je u nás do deseti večer, kromě pondělka, kdy odchází v šest.“

„Co přátelé nebo příbuzní, se kterými bych si měl dělat starosti?“

John zavrtěl hlavou. „Catherine přerušila styky s přáteli už před několika lety. Nemá ráda návštěvy. Stydí se za… svůj stav.“

„A příbuzní?“

„Je tu jeden strýc, pár bratranců a sestřenice, ale s těmi taky přerušila styky. Říká, že je to bílá bída. Strýc telefonuje jednou za měsíc. Catherine se snaží být zdvořilá, ale nevydrží u telefonu dlouho. Hovor ji unavuje.“

„Může se stát, že by strýček přijel na návštěvu bez pozvání?“

„Ne. Neviděla ho už celé roky. O něho si nemusíš dělat starosti.“

„Tak nebudu,“ prohlásil nenuceně Monk. „Nechci, aby trpěla…, myslím, až budeš…, je to možné?“

„Samozřejmě že je,“ odpověděl Monk. „Jsem citlivý člověk. Nejsem žádná zrůda. Věř tomu nebo ne, mám jisté hodnoty a pevnou morálku,“ vychloubal se a nikdo z ostatních čtyř se neopovážil takové absurdnosti zasmát. Nájemný vrah s morálkou? Šílenost, ano, ale přesto všichni souhlasně přikývli. Kdyby jim Monk tvrdil, že je schopný chodit po vodě, předstírali by, že mu věří.

Když Monk skončil s vychloubáním o svých zásadách a dostal se k věci, řekl Johnovi, že není zastáncem kruté nebo zbytečné bolesti, a dokonce mu slíbil, že během „případu“ oběť nebude trpět. Jen pro jistotu navrhl, aby John dal manželce před spaním větší dávku prášků proti bolesti. Nic jiného se nemělo měnit. John měl jako každou noc před odchodem do postele zapnout poplašné zařízení a pak odejít do svého pokoje, kde zůstane až do rána.

Monk s přesvědčivostí, která všechny nesmírně uklidňovala, tvrdil, že do rána bude mrtvá.

Své slovo dodržel. Zabil ji v průběhu noci. Jak se dostal do domu a zase ven, aniž spustil alarm, nedovedl John pochopit. V celém domě byly detektory zvuku i pohybu a videokamery snímající prostor v nejbližším okolí, ale Monk vstoupil do budovy jako duch, aniž ho někdo viděl nebo slyšel, a rychle poslal dlouho trpící ženu na věčnost.

Aby dokázal, že tam byl, položil na polštář vedle ní růži, tak jak to slíbil Johnovi, aby nebyly žádné pochybnosti, kdo za to nese zásluhu a komu patří odměna za její smrt. John samozřejmě růži odstranil, než zavolal pomoc.

Souhlasil s pitvou, aby později nemohly být vzneseny žádné pochybnosti. Ve zprávě z patologie se psalo, že se udusila čokoládovým bonbonem. V jícnu mrtvé uvízl veliký kus karamelu potaženého čokoládou. Na krku měla podlitiny, ale předpokládalo se, že si je způsobila sama, když se dusila a pokoušela se předmět z krku odstranit. Závěrem se říkalo, že k smrti došlo nešťastnou náhodou; spis byl oficiálně uzavřen a tělo předáno k pohřbení. Vzhledem ke Catherinině značné váze by bylo zapotřebí, aby její rakev, která, jak delikátně vysvětlil ředitel ústavu, by musela mít speciální rozměry, neslo alespoň osm pohřebních zřízenců. S jistou dávkou rozpaků a bolestným výrazem sdělil vdovci, že prostě není možné vtěsnat tělo zesnulé do některé z jejich hotových rakví z leštěného mahagonu vyložených saténem. Pak navrhl, že by bylo vhodnější tělo spálit, a manžel ochotně souhlasil.

Mše byla soukromou záležitostí, které se zúčastnila hrstka Johnových příbuzných a pár blízkých přátel. Přišel Cameron, ale Preston a Dallas se omluvili. Byla tam Catherinina hospodyně; John slyšel její štkaní, když průvod vycházel z kostela. Zahlédl ji ještě v chrámové předsíni, jak svírá růženec a probodává ho odsuzujícím pohledem. Pak se na téměř hysterickou ženu už ani nepodíval.

Přišli také dva truchlící příbuzní z Catherininy strany, ale ti šli vzadu za ostatními, na konci žalostně malé skupinky kráčející k pohřební síni. John se několikrát ohlédl přes rameno, aby si muže a ženu prohlédl. Měl nejasný pocit, že ho pozorují, ale když si uvědomil, že ho to jen znervózňuje, odvrátil se a sklonil hlavu.

Zdálo se, že i nebesa naříkají pro Catherine a zpívají své chvalozpěvy. Když ji velebil pastor, osvětlil oblohu blesk a zaduněl hrom. Spustila se průtrž mračen a neustala, dokud se urna s popelem neuzavřela do hrobky.

Catherine byla konečně v pánu a muka jejího manžela skončila. Přátelé očekávali, že bude truchlit, ale zároveň pocítí úlevu, že se jeho žena už netrápí. Vždyť manželku přece z celého srdce miloval, ne?

Přestože ho ostatní nabádali, aby si vzal v práci pár dnů volna, vrátil se vdovec do zaměstnání hned druhý den po pohřbu. Tvrdil, že se musí něčím zabývat, aby nemusel myslet na ženino utrpení.

Byl jasně modrý, bezmračný den a John ve svém voze ujížděl po St. Charles ke své kanceláři. Slunce ho hřálo do ramen. Ve vlhkém vzduchu se nesla vůně zimolezu. Z reproduktoru se ozývala jeho oblíbená píseň *Hurts So Good*.

John zatočil k obvyklému místu na parkovišti a výtahem vyjel ke svým kancelářím. Když otevřel dveře, na nichž stálo jeho jméno, spěchala k němu sekretářka, aby mu vyjádřila soustrast. John podotkl, že jeho ženě by se dnešní zářivý letní den jistě líbil, a sekretářka později řekla ostatním, že když vyslovil Catherinino jméno, měl v očích slzy.

Jak míjely dny, zdálo se, že bojuje se svou depresí. Většinu hodin v práci se zdál uzavřený a rezervovaný, své úkoly vykonával jako duchem nepřítomný. Jindy všem v okolí připadal nepřirozeně veselý. Jeho rozporuplné chování působilo zaměstnancům starost, ale považovali to za pochopitelné pozůstatky jeho žalu. Soudili, že nejlepší, co mu mohou dopřát, je čas. John nebyl člověkem, který by se svěřoval se svými city, a všichni věděli, že žije v ústraní.

Co však nevěděli, bylo, že John má plno práce i jinde.

Během pár týdnů po „případu“ odstranil z domu všechno, co by mu připomínalo manželku, včetně italského renesančního nábytku, který tolik milovala. Propustil její oblíbené služebnictvo a najal hospodyni, která jeho ženu neznala. Jednopatrový dům vymaloval veselými zářivými barvami a zahradu dal znovu upravit. Postavil tam kašnu, kterou si vždycky přál, fontánku s andílkem chrlícím z úst vodu. Toužil po ní celé měsíce, ale když fontány z katalogu ukazoval Catherine, odmítala je, protože jsou prý příliš nevkusné.

Všechno bylo provedeno k jeho naprosté spokojenosti. Vybral si lehký moderní nábytek s jednoduchými tvary. Když ho přivezli ze skladu, umístění každého kousku zkontrolovala bytová architektka.

A jakmile od příjezdové cesty odjela poslední dodávka, John se svou schopnou bytovou architektkou pokřtil novou postel. Prosouložili noc v černě lakované posteli s nebesy – zrovna takové, jakou jí sliboval už celý rok.

Kapitola 2

Zdálo se, že Theo Buchanan se viru nezbaví. Věděl, že ho nejspíš zachvátí horečka, protože ho bolelo celé tělo a třásl se zimnicí. Odmítal si však připustit, že onemocněl; říkal si, že je prostě trochu z formy, nic víc. Kromě toho si byl jistý, že nejhorší má za sebou. Strašlivé píchání v boku se změnilo v tupou bolest, což ho vedlo k přesvědčení, že se uzdravuje. Jestli je to stejný virus, jakým se nakazila většina jeho zaměstnanců v bostonské kanceláři, pak se jedná o jednodenní záležitost a zítra ráno zas jistě bude fit. Kromě toho tepání v boku cítil už několik dní.

Rozhodl se, že vinu za tu bolest svede na svého bratra Dylana. Pořádně ho fauloval, když při rodinné sešlosti v Nathan's Bay hráli na dvorku fotbal. Je to tak, ty bolavé svaly má jistě na svědomí Dylan, ale Theo usoudil, že když je bude ignorovat, bolest nakonec odezní.

Zatraceně, vždyť se v posledních dnech cítím jako dědek, a to mi není ani třiatřicet, napadlo ho.

Nemyslel si, že se jedná o něco nakažlivého, a měl příliš mnoho práce, než aby šel do postele a vypotil se. Letěl z Bostonu do New Orleansu, aby na právnickém sympoziu přednesl projev o organizovaném zločinu a aby převzal ocenění, které, podle svého mínění, si nezasloužil. Vždyť jenom dělá svoji práci.

Zasunul pistoli do pouzdra. Tu věc považoval za zbytečnou, ale jeho nadřízení vyžadovali, aby ji nosil alespoň do té doby, než ustanou výhrůžky smrtí, které začal dostávat poté, co působil jako žalobce u procesu s gangem nebezpečných kriminálníků. Oblékl si smoking, zamířil do koupelny svého hotelového pokoje a naklonil se blíž k rámovanému toaletnímu zrcadlu, aby si upravil motýlka. Prohlížel si sám sebe. Vypadal jako živá mrtvola. Tvář měl celou zpocenou.

Dnes byl na řadě první ze tří slavnostních večerů. Večeři má připravovat pět nejlepších kuchařů ve městě, ale vybrané pokrmy budou pro něho zbytečným plýtváním. Při pomyšlení, že by měl něco vzít do úst, se mu zvedal žaludek. Nejedl už od včerejšího odpoledne.

Rozhodně taky nebude mít chuť na prázdné tlachání. Zastrčil klíč od pokoje do kapsy, sáhl na kliku a vtom zazvonil telefon. Volal jeho bratr Nick. „Co se děje?“

„Vycházím ze dveří,“ odpověděl Theo. „Odkud voláš? Z Bostonu, nebo z Holy Oaks?“

„Z Bostonu,“ odpověděl Nick. „Pomohl jsem Laurant zavřít domek u jezera a potom jsme společně odjeli domů.“

„Zůstane s tebou až do svatby?“

„To má být vtip? Tommy by mě nejspíš zabil.“

Theo se zasmál. „Řekl bych, že mít kněze za budoucího švagra ti nijak nezabrání v sexuálním životě.“

„Za pár měsíců ze mě bude ženáč. Těžké uvěřit, co?“

„Je těžké uvěřit, že o tebe stojí nějaká žena.“

„Laurant je krátkozraká. Říkal jsem jí, že vypadám dobře, a ona mi uvěřila. Bydlí u našich, dokud všichni společně neodjedeme do Iowy na svatbu. Co děláš dnes večer?“

„Mám nějakou oslavu, kam musím jít,“ odpověděl Theo. „A co vlastně chceš?“

„Jenom jsem tě chtěl pozdravit.“

„Nevěřím ti. Něco po mně chceš. Co je to? Ven s tím, Nicku. Nebo přijdu pozdě.“

„Theo, měl by ses naučit méně spěchat. Nemůžeš strávit život v takovém tempu. Já vím, co děláš. Myslíš si, že když se zahrabeš do práce, nebudeš myslet na Rebeku. Jsou to už čtyři roky, co umřela, ale pořád…“

Theo ho přerušil. „Můj život se mi líbí a o Rebece nemám chuť se s tebou bavit.“

„Jsi workoholik.“

„Chceš mi dělat kázání?“

„Ne, chtěl jsem se zeptat, jak se ti vede.“

„Uhm.“

„Jsi v krásném městě plném půvabných žen, skvělého jídla…“

„Tak co chceš?“

Nick to vzdal. „Tommy a já tě zítra chceme vzít na vyjížďku lodí.“

„Otec Tom je u tebe?“

„Jo. Přijel se mnou a s Laurant,“ vysvětlil Nick. „Jestli tomu dobře rozumím, tak ty a Tommy chcete, abych vytáhl svoji plachetnici, protože nikdo z vás ji neumí řídit, že?“

„Jak mi odpovíš?“

„A co můj rybářský člun? Proč si nevezmete *Mary Beth*? Líp se ovládá.“

„Nechceme rybařit. Chceme plachtit.“

Theo si povzdechl. „Pokuste se ji neutopit, ano? A neberte s sebou Laurant. Rodina ji má ráda. Neradi bychom, aby se utopila. A teď už musím končit.“

„Počkej. Mám ještě něco.“

„Copak?“

„Laurant mě nutila, abych ti zavolal.“

„Je tam s tebou? Dej mi ji k telefonu,“ řekl Theo. Posadil se na okraj postele a uvědomil si, že se cítí lépe. Nickova snoubenka měla na bratry Buchananovy dobrý vliv. Všichni v její přítomnosti pookřávali.

„Není tady. Vyšla si ven s Jordan a znáš přece naši sestřičku. Bůhví, kdy se dostanou domů. Každopádně jsem Laurant slíbil, že se s tebou spojím a zeptám se tě…“

„Na co?“

„Chtěla, abych se tě zeptal, ale já jsem soudil, že to nebude zapotřebí,“ kroutil se Nick. „Je to přece naprosto samozřejmé.“ Theovi došla trpělivost. „Co je naprosto samozřejmé?“

„Že mi na svatbě budeš za svědka.“

„A co Noah?“

„Na svatbu ho samozřejmě pozvu, ale co se týče svědka, počítám s tebou. Myslel jsem, že už to víš, ale Laurant si myslela, že bych tě měl oficiálně požádat.“

„Jo?“

„Co jo?“

Theo se usmál. „Tak jo.“

Nickův bratr toho prostě moc nenamluvil. „Prima. Už jsi pronesl svůj projev?“

„Ne, ten přijde na řadu až zítra večer.“

„Kdy dostaneš svoji cenu?“

„Je to medaile a dostanu ji ještě předtím, než přednesu projev.“

„Takže až ji budeš mít v kapse, můžeš se klidně na všechno vykašlat a přijet, ne?“

„Končím.“

„Hele, Theo. Aspoň projednou zkus nemyslet na práci. Prohlídni si město. Odpočiň si. Prostě si užívej. Hele, já vím…, co kdybys zavolal Noahovi? Je teď na pár měsíců převedený do Biloxi. Mohl by zajet do New Orleansu a mohli byste spolu něco podniknout.“

Jestli někdo věděl, jak nezkazit žádnou legraci, byl to Noah Clayborne. Agent FBI se stal blízkým přítelem jejich rodiny poté, co se podílel na několika úkolech s Nickem a později pomáhal Theovi, který pracoval jako prokurátor na ministerstvu spravedlnosti. Noah byl dobrý člověk, ale měl dost drsný smysl pro humor a Theo si nebyl jistý, jestli by v Noahově společnosti přežil noc.

„Jo, možná to udělám,“ odpověděl bratrovi.

Potom zavěsil, vstal a okamžitě se zkroutil bolestí, která mu vystřelovala v pravém boku. Objevila se v břiše, ale pak se přesunula níž a pálila jako sto čertů. Cítil se, jako by měl břicho v ohni.

Pitomé zranění z fotbalu mě přece nesloží, umínil si. Něco si zamumlal pod nos, vytáhl z nabíječky mobil, zasunul ho do náprsní kapsy i s brýlemi na čtení a vyšel z pokoje. Než došel do haly, bolest polevila a už se zas cítil skoro jako člověk. To samozřejmě jen posílilo jeho zlatou zásadu. Ignoruj bolest a ona pomine. Kromě toho žádný Buchanan není přece bábovka.

Kapitola 3

Tu noc si bude pamatovat.

Michelle nikdy nenavštívila tak velkolepou událost, takže když stála nahoře nad schodištěm a hleděla na taneční sál pod sebou, cítila se asi jako Alenka chystající se propadnout do Říše divů.

Všude bylo plno květů, překrásných jarních květin v kamenných nádobách na mramorové podlaze i v křišťálových vázách na každém stole pokrytém bílým ubrusem. V samém středu sálu pod obrovským křišťálovým lustrem zářil trs skleníkových magnolií v plném květu. Jejich výrazná vůně naplňovala vzduch.

Číšníci lehce proplouvali davem, v rukou stříbrné podnosy, na nichž stály sklenky s šampaňským, zatímco ostatní přecházeli od stolu ke stolu a rozsvěcovali dlouhé bílé kuželovité voskové svíce.

Po Michellině boku stála Mary Ann Wintersová, její přítelkyně z dětství, a všechno si prohlížela.

„Nějak se tu necítím," zašeptala Michelle. „Připadám si jako neohrabaná puberťačka."

„Rozhodně tak nevypadáš," ujistila ji Mary Ann. „Jako bych byla neviditelná. Říkám ti, že všichni muži zírají jenom na tebe."

„Ne, zírají na moje neslušně upnuté šaty. Jak může něco vypadat tak obyčejně a všedně na věšáku a tak…"

„Tak fantasticky sexy na tobě? Všechno zdůrazňuje ta pravá místa. Jenom si to přiznej, máš skvělou postavu."

„Neměla jsem za ty šaty dávat tolik peněz."

„Proboha, Michelle, vždyť jsou od Armaniho. Podle mého názoru jsi je dostala za babku."

Michelle rozpačitě přejela rukou po jemné látce na boku. Uvažovala o tom, kolik za šaty zaplatila, a dospěla k názoru, že je na sebe bude muset vzít alespoň dvacetkrát, aby se jí vynaložené náklady vyplatily. Napadlo ji, jestli to dělají i jiné ženy – jestli se rozumem snaží zdůvodnit lehkomyslně utracené peníze, aby

zahnaly výčitky svědomí. Je přece tolik důležitých věcí, za které by mohla peníze vydat, a kdy proboha bude mít další příležitost navštívit podobnou společenskou událost? V Bowenu určitě ne, pomyslela si. Ani za milion let.

„Co jsem si myslela? Nikdy jsem tě neměla poslouchat, když jsi mě přemlouvala, abych si je koupila."

Mary Ann netrpělivě shrnula pramen platinových vlasů přes rameno. „Ať tě už ani nenapadne stěžovat si na cenu. Sama si nikdy nic pro sebe nekoupíš. Vsadím se, že to jsou první opravdu elegantní šaty, které jsi kdy měla, že? Jsi dnes naprosto dokonalá. Slib mi, že se už kvůli nim nebudeš trápit a začneš se konečně bavit."

Michelle přikývla. „Máš pravdu. Už toho nechám."

„Výborně. Tak už pojďme dolů. Venku na dvoře jsou chuťovky a šampaňské a každá musíme projíst aspoň tisíc dolarů. Slyšela jsem, že tolik stál lístek. Potkáme se tam."

Její přítelkyně právě začala sestupovat ze schodů, když Michelle spatřil doktor Cooper a kývl na ni, aby přišla k němu. Byl primářem chirurgie v Bratrské nemocnici, kde si Michelle minulý měsíc přivydělávala. Cooper obvykle býval odměřený, ale šampaňské ho zbavilo zábran a začal se chovat docela srdečně. A rozjařeně. Opakoval jí, jak je rád, že využila vstupenky, kterou jí dal, a jak hezky vypadá ve svých šatech. Michelle si pomyslela, že kdyby byl doktor Cooper ještě šťastnější, asi by se rozpustil.

Jediné, na co si stěžoval, byla chuť garnátů a pokaždé, když vyslovil slovo „garnát", opovržlivě vyprskl, takže Michelle se snažila uniknout z jeho dosahu. Za pár minut se k nim přidala Cooperova manželka v doprovodu staršího manželského páru. Michelle využila příležitosti a nenápadně se vzdálila.

Nechtěla se nechat přemluvit, aby vedle Coopera seděla u večeře. Věděla, že jediné, co je horší než šťastný opilec, je flirtující opilec, a Cooper k této kategorii každopádně směřoval. Protože on a jeho žena stáli nedaleko východu na dvůr a bylo jasné, že by ji spatřil, kdyby chtěla vyjít ven, otočila se a zamířila do přilehlé haly s řadou výtahů. Doufala, že se dostane na dvůr z druhé strany.

V té chvíli toho muže spatřila. Opíral se o sloup, celý zkroucený a nachýlený k jednomu boku. Je vysoký, má široká ramena a postavu jako atlet, pomyslela si Michelle. Ale jeho pleť

měla nezdravě našedlý nádech, a když k němu přišla blíž, všimla si, že křiví tvář a drží se za břicho.

Zjevně ho něco bolelo. Dotkla se jeho paže a vtom se otevřely dveře výtahu. Namáhavě se napřímil a pohlédl na ni. Šedé oči pokrýval skelný lesk bolesti.

„Potřebujete pomoc?“

Místo odpovědi ji celou pozvracel.

Michelle nemohla ustoupit z cesty, protože ji držel za paži. Kolena se mu podlomila a Michelle věděla, že se zhroutí k zemi. Objala ho kolem pasu a pokusila se ho ohleduplně uložit na podlahu, ale v tom okamžiku se zakymácel a strhl ji na zem s sebou.

Theovi se točila hlava. Dopadl na nějakou ženu. Uslyšel, jak zaúpěla, a zoufale se snažil sebrat poslední zbytek síly a zvednout se. Myslel si, že umírá, a říkal si, že by nebylo špatné, kdyby ho smrt zbavila té ukrutné bolesti. Byla teď skutečně nesnesitelná. Žaludek se mu znovu zvedl a projela jím další vlna intenzivní bolesti. Napadlo ho, že podobně by se asi cítil, kdyby ho někdo znovu a znovu bodal. V té chvíli omdlel, a když znovu otevřel oči, ležel na zádech a ona se nakláněla nad ním.

Pokusil se zaostřit pohled. Má překrásné modré oči, uvědomil si, a na nose pihy. Pak se bolest v boku, stejně rychle jako ustala, ozvala s novou naléhavostí a pálení bylo mnohem horší než předtím.

Křeč sevřela Theovi žaludek, až sebou škubl. „Ten darebák,“ zašeptal.

Žena k němu mluvila, ale on nerozuměl, co mu říká. A co to s ním vlastně provádí? Určitě se ho pokouší okrást. Její ruce byly snad všude, tahala ho za sako, za motýlka, za košili. Snažila se mu narovnat nohy. Působila mu bolest a pokaždé, když se ji pokusil odstrčit, její ruce se k němu zas vrátily a dál ho ohmatávaly.

Theo střídavě ztrácel a zase nabýval vědomí. Pak ucítil houpavý pohyb a uslyšel někde blízko houkat sirénu. Modré oči byly stále nad ním, trápily ho. Žena mu kladla otázky. Ptala se ho na alergie. Chce snad, aby byl na něco alergický? „Jo, jasně.“

Ucítil, jak mu rozepnula kabát, a poznal, že si všimla pistole v pouzdře nad bokem. Šílel bolestí a nebyl schopný rozumně uvažovat. Věděl jenom, že nesmí dovolit, aby mu vzala jeho zbraň.

Byla to zatraceně upovídaná zlodějka. To musel uznat. Vypadala jako modelka. Půvabná modelka, upřesnil. Ne, něžná nebyla. Vždyť mu působila takovou bolest.

„Poslyšte, slečno, můžete si vzít moji peněženku, ale pistoli mi neberte. Rozumíte?“ Měl co dělat, aby ta slova dostal ze zaťatých zubů.

Její ruka se mu silně přitiskla k boku. Zareagoval instinktivně a odrazil ji. Uvědomil si, že se dotkl něčeho měkkého, protože uslyšel, jak vyjekla, a znovu omdlel.

Theo nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí, ale jakmile se opět probral, oslepilo ho jasné světlo. Kde to sakra je? Cítil se tak slabý, že se nemohl ani hnout. Připadalo mu, že leží na stole. Jeho deska byla chladná a tvrdá.

„Kde jsem?“ V ústech měl sucho a otázka zněla sotva zřetelně.

„V Bratrské nemocnici, pane Buchanane,“ odpověděl mu mužský hlas odněkud zezadu, takže na toho člověka Theo neviděl.

„Chytili ji?“

„Koho?“

„Tu modelku.“

„Blouzní,“ ozval se neznámý ženský hlas.

Theo si najednou uvědomil, že ho nic nebolí. Vlastně se cítil docela dobře. Moc dobře. Zdálo se mu, že by mohl létat. Zvláštní však bylo, že zároveň jako by nemohl pohnout rukama. Přes ústa a nos měl masku. Otočil hlavu, aby se jí zbavil.

„Chce se vám spát, pane Buchanane?“

Znovu otočil hlavu a vtom ji spatřil. Modré oči. Vypadala jako anděl, celý ze zlata. Počkat. Co tu vlastně dělá? Moment…

„Mike, budeš dobře vidět na to, co děláš? To tvoje oko vypadá špatně.“

„Ne, už je v pořádku.“

„Jak se to stalo?“ zeptal se hlas za Theem.

„Praštil mě.“

„Pacient ti dal facku.“

„Ano.“ Dívala se Theovi do očí, když to říkala. Měla přes obličej zelenou roušku, ale on poznal, že se usmívá.

Cítil příjemnou malátnost a byl tak ospalý, že mu působilo potíže udržet otevřené oči.

Slyšel kolem sebe hovor, ale nic z toho mu nedávalo smysl.

Ženský hlas řekl: „Kde jste ho našla, doktorko Renardová?“

„Na jedné oslavě.“

Další žena se nad ním sklonila. „To je k zbláznění.“

„Byla to láska na první pohled?“

„Co myslíš? Pozvracel mě a zničil mi nové šaty.“

Někdo se zasmál. „Mně to připadá jako láska. Vsadím se, že je ženatý. Všichni hezcí muži jsou ženatí. A tenhle má navíc solidní postavu. Prohlídla sis ho se vším všudy, Annie?“

„Doufám, že náš pacient spí.“

„Ještě ne,“ ozval se mužský hlas. „Ale nebude si to pamatovat.“

„Kde je asistent?“

„Myje se.“

Zdálo se, jako by veselá zábava pokračovala. Theo si myslel, že v místnosti je s ním aspoň dvacet nebo třicet lidí. Proč je tu taková zima? A co to tady řinčí? Měl žízeň. Zdálo se mu, že má ústa plná vaty. Možná by si mohl zajít pro něco k pití. Ano, přesně to by měl udělat.

„Kde je doktor Cooper?“

„Zřejmě se rozplývá nad moučníkem.“ Tuhle odpověď pronesly modré oči. Theovi se její hlas velice líbil. Zněl ohromně smyslně.

„Takže ty jsi Coopera na oslavě viděla?“

„Uhm,“ odpověděly modré oči. „Dnes neměl pohotovost. Těžce pracuje. Je příjemné ho sledovat, jak se baví. Mary Ann si asi taky skvěle užívá.“

„Vy,“ podařilo se Theovi vyslovit s velkou námahou. Přesto vzbudil její pozornost, protože když otevřel oči, skláněla se nad ním a zastínila nepříjemné, ostré světlo.

„Měl byste spát, pane Buchanane.“

„Brání se tomu.“

„Co…,“ začal Theo. „Ano?“

„Co ode mě chcete?“

Muž za ním odpověděl. „Mike touží po vašem přívěsku, pane Buchanane.“

To znělo dobře. Rád uspokojí krásnou ženu. „Prima,“ zašeptal. „Je v mé peněžence.“

„Jsme připravení.“

„Už je načase,“ řekl muž. „Koho chcete slyšet dnes, doktorko Renardová?“

„Musíš se ještě ptát, Annie?“

V místnosti se ozval povzdech. Pak cvaknutí. Theo uslyšel, jak za ním zavrzala židle, a pak ho cizí hlas vyzval, aby začal zhluboka dýchat. Konečně poznal, kdo je ten muž za ním. Dal by krk za to, že je to Willie Nelson a zpívá pro něho něco o modrých očích plačících v dešti.

Byla to zatraceně dobrá zábava.

Kapitola 4

Theo celou svoji rekonvalescenci prospal. Když se druhého dne ráno probudil, ležel v nemocniční posteli. Bočnice byly vytažené nahoru. Zavřel oči a snažil se zorientovat. Co se mu kruci stalo? Na nic si nepamatoval.

Znovu se probudil až po desáté. Byla tam, stála u jeho postele a vytahovala mu pokrývku k pasu. Modré oči. To vůbec nečekal.

Dnes vypadala jinak. Stále měla na sobě chirurgický oděv, ale vlasy měla rozpuštěné. Splývaly jí na ramena a jejich barva byla sytě, výrazně rudohnědá.

Zdála se mu mnohem hezčí, než jakou si ji pamatoval.

Všimla si, že už nespí. „Dobré ráno. Jak se cítíte? Ještě se vám chce spát?“

Pokusil se zvednout a posadit. Žena natáhla ruku k posteli a stiskla tlačítko. Horní část postele se pomalu zvedla. Theo ucítil, jako by ho v boku něco tahalo a lehce štípalo.

„Řekněte mi, až vám to bude stačit.“

„Ano, takhle mi to vyhovuje,“ odpověděl Theo. „Děkuji.“

Uchopila do rukou jeho záznam a začala do něho něco zapisovat, zatímco on na ni nepřítomně hleděl. Cítil se bezmocný a neohrabaný, jak tak seděl na posteli v nemocniční košili. Nenapadlo ho nic vtipného, co by jí mohl říct. Poprvé v životě toužil být okouzlující, ale najednou vůbec netušil, jak by to měl udělat. Byl tvrdošíjný workoholik a v životě prostě neměl čas na společenské záležitosti. V posledních čtyřech letech – po smrti své ženy – si zvykl jednat odměřeně, stroze a věcně, protože to šetřilo čas, a Theo alespoň v poslední době vždycky spěchal. Náhlý obrat v myšlení překvapil i jeho samotného. Skutečně si přál být okouzlující. Zazářit, jak by řekl jeho nejmladší bratr Zack. A Theo si pomyslel, že by se mu to mohlo podařit. Ano. Na okouzlování přece nemůže být nic těžkého.

„Vzpomínáte si, co se stalo včera?“ zeptala se žena a zvedla hlavu od svých zápisků.

„Operovali jste mě.“

„Ano. Vyoperovali jsme vám slepé střevo. Za dalších patnáct minut by vám prasklo.“

„Vzpomínám si jenom útržkovitě. Co se vám stalo s okem?“

Usmála se a znovu začala zapisovat. „Nepodařilo se mi včas uhnout.“

„Kdo vlastně jste?“

„Doktorka Renardová.“

„Mike?“

„Prosím?“

„Někdo vás oslovoval Mike.“

Michelle zavřela složku, nasadila uzávěr na plnicí pero a zastrčila ho do kapsy. Pak na něho soustředěně pohlédla. Sestry na chirurgii měly pravdu. Theo Buchanan byl úžasný… a zatraceně sexy. Ale nic z toho nemělo význam. Je jeho lékařka, nic víc a nic méně. Přesto si nemohla pomoct, aby nezareagovala tak, jak ženy přirozeně reagují na nádherného muže. Vlasy se mu ježily do všech stran a potřeboval oholit, ale přesto byl přitažlivý. Není přece nic špatného na tom, že si všimla, že… Ledaže by si ovšem všiml toho, že si všimla.

„Vy jste se mě na něco ptal, že?“ Jako by jí najednou vypověděla paměť.

Theo postřehl, že ji znervózňuje, ale netušil proč. „Slyšel jsem, jak vás někdo oslovil Mike.“

Přikývla. „Ano. Tady v nemocnici mi říkají Mike. Je to zkratka z Michelle.“

„Michelle je hezké jméno.“

„Děkuji.“

Theo si postupně začal vybavovat včerejší události. Byl na večírku a uviděl tam krásnou ženu v odvážných černých večerních šatech. Úchvatnou. Na to si vzpomněl. Měla fantastické modré oči a byl s ní Willie Nelson. Zpíval. Ne, to přece není možné. Asi ještě blouzní.

„Mluvila jste se mnou… po operaci,“ řekl. „Když jste přicházel k sobě. Ano,“ přisvědčila. „Ale mluvil jste především vy.“ Opět se usmála. „Ano? A co jsem říkal?“

„Pletl jste páté přes deváté,“ řekla doktorka Renardová. „Vzala jste mi pistoli. Kde je?“

„Zavřená v nemocničním sejfu s vašimi ostatními věcmi. Doktor Cooper zařídí, aby vám všechno vrátili, až budete odcházet. Převezme vás do své péče. Za chvilku ho uvidíte, až přijde na vizitu.“

„Proč?“

„Co proč, pane Buchanane?“

„Theo,“ opravil ji. „Jmenuji se Theo.“

„Ano, já vím. Váš bratr se zmínil, že vám tak říkají.“

„Který bratr?“

„Kolik bratrů máte?“

„Pět,“ odpověděl Theo. „A dvě sestry. Tak kdo s vámi mluvil?“

„Nick,“ odpověděla. „Dal jste mi jeho telefonní číslo a požádal jste mě, abych mu zavolala. Měl o vás starost a musela jsem mu slíbit, že se po operaci znovu ozvu. Když vás převezli na pokoj, telefonovala jsem mu a ujistila ho, že jste v pořádku. Chtěl přijet,“ dodala, „ale zdálo se, že se mu ulevilo, když jsem mu řekla, že to není nutné.“

Theo přikývl. „Nick nesnáší letadla,“ vysvětloval. „Kdy jsem vám dával jeho telefonní číslo? Vůbec si na to nevzpomínám.“

„Těsně před operací. Byl jste velice řečný po prášku proti bolesti a mimochodem, moje odpověď zní ne. Neprovdám se za vás.“

Theo se usmál, protože si myslel, že žertuje. „Vůbec si na to, co bylo těsně před operací, nevzpomínám. Na bolest si ovšem vzpomínám velmi dobře. Bolelo to svin…“

„To je mi jasné.“

„Operovala jsem mě vy, je to tak? Nezdálo se mi jenom, že vás nad sebou vidím?“

„Ano, byla jsem to já.“

Couvala ke dveřím. Theo nechtěl, aby odešla. Chtěl se o ní dovědět co nejvíc. Zatraceně, jak najednou toužil být výmluvnější.

„Počkejte.“

Zastavila se. „Prosím?“

„Mohl bych…, mohl bych dostat sklenku vody?“

Přistoupila k nočnímu stolku, nalila do sklenice nepatrné množství vody a podala mu ji. „Jenom doušek," řekla. „Kdyby se vám udělalo zle a zvracel jste, porušil byste si stehy."

„Dobře," souhlasil Theo. Napil se a vrátil jí sklenku. „Na lékařku se mi zdáte strašlivě mladá." Vzápětí ho napadlo, že řekl hloupost, ale v té chvíli ho nic jiného nenapadlo.

„To slyším dost často."

„Vypadáte spíš jako studentka z vysoké." Teď jsem řekl ještě větší nehoráznost, pomyslel si.

Nemohla odolat. „Spíš ze střední. Můžu operovat na zvláštní povolení."

„Doktorko Renardová? Můžu vás na okamžik vyrušit?" Ve dveřích se objevil ošetřovatel a pod paží nesl rozměrnou krabici.

„Ano, Bobby?"

„Doktor Cooper vám do téhle krabice přichystal nějaké potřeby a nástroje pro vaše středisko," řekl mladík. „Co s tím mám dělat? Doktor Cooper to nechal na sesterně, ale oni to tam nechtějí."

„Nevadilo by vám, kdybyste krabici odnesl dolů do mé skříňky?"

„Je moc velká, doktorko Renardová. Nevejde se tam. Ale není nijak těžká a mohl bych vám ji odnést do vašeho auta."

„Auto má teď můj otec," odpověděla. Rozhlédla se a podívala se na Thea. „Nevadilo by vám, kdyby tu krabici nechal Bobby tady u vás? Až se vrátí můj otec, odnese ji do auta."

„Nevadilo," odpověděl Theo.

„Už se neuvidíme. Dnes odjíždím domů, ale nebojte se. Jste v dobrých rukách. Doktor Cooper je primářem chirurgie tady v Bratrské a dobře se o vás postará."

„Kde to je, domů?"

„V bažinách."

„To má být vtip?"

„Ne," odpověděla. Znovu se usmála a Theo si všiml, že se jí v levé tváři dělá dolíček. „Bydlím v malém městě, které je skoro ze všech stran obklopeno močály, a už se nemůžu dočkat, až se tam vrátím."

„Takže se vám stýská po domově?"

„Ano, stýská," připustila. „Jsem v podstatě maloměšťačka. U nás není moc atraktivní život a právě to se mi líbí."

„Takže vám se líbí žít v bažinách.“ Přestože to nevyslovil jako otázku, ale jako konstatování, odpověděla mu.

„Zdá se, že vás to pohoršuje.“

„Nejenom překvapuje.“

„Vy pocházíte z velkého rušného města a jistě by se vám tam nelíbilo.“

„Proč si to myslíte?“

Pokrčila rameny. „Připadáte mi příliš… náročný.“

Theo nevěděl, má-li to být poklona, nebo výčitka. „Někdy se člověk nemůže vrátit domů. To jsem myslím četl v nějaké knize. Kromě toho, připadá mi, jako byste pocházela spíš z New Orleansu.“

„New Orleans mám moc ráda. Je to skvělé město, kam člověk může zajet na večeři.“

„Ale domov to pro vás není.“

„Ne.“

„Takže děláte doktorku ve vašem městečku?“

„Jednu z několika,“ řekla. „Chystám se otevřít tam zdravotní středisko. Není zrovna přepychové, ale je moc potřebné. Spousta lidí nemá dost prostředků na pravidelnou lékařskou péči.“

„Zdá se, že jsou velice šťastní, že vás mají.“

Potřásla hlavou. „Kdepak, šťastná jsem především já.“ Pak se rozesmála. „Teď mluvím jako nějaká světice, že? Ale já jsem opravdu šťastná. Jsou tam skvělí lidé – alespoň si to myslím – a dávají mi mnohem víc, než já dávám jim.“ Když to říkala, celá se rozzářila. „Víte, co se mi na nich líbí nejvíc?“

„Copak?“

„Že nic nepředstírají. V naprosté většině jsou to upřímní, obyčejní lidé pokoušející se nějak uživit. Neplýtvají časem na hlouposti.“

„Takže se tam všichni mají rádi?“ zeptal se výsměšně Theo. „Ne, jistěže ne,“ odpověděla Michelle. „Ale vím, kdo mě nemá rád. Nikdo se nebude plížit ze zálohy, aby mi uškodil. To není jejich styl.“ Znovu se usmála. „Řeknou mi to rovnou do očí a to mě těší. Jak jsem řekla, nic nepředstírají. Po stáži, kterou jsem právě ukončila, to bude příjemná změna.“

„Nebude vám chybět elegantní pracovna a všechny zdejší vymoženosti?“

„Ani ne. Jsou tam jiné přednosti než peníze. Samozřejmě by bylo úžasné mít všechno vybavení a materiál, který potřebujeme, ale zatím nám stačí, co máme. Připravovala jsem se na to několik let… a kromě toho, zavázala jsem se k tomu.“

Theo jí kladl další a další otázky a ona mu odpovídala. Zajímalo ho povídání o jejím městě, ale skoro stejně ho fascinoval její výraz. V jejím hlase bylo tolik vášně a radosti a v očích jí jiskřilo, když vyprávěla o své rodině a přátelích a o dobru, které, jak doufala, se jí podaří vykonat.

Připomněla mu, jak se díval na život on sám, když začínal se svou praxí ještě předtím, než se z něho stal takový cynik. I on chtěl tehdy změnit svět, učinit z nejlepší místo k životu. S Rebečinou smrtí byl všemu konec. V duchu si promítl svoji minulost a pomyslel si, že selhal.

„Už jsem vás svými řečmi unavovala dost. Nechám vás odpočívat,“ řekla Michelle.

„Kdy budu moct jít domů?“

„To rozhodne doktor Cooper, ale kdyby bylo na mně, nechala bych si vás tu ještě jednu noc. Měl jste ošklivou infekci. Doporučila bych vám, abyste pár týdnů odpočíval a bral antibiotika. Přeju vám hodně štěstí, Theo.“

A najednou byla pryč a on ztratil poslední šanci dovědět se o ní něco víc. Vždyť ani neví, jak se to její městečko jmenuje. Začal přemýšlet, jak by mohl zařídit, aby se s ní znovu setkal, a přitom usnul.

Kapitola 5

Když se Theo probudil z dopoledního spánku, bylo v pokoji plno květin. Z chodby uslyšel nějaké hlasy, otevřel oči a zpozoroval sestru, jak hovoří s nějakým starším mužem. Ukazovala na krabici, kterou zde nechal ošetřovatel.

Ten člověk vypadá jako zedník na odpočinku, pomyslel si Theo. Nebo možná boxer. Jestli je to otec doktorky Renardové, zdědila svoji krásu po matce.

„Nechci vás obtěžovat," řekl muž a v jeho hlase zaznívál přízvuk lousianských rodáků. „Jenom bych si rád vyzvedl krabici, kterou přichystal doktor Cooper pro moji dceru a která by tady někde měla být."

„Pojďte dál," vyzval ho Theo. „Vy jste otec doktorky Renardové, že?"

„Správně. Jmenuju se Jake. Jake Renard." Muž zamířil k Theově posteli a potřásl si s ním rukou. Theo se nemusel představovat. Jake už věděl, jak se jmenuje. „Moje holčička mi o vás všechno řekla."

„Ano?" Theo nedokázal zakrýt překvapení.

Jake přikývl. „Musel jste být zatraceně rychlý, mladíku, protož moje Mike se umí dobře bránit."

Theo nevěděl, o čem ten člověk mluví. „Že jsem byl rychlý?"

„Když jste ji praštil," vysvětloval Jake Renard. „Kde si myslíte, že přišla k tomu monoklu?"

„To jsem udělal já?" Jako by tomu nemohl uvěřit. Na nic takového si nepamatoval a ona se o tom vůbec nezmínila. „Víte to jistě?"

„Vím. Myslel jsem si, že jste ji nechtěl bouchnout. Říkala mi, že jste tehdy měl ukrutný bolesti. Bylo štěstí, že si vás všimla." Opřel se o zábradlí a zkřížil paže před sebou. „Víte, moje dcera o pacientech obvykle nemluví, ale věděl jsem, že se tehdy chystala

na nóbl oslavu a měla na sobě úplně nový šaty, který si ani nechtěla koupit, a když jsem se jí zeptal, jestli se bavila dobře, povídala mi o vás. Vždyť sotva tam přišla, hned se zas otočila a jela zpátky do nemocnice. Nevzala do úst ani ždibínek jídla.“

„Měl bych se jí za to omluvit.“

„Roztrhl jste jí šaty. I za to byste se jí měl možná omluvit.“

„Já že jsem jí roztrhl šaty?“

„Napřed jste jí je pozvracel a pak roztrhl.“ Jake vyprskl smíchy a potom potřásl hlavou. „Má teď zničený nový šaty za čtyry sta dolarů.“

Theo zaúpěl. Na tohle si přece jenom vzpomněl.

„Vypadá to, že byste si měl odpočinout. Jestli uvidíte moji dceru, mohl byste jí vyřídit, že čekám dole v hale? Rád jsem vás poznal.“

„Co kdybyste na ni počkal tady?“ navrhl Theo. „Vyspal jsem se tolik, kolik jsem potřeboval,“ dodal. „Až se pro vás vaše dcera zastaví, budu jí aspoň moct poděkovat.“

„Asi bych se mohl na chvilku posadit. Ale nechci vás unavovat.“

„Nebudete.“

Jake si přitáhl židli k posteli a posadil se. „Odkud jste, mladíku? Podle přízvuku bych řekl, že odněkud z východního pobřeží.“

„Z Bostonu.“

„Tam jsem nikdy nebyl,“ přiznal Jake. „Jste ženatý?“

„Byl jsem.“

„Rozvedl jste se?“

„Ne, moje žena umřela.“

Z tónu hlasu bylo zřejmé, že by Jake na toto téma neměl klást další otázky.

„A co vaši rodiče? Ještě žijí?“

„Ano,“ odpověděl Theo. „Pocházím z početné rodiny. Je nás osm sourozenců, šest bratrů a dvě sestry. Můj otec je soudce. Chystá se odejít na odpočinek, ale pořád neví, jak to má udělat.“

„Já jsem se s žádným soudcem ještě nepotkal,“ řekl Jake.

„Moje žena Ellie chtěla mít velkou rodinu, a kdyby nám přálo štěstí, asi bych je dokázal uživit. Taky jsem pro to chtěl udělat všechno, ale museli jsme přestat u tří. Dva kluci a jedno děvče.“

„A odkud vlastně pocházíte, pane? Vaše dcera hovořila o své ambulanci, ale neuvedla, kde to je.“

„Můžete mi říkat Jake,“ vyzval ho Jake Renard. „Žijeme v Bowenu v Louisianě, ale o tom jste určitě ani neslyšel. Tohle městečko není dost velký na to, aby vůbec bylo na mapě. Bowen je sice maličký, ale je to nejkrásnější kousek země v celý Louisianě. Někdy odpoledne, když zapadá slunko a zvedá se vítr, mech se začíná pohupovat a na hladině bažinatých ramen řeky se odráží světlo a skokani a aligátoři začínají zpívat jeden druhýmu… no, mladíku, v takový chvíli si myslím, že žiju v ráji. Tak je to pěkný. Nejbližší město je St. Claire a tam lidi jezdívají v neděli na nákupy, takže nejsme tak úplně izolovaní. Na severním konci města je taky nemocnice. Stará, ale docela stačí,“ dodal.

„Vaši synové žijí taky v Bowenu?“

„Remy, můj nejstarší, bydlí v Coloradu. Je hasičem a ještě se neoženil,“ vysvětloval Jake Renard. „John Paul, prostřední, odešel z námořnictva a před pár lety se přestěhoval zpátky do Bowenu; taky je ještě svobodný. Řekl bych, že má moc práce. Žije v hezkým malým domku, který si postavil hluboko v močálech, a pokud nepracuje u mě v hospodě, dělá tesaře. Minulý rok jsme u nás otevírali novou střední školu a John Paul ji pomáhal stavět. Škola Daniela Boonea, tak se jí říká. To je místní slavná osobnost.“

„Snad nechcete říct, že ji pojmenovali po Danielu Booneovi, který pomáhal při osídlení Kentucky…, po tom hraničářovi…, toho myslíte?“

„Ano, to je on.“

„Takže vy říkáte, že Boone žil v Bowenu?“

Jake zavrtěl hlavou. „Ne, mladíku, tím se pyšnit nemůžeme, ale říká se, že k nám do kraje Daniel jezdíval na lov a na ryby. To ovšem bylo někdy kolem roku 1700, kdy Bowen ještě ani nebyl městem. Ale rádi si myslíme, že Daniel rybařil právě u nás a zanechal tam trochu svýho kouzla.“

Theo se musel přemáhat, aby se nerozesmál Zdálo se, že lidé v Bowenu si potrpí na místní hrdiny.

„A odkud má Bowen své jméno?“

„To jméno pochází ze slova *bowie*, jako se říká tomu noži.“

„Podle Jima Bowieho? I ten k vám jezdíval?“

„Rádi si to myslíme.“

„Vy mě určitě vodíte za nos.“

„Ne, nevodím,“ tvrdil Jake. „Samozřejmě, Jim žil mnohem později než Daniel, objevil se až kolem roku 1800,“ vysvětloval.

„Jste si jistý, že jste si nespletl Daniela Boonea s Davym Crockettem?“

„Určitě jsem si ho s nikým nespletl. Nad školou stojí ten nápis vyrytý do kamene.“

„A existuje nějaký důkaz, že Boone v Bowenu někdy byl?“

„O žádným nevím,“ připustil Jake. „Ale věříme, že to je pravda. V poslední době, jak jsem říkal, bowenský děti musely jezdit autobusem do velký školy v St. Claire, ale ta je teď přeplněná. Už je to dávno, co jsme měli svoji. Měli jsme dokonce i fotbalový tým. Minulý rok jsme na ně byli docela pyšní – až do té doby, co… co jsme je viděli hrát. Bože, to byli takoví žabaři, když to řeknu slušně! Přesto jsem chodil na každý jejich zápas a letos budu taky chodit, protože bude doma moje holčička a bude chodit se mnou. Mike se domluvila, že jim bude dělat doktorku, což znamená, že bude sedět u postranní čáry a dávat je dohromady, když se někdo zraní. Všichni víme, že zase dostanou nářez, ale řek bych, že bych měl podporovat jejich snahu tím, že se tam ukážu a budu jim fandit. Loni jsme nevyhráli jediný zápas. Máme v mužstvu pár pořádných chlapů, ale když se dostanou k míči, neví, co s ním. Ani neví, jak se do něho trefit. Díváš se rád na fotbal, Theo?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Theo.

„A hrál jsi někdy?“

„Ano, hrál,“ odpověděl Theo. „Na střední i na vysoké, než jsem si zničil koleno.“

„A na jaký pozici? Jsi vysoký a máš široký ramena, takže bych řekl, že jsi mohl hrát v obraně.“

Theo přikývl. „Je to tak. Ale připadá mi to tak dávno.“

Jakeovi lišácky zablýsklo v očích. „Neuvažoval jsi někdy, že bys dělal trenéra?“

Theo se zasmál. „Ne, neuvažoval.“

„Mike by ti dala koleno do pořádku.“

„Jste jistě na svoji dceru velice pyšný, že se vrací domů a otevírá si tam ambulanci.“

„Ovšemže jsem na ni pyšný,“ potvrdil Jake. „Ale nechci, aby se při práci zedřela. V St. Claire jsou jiní doktoři a budou se tam střídat, aby mohl mít každý chvilku volno.“

„Proč dělá teď na chirurgii v Bratrské?“

„Aby si vydělala navíc nějaké peníze. Ale dnes tady skončila a už se sem nevrátí. Chodíš na ryby?“

„Chodíval jsem, jenže posledních pár let jsem na to neměl moc času,“ přiznal se Theo. „Pamatuju si ale, že není nic krásnějšího než pocit míru a klidu, který na člověka přijde, když…“

„V jedný ruce drží prut a v druhý studený pivo?“

„Jo, tak to myslím. Nic na světě se tomu nevyrovná.“

Začali debatovat o svých oblíbených návnadách a pak se jeden druhému pěkně vychloubali, jakou rybu kdo ulovil. Jake byl uchvácen. Nemyslel si, že by někdo rybařil nebo měl rád rybaření tak jako on, ale podle Theovy řeči mu připadalo, že se mu ten mladík může rovnat.

„Povídám, měl bys přijet k nám do Bowenu. Místa k rybaření jsou tam nejlepší v celým státě a chci ti to dokázat. Strávíme spolu nějaký ten den venku na mým molu.“

„Někdy možná rád vaši nabídku přijmu,“ souhlasil Theo.

„A čím se vlastně živíš?“ zeptal se Jake.

„Jsem právník.“

„Jak to, že ti šéf policie posílá kytky?“ chtěl vědět Jake. Pak se zatvářil rozpačitě a dodal: „Stály na stolku u sester, než je sem přinesli, a já jsem si přečetl cedulku.“

„Přijel jsem do New Orleansu, abych tady přednesl projev,“ vysvětloval Theo, ale o svém ocenění se nezmínil. „Pracoval jsem pro ministerstvo spravedlnosti.“

„A co jsi pro ně dělal?“

„Měl jsem na starost práci v jednom speciálním útvaru,“ řekl Theo. Pak si uvědomil, že se vyjadřuje vyhýbavě a dodal: „Šlo o organizovaný zločin. Právě jsem se svým úkolem skončil.“

„Dostali jste toho, po kom jste šli?“

Theo se usmál. „Ano, dostali.“

„Takže teď jsi bez práce?“

„Ne,“ odpověděl Theo. „Ministerstvo chce, abych zůstal. Ale nevím, co bych tam měl dělat.“

Jake ho zpovídal dál. Theo si pomyslel, že by z něho byl skvělý prokurátor. Myslelo mu to bystře a rychle chápal.

„Neuvažoval jsi někdy, že by sis zařídil vlastní praxi?“ zeptal se ho Jake.

„Někdy ano.“

„V Bowenu nejsou žádní pořádní právníci. Dva sice máme v St. Claire, ale ti by okradli i slepýho. Lidi o nich nemají moc dobrý mínění.“

Zatímco Jake hovořil o svém městě, Theo uvažoval, jak by nenápadně znovu převedl řeč na Michelle.

„Je vaše dcera vdaná?“ Tohle nebylo moc rafinované, pomyslel si, sotva to řekl.

„Byl jsem zvědavý, kdy se mě zas zeptáš na Michelle. Ne, není vdaná. Zatím na takový věci neměla čas. Samozřejmě, muži v Bowenu a v St. Claire jí nadbíhají, ale ona má v hlavě jenom svoji ordinaci, a tak jim vůbec nevěnuje pozornost. Je ještě mladá,“ dodal Jake. „A chytrá. Bože, jak je ta moje holka chytrá! Vyšší školu skončila, ještě jí nebylo ani dvacet, a pak začala studovat doktořinu. Musela ven ze státu, aby absolvovala odborný školení, ale jen co měla možnost, přijížděla domů. Váží si svý rodiny,“ řekl a kývl hlavou. „A taky je moc hezká, že?“

„Ano, je.“

„Věděl jsem, že sis toho musel všimnout.“

Jake se zvedl a přisunul židli ke stěně. „Je příjemný trávit s tebou čas, ale měl bych jít. Trochu se vyspi a já si tu krabici odnesu do auta. Doktor Cooper věnoval mojí dceři nějaký starý chirurgický nástroje, a když mě žádala, abych přijel a vyzvedl je, usmívala se, jako by se těšila na vánoční nadílku. Jestli si někdy uděláš cestu do Bowenu, určitě se zastav v Labuti. Tak se jmenuje můj lokál,“ vysvětloval Jake. „Budeš pít na účet podniku.“

Byl u dveří, když ho Theo zastavil. „Jestli vaši dceru neuvidím, než odjede domů, prosím poděkujte jí za mě a taky jí vyřiďte, že mě nesmírně mrzí, co jsem udělal s těmi šaty.“

„Určitě ji to řeknu.“

„Možná se ještě někdy potkáme.“

Jake přikývl. „Možná.“

Kapitola 6

Johnovi přátelé netušili, co se děje.

Ale přesně dva týdny po Catherinině pohřbu Cameron náhodou narazil na truchlícího vdovce v Commander's Palace, čtyřhvězdičkové restauraci v Garden District. Cameron seděl v jedné z jídelen a čekal na svého advokáta, se kterým se chystal dál probírat nekonečné a skrznaskrz nechutné téma dělení majetku po rozvodu. Jeho manželka se rozhodla finančně ho zruinovat a přitom ho veřejně ponížit. Podle toho, jak věci probíhaly, se zdálo, že se jí to podaří.

John večeřel s nějakou mladou ženou ve vedlejší místnosti. Blondýna byla Cameronovi jaksi povědomá. Seděla s hlavou skloněnou a horlivě si něco zapisovala do diáře.

Cameron si nevzpomínal, kde tu ženu viděl, ale potěšilo ho, že si jeho přítel vyrazil večer ven, i když zřejmě jen na pracovní jednání. John měl od smrti své manželky nevypočitatelné nálady. V jednom okamžiku překypoval veselím, téměř euforií, a v následujícím propadal sebelítosti a depresi.

Plavovláska zvedla hlavu a Cameron si mohl prohlédnout její tvář. Byla docela hezká. Pořád ji nedokázal přesně zařadit. Rozhodl se, že se půjde s dvojicí pozdravit. Objednal dvojitou čistou skotskou na posílení před nepříjemným jednáním s advokátem a pak se vydal mezi stoly do vedlejší místnosti.

Kdyby mu neupadlo pero, nikdy by nepoznal pravdu. Sklonil se, aby je zvedl, a v tom okamžiku postřehl, že John drží ruku pod bílým ubrusem na blondýnčině stehně. Blondýna měla roztažené nohy a mírně se natočila k jeho ruce, která se sunula vzhůru pod šaty.

Cameron byl tak šokovaný, že málem ztratil rovnováhu. Rychle se vzpamatoval a napřímil se. John ani jeho společnice si ho nevšimli. Žena měla hlavu odvrácenou a oči přivřené ve zjevné

blaženosti. Cameron nemohl uvěřit svým očím, ale jeho úžas se brzy proměnil ve zmatek.

Náhle si vzpomněl, kdo je ta blondýna, třebaže si nevybavil její jméno. Byla to ta nanicovatá ženská, která si říkala bytová architektka. Cameron ji jednou potkal v Johnově kanceláři. Ano, všechno se mu postupně začalo vybavovat. Neměla vkus ani talent. Proměnila kamarádovu kancelář v něco jako erotický salon už jen tím, že tlumeně hnědé stěny dala přemalovat na sytou, křiklavou hořčicově žlutou. Zjevně oplývala talentem v jiném směru. To, jak si John olizoval rty a chtivě visel pohledem na jejích našpulených ústech, svědčilo o tom, že v ložnici je jistě velmi schopná. Cameron dál postával u dveří a hleděl na kamarádova záda, zatímco se vyrovnával s nepříjemnou pravdou.

Ten syčák je všechny podfoukl.

Pak se šokovaný Cameron, překypující vzteky, otočil a zamířil zpátky ke svému stolu. Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že ukvapeně dospěl k chybným závěrům. Zná přece Johna celá léta a ví, že mu může plně důvěřovat.

Nebo spíš mohl? Hergot, co jim to John provedl? Elegantní podvody jsou jedna věc; vražda je ovšem něco jiného. Klub se až dosud k ničemu takovému nesnížil a všechno bylo ještě hrůzostrašnější, když si Cameron uvědomil, že sami sebe přesvědčili, že v podstatě dělají dobrý skutek. Kdyby to řekl porotě, jistě by se dobře bavila.

Panebože, musela Catherine skutečně zemřít? Skutečně umírala pomalou, trýznivou smrtí? Nebo jim John prostě lhal, aby je přiměl udělat špinavou práci?

Ne, to není možné. O své manželce by jim John nelhal. Vždyť ji přece tolik miloval!

Cameronovi se dělalo zle od žaludku. Nevěděl, co si má myslet, ale věděl, že by bylo chybné obviňovat přítele a neznat přitom všechna fakta. Pak ho napadlo, že ten románek, pokud to něco takového je, mohl začít až po Catherinině smrti. Chvíli tu možnost zvažoval. No ovšem. John architektku znal ještě před smrtí své ženy. Najala ji Catherine, aby jí zařídila ložnici. Ale co na tom, že ji znal? Když Johnovi zemřela manželka, cítil se osamělý a sklíčený a mladá žena byla po ruce. Kruci, vždyť možná zaútočila na jeho zranitelnost hned po pohřbu.

Znepokojivé pochybnosti ho však neopouštěly. Pokud to byla nevinná záležitost, proč se o ní John svým přátelům nezmínil? Proč něco tají?

Možná proto, že popel jeho ženy ještě neměl čas vychladnout. Ano, tak je to. John věděl, že by nevypadalo dobře, kdyby se tak brzy po Catherinině smrti zapletl s jinou ženou. Lidé by si jistě mysleli, že se to nehodí, a začali by vést řeči a různě spekulovat, a to by si klub rozhodně nepřál. John byl dost chytrý, aby věděl, že by měl být nenápadný.

Cameron málem přesvědčil sám sebe, že to, co viděl, byla nevinná záležitost, ale přece jenom toužil mít jistotu. Nechtěl, aby ho tady John viděl. Zaplatil účet u baru a vytratil se. Dal si přistavit svůj ojetý ford, v němž byl nucen v poslední době jezdit, protože milovaného jaguára si přivlastnila jeho brzy už bývalá manželka. Zajel o kousek dál, zabořil se hluboko do sedadla a natočil se tak, aby viděl, až dvojice bude vycházet ven. Zatímco čekal, zavolal z mobilu svého advokáta a zrušil domluvenou schůzku.

Oba vyšli ven o dvacet minut později. Stáli na chodníku asi pět kroků od sebe a chovali se odměřeně a zdvořile, jako by se sotva znali, John s rukama zastrčenýma do kapes kalhot, blondýna s kabelkou a diářem v ruce. Když přijel její vůz, zasunula si kabelku pod paži a potřásla si s Johnem rukou. Zřízenec otevřel dveře třešňově červené hondy, žena nastoupila a odjela, aniž se ohlédla.

Náhodnému pozorovateli musel výjev připadat jako typicky pracovní rozloučení.

O minutu později se objevil Johnův šedý BMW se sklápěcí střechou. John si beze spěchu svlékl sako, pečlivě je složil a uložil na sedadlo vedle řidiče. Perfektně padnoucí oblek měl od Valentina, jediného návrháře, jehož modely nosil. Camerona bodl osten závisti. I on měl ještě před půl rokem skříň plnou obleků od Josepha Abbouda a Calvina Kleina a Valentina, ale pak jeho žena v záchvatu opileckého vzteku popadla řeznický nůž a všechny mu rozřezala. Její zuřivost zničila oblečení za padesát tisíc dolarů.

Bože, jak jí to toužil oplatit! Někdy v noci v posteli spřádal plány o tom, jak by ji mohl zabít. Nejdůležitějším prvkem při tomto snění byla bolest. Přál si, aby ta mrcha při umírání trpěla. Jeho oblíbená představa byla, že ji prohodí skleněným oknem a bude se dívat tak dlouho, až pomalu vykrvácí.

Ano, chtěl, aby trpěla tak, jak kvůli ní trpěl on sám, chtěl jí oplatit to, jak ho doslova připravovala o život. Dala zmrazit všechny jeho účty do té doby, než bude hotovo vypořádání, ale on už věděl, jak všechno dopadne. Jeho žena si vezme všechno. Nevěděla ovšem o Klubu střadatelů ani o jejich tajném účtu. Nikdo o něm nevěděl. Ani její právník nebude schopný ty peníze objevit, i kdyby je hledal. Miliony dolarů jsou na kontu za mořem a nikdo nezjistí, že od nich vede stopa k němu.

Ale prozatím nezáleželo na tom, že má někde ukryté peníze. Nemůže na ně sáhnout, dokud mu nebude čtyřicet. Tak se dohodl se svými čtyřmi přáteli a věděl, že ostatní by mu nedovolili, aby si něco z nich vypůjčil. Bylo to příliš riskantní, a tak ještě dalších pět let bude muset zatínat zuby a žít jako žebrák.

John byl šťastlivec. Teď po Catherinině smrti získá její majetek, o který se nemusí s nikým dělit.

Camerona sžírala závist, když se díval na svého přítele, jak si na hlavu nasazuje čepici. Věděl, že ji John nosí, aby zakryl zvětšující se lysinu. Než se dožije padesátky, bude úplně holohlavý jako všichni muži v jeho rodině, ať si s vlasy dělá co chce. Ale co na tom záleží? Pořád je pro ženy dost přitažlivý. Ženy přehlédnou lecjakou vadu na kráse, pokud z toho koukají peníze.

Cameron potřásl hlavou a nutil se odpoutat od návalu sebelítosti. Když člověk lituje sám sebe, nic se tím nezmění. Kromě toho může přece ještě pár let vydržet. Zaměří se na budoucnost. Za pár let bude moct odejít na odpočinek jako multimilionář a usadit se někde na jihu Francie a jeho bývalá s tím nenadělá vůbec nic.

John vklouzl do měkkého koženého sedadla. Pak si povolil kravatu, seřídil zpětné zrcátko a odjel.

Měl by ho sledovat? Cameron si nejistě prohrábl vlasy. Věděl, že se k Johnovi nechová čestně a že by nebylo dobré, kdyby se nechal tak lehce vyděsit něčím, co bylo zcela jistě nevinné. John svoji ženu miloval, a kdyby existovala naděje, že se vyléčí, jistě by věnoval třeba poslední dolar, aby Catherine zachránil.

Přesto ho pronásledovaly vtíravé pochybnosti, a tak se přece jen vydal za přítelem. Napadlo ho, že kdyby si s ním mohl promluvit, mohl by si vyjasnit tohle… nedorozumění. John by mu

řekl, že jeho podezření je prostě reakce na pocit strašlivé viny, který ho postihl za to, co udělali ve jménu milosrdenství.

Cameron se několikrát rozmýšlel, nemá-li otočit vůz a odjet domů, ale neudělal to. Musí mít jistotu. Musí to vědět. Zkrátil si cestu přes Garden District a přijel k Johnovu domu dříve než on. Nádherný viktoriánský dům se rozkládal na atraktivní rohové parcele. Na zahrádce před domem stály dva obrovité staré duby a magnolie vrhající černé stíny. Cameron zajel do vedlejší ulice sousedící s elektronicky uzavíranou příjezdovou cestou. Vypnul světla i motor a seděl dobře ukrytý pod mohutnou olistěnou větví stínící pouliční osvětlení. V domě byla tma. Když přijel John, sáhl Cameron na kliku a ztuhl.

„A sakra," zašeptal.

Byla tam, čekala na něho. Když se otevřela železná brána, spatřil ji, jak postává na chodníku u domu. Pak se zvedla vrata garáže a Cameron postřehl, že v ní stojí její červená honda.

Sotva John zaparkoval svůj vůz a vyšel z garáže, rozběhla se k němu a velká kulatá ňadra se jí pod přiléhavými šaty houpala jako silikonové balony. Truchlící vdovec se nemohl dočkat, až si ji odvede do domu. Vrhli se na sebe jako dva toulaví psi. Během okamžiku měla černé šaty rozepnuté a stažené k pasu a Johnova ruka spočívala na jednom ňadru. Tak spolu vrávorali ke dveřím. Hluboké spokojené mručení se mísilo s vysokým pronikavým smíchem.

„Ten hajzl," zamumlal Cameron. „Ten zatracený hajzl."

Viděl toho dost. Vrátil se domů, do svého pronajatého jednopokojového bytu v omšelé průmyslové části města a celé hodiny přecházel sem a tam, vzdychal a funěl a trápil se. Láhev skotské ještě podnítila jeho vztek.

Okolo druhé ráno se dole pod okny pustili do rvačky dva opilci. Cameron sledoval jejich boj se znechucenou zvědavostí. Jeden z nich měl nůž a Cameron doufal, že toho druhého probodne, jen aby byl klid. Pak někdo zavolal policii. Za pár minut přijelo policejní auto s houkající sirénou. V hlídkovém voze seděli dva policisté. Rychle odzbrojili násilníka s nožem a pak oba muže přirazili ke kamenné stěně. Z rány na hlavě jednoho z opilců, který se bezvládně zhroutil na dláždění, prýštila krev, dobře viditelná pod jasným pouličním osvětlením.

Policista, který použil zbytečnou sílu, hrubě zaklel, obrátil muže v bezvědomí na břicho, klekl mu na záda a zapnul pouta. Pak ho odvlekl k autu. Druhý opilec zkroušeně čekal, až přijde na řadu, a za dalších pár minut seděli oba spoutaní vzadu ve voze a ujížděli k městskému vězení.

Cameron se dlouze napil skotské a hřbetem ruky si otřel kapky potu z čela. Scéna na ulici ho rozrušila, zvláště spoutání obou provinilců. Nesnesl by, aby ho někdo spoutal. Nemohl by jít do vězení, nechtěl by. Raději by se sám zabil…, kdyby měl dost odvahy. Už kdysi trpěl mírnou klaustrofobií, a situace se v průběhu let ještě zhoršila. Dnes nevydržel v místnosti bez oken, aniž by cítil v hrudi tíseň. Přestal jezdit výtahem, raději chodil po svých třeba do osmého patra, než aby strávil třicet nebo čtyřicet vteřin v kovové kleci výtahu, v tlačenici, jako naložená sardinka s ostatními zaměstnanci v budově.

Panebože, proč nepomyslel na svoji klaustrofobii, než souhlasil s tímto šílenstvím?

Znal odpověď a byl dost opilý, aby si ji přiznal. Chamtivost. Ohavná chamtivost. John je motivoval, plánoval, seznamoval je se svou vizí… a měl spojení k penězům. S horlivostí jižního misionáře sliboval, že ze všech udělá boháče. Ale zároveň počítal s tím, že jsou nenasytní blázni, což byla pravda. Když začal mluvit o tom, že se zabije, věděl, že všichni zpanikaří. Nemohli přijít o Johna a udělali by cokoliv, jen aby byl šťastný. A přesně na tohle ten gauner spoléhal.

Cameron s kalnýma očima dopil láhev skotské a odebral se do postele. Druhý den ráno, v neděli, přemáhal kocovinu až do poledne. Teprve až měl čistou hlavu, začal rozumně uvažovat. Potřebuje přesvědčivý důkaz, který by viděli Preston a Dallas. Až si uvědomí, jak jimi John manipuloval, bude po nich chtít, aby si své podíly z Klubu střadatelů rozdělili a vydali se každý svou cestou už teď. Nemínil čekat dalších pět let, než si bude moct vybrat své peníze.

Cameron měl několik svých vlastních kontaktů a věděl, že bude muset vyřídit pár hovorů a pochůzek. Do konfrontace, kterou naplánoval na pátek, zbývalo pět pracovních dní. Pět dní, aby toho sígra usvědčil.

Neřekl nikomu, k čemu se chystá. Pátek byl najednou tady a on přišel k Dooleymu pozdě, kolem půl sedmé večer. Zamířil k jejich stolu a posadil se proti Johnovi. Číšník si ho všiml a přinesl mu oblíbený nápoj, ještě než si Cameron stačil odložit sako a povolit kravatu.

„Vypadáš příšerně," prohlásil svým obvyklým neomaleným způsobem Preston. Jako jediný ze spolku byl posedlý zdravím a při každé příležitosti dával najevo, že nesouhlasí s Cameronovým životním stylem. Preston měl postavu jako olympijský vzpěrač, protože trávil pět večerů v týdnu ve fitcentru. Podle jeho názoru byl každý, kdo neměl svaly ze železa a břicho jako kámen, slaboch a muži s pivním panděrem mu připadali politováníhodní.

„Tento týden jsem strávil hromadu času v práci. Jsem unavený, to je vše."

„Měl by ses o sebe začít starat, než bude pozdě," řekl Preston. „Pojď se mnou někdy do klubu a začni vzpírat a běhat na trenažéru. A přestaň chlastat, proboha. Zničíš si játra."

„Odkdy ses stal mojí matkou?"

Nezdolná usmiřovatelka Dallas nemohla snést konflikt, byť drobný. „Preston si o tebe dělá starosti. Oba víme, že jsi žil v poslední době ve velkém stresu, s rozvodem, a tak. Nechceme, abys onemocněl. Jsme na tobě a na Johnovi závislí."

„Preston má pravdu," řekl John. Zakroužil kvedlačkou v jantarové tekutině a dodal: „Opravdu vypadáš mizerně."

„Cítím se docela dobře," zabručel Cameron. „Ale dost řečí o mně."

„No jo," řekl Preston, uražený nedůtklivým tónem Cameronova hlasu.

Cameron upil ze sklenky a kývl na číšníka, aby mu přinesl další. „Co je nového za tenhle týden?" zeptal se.

„U mě byla nuda," pokrčil rameny Preston. „Ale řekl bych, že při našem podnikání je to dobře. Mám pravdu, Dallas?"

„Máš. U mě byla taky nuda."

„A co ty, Johne? Co je nového u tebe?" zeptal se nenuceně Cameron.

John pokrčil rameny. „Žiju a to stačí."

Jeho hlas zněl smutně. Cameron si pomyslel, že trochu přehrává, ale Preston a Dallas na to skočili a začali ho utěšovat.

„Zlepší se to,“ sliboval Preston. Protože neměl absolutně žádné zkušenosti se ztrátou někoho blízkého, nemohl vědět, jestli Johnův život bude lepší, nebo ne, ale cítil, že by měl kamaráda nějak povzbudit. „Za nějaký čas,“ dodal nepříliš přesvědčivě.

„Bude to dobré. Opravdu potřebuješ čas,“ řekla Dallas.

„Jak je to dlouho, co zemřela Catherine?“ zeptal se Cameron.

John nakrčil čelo. „Ty přece víš, kdy zemřela.“ Vstal, svlékl si sako, pečlivě je složil a přehodil přes opěradlo židle. „Zajdu pro nějaké oříšky.“

„Jo, a přines taky preclíky,“ vyzval ho Preston. Počkal, až se John vzdálí, a teprve pak se obrátil ke Cameronovi. „Musel jsi zrovna teď připomínat Catherine?“

John sdělil servírce své přání, a když se vracel ke stolu, uslyšel, jak Dallas říká: „John se začínal uklidňovat. Neměl bys ho rozrušovat.“

„Nemusíte mě chovat jako ve vatičce,“ řekl John, vytáhl si svoji židli a posadil se. „Nepočítal jsem hodiny a dny od doby, co zemřela moje žena,“ řekl. „Někdy v noci se mi zdá, jako by to bylo teprve včera.“

„Je to skoro měsíc,“ podotkl Cameron a zkoumavě pozoroval svého přítele. Pak pozvedl sklenku, jako by chtěl Johnovi připít. „Myslím, že bys měl začít s někým chodit. Opravdu.“

„Zbláznil ses?“ zašeptala Dallas. „Vždyť je to strašně krátká doba.“

Preston energicky přikyvoval. „Lidem by bylo divné, kdyby ses s někým začal scházet tak brzo, a začali by tě pomlouvat. To bychom nechtěli. Nemám pravdu, Dallas?“

„Kruci, samozřejmě že máš. Nechápu, jak jsi mohl něco takového navrhnout, Came.“

John se opřel o opěradlo. Svěsil ramena a ve tváři se mu objevil bolestný výraz. „To nemůžu udělat, rozhodně ne tak brzo. Možná to neudělám nikdy. Nedovedu si představit, že bych se stýkal s další ženou. Miloval jsem Catherine, a když si představím, že by ji měl nahradit někdo jiný, dělá se mi zle. Víte přece, jak jsem se na svoji manželku díval.“

Cameron pevně propletl prsty v klíně, aby nepodlehl pokušení, neskočil přes stůl a nechytil toho prolhaného grázla pod krkem.

„Jo, asi máš pravdu. Bylo to ode mě bezcitné.“ Přisunul si k sobě otevřený kufřík a vytáhl z něho tlustou hnědou obálku. Odstrčil svoji sklenku a obálku opatrně položil doprostřed stolu.

„Co je to?“ zeptala se Dallas.

„Nová investiční příležitost?“ hádal Preston.

Cameron se upřeně zadíval na Johna a vypálil svoji bombu. „Spousta poznámek a čísel,“ řekl. „A…“

„A co?“ vyzvídal John.

„Catherininy záznamy z nemocnice.“

John právě natahoval ruku k obálce. Jakmile však Cameron oznámil, co je uvnitř, zareagoval, jako by mu na ruku sedl chřestýš. Trhl sebou a málem vyskočil ze židle. Vzápětí jeho zděšení vystřídal vztek. „Co u tebe, sakra, dělají lékařské zprávy mé ženy?“ obořil se na Camerona.

Johnova tvář byla rudá, jako by se o něho pokoušela mrtvice. Cameron začal doufat, že je to tak a že bude silná a zničující. Ten syčák by měl trpět co nejvíc a co nejdéle.

„Ty hajzle,“ zasyčel Cameron. „V sobotu večer jsem tě viděl s tou blondýnou. Bylo mi divné, že jsi nám o ní neřekl, a tak jsem se rozhodl, že si zahraju na detektiva.“

„Ty jsi mi nevěřil?“ Zdálo se, že Johna jeho tvrzení upřímně urazilo.

„Ne, nevěřil.“

Cameron se otočil k Prestonovi a k Dallas a řekl. „Víte, co se stalo? Chudák Catherine vůbec neumírala. John se jí prostě chtěl zbavit. Není to tak, Johne? Udělal jsi z nás blázny, a kruci, my jsme ti naletěli. Věřili jsme ti každé slovo. Věděl jsi, že by ji Monk nezabil, pokud bychom s tím všichni nesouhlasili. Taková byla dohoda, když jsme ho najímali. Pracuje pro klub a tys neměl odvahu k tomu, abys ji zabil sám. A tak jsi do toho musel zapojit klub, že?“

Dallas zašeptala: „Já tomu nevěřím.“

Prestona to tak ohromilo, že zpočátku nebyl schopný promluvit. Pak se zadíval na obálku a zeptal se: „Má Cameron pravdu, nebo ne? Catherine byla nevyléčitelně nemocná, je to tak? Říkal jsi nám, že za to mohlo její srdce, nějaká vrozená vada…“ Nedopověděl a bezmocně se otočil ke Cameronovi. Pak zašeptal: „Panebože.“

John pevně sevřel rty. Upřel na Camerona oči, v nichž planul vztek. „Jakým právem jsi mě špehoval?“

Cameron se chraptivě zasmál. „Ty arogantní pitomče. Jak můžeš mít tu drzost tvářit se uraženě, že jsem tebe a tu tvoji malou Barbii sledoval?“ Pohlédl na Dallas, jejíž tvář dostávala čím dál zsinalejší odstín, a zeptal se: „Chceš slyšet něco opravdu směšného? Určitě tě ta zpráva pobaví. Já bych se aspoň bavil ohromně.“

Dallas zvedla obálku a zeptal se: „Cože?“ John vyskočil, aby se obálky zmocnil, ale Dallas byla rychlejší.

„Tu ženu, jmenuje se Lindsey, představila Johnovi Catherine. Najala si ji, aby jí zařídila ložnici. Že je to tak, Johne? A jejich románek začal hned poté, co ses s ní seznámil, že? Ale to už jsi byl rozhodnutý svoji ženu zabít.“

„Nemyslím, že je dobrý nápad mluvit o tom zrovna tady,“ řekl Preston a ustaraně pohlédl k baru, jestli je někdo neposlouchá.

„Ovšemže bychom o tom měli mluvit tady,“ řekl Cameron. „Právě tady jsme přece naplánovali tu milosrdnou smrt.“

„Came, vůbec jsi to nepochopil,“ řekl John. Teď se tvářil vážně a upřímně. „Měl jsem s Lindsey jen jednu schůzku a vlastně to ani schůzka nebyla. Bylo to obchodní jednání.“

Preston, který by rád uvěřil, že John říká pravdu, energicky přikývl. „Když říká, že to bylo obchodní jednání, asi mluví pravdu.“

„Nesmysl. Lže. Sledoval jsem ho až domů. Viděl jsem Lindsein vůz zaparkovaný v jeho garáži a ona sama na něho čekala před domem. Měli oči jenom pro sebe. Ona teď s tebou žije, že, Johne? A ty se to snažíš před všemi utajit, i před námi třemi.“ Cameron si začal masírovat spánky. Soustavně mu v nich bušilo. Bolest hlavy ho trápila už od minulého týdne, vlastně od chvíle, kdy odhalil Johnovo ohavné tajemství. „Nemusíš odpovídat. Všechna fakta jsou tady,“ řekl a ukázal na obálku, kterou Dallas právě otevřela. „Víš, že si Lindsey myslí, že se s ní oženíš? Tuhle drobnost jsem se dověděl od její matky. Už si plánuje svatbu.“

„Tys mluvil s Lindseinou matkou? Chlast ti stoupl do hlavy, Camerone. Pod jeho vlivem podléháš falešným představám…, jsi paranoidní.“

„Ty nafoukaný idiote,“ zavrčel Cameron.

„Ztiš hlas," napomenul ho Preston. Na čele mu vyrazily kapky potu, a tak vzal do ruky ubrousek a otřel si je. Ze strachu mu vyschlo v hrdle.

„Promluvíme si o Catherinině malém majetku, o který se John tolik bál?"

„Co je s ním?" chtěl vědět Preston. „Zbylo z něho něco?"

„Ale ano," přisvědčil Cameron. „Asi čtyři miliony dolarů."

„Přesně tři miliony devět set sedmdesát osm tisíc," přečetla Dallas z příslušného dokladu.

„Proboha…, to snad není možné," zděsil se Preston. „Vždyť nám říkal…, říkal nám, že ji odvezl na kliniku Mayových a že tam pro ni nemohli nic udělat. Vzpomínáš si, Camerone? Říkal nám…"

„Lhal. Lhal ve všem a my jsme byli tak naivní, že jsme mu věřili. Přemýšlej, Prestone. Kdy ji naposledy někdo z nás viděl? Před dvěma lety? Bylo to těsně předtím, než odjela do Rochesteru na kliniku, že? Všichni jsme viděli, jak špatně vypadá. Když se vrátila, říkal John, že Catherine nechce nikoho vidět. A my jsme respektovali její přání. Celé dva roky to byl John, kdo nám tvrdil, že se její stav zhoršuje a že nesmírně trpí. Celou dobu lhal."

Všichni tři pohlédli na Johna a očekávali jeho vysvětlení. John teatrálně rozhodil ruce, jako by se ke všemu přiznával. „Řekl bych, že hra skončila," prohlásil. Po jeho slovech zavládlo užaslé mlčení. „Přiznáváš to?" chtěl vědět Preston.

„Ano, myslím, že ano," řekl John. „Vlastně se mi jaksi ulevilo, že už před vámi nemusím nic tajit a vyhýbat se vám, hoši. Cameron má pravdu. Plánoval jsem to už dlouho. Víc než čtyři roky," vychloubal se. „Jestli jsem Catherine někdy miloval? Zpočátku možná ano, než se z ní stala posedlá žravá larva. Je zajímavé, jak se láska může rychle změnit v nenávist. Ale je možné, že jsem ji vůbec nemiloval. Možná mi šlo jen o její bohatství. Miloval jsem její peníze."

Dallas vypadla z ruky sklenka. S tupým zaduněním dopadla na koberec. „Co jsi nám to udělal?" zašeptala, jako by se dusila.

„Udělal jsem, co jsem musel," hájil se John. „A ničeho nelituju. No, to vlastně není tak úplně pravda. Lituju toho, že jsem si k sobě do domu vzal Lindsey. Myslím vážně, když říkám, že jsem ji miloval každý okamžik, který jsem s ní trávil. V posteli splní každé

přání, takovou mi chce udělat radost. Ale začíná být vtíravá a já se rozhodně nechci na nikoho vázat.“

„Ty hajzle,“ vyštěkl Cameron.

„Ano, asi jsem hajzl,“ klidně potvrdil John. „Chcete slyšet, co je na tom nejlepší, kromě jejího majetku? Že to bylo tak snadné.“

„Ty jsi ji zavraždil,“ řekla Dallas a zavřela složku.

John poposedl na židli. „No, to není tak doslova pravda. Já jsem ji nezabil. Zabili jsme ji *my*.“

„Já snad budu zvracet,“ zakoktala Dallas a nejistým krokem zamířila k toaletám.

Zdálo se, že Johna její reakce pobavila. Kývl na číšníka, aby přinesl další rundu pro všechny.

Seděli teď strnule, jako by si byli cizí, každý pohroužený do vlastních myšlenek. Jakmile číšník postavil na stůl sklenky s nápojem a vzdálil se, řekl John: „Asi bys mě nejradši vlastnoručně zabil, že, Camerone?“

„Já bych to opravdu s chutí udělal,“ ozval se Preston.

John potřásl hlavou. „Jsi příliš zbrklý, Prestone. Vždycky jsi byl. A se svou trénovanou postavou bys mi mohl polámat všechny kosti. *Ale*,“ dodal, „kdyby nebylo mě, už byste dávno seděli za mřížemi. Nedomýšlíš věci do konce. Nechápeš, co to obnáší. Myslím, že neumíš moc počítat. Museli jsme tě nutit ke každému rozhodnutí, které se týkalo financí. A museli jsme tě přemlouvat, abys souhlasil, že Monkovi za zabití Catherine zaplatíme.“ Odmlčel se. „Na druhé straně Cameron má, co je třeba.“

Cameron sebou bezděčně trhl. „Tušil jsem, že nevíš, co je to svědomí, ale nikdy jsem si nemyslel, že bys byl schopný nás tak podrazit. Jsme všechno, co máš, Johne. Bez nás nejsi… nic.“

„Byli jsme kamarádi a věřili jsme ti,“ řekl Preston.

„Pořád jsme kamarádi,“ namítl John. „Nic se nezměnilo.“

„Změnilo, a hodně,“ odsekl Cameron.

Zdálo se, že to Johna v nejmenším nevzrušilo. „Změníte názor,“ sliboval. „Zvláště když si uvědomíte, kolik peněz jsem vám vydělal.“

Cameron opřel lokty o stůl a zadíval se Johnovi do očí. „Chci svůj podíl – a hned.“

„To nepřipadá v úvahu.“

„Říkám, že rozpustíme klub. Vezmeme si každý svůj podíl a půjdeme svou cestou.“

„V žádném případě,“ prohlásil John. „Znáš přece pravidla. Nikdo z nás ještě pět let nedostane ani cent.“

V té chvíli se ke stolu vrátila Dallas a posadila se. „Co mi ušlo?“

Preston, který se teď tvářil, jako by udělalo zle *jemu*, odpověděl: „Cameron chce rozpustit klub a rozdělit podíly.“

„Zbláznil ses?“ namítla pohoršeně Dallas. „Zkus něco vybrat, a máme na krku poldy. To si nemůžeme dovolit.“

„Nemůže sáhnout na peníze, pokud nepřijdeme do banky společně. Musíme se všichni podepsat, než k nim získáme přístup. Tak jsme to přece zařídili,“ připomněl jim John.

„Ty jsi opravdu gauner, Johne.“

„Jo, to už jsi říkal. Jenom si to přiznej, Camerone. Ty se na mě nezlobíš proto, že jsem ti lhal. Jsi naštvaný, protože se ti život tak mizerně zvrtl. Znám tě líp, než ty znáš sebe. Vím, co si myslíš.“

„Jo? Tak mi to objasni.“

„Myslíš si, že jsem na tom vůbec nebyl zle. Je to tak?“

„Je,“ přiznal Cameron. „Přesně to si myslím.“

John klidným hlasem pokračoval. „Ale neměl jsi odvahu udělat nic víc než skučet. Já ano. Je to jednoduché.“ Otočil se k Dallas. „A ty víš, že bys nikdy nepožádala Monka, aby zabil Catherine, kdybych nelhal.“

„Ale, Johne, když jsi chtěl být volný, proč ses s ní prostě nerozvedl?“ zeptala se Dallas.

„Kvůli penězům,“ odpověděl John. „Chtěl jsem všechno, co měla. Přisámbůh, zasloužil jsem si to, za všechno, co jsem s ní musel snášet. Byla to panovačná mrcha,“ dodal a poprvé zazněla v jeho hlase hořkost a nenávist. „Na rozdíl od Camerona jsem neutápěl svoji mizérii v chlastu. Plánoval jsem. Nemáte ponětí, jak se mi z ní dělalo zle. Neskutečně tloustla. Byla hypochondr. Jediné, na co myslela a o čem mluvila, bylo její zdraví. Měla sice šelest na srdci, ale nebylo to nic vážného. A byla přímo nadšená, když to zjistila! Měla důvod chovat se ještě víc jako líná cuchta. Mohla ležet v posteli a zůstávat tam celý den a sekýrovat služky a mě, ať ji obskakujeme. Doufal jsem, že jí pukne srdce, a namouduši, pokoušel jsem se ji zabít tunami čokolády, kterou jsem nosil každý

den domů, ale trvalo to už příliš dlouho. Kdybych chtěl, mohl jsem každou noc souložit málem vedle ní, a ona by o ničem nevěděla. Vlastně jsem to dělal, a ona skutečně nic nepoznala. Jak jsem řekl, byla tak líná, že ani nedokázala vstát z postele, natož aby vyšla z ložnice. Hnusil se mi každý návrat domů. Stačilo, abych se na ni podíval, a chtělo se mi zvracet.“

„A my tě teď máme litovat?“ zeptal se Cameron.

„Ne,“ odpověděl John. „Ale co se týče překročení hranice, to už jsme všichni dávno udělali.“

„Nikdy jsme nikoho nezabili.“

„No a co? Za všechno, co jsme provedli, bychom dostali tak dvacet, možná i třicet let.“

„Ale nebyly to vysloveně zločiny,“ zakoktal Preston.

„To chceš uvést na svou obhajobu?“ zeptal se John. „Myslíš, že by tě za to jenom plácli přes prsty?“

„Nikdy jsme nezabili člověka.“

„Teď už ano,“ vyštěkl John rozhořčený Prestonovým ukňouraným přístupem. Zadíval se na Camerona a řekl: „Řeknu vám tohle. Bylo to jednoduché…, tak jednoduché, že je možné udělat to znovu. Víte, co tím chci říct? Mohli bychom nějaký čas počkat, dejme tomu tak půl roku, a pak si znovu promluvit s Monkem.“

Dallas otevřela ústa. „Přeskočilo ti?“

Cameron zvedl hlavu. Něco takového už ho také napadlo. „S největší radostí bych dovolil, aby Monk navštívil moji ženu. Stálo by to za každou penci, kterou mám.“

„To je přece docela dobře možné,“ prohodil klidně John.

„Jestli těch řečí nenecháte, vystoupím z klubu,“ vyhrožoval Preston.

„Na to je už pozdě,“ namítl John. „Neexistuje dokonalá vražda,“ ozvala se Dallas. „Ta Catherinina byla,“ řekl John. „A vím, že o tom už přemýšlíš, nemám pravdu, Came?“

„Ano,“ přiznal Cameron. „Přemýšlím.“

Preston náhle dostal chuť rozbít Johnovi jeho samolibý obličej. „Stala se z tebe zrůda,“ řekl. „Jestli někdo zjistí, jak to bylo s Catherine…“

„Klid,“ namítl John. „Jsme z toho venku. Nedělej si starosti. Nikdo na nic nepřijde.“

Kapitola 7

Ale naposledy se přece jen smála Catherine. Rafinovaně přikázala svému právníkovi Phillipu Benchleyovi, aby po její smrti počkal šest týdnů, než zveřejní její poslední vůli. Když se John dověděl o její podmínce, zuřil, ale bylo mu jasné, že s tím nic nenadělá. I mrtvá manželka jako by se jím snažila manipulovat.

Catherine si najala Phillipa ještě před svatbou s Johnem. Byl jedním z partnerů prestižní firmy Benchley, Tarrance a Paulson. Benchley poznal, kde je namazaná strana krajíce. Ten starý lišák prostě skákal, jak Catherine pískala. Pokud John věděl, musela jeho žena od sňatku změnit poslední vůli alespoň třikrát, ale ode dne, kdy naposledy procházel její papíry, aby se ujistil, že je stále hlavním dědicem, uplynulo šest měsíců. Potom dělal, co mohl, aby mu neušel jediný její telefonát nebo návštěva a měl jistotu, že znovu nemluvila se svým podlézavým právníkem.

Od Catherininy smrti se Johnovi na stole hromadily účty a většina z nich byla dávno splatná. Monk mu už dýchal na krk a čekal na své peníze. Aby ho John uklidnil, musel mu slíbit dvacet tisíc navíc.

John seděl v Benchleyově přepychové rohové kanceláři a soptil. Připadalo mu ponižující, že ho právník nechává čekat.

Znovu pohlédl na hodinky. Tři čtvrtě na čtyři. Brzy se má sejít se svými přáteli u Dooleyho a oslavovat. Věděl, že všichni tři zřejmě právě odcházejí ze svých kanceláří.

Dveře za ním se otevřely. John se však neotočil. Nechtěl sám začínat hovor, i kdyby se to zdálo kdovíjak dětinské.

„Dobré odpoledne.“ Benchleyův hlas byl chladný, skoro jako by mrazil.

„Nechal jste mě čekat téměř čtyřicet minut,“ vyštěkl John. „Dejme se do toho.“

Benchley, malý muž s rozčepýřenými vlasy, se neomluvil. Posadil se za stůl a na podložku před sebou položil tlustý spis. Pomalu rozevřel desky.

Vzápětí se dveře znovu otevřely a objevili se dva mladíci, o nichž John předpokládal, že jsou to mladší společníci. Přešli na druhou stranu místnosti a zůstali stát za Benchleyem. Než se John stačil zeptat, co tady dělají, řekl Benchley úsečně: „Svědkové."

Jakmile Benchley přelomil pečeť a začal číst, Johnovi se ulevilo. Za patnáct minut se však opět třásl vzteky.

„Kdy změnila poslední vůli?" Musel se přemáhat, aby neječel.

„Před čtyřmi měsíci," vysvětlil mu Benchley.

„Proč jsem se o tom nedověděl?"

„Jsem Catherinin právní zástupce, jak jistě dobře víte. Neměl jsem důvod informovat vás o změně názoru vaší ženy. Podepsal jste přece předmanželskou smlouvu a na její majetek nemáte nárok. Udělal jsem kopii její závěti, kterou si můžete vzít s sebou. Catherininy instrukce," dodal sladce.

„Budu protestovat. Nemyslete si, že ne. Myslela si snad, že mi může odkázat ubohých sto dolarů a zbytek darovat nějaké zatracené ptačí rezervaci, a já to tak nechám?"

„To není úplně přesné," řekl Benchley. „Je tu čtyři sta tisíc jako dar rodině Renardových, který se má rovnoměrně rozdělit mezi jejího strýce Jakea Renarda, bratrance Remyho a Johna Paula a sestřenici Michelle."

„Já tomu nevěřím," syčel John. „Catherine ty lidi nesnášela. Myslela si o nich, že jsou bílá pakáž."

„Pak tedy zřejmě změnila názor," řekl Benchley. Zaťukal prsty na hromádku papírů a dodal: „Všechno je v její závěti. Každý z jejích příbuzných dostane sto tisíc dolarů. A bylo tu ještě jedno zvláštní přání. Catherine měla ve zvláštní oblibě svoji hospodyni, jak jistě víte."

„Ovšemže ji měla ráda. Ta ženská vyhověla každému jejímu přání a nedělala žádné tajnosti s tím, že mě nenávidí. Catherine se tím docela bavila."

„To znamená," pokračoval Benchley, „že Rose Vincettiové odkázala sto padesát tisíc dolarů."

Johna jeho informace rozzuřily. Litoval, že Monk nezabil i hospodyni. Jak tu pokryteckou ženskou s jestřábíma očima

nenáviděl! Ještě že ji už vyrazil. A teď i ona dostane část peněz, které patří jemu.

„Všechno do poslední pence patří mně," vykřikl. „Budu o to bojovat a vyhraju, vy idiote!"

Zdálo se, že Benchleye jeho výbuch nijak nevzrušil. „Dělejte, jak myslíte. Ovšem… Catherine napadlo, že možná budete proti jejím přáním protestovat, a tak mi dala tuhle zapečetěnou obálku. Mám vám ji předat do vlastních rukou. Nevím, co v ní je. Ale Catherine mě ujistila, že až si ji přečtete, možná se rozhodnete nebojovat proti ní právní cestou."

John podepsal převzetí a vytrhl Benchleyovi balíček z ruky. Hlasem kypícím touhou po pomstě řekl: „Nechápu, proč by něco takového měla moje žena udělat."

„Možná vám to vysvětlí její dopis."

„Dejte mi kopii té zatracené závěti," zavrčel John. „A ujišťuju vás, že nic z toho, co mi Catherine napsala, nezmění můj názor. Budu se soudit."

Vyšel ven a práskl za sebou dveřmi. Byl vzteky bez sebe. Pak si vzpomněl na všechny účty a na Monka. Co s tím kruci bude dělat?

„Zatracená mrcha," zamumlal a nastoupil do auta.

V garáži byla tma. John rozsvítil a roztrhl obálku. Nalezl v ní šest listů, první z nich obsahoval Catherinino sdělení. John zvedl papíry k očím, aby zjistil, jaké překvapení mu ještě připravila.

Zpočátku nevěřil tomu, co vidí, a tak se vrátil k první stránce a začal číst její vzkaz.

„Panebože, panebože," opakoval pak pořád dokola.

Kapitola 8

John byl zoufalý. Porušil snad všechny předpisy, když se řítil k St. Charles a proplétal se mezi auty jako opilý řidič ženoucí se po městě stodvacítkou.

Catherinin odporný dopis svíral přitom v ruce. Zarýval prsty do koženého volantu a litoval, že to není její tvář, kterou by mohl rozdrásat. Ta potvora! Prohnaná potvora.

Nemohl uvěřit, co mu provedla, nemohl tomu uvěřit. Je to pravděpodobně jenom bluf, utěšoval se. Není přece možné, aby překonala všechna hesla a přístupové kódy, které si nainstaloval do počítače. Tak chytrá přece být nemohla!

Než vjel na příjezdovou cestu ke svému domu, málem věřil tomu, že všechno je jen špatný vtip. Spatně odhadl vzdálenost, a když šlápl na brzdy, narazil do vrat garáže. Zaklel, vyskočil z auta a rozběhl se k bočním dveřím, a vtom si uvědomil, že nechal běžet motor.

Znovu zanadával. Jenom klid, připomínal si. Ta mrcha se mu stále pokouší dostat na kobylku, znepříjemnit mu život. To je všechno. Ale musí mít jistotu. Proběhl prázdným domem a ve spěchu porazil židli v jídelně. Jakmile se dostal do pracovny, nohou za sebou přirazil dveře, vrhl se k počítači a dopadl na čalouněnou židli.

„Tak rychle, rychle," mumlal si a prsty nervózně bubnoval do stolu, zatímco čekal, až počítač nastartuje. V okamžiku, kdy se objevila příslušná ikona, vyťukal heslo.

Prohlížel dokumenty a počítal řádky, jak ho Catherine ve svém dopise vyzvala, a když byl u šestnáctého, postřehl, že přímo uprostřed transakce provedené před rokem je vloženo jediné slovo. *Nesesmilníš.* John zařval jako raněná šelma. „Ty tlustá mrcho," zaječel. Šokovaně se zvrátil do opěradla.

Vtom začal zvonit jeho mobil, ale John ho ignoroval. Zřejmě se Cameron nebo Preston nebo Dallas snaží zjistit, proč se zdržel. Nebo možná volá Monk, aby se domluvil, kdy a kde se setkají, aby si převzal své peníze.

Co proboha Monkovi řekne? John si přitiskl ruce na spánky a začal přemýšlet. Vyřeší to Dallas, pomyslel si. Pověřím Dallas, aby to s ním nějak vyřídila. Monk si přece bez domluvy s Dallas ani neuprdne a jistě rád počká, když ho o to Dallas požádá.

Ale co řekne ostatním? Lhaním se z té noční můry nevykroutí, a čím déle bude čekat, tím horší to bude. Musí jim to říct co nejdříve.

Zoufale se potřeboval napít. Přešel na druhou stranu pokoje k barové skříňce, spatřil prázdný stříbrný kbelík na led a srazil ho na zem. Když byla Catherine ještě naživu, starala se, aby byla nádoba vždy plná ledu bez ohledu na to, je-li den, nebo noc. Taková hloupá maličkost, ale náhle mu připadala důležitá. Jeho žena řídila dům i z postele, stejně jako se pokoušela řídit jeho, a svým naříkáním a komandováním ho dohánělа k zoufalství.

Nalil si plnou sklenku whisky a postavil ji na stůl. Opřel se o stěnu skříňky a jedním douškem ji vyprázdnil. Doufal, že mu spraví nervy před mukami, která má před sebou.

Vtom znovu zazvonil telefon, ale tentokrát ho John zvedl.

Byl to Preston. „Kde jsi? Čekáme na tebe, ať to můžeme oslavit. Tak se sem přihas.“

Někde v pozadí bylo slyšet hudbu a smích.

John se nadechl. Měl pocit, že mu praskne srdce. „Žádná sláva se nekoná.“

„Cože?“

„Máme problém.“

„Johne, skoro tě neslyším. Říkáš, že ty peníze ještě nemáš?“

„Jsou s tebou ostatní?“

„Ano,“ odpověděl Preston, teď už tišším hlasem. „Objednali jsme ti už pití a…“

„Poslouchejte,“ řekl John. „Máme opravdu vážný problém.“

„Jaký problém *máme*?“

„O tom bych nechtěl mluvit přes telefon.“

„Odkud voláš?“

„Z domu.“

„Máme za tebou přijet? Je to něco, o čem bychom si měli promluvit hned?“

„Ano, je.“

„Co…“

„Je to zlé,“ vykřikl John. „Prostě sem přijeďte.“

Pak zavěsil, než mu Preston stačil položit další otázku. Nalil si další sklenku a vrátil se k pracovnímu stolu. Usadil se před svítící obrazovkou počítače a hleděl na ni, zatímco se venku stmívalo.

Cameron přijel společně s Prestonem a dorazili k jeho dveřím už za čtvrt hodiny. Krátce po nich se objevila Dallas.

John je uvedl do pracovny, rozsvítil a ukázal na dopis, který ležel rozložený na stole. „Přečtěte si to a roňte slzy,“ zamumlal. Už začínal být opilý.

Cameron vzal dopis do ruky a mlčky četl. Když skončil, odhodil ho zpátky na stůl a vrhl se na Johna. Než ho stačil chytit pod krkem, odtrhl ho od něj Preston.

„Zbláznil ses?“ řval Cameron, celý rudý v obličeji. „Tys umožnil manželce přístup ke svým záznamům? Panebože…“

„Uklidni se, Camerone,“ vyzýval ho Preston a táhl ho stranou.

„Napřed si ten dopis přečti sám a jsem zvědavý, jestli mi pak budeš říkat, abych se uklidnil,“ vykřikl Cameron.

Dallas vstala ze židle, uchopila dopis a začala hlasitě předčítat.

Milý Johne,

dlouhé dopisy na rozloučenou jsou nudné, a tak jsem ten svůj napsala hezky krátce.

Bylo to srdce, že? Odpusť, že se opakuji a říkám to i teď, ale celou dobu jsem to tušila. Umřela jsem na selhání srdce, že? Nakonec jsi tomu tedy uvěřil? Takže jsem přece jenom nebyla takový hypochondr, jak sis myslel.

Teď se nejspíš vzpamatováváš z šoku po zjištění, že jsem změnila svou poslední vůli a nic ti neodkázala. Znám tě dobře, Johne, a vím, že právě teď jsi odhodlaný se soudit, že? Možná budeš tvrdit, že jsem byla nepříčetná nebo v tak kritickém stavu, že jsem nevěděla, co dělám. Přesto tvrdím, že až tento dopis dočteš, rozhodneš se tiše a nenápadně vytratit a někde se ukrýt. Jedním jsem si naprosto jistá: že se nebudeš chtít soudit.

Taky uvažuješ o všech výdajích, které jsi měl po mé smrti. Vyžadovala jsem, aby se závěť četla až šest týdnů po mém úmrtí, protože jsem věděla, že budeš pořádně utrácet, a chtěla jsem, abys v té době už byl na suchu. Přála jsem si, aby ses musel skrývat i před svými věřiteli.

Proč jsem se k tobě zachovala tak krutě? Abych se ti pomstila, Johne. Nebo jsi skutečně věřil, že ti nechám jediný dolar, který bys mohl utratit s tou svojí děvkou? No ovšem, vím o ní. A o těch ostatních taky.

Zuříš, můj milý? Připrav se na horší. Největší překvapení jsem si nechala na konec. Nebyla jsem taková „pitomá kráva", jak sis myslel. Slyšela jsem totiž, že mi tak říkáš, když jsi telefonoval s tou děvkou. Zpočátku jsem byla zdrcená a rozzlobená a zklamaná tak, že jsem proplakala celý týden. Pak jsem se rozhodla pomstít. Začala jsem prohledávat tvoji pracovnu, abych našla další důkazy tvých milostných afér. Byla jsem posedlá touhou zjistit, kolik mých peněz jsi utratil se svými courami. Když jsi odešel do práce, zvedla jsem svůj „tlustý zadek" z postele a sešla dolů do tvé pracovny. Trvalo to dost dlouho, ale nakonec jsem odhalila tvoje heslo a dostala se do tvých důvěrných souborů. Ach Johne, nikdy jsem si neuvědomila, jak podlý a zkorumpovaný jsi ty i tvoji kamarádi z Klubu střadatelů. Co by asi na všechny ty vaše podvodné transakce řekli u soudu? Udělala jsem kopie všech souborů. Aby ses přesvědčil, že říkám pravdu, spěchej domů a otevři si soubor pod názvem „Přírůstky". A podívej se na šestnáctý řádek. Vložila jsem do jedné z tvých posledních transakcí krátké sdělení, jenom abys věděl, že jsem se do souboru dostala.

Děláš si starosti? Bojíš se? Já naopak zářím. Představ si moji radost při pomyšlení, že poté, co umřu, půjdeš nadosmrti za mříže. V den, kdy dostaneš tento dopis, se kopie dostanou k někomu, kdo udělá, co je třeba.

Neměl jsi mě zrazovat, Johne.

Catherine

Kapitola 9

Michelle právě dopsala propouštěcí zprávu jednoho z pacientů doktora Landuskyho. Pak seděla ve svém koutku na chirurgickém patře Obecní nemocnice v St. Claire a snažila se sebrat dost sil, aby dokončila diktát záznamů o pacientech. Měla jich hotových devět a zbývaly ještě dva. Většina pacientů patřila doktoru Landuskymu. V uplynulých dvou týdnech sloužila místo něho, protože se vypravil na hektickou cestu do Evropy, ale zítra se vrátí a Michelle bude mít první pořádné volno po tolika letech, že je už ani nedovedla spočítat.

Nemůže si samozřejmě vzít volno, dokud nebude mít hotové záznamy. A poštu. S hrůzou zjistila, že je tu celá hromada neotevřených obálek. Přenesla je ze svého pracovního koutku k Landuskymu a umínila si, že neskončí, dokud všechno neprobere. Vyčerpaně pohlédla na hodinky a zavzdychala. Od čtvrt na pět ráno byla na nohou. Natržená slezina z motocyklové havárie ji vytáhla z postele o hodinu dřív než obvykle – a teď bylo pět odpoledne. Opřela se lokty o stoh zpráv pacientů, které už nadiktovala, složila tváře do dlaní a zavřela oči.

Za půl minuty tvrdě spala. Michelle během své stáže poznala výhody třeba i kratičkého zdřímnutí během dne. A zvykla si usínat kdekoli a kdykoli.

„Doktorko Mike?“

Michelle sebou trhla a probudila se. „Ano?“

„Potřebujete nejspíš trochu kofeinu,“ podotkla sestra, která prošla kolem ní. „Nemám vám přinést něco k pití? Vypadáte unaveně.“

Michelle neskrývala rozladění. „Megan, vy jste mě probudila jenom proto, abyste mi řekla, že vypadám unaveně?“

Sestra byla mladá, hezká dívka, čerstvá absolventka školy. Pracovala v nemocnici sotva týden, ale už znala všechny jménem.

Právě dostala zprávu, že úspěšně vykonala státní zkoušku. Ten den jí nic nemohlo zkazit náladu, ani podráždění doktorky na chirurgii ne.

„Nechápu, jak takhle můžete spát. Ještě před minutou jste s někým telefonovala a pak bum, slintáte si na své záznamy a ještě u toho chrápete.“

Michelle potřásla hlavou. „Neslintám a nechrápu.“

„Jdu dolů do bufetu,“ řekla Megan. „Mám vám odtamtud něco přinést?“

„Ne, děkuji. Za chvilku půjdu. Jenom proberu poštu a jsem hotová.“

Vtom je vyrušila nějaká praktikantka. „Doktorko Mike?“

„Prosím?“

„Dole na pohotovosti máte zásilku,“ řekla dívka. „Myslím, že musíte podepsat převzetí. Zdá se, že je to něco důležitého,“ dodala. „Doufám, že vás nikdo nechce žalovat.“

„Doktorka Mike tady ještě není tak dlouho, aby ji někdo mohl žalovat.“

„Kurýr říkal, že balíček je od nějaké právnické firmy z New Orleansu a že neodejde, dokud mu nepodepíšete doručenku a vlastnoručně si balíček nepřevezmete. Co mu mám říct?“

„Hned tam přijdu.“

Michelle vzala do rukou hotové zprávy a uložila je do krabice na odnesení. Na hromádku pošty si položila poslední dvě, které ještě musí nadiktovat, a pak sešla po schodech dolů na pohotovost. Doručovatel nebyl nikde v dohledu. Spatřila ji však sekretářka a spěchala k ní, aby ji podala rozměrnou hnědou obálku. „Tady je váš balíček, doktorko. Věděla jsem, že máte hodně práce, a tak jsem kurýrovi řekla, že mám plnou moc za vás podepisovat poštu.“

„Děkuji, Eleno.“

Michelle se otočila a zamířila zpátky k chirurgii, ale Elena ji zastavila. „Ještě mi neděkujte, doktorko. Na Sunsetu byla ošklivá havárie a sanitka veze hromadu dětí. Budou tu za dvě minuty. Potřebujeme vaši pomoc.“

Michelle s obálkou v ruce zamířila do bufetu, aby si tam koupila dia colu. Potom se vrátila na sesternu, posadila se a odtrhla víčko plechovky. Usoudila, že opravdu potřebuje trochu kofeinu,

aby nabrala druhý dech. Pak plechovku odložila a sáhla po obálce. Vtom se otevřely dveře a zavolal na ni ošetřovatel.

„Máme tu hemofilika.“

Michelle vyskočila a rozběhla se za ním a na obálku úplně zapomněla.

Kapitola 10

Žádný člověk není osamělý ostrov a o Leonu Brunovi Jonesovi to platilo také. Kumpáni mu říkali Hrabě, protože jeho špičáky byly nápadně delší než ostatní přední zuby, a když se usmál, připomínal upíra. Leon vypadal, jako by byl schopný vysát krev své oběti, ale podle údajů v jeho spisu bylo jasné, že si bere víc než krev.

Měl široký okruh přátel a všichni do jednoho nenáviděli Thea Buchanana. Bez Theova vyšetřování by se neshromáždil dostatek důkazů, Leo by se nedostal před bostonskou velkou porotu, a nepodařilo by se rozbít jeden z největších gangů organizovaného zločinu v zemi.

Theo se vrátil do Bostonu už několik dní po své operaci. Přestože Leonův případ skončil a asi půltuctu nejvyšších šéfů zločineckého spolku bylo za mřížemi, měl Theo stále před sebou snad tunu zpráv, které musel zařadit, a horu dokumentů, které bylo třeba zpracovat. Jeho nadřízení na ministerstvu spravedlnosti doporučovali, aby se držel stranou. Theo dostal několik dopisů, kde mu vyhrožovali smrtí, a i když je nebral na lehkou váhu, nemínil připustit, aby mu narušovaly další práci. Následujících pár týdnů strávil v kanceláři celé vyčerpávající dny.

Když konečně vyplnil a založil poslední papír a jeho zaměstnanci připravili závěrečnou zprávu, zavřel Theo dveře své kanceláře a zamířil domů. Byl fyzicky i psychicky vyčerpaný. Nápor práce ho zmohl a on teď přemítal, jestli poté, co všechno skončilo, stálo jeho úsilí za to. Byl však příliš unavený, než aby se myšlenkou dlouho zabýval. Věděl, že teď si především potřebuje dopřát alespoň měsíc klidného, nerušeného spánku. Pak možná uvidí řadu věcí jasněji a rozhodne, kterým směrem by se měl vydat. Jestli přijme místo, které mu nabízelo ministerstvo spravedlnosti, nebo se vrátí k soukromé právnické praxi a bude trávit své dny jednáními a papírováním. V obou případech skočí oběma nohama

rovnou do úmorné dřiny. Má jeho rodina pravdu? Měl by se pokusit uniknout životu v takovém pracovním koloběhu?

Nadřízení ho nabádali, aby se ještě chvíli držel z dohledu, alespoň než Leonova rodina trochu vychladne. Pomyšlení, že by si mohl trochu oddechnout a všechny starosti na čas hodit za hlavu, připadalo Theovi lákavé. Před očima mu vyvstala představa rybářského prutu čeřícího klidnou vodu nějakého lousianského slepého říčního ramene. Než odjel z New Orleansu, umínil si, že se musí vrátit a přednést projev, na který při jeho poslední návštěvě nedošlo, a napadlo ho, že teď by k tomu mohla být vhodná příležitost. Po projevu se vypraví na malý výlet a prozkoumá rybářský ráj, kterým se vychloubal Jake Renard. Ano, trocha volna a odpočinku je přesně to, co potřebuje. Existoval ovšem ještě jeden důvod, proč se chtěl vrátit do Louisiany…, a ten neměl s rybařením nic společného.

Tři a půl týdne po operaci byl Theo zpátky v New Orleansu. Stál na pódiu v plesovém sále Royal Orleansu a čekal, až dozní potlesk, aby mohl přednést svou opožděnou řeč k vykonavatelům zákona, kteří se sem opět sjeli ze všech koutů státu. Najednou se mu před očima objevila ona a uchvátila i celou jeho mysl. Měla ten nejkrásnější úsměv připomínající sluneční svit. A fantasticky svůdnou postavu, o tom nebylo pochyb. Theo si vzpomněl, jak od ní nemohl odtrhnout oči, ještě když ležel v nemocniční posteli. Zřejmě by tak reagoval každý normální muž. Přestože mu tehdy bylo zle, jeho vnímání nijak neutrpělo.

Pokoušel se připomenout si rozhovor, který s ní vedl, a vtom si náhle uvědomil, že tleskající sál utichl. Všichni na něho dychtivě hleděli, čekali, až promluví, a on se poprvé v životě cítil nervózní. Nemohl si vybavit jediné slovo připraveného projevu, dokonce ani téma ne. Pohlédl dolů na pultík, kde ležel program, přečetl název a krátké shrnutí problematiky, o níž měl hovořit, a trochu zaimprovizoval. Protože svoji řeč zkrátil, podařilo se mu publikum zcela uchvátit. Přepracovaní a stresovaní představitelé zákona dostali jeden den na to, aby se najedli, napili a oslavovali.

Theo věděl, že čím dříve skončí oficiální část jejich akce, tím budou šťastnější. Jeho půlhodinová prezentace skončila po necelých deseti minutách. A reakce na ni byla tak nadšená, že se musel smát. Sklidil nesmírné ovace.

Později, cestou zpátky do hotelu, uvažoval o svém podivném chování a dospěl k závěru, že se choval jako kluk, který právě zjistil, co je to sex. Cítil se, jako když si kdysi povídal se svým mladším bratrem Zacharym. V těch dobách nedokázal Zachary vyslovit dvě věty, aniž by v nich nepoužil slovo „ženská“ a „sex“.

Theo nevěděl, co ho to popadlo, ale myslel si, že to přejde, jen co se vypraví na ryby. Rybařil moc rád. Když si vyplul na člunu, na své *Mary Beth*, úžasně se uvolnil. Bylo to skoro stejně účinné jako sex.

V úterý ráno, než se vydal do Bowenu, sešel se Theo ráno u snídaně se dvěma kapitány neworleanské policie a pak se zastavil v kanceláři doktora Coopera. Lékař ho pozval dál jenom proto, aby mu vyčetl, že po operaci nedodržuje jeho doporučení. Když skončil se svou přednáškou, prohlédl si Theovu jizvu. „Hojí se dobře,“ prohlásil. „Ale mohl byste mít problémy, kdyby se vyskytly komplikace. Neměl jste se vracet do Bostonu tak brzo po operaci. Byla to od vás hloupost.“

Cooper se posadil na stoličku vedle vyšetřovacího lehátka. „Abych řekl pravdu, žádné komplikace jsem neočekával. Mike odvedla skvělou práci. Vždycky to tak dělá,“ řekl. „Se skalpelem to umí stejně dobře jako já a to nepřeháním. Je jedním z nejlepších operatérů ve státě,“ dodal a kývl hlavou. „Měl jste štěstí, že si vás tehdy všimla. Nabídl jsem jí místo ve svém týmu, dokonce jsem naznačoval, že by se mohlo jednat o partnerství. Má ohromný talent,“ zdůraznil. „Když moji nabídku odmítla, radil jsem jí, ať pokračuje ve své specializaci, ale neměla zájem. Je příliš paličatá a nevidí, jak svým nadáním plýtvá.“

„Jak to?“ podivil se Theo a začal si zapínat košili.

„Chce dělat praktického rodinného lékaře v takové díře,“ řekl Cooper. „Tam bude řezat jen malé věci a ne moc často. Její schopnosti přijdou nazmar, to mi věřte.“

„Lidé z Bowenu si to možná nemyslí.“

„Ano, jistě, potřebují dalšího doktora, o tom není pochyb, ale…“

„Ale co?“

Cooper si pohrával s víčkem od krabice s tampony. Najednou ji zavřel a vstal. „Bowen není přívětivé malé městečko, jak si ho představuje,“ řekl. „Mluvil jsem s ní dnes ráno o jedné operaci,

kterou mi poslala, a řekla mi, že její ambulanci zničili vandalové. Všechno obrátili vzhůru nohama.“

„Kdy se to stalo?“

„Včera v noci. Vyšetřuje to policie, ale zatím, aspoň jak mi řekla Mike, nemají žádnou stopu. Víte, co si myslím?“

„Co?“

„Že to udělali puberťáci, co hledali drogy. Když nenašli, co potřebovali, aspoň celé středisko zničili.“

„Možná,“ připustil Theo.

„Mike neuchovává ve svém středisku tvrdé drogy. To nedělá nikdo z nás. Pacienti, kteří potřebují léky tohoto druhu, by měli ležet v nemocnici. Je to opravdu hanba,“ dodal lékař. „Těžce pracovala, aby si ambulanci mohla zřídit, a byla tak šťastná a nadšená, že se konečně vrací domů.“ Doktor se na chvíli odmlčel a potřásl hlavou. „Dělám si o ni starosti. Chci říct…, že jestli to nebyl vandalismus, možná si někdo nepřeje, aby se vrátila do Bowenu.“

„Chystám se do Bowenu, protože jsem se domluvil s jejím otcem, že si spolu vyjedeme na ryby,“ řekl Theo.

„V tom případě vás požádám o laskavost,“ řekl lékař. „Mám další bednu zdravotních potřeb, které jsem se jí chystal dát, ale vy byste mi mohl ušetřit námahu a odvézt ji do Bowenu místo mě. A když už tam budete, mohl byste se na případ jejího střediska podívat. Možná to beru příliš vážně, ale…“

„Ale co?“

„Je vyděšená. Neřekla mi to sice, ale bylo to na ní znát. Když jsem s ní mluvil, měl jsem pocit, jako bych hovořil s někým jiným. Mike se tak snadno něčeho nepoleká, ale v hovoru se mnou zněl její hlas opravdu velmi rozrušeně.“

Theo o pár minut později vyšel z doktorovy pracovny a odnášel s sebou velikou kartonovou krabici plnou lékařských potřeb. Z hotelu se odhlásil už předtím a svůj kufr i rybářskou výzbroj měl uloženu v pronajatém autě.

Obloha byla jasně modrá, slunce svítilo a bylo teplo, prostě den jako stvořený k vyjížďce na venkov.

Kapitola 11

Bylo časné odpoledne a Cameron, Preston i John přešlapovali netrpělivostí a čekali, až se objeví Dallas. Seděli v Johnově pracovně už víc než hodinu a byli každým okamžikem zvědavější.

Dallas přijela jako vždy pozdě.

„Kde jsi hergot byla?“ obořil se na ni Cameron, sotva se Dallas, na pohled ztrhaná a unavená jako ostatní, ukázala ve dveřích. „Čekáme už celou věčnost.“

„Mohla jsem se ulítat,“ odsekla Dallas. „A nemám náladu poslouchat výčitky, tak toho nechej, Camerone.“

„Máme si sbalit a vyjet ze státu?“ zeptal se Preston. „Už nám klepe na dveře policie?“

„Ježíši, nemluv tak.“ Camerona zaléval studený pot.

„Nemyslím, že bychom se už museli balit,“ řekla Dallas.

„Dostala jsi kopie našich souborů?“ zeptal se dychtivě Preston.

„Ne,“ odpověděla Dallas. „Nedostala jsem je…, alespoň zatím. Zjistila jsem, kterou přepravní službu používá ta právnická firma, a navštívila jsem ji. Naštěstí ještě neposlali zpátky stvrzenku, takže se mi podařilo získat její kopii. Okamžitě jsem volala Monkovi a ten hned vyrazil. Catherine poslala zprávu nějaké své příbuzné, doktorce Michelle Renardové v Bowenu v Louisianě.“

„Tomu nerozumím. Proč Catherine čekala až do své smrti, než to té příbuzné dala poslat, a proč v okamžiku, kdy všechno zjistila, nezavolala federály?“ zeptal se Cameron.

Odpověděl mu John. „Já vím naprosto přesně, proč to udělala. Catherine byla skálopevně rozhodnutá, že zůstane vdaná nadosmrti, a v žádném případě mi nehodlala povolit rozvod. Mohla vy užít to, co našla, a přimět mě, abych se k ní začal chovat slušně. Posledních pár měsíců si musela myslet, že se snažím o smíření. Byl jsem k ní až odporně milý. Ale Catherine byla pomstychtivá. Bez ohledu na to, jak jsem k ní byl laskavý, byla rozhodnutá, že mě

pošle do vězení, jen co umře. Přesto by mě nikdy nenapadlo, že pošle dokumenty rodině, k níž se prakticky neznala.“

„A ta doktorka převzala balíček?“ zeptal se Preston.

„Ano.“

„Do prdele. Jsme v háji.“

„Nepřerušuj mě a poslouchej,“ řekla Dallas. „Mluvila jsem s člověkem, který jí balíček doručoval. Řekl mi, že se s ním napřed vydal k Renardové domů. Tam ale nebyla, a tak se za ní vypravil do nemocnice. Říkal, že podepsala přijetí na pohotovosti.“

„Proč nás má zajímat, kde a kdy podepsala přijetí balíčku?“ chtěl vědět John.

„Už se k tomu dostanu,“ odpověděla Dallas. „Kurýr si vzpomněl, že při výjezdu z parkoviště málem narazil do sanitky, která se řítila k nemocnici. Další prý jela hned za ní, a zatímco čekal, viděl, jak ošetřovatelé vynášejí ven čtyři kluky, celé zkrvavené.“

„No a co?“ prohodil Preston.

„Takže podle mého odhadu měla doktorka Renardová pořádně rušnou noc.“

„Myslíš, že máme sedět na zadku, protože hádáš, že si doktorka neměla čas papíry přečíst a zavolat policii?“ zeptal se Cameron.

„Nechtěl bys držet zobák?“ vyštěkla Dallas. „Jen co se Monk dostal do Bowenu, zajel i do nemocnice v St. Claire. Jisté je, že doktorka Renardová byla na operačním sále. Monk řekl jedné z pomocných sester, že by rád s doktorkou mluvil o nějaké investiční příležitosti, a zeptal se jí, jestli na ni může počkat. Sestra mu řekla, že Renardová má před sebou další dvě operace a že nebude volná ještě několik dalších hodin.“

„Co ještě?“ zeptal se John. Seděl za stolem a bubnoval prsty do podložky. Dallas odolala nutkání vyzvat ho, aby přestal.

„Na stvrzence je uvedeno, že balíček byl podepsán přesně v sedmnáct patnáct,“ řekla Dallas a pro jistotu nahlédla do zápisníku. „Porovnala jsem si to s příjezdem sanitky, ta totiž dorazila do nemocnice v sedmnáct dvacet. Takže…“

„Nemohla mít čas s balíčkem nic udělat,“ řekl Preston.

Dallas pokračovala. „Zatímco Renardová byla na operačním sále, Monk napíchl její domácí telefonní linku. Když přijel zpátky do nemocnice, na pohotovosti se střídaly směny. Využil

příležitosti, vklouzl do doktorské místnosti a našel skříňku doktorky Renardové. Dokonce mu při tom asistovala nějaká pomocná síla. Řekl jí totiž, že balíček byl omylem doručen nesprávné osobě.“

„A ona mu na to skočila?“

„Monk dovede působit velmi přesvědčivě, když chce,“ řekla Dallas. „A ta holka byla mladá. Nenašli nic, ale zato se dověděl o doktorce Renardové fůru informací.“

„Možná si Renardová odnesla balíček s sebou na chirurgii,“ nadhodil John.

„O tom pochybuju,“ řekla Dallas. „Pomocnice říkala, že odešla nahoru s nějakým pacientem.“

„A co udělal Monk potom?“

„Čekal. Bylo dost pozdě, když doktorka Renardová odjížděla z nemocnice a on ji sledoval. Cestou domů se zastavila u jakési ambulance, a když vcházela dovnitř, nesla v rukou stoh papírů. Monk si myslel, že by mohl prohledat její auto, ale nechala běžet motor, což svědčilo o tom, že se brzo vrátí.“

„A když vyšla ven, měla s sebou nějaké papíry?“

„Žádné neviděl,“ odpověděla Dallas. „Ale nesla batoh. Každopádně za ní jel až domů, tam čekal, a až si byl jistý, že spí, vnikl dovnitř a proslídil celý dům. Batoh našel v prádelně a okamžitě ho prohledal.“

„Ale nebylo to tam,“ hádal John.

Dallas přikývla.

Cameron začal přecházet po místnosti. „Musela balíček odnést do ambulance. Možná si myslí, že si všechno přečte dnes.“

„Monk se vrátil a ambulanci taky prohledal. Ujistil mě, že prohledal opravdu všechno. Jediný problém byl, že polámal zámek jejího stolu, a tak se rozhodl, že to tam trochu zdemoluje, aby to vypadalo, že to udělali vandalové.“

„Sakra, kde ten balíček může být?“ John už doslova zuřil a ani se to nesnažil zakrývat. „Nemůžu uvěřit, že ho ta mrcha poslala své sestřenici. Vždyť tu rodinu nenáviděla.“

„Kde je balíček, nevím,“ řekla Dallas. „Ale napadlo mě…“

„Co?“ chtěl vědět Preston.

„Že Renardová zřejmě ještě neví, co v něm je.“

Kapitola 12

Nemocnici v St. Claire v Lousianě našel Theo docela snadno. S Bowenem to bylo horší. Nikde neviděl žádné ukazatele, a jak mu řekl Jake, městečko nebylo ani na mapě. Nechtěl si přiznat, že zabloudil a potřebuje pomoc, což byl genetický rys, který se, alespoň podle sester Jordan a Sydney, vyskytuje u mužů. Theo kroužil pořád dokola, až mu málem došel benzin a musel zastavit u čerpací stanice. Když zašel dovnitř, aby zaplatil, přece jen nevydržel a zeptal se obsluhy, jestli náhodou neví, kterým směrem leží Bowen.

Pihovatý, trochu šilhající mladík nadšeně přikývl. „Vím, kde to je. Vy nejste odtud, že?“ Než mohl Theo odpovědět, chlapec mu položil další otázku. „Nehledáte tu novou střední školu? Je na Clement Street. Hej, vsadím se, že ano.“ Odmlčel se a rychle si Thea prohlédl, pak zamrkal a kývl hlavou. „Já vím, proč jste přijel.“

„Opravdu?“

„Jasně. Zajímáte se o tu práci trenéra, že? No jistě. Odpovídáte na inzerát, že jo? Slyšeli jsme, že o ni má někdo zájem, a vy na to vypadáte. Takže to nebyly jenom klepy! Opravdu potřebujeme pomoc, protože pan Freeland – to je učitel hudby, ale myslím, že to už víte – neví o fotbale ani ň. Tak co, vezmete to?“

„Ne, nevezmu.“

„Proč ne? Vždyť jste se tam ještě nebyl ani podívat. Myslím, že není správné se rozhodovat dřív, než si to člověk prohlídne.“

Theovi docházela trpělivost. „Já nejsem fotbalový trenér.“ Mladík na to neskočil. „Ale fakt mi tak připadáte. Máte ramena jako typický fotbalista a určitě jste fotbal hrával, když jste byl mladý.“

Když byl mladý? Kolik si ten kluk myslí, že mu je? „Poslyšte, já bych jenom rád věděl, kudy se dostanu…“

Chlapec ho přerušil. „Jo, už chápu," řekl a nadšeně přikývl.

„Co chápete?" zeptal se Theo, i když tušil, že by to neměl dělat.

„Je to tajemství, že? Myslím, než se to místo oficiálně obsadí. Víte, než ředitel na shromáždění oznámí, koho si vybral, což by mělo být za pár týdnů. Mimochodem, trenére, jmenuju se Jerome Kelly, ale všichni mi říkají Kevin, podle mého druhého jména." Natáhl se přes pult a potřásl Theovi rukou. „Jsem moc rád, že jsem vás poznal."

Theo zaťal zuby. „Já se jenom snažím dostat do Bowenu. Nemohl byste mi konečně říct, kde to je?"

Kevin zvedl ruce ve smířlivém gestu. „Fajn. Nemusíte se tak rozčilovat. Ale je to tajemství, jo?"

Theo se rozhodl souhlasit, jenom aby mu chlapec dal pokoj. „Jo, samozřejmě. Tajemství. Tak jak se dostanu do Bowenu?"

Kevin se zazubil od ucha k uchu. „Vidíte?" zeptal se a ukázal na ulici před pumpou.

„Co?"

„Tu ulici?"

„Ovšemže ji vidím."

Kevin kývl hlavou. „To je Jilmová ulice, i když na ní žádné jilmy nerostou. Já jsem kopáč."

„Cože jste?"

„Kopáč. Pan Freeland říká, že na takové pozici bych měl v týmu hrát. Umím kopnout míč na čtyřicet metrů, ani se nezapotím."

„Opravdu?"

„Mohl bych být váš vykopávač. Tak jsem rychlý."

„Poslyšte, Kevine, já opravdu nejsem váš nový fotbalový trenér."

„Jo, já vím, a nikomu to neřeknu, dokud se to oficiálně neoznámí. Na mě se můžete spolehnout, trenére."

„Kde je Bowen?" Theův hlas už zněl ostře.

„Hned vám to povím," odpověděl mladík. „Takže když pojedete po téhle straně Jilmové ulice, po východní," upřesnil a znovu ukázal z okna. „Jste v St. Claire. Pokud náhodou nevíte, kde je východ a kde západ – sám s tím někdy mívám potíže – poznáte, že jste v St. Claire, když u cesty uvidíte chodníky. V Bowenu totiž žádné chodníky nejsou."

Theo se zasmál. „A kde přesně ten Bowen je?“

„Vždyť vám to říkám,“ ubezpečoval ho chlapec. „Když přejedete Jilmovou ulici na druhou stranu, jako byste ji přešel pěšky…“

Theo začínal mladíka nenávidět. „A dál?“

„Jste tam.“

„Kde?“

„V Bowenu. Chápete? Po jedné straně Jilmové ulice je St. Claire a po druhé je Bowen. Je to úplně jednoduché. Fakt doufám, že mi dáte příležitost při výkopu. Budu pro tým opravdu užitečný.“

Theo odpočítal bankovky za benzin a zeptal se: „Slyšel jste někdy o hospodě, která se jmenuje Labuť?“

„Jasně,“ ujistil ho chlapec. „Labuť tady zná každý. Je to velký starý barák v bažinách, úplně na druhé straně Bowenu. Na střeše nad vchodem má velkou labuť. Nemůžete to minout, až to najdete.“

„Tak mi ještě povězte, jak to mám najít.“

Kevin se dal do vysvětlování. Když skončil s popisem spletité cesty, dodal: „Víte, v St. Claire si myslí, že Bowen je něco jako jejich předměstí, ale lidi z Bowenu to pořádně sere. É… promiňte. Asi bych neměl takové slovo říkat před učitelem.“

Theo strčil do kapsy drobné, poděkoval Kevinovi za pomoc a zamířil zpátky k autu. Kevin vyrazil za ním. „Pane, a jak se vlastně jmenujete?“

„Theo Buchanan.“

„Tak nezapomeňte,“ připomínal chlapec. „Na co nemám zapomenout?“

„Že bych měl být váš kopáč.“ Theo se usmál. „Nezapomenu.“

Kevin počkal, až Theovo auto vyjede Jilmovou ulicí, a pak se rozběhl zpátky do budovy, aby okamžitě zavolal kamarádům. Chtěl být první, kdo jim sdělí důvěrnou zprávu o novém trenéru Buchananovi.

O deset minut později Theo ujížděl po další zdánlivě nekonečné neoznačené štěrkové cestě. Po obou stranách ho obklopovala šťavnatá zeleň a cypřišky s šedozeleným mechem vlajícím z každé větve. Bylo horko a strašlivě vlhko, ale všechno působilo tak krásně a konejšivě, že Theo stáhl okénko, aby mohl cítit sladké, zemité vůně přírody.

Hlemýždím tempem pokračoval v jízdě, až za stromy spatřil temnou vodu. Najednou měl chuť zastavit a prostě jen tak sedět a vnímat přírodu kolem sebe. Napadlo ho, že je to úžasné místo, které by stálo za to prozkoumat pěšky. Tato myšlenka však přivolala další. Nežijí v bažinách aligátoři? Kruci, no jistě, žijí. Na procházky by měl radši zapomenout.

Co tady dělá? Proč se vlastně vypravil na tak dalekou cestu? Jenom aby si zarybařil? Protože tady žije ona, přiznal si a najednou se cítil jako idiot. Uvažoval, jestli nemá otočit vůz a vrátit se do New Orleansu. Ano, to by měl nejspíš udělat. Kdyby si pospíšil, mohl by ještě stihnout poslední letadlo a do půlnoci být v Bostonu. Copak tam není doma? Jestli chce jít na ryby, může si se svou lodí vyjet na moře a ulovit nějaký pořádný kousek.

Chová se jako cvok. Naprostý cvok. Věděl, co by měl udělat, a přesto pokračoval v cestě.

Znovu se zatáčela a najednou tam byl. Labuť měl přímo před sebou, stála na konci úzké cesty. V okamžiku, kdy budovu spatřil, vyprskl smíchy. Namouduši, něco takového ještě neviděl. Dům měl šedivé nerovné stěny a strmou sedlovou střechu. Vypadal spíš jako mohutná stará stodola, trochu se rozpadávající, ale obrovská labuť sedící na střeše byla skutečně kouzelná. Až na to, že to vlastně nebyla žádná labuť. Byl to sytě růžový plameňák a jedno křídlo měl provizorně připevněné tenkým drátem. Na štěrkovém parkovišti stála stará otlučená dodávka. Theo zaparkoval svůj vůz vedle ní, vystoupil a svlékl si sako. Vyhrnul si rukávy modré společenské košile, vykročil ke vchodu a teprve v té chvíli si vzpomněl, že sako měl na sobě proto, aby skrylo pistoli a pouzdro zavěšené u pasu. Ale bylo tak horko a vlhko, že se mu nechtělo sako znovu oblékat. Rozhodl se, že se zbraní nebude dělat tajnosti. Michelle už přece ví, že nosí pistoli. Kromě toho měl plno starostí s tím, co řekne Jakeovi, proč vlastně přijel. Přemítal, jestli by starý pán ocenil, kdyby mu řekl pravdu. Že se zbláznil do jeho dcery. No jo, taková pravda by ho nejspíš zbavila všech zábran a jistě by mu dal do nosu.

Dveře byly pootevřené. Theo do nich strčil a vstoupil. Za pultem spatřil Jakea Renarda s utěrkou v ruce, jak leští lakovanou dřevěnou desku. Theo si sundal sluneční brýle, zasunul je do kapsy košile k brýlím na čtení a pozdravil muže kývnutím hlavy. Doufal,

že si na něho Jake pamatuje, a přemýšlel, co mu řekne, kdyby ho přece jen nepoznal. Jaký byl ten druhý důvod, proč přijel do Bowenu? Rybaření. Jo, tak je to. Chtěl se vypravit na ryby.

Jake si ho přece jenom pamatoval. V okamžiku, kdy Thea spatřil, zajódloval jako zpěvák country na úvod písně. Pak roztáhl ústa od ucha k uchu, upustil hadr, otřel si ruce o kalhoty a hnal se kolem pultu ven.

„Už jsem u tebe," řekl. „Už jsem tu."

„Jak se máte, Jaku?"

„Docela dobře, Theo. Prostě fajn. Přijel jsi na ryby?"

„Ano, pane, přijel."

Jake uchopil Theovu ruku a nadšeně jí zapumpoval. „Jsem moc rád, že tě vidím. Tuhle večer jsem říkal Ellii, že na sebe určitě zase narazíme, a jsi tady, přímo před mýma očima."

Theo věděl, kdo je Ellie. Jake se o své ženě zmínil, když se s ním setkal v nemocnici.

„Jak se daří vaší ženě?" zeptal se zdvořile.

Jake se zatvářil užasle, ale pak se vzpamatoval a řekl: „Moje žena umřela, Bůh ochraňuj její duši, už je to hezká řádka let."

„To je mi velmi líto," řekl Theo a upadl do rozpaků. „Promiňte mi, že se vás na to ptám, ale kdo je tedy Ellie?"

„Moje žena."

„Á, takže jste se znovu oženil."

„Ne, když moje Ellie umřela, neměl jsem chuť se znovu ženit. Myslím, že bych nenašel nikoho, kdo by se jí mohl rovnat." Odmlčel se a usmál se. „Prostě jsem věděl, že se ukážeš. Myslel jsem si, že ti zatelefonuju, ale věděl jsem, že by mi Mike dala co proto, kdybych to udělal, a kromě toho mě napadlo, že si najdeš důvod, proč se vypravit do Bowenu."

Theo nevěděl, co si má z Jakeových řečí vybrat. Pak Jake řekl: „Věděl jsem, že když ti nasadím do hlavy nápad s rybařením, přijdeš na způsob, jak si udělat pár dní volna. Opravdový rybář nikdy neodmítne, bez ohledu na to, jak dlouho nedržel prut v ruce. Není to tak?"

„Je, pane," řekl Theo.

„Jestli se ukáže, že jsi rozený rybář, a já mám pocit, že jo, pak se s tebou můžu dát dohromady v závodech příští víkend. Vždycky jsem byl v partě se svým kamarádem Walterem, ale tomu včera

Mike vyoperovala žlučník a určitě nebude v tak dobrým stavu, aby mohl tahat z vody nějakou váhu. Už mi říkal, abych si našel někoho jinýho. Budeš tady ještě, že jo?“

„Ještě jsem nepřemýšlel, jak dlouho se v Bowenu zdržím.“

„Tak domluveno. Zůstaneš.“

Theo se zasmál. „O jaké závody vlastně jde?“

„No, to je tady v kraji velká událost,“ řekl Jake. „Jednou za rok se sjedou rybáři z širokýho okolí a soutěží spolu. Každý do toho dá padesát dolarů,“ vysvětloval. „Dohromady se za to pořídí docela slušná cena a já už celých pět let toužím porazit starýho Lestera Burnse a jeho bratra Charlieho. Dostávají medaili a cenu každý rok, od tý doby, co tady závodíme. Mají nádherný vybavení, což jim dává výhodu. Pravidla jsou docela jednoduchý,“ pokračoval. „Musíš chytit stanovený množství ryb a porotce je nakonec veřejně před lidma zváží. Pak je tady v Labuti oslava s pořádným cajunským[1] jídlem. Řekni, jak se ti líbí můj lokál?“ zeptal se a širokým mávnutím paže ukázal kolem sebe. „Hezký, co říkáš?“

Theo se se zájmem rozhlédl kolem sebe. Otevřenými okny proudilo dovnitř slunce a ozařovalo podlahu z tvrdého dřeva. Stoly stály srovnané u zdi, židle naskládané nahoře na nich. O barový pult byl opřen mop a stál zde i kbelík a o kousek dál vlevo byla hrací skříň. Nad hlavou tiše klapaly ventilátory, jejichž lopatky se pomalu otáčely. V místnosti bylo vzhledem k teplotě venku překvapivě chladno.

„Je moc hezký,“ prohlásil Theo.

„O víkendu tady máme hromadu lidí,“ řekl Jake. „Jo, jo, opravdu jsem moc rád, že tě vidím, mladíku. Michelle bude mít taky velkou radost. Už párkrát se o tobě zmínila.“

Z jakéhosi důvodu zněla tato Jakeova poznámka Theovým uším velmi příjemně. „Jak se jí daří? Mluvil jsem s doktorem Cooperem a slyšel jsem, že její ambulanci zničili vandalové.“

„Pokoušeli se to tam úplně rozmlátit,“ řekl Jake. „A přitom to nedává vůbec žádný smysl. Nic neukradli, jenom všechno převrátili vzhůru nohama. Chudák Mike neměla čas udělat nic víc, než si ten binec prohlídnout. Byla tam dnes ráno. Jen co přišla domů a

[1] cajun – rodilý obyvatel Lousiany s francouzskokanadskými předky, s typickým dialektem, kuchyní ap. (pozn. překl.)

převlíkla se, volali jí zas kvůli nějaký operaci. Neměla ani minutu na to, aby tam uklidila, a požádala svýho bratra a mě, ať jí s tím přijdem pomoct. Říkám ti, pořádně to s ní zamávalo. Počítám, že se každou chvíli složí.“

„Zvládám to docela dobře, tati.“

Theo se otočil, sotva uslyšel její hlas. Stála ve dveřích a na oba muže se usmívala. Měla na sobě khaki šortky a červenobílý ragbyový dres potřísněný barvou.

Theo se snažil nedívat na její nohy, ale dalo mu to pořádnou práci. Byly úchvatné. Dlouhé, štíhlé…, nádherné.

„Co děláte v Bowenu, pane Buchanane?“ zeptala se Michelle a přála si, aby její hlas zněl co nejklidněji. Když ho spatřila v otcově výčepu, otřáslo to s ní, a jen co se k ní otočil a usmál se na ni, myslela, že se jí podlomí kolena. Srdce jí začalo tlouct rychleji a věděla, že se červená. A proč ne? Jak říkaly sestry na oddělení, Theo Buchanan byl prostě fantastický.

„Co to je za způsoby, klást hostu takový otázky?“ řekl její otec.

Michelle se stále nemohla vzpamatovat z toho, že Thea vidí. „Ty jsi mu telefonoval a žádal jsi ho o pomoc?“ zeptala se otce vyčítavě a zamračila se na něho.

„Kdepak, slečno. A přestaň na mě tak hledět a vzpomeň si na slušný vychování. Když Theo ležel v nemocnici, pozval jsem ho, ať si sem přijede se mnou zarybařit.“

Michelle se otočila zpátky k Theovi. „Vy jste opravdu přijel na ryby?“

„Víte, vlastně…“

Jake ho přerušil: „Přece jsem to právě řekl a víš, jak jsem se rozhodl? Vezmu si Thea jako svýho partnera na víkendový závody.“

„Jak se cítíte?“ zeptala se Michelle Thea a vklouzla do známé, bezpečné role lékařky. „Žádné komplikace?“

„Cítím se jako znovuzrozený, díky vám. To je taky jeden z důvodů, proč jsem sem přijel…, kromě rybaření. Chtěl jsem vám zaplatit šaty, které jsem vám zničil, ale především jsem vám chtěl poděkovat. Zachránila jste mi život.“

„To je jistě příjemný slyšet, nemyslíš, Mike?“ Jake zářil jako neonová reklama. „Proto jsi přece šla dělat medicínu, ne? Abys zachraňovala životy.“

„Ano, tatínku," řekla Michelle.

„Nemáš hlad, Theo?" zeptal se Jake. „Je po poledni a vsadím se, že jsi ještě neobědval. Máme tady na plotně trochu gumba[2]. Pojď a posaď se u baru a chvilku počkej, než bude hotový. Mike, co kdybys podala Theovi lahvinku piva?"

„Bude mi stačit voda," namítl Theo.

Následoval Mike k baru a pozoroval, jak se jí při chůzi pohupují vlasy svázané do ohonu. Jak je asi stará? Panebože, nejde už na něho krize středního věku? Ano, tak je to. Michelle v něm znovu vzbudila pocit, že je mladý. Až na to, že je mu teprve dvaatřicet. Není to trochu brzo na střední věk?

Jake postavil před Thea velkou mísu hustého gumba a podal mu ubrousek a lžíci. „Opatrně," upozorňoval ho. „Pořádně to pálí."

Theo si myslel, že stačí, aby nechal gumbo tak minutu chladnout. Zamíchal je a nabral si pořádnou lžíci. Polkl. Za dvě vteřiny mu vyhrkly z očí slzy, z nosu mu teklo, rozkašlal se a zároveň se snažil popadnout dech. Připadalo mu, jako by právě spolkl kus žhavé lávy. Rychle popadl sklenici vody a vypil ji do dna.

„Myslím, že jsi to tentokrát trochu překořenil," řekla Michelle. „Kolik toho svého speciálního koření jsi tam nasypal?"

Jake podal Theovi další sklenku vody a díval se, jak se snaží pít a přitom nekašlat. „Dvojitou dávku," řekl. „Připadalo mi to nějaký planý, když jsem ochutnával. Tak jsem si řekl, že trochu přidám."

Michelle potřásla hlavou. „Pan Buchanan k nám přijíždí, aby ti poděkoval, a ty se ho pokoušíš zabít."

Theo pořád nemohl promluvit. Jake se natáhl přes pult a začal mu energicky bušit do zad. Theo by mu nejraději řekl, aby přestal, ale byl si jistý, že jeho hlasivky by to nezvládly.

Michelle podala Theovi kus bagety. „Zajezte to," poručila mu. „To vám pomůže."

„Vsadím se, že teď už by sis dal studený pivo, že jo?" prohlásil Jake, jakmile Theo kousl do bagety.

---

[2] gumbo – kreolská specialita, hustá polévka ze směsi různých mas a zeleniny zahušťovaná lusky okry čili ibišku jedlého (pozn. překl.)

Theo přikývl a poté, co se zhluboka napil piva, které mu Jake podal, se obrátil k Michelle a řekl: „Dnes ráno jsem mluvil s doktorem Cooperem.“

„Myslela jsem, že se cítíte dobře,“ řekla Michelle. Stála přitom za pultem a ukládala do polic sklenice.

„Cítím,“ odpověděl Theo. „Ale nedodržel jsem termín první kontroly. Odletěl jsem do Bostonu pár dní po operaci. Pak mi přeložili projev na jiný den, a tak jsem znovu přiletěl. Lepší pozdě než nikdy,“ dodal.

„Vždyť jste musel být polomrtvý, než jste se dostal domů,“ řekla Michelle. „Taková hra na tvrdého chlapa by vás mohla zabít.“

Theo přikývl. „Málem zabila,“ přiznal. „Ale v každém případě mi doktor Cooper řekl o tom, co se stalo u vás v ambulanci.“

„Slyšíš, Mike? Opravdu jsem mu netelefonoval,“ ozval se rázně Jake. „Navrhoval jsem, aby ti zavolala,“ obrátil se pak na Thea, „protože jsi jediný chlápek od FBI, kterého jsem kdy potkal.“

„Pracuju jako právník pro ministerstvo spravedlnosti,“ opravil ho Theo.

„Ale FBI přece spadá pod ministerstvo spravedlnosti, ne?“

„Ano,“ připustil Theo, „ale…“

Jake ho nenechal dopovědět. „Právě proto jsem tě chtěl zavolat. Myslel jsem si, že by ses na tu věc mohl podívat, ale Mike o tom nechtěla ani slyšet. Víš, co ještě ti chuligáni v jejím středisku provedli? Postříkali ty krásný bílý stěny černou barvou. Sprosťárnama, který se mi příčí opakovat. Taky roztrhali její spisy a ušpinili zařízení a materiál. Michelle bude muset začít úplně znovu. Že je to tak, zlato?“

„Všechno se zas spraví. Přece jenom je ještě dost času. Mám dva týdny na to, abych celou ambulanci dala do pořádku. To bude stačit.“

„Ale v té době sis měla udělat trochu volna. Odpočívat a chodit na ryby.“ Jake se otočil k Theovi. „Moje dcera byla vždycky optimistka. To má po mně. A teď, Theo, co myslíš, že bysme měli v téhle situaci dělat?“

„Zavolala jste jistě policii, že?“ zeptal se Theo Michelle.

Zatvářila se rozpačitě. „Ano, zavolala. Ujal se toho Ben Nelson, šéf policie v St. Claire. Vyšetřuje to a stejně jako otec si myslí, že

to byli nějací puberťáci, kteří hledali drogy. Doufám, že se lidé dovědí, že nic takového tam nemám, a že se to nebude opakovat.“

„Nejsem si jistý, jestli bych vám mohl být něčím užitečný…“

Jake nesouhlasil. „Pracuješ přece pro vládu a nosíš zbraň. Řekl bych, že lidi z ministerstva by ti ji nedali, kdybys neměl výcvik a neuměl s ní nakládat.“

„Tatínku, ty mluvíš, jako bys chtěl, aby pan Buchanan někoho zastřelil.“

„Já jenom říkám, že je odborník. Ben Nelson je dobrý policejní šéf a my jsme rádi, že ho máme,“ řekl. „Ale dvě hlavy vymyslí víc než jedna. Nemám pravdu, Theo?“

„Pochybuju, že by šéf policie chtěl, abych se mu pletl do vyšetřování.“

„Ty se mu do něho přece plést nebudeš a myslím, že za pomoc ti bude vděčný.“

„Proboha, tati. Byli to jenom vandalové. Ben ty darebáky dopadne. Dopřej mu trochu času.“

„Mike, zlatíčko,“ ozval se Jake, „nepřinesla bys mi z ledničky sklenku mléka?“

Sotva byla z doslechu, obrátil se k Theovi a ztišil hlas. „Pýcha jednou přivede moji dceru do neštěstí,“ řekl. „Je paličatá a tak samostatná, že si myslí, že si se vším na světě poradí, ale má toho dost jenom s tím, co dělá jako doktorka. Možná to opravdu byli vandalové. Ale protože s námi teď strávíš pár dní, myslím, že bys měl trochu líp poznat situaci. Kromě toho ti zachránila život – sám jsi to říkal – a měl bys ji trochu pohlídat, když už jsi tady.“ Jake se ohlédl a zašeptal: „Myslím, že by nebylo špatný, aby ses usadil v jejím domě.“ Všiml si, že Michelle vyšla z kuchyně, a rychle dodal: „Ne abys jí řekl, co jsem ti teď povídal.“ Když Michelle podávala otci sklenici, Jake řekl rozhodně, aby ho oba slyšeli: „Jo, jo, myslím, že by Ben rád slyšel i jiný názor. Ale už jsem mluvil dost a to je to poslední, co jsem na tohle téma řekl.“

Michelle se usmála. „Na jak dlouho?“

„Nebuď na svýho tatínka drzá. Prostě jsem si myslel, že by nám Theo možná rád pomohl.“

„Byl bych rád, kdybych se mohl podívat na vaši ordinaci,“ navrhl Theo.

„Výborně. Mike tě tam může odvézt hned teď a večer pak můžeš přijet sem ke mně… nebo se zabydlet u Mike,“ řekl Jake a vrhl na Thea spiklenecký pohled. „Oba máme v domě ložnice pro hosty. Nechci slyšet nic o tom, že se nastěhuješ do nějakýho motelu. Jsi můj partner v závodech, a tak taky budeš mým hostem a tady v Labuti budeš mít všechno jídlo zadarmo.“

„Ne, to stačí.“

Řekl to tak rychle, že se Michelle rozesmála. „Myslím, že tvoje gumbo Theovi nechutnalo.“

Znovu se na něho usmála. Tím svým neuvěřitelným úsměvem. Kam se kruci ženu, pomyslel si Theo. Tahleta rybářská výprava se jaksi komplikuje. „Zapomněl jsem,“ řekl, „že vám Cooper posílá další krabici s vybavením. Mám ji v autě v kufru.“

„To je od něho hezké.“

„Nadbíhá jí, to je jasné.“

„Vždyť je ženatý, tati.“

„Láká tě, abys u něho dělala a přestěhovala se do velkýho města. Tak jsem to chtěl říct.“

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a přerušilo jejich rozhovor. Všichni se otočili, a když se dveře otevřely, spatřili v nich hlavu nějakého mladíka. Byl statný a mohutný. Měl legrační, na ježka ostříhané vlasy a zdálo se, že váží snad sto deset kilo.

„Pane Renarde?“ ozval se zajíkavým hlasem. „Nevadilo by vám, kdybych šel dovnitř, i když ještě nemáte otevřeno?“

Jake chlapce znal. Jmenoval se Elliott a byl nejstarším z potomků Daryla Watersona. Daryl a Cherry měli osm urostlých kluků, všechny zdravé a silné, ale rodina na tom nebyla po finanční stránce dobře od té doby, co v cukrovaru došlo k ošklivé havárii drtiče. Starší chlapci si našli práci na půl úvazku, aby pomohli živit rodinu, než Daryl vstane z postele.

„Elliotte, znáš moje zásady. Do Labutě nesmí žádný nezletilý, ať je den, nebo noc. Nechceš přece, abych přišel o licenci na alkohol, že ne?“

„Ne, pane, to bych samozřejmě nechtěl.“

„Hledáš práci?“

„Ne, pane. Mám dobrou práci v balírně v St. Claire, dělám tam o víkendech. Jenom jsme byli zvědaví, jak dlouho…“

„A kdo je to vlastně *my*?“ chtěl vědět Jake.

„Někteří hoši.“

„Taky nezletilí?“

„Ano, pane, myslím, že ano, a taky některé holky, ale ty…“

„Zavři za sebou dveře, chlapče. Nalítají sem mouchy. Nezapomeň pozdravovat doma a vyřiď Darylovi, že se v neděli na chvilku zastavím.“

Elliott se zatvářil zmateně. „Ano, pane, vyřídím, ale…“

„A teď běž.“

„Tati, nemyslíš, že bys měl napřed zjistit, co po tobě chce?“ vložila se do řeči Michelle.

Theo vykročil ke dveřím. „Možná se něco dověděl o vandalech z vaší ordinace,“ řekl. „Měli bychom si s nimi promluvit.“

„Možná jsem ho opravdu odbyl,“ připustil Jake. „Je někdo nemocný nebo zraněný, Elliotte? Mike, možná by ses měla jít podívat.“

Elliott zuřivě kroutil hlavou. „Nic takového,“ řekl. „Chci říct, že nikdo není zraněný.“ Otočil se, vyklonil se ven a vykřikl: „Hej, hoši, on nosí pistoli! Není to fantastický?“

V okamžiku, kdy k němu vykročila Michelle, se znovu se obrátil do místnosti. Pohlédl na její nohy a rychle uhnul očima. „Ne, madam, vlastně doktorko Mike, nikdo nepotřebuje vaši pomoc. Chci říct, že vás všichni rádi vidíme… ne, tak jsem to nemyslel. Prostě říkám, že nikomu nic neschází. Fakt.“

Na Elliottově tváři se vystřídalo několik odstínů červeně. Zůstat při smyslech v přítomnosti krásné ženy bylo zjevně nad jeho síly. Theo s chlapcem upřímně cítil.

„Dověděl ses něco o těch vandalech?“ zeptala se chlapce Michelle.

„Ne, madam, nedověděl, a přitom jsem se opravdu vyptával, jak mi říkal váš otec. Nikdo nic neví a to je dost divné, protože když něco takového udělají nějací kluci, obvykle se chlubí. Víte, jak to myslím? Ale teď se nechlubil nikdo. Nikdo, s kým jsem mluvil, nic neví. Fakt.“

„Tak proč jsi přišel, Elliotte?“

Chlapec se v Michellině blízkosti pořád nemohl vzpamatovat, ale nakonec byl aspoň schopný ukázat na Thea. „É… všichni jsme jenom doufali, teda, jestli by mu to nevadilo… é, jestli by trenér Buchanan nemohl vyjít ven a neseznámil se s klukama z mužstva.“

Michelle si myslela, že špatně slyšela. „Co jsi říkal?“ Zamrkala. „*Trenér* Buchanan?“

Theo ztratil řeč. Jak na to proboha Elliott přišel… Pak se dovtípil a začal se smát. „To byl ten kluk…“

Elliott přerušil jeho vysvětlování a vykřikl do dveří: „Trenér jde ven. Připravte se.“

Jake šťouchl Thea do lopatek. „Možná bys měl skutečně vyjít ven, mladíku, a zjistit, co má ten rachot znamenat.“

„To je nedorozumění,“ řekl Theo a zamířil za Michelle ke dveřím. Chtěl pokračovat ve vysvětlování, ale v okamžiku, kdy vyšel na slunce, se ozval mohutný jásot. Překvapeně se rozhlédl. Parkoviště bylo plné aut a dodávek a mládeže – alespoň čtyřiceti kluků a holek, kteří výskali a hvízdali.

Čtyři mladé, energické plavovlásky se vrhly kupředu. Všechny měly na sobě stejný úbor, bílé šortky a červená tričko. Ta, která držela v rukou červenobílé bambulky, se obrátila k ostatním a vyvolávala.

„Řekněte *B*,“ vykřikla a všichni sborově zaječeli: „*B!*“

„Řekněte *U*, řekněte *K*, řekněte *A*, řekněte *N*, řekněte *A*, řekněte *N*. Co je to dohromady?“

„Nevím,“ odpověděl suše Theo.

„Bukanan!“ zařval dav dětí.

Michelle vybuchla smíchy. Theo zvedl ruce nad hlavu a pokoušel se mládež utišit. „Já nejsem váš trenér,“ zvolal. „Poslouchejte. Je to nedorozumění. Ten kluk…“

Bylo to marné. Nikdo nevěnoval pozornost jeho námitkám. Rozjařená mládež se rozběhla k němu a všichni najednou křičeli.

Jak se mu to proboha mohlo tak vymknout z rukou? Theo ucítil, že mu Jake položil ruku na rameno, a ohlédl se po něm.

Starý pán se zeširoka culil. „Vítám tě u nás v Bowenu, hochu.“

Kapitola 13

Theo se pokoušel uvést nedorozumění na pravou míru, ale chlapci, zjevně s vysokou hladinou testosteronu, ho nenechali říct ani slovo, shlukli se kolem něho a každý vykřikoval co nejhlasitěji, aby bylo slyšet právě jeho. Přáli si, aby trenér věděl, k čemu má každý z nich vlohy a na jakých postech by chtěli hrát. Jeden z chlapců, nějaký Moose, se protlačil do čela davu a řekl Theovi, že si myslí, že by z něho byl dobrý zadák. Podle toho, jak byl velký, Theo usoudil, že by mohl uhlídat celou čáru.

Neustále se pokoušel utišit je, ale chlapci byli příliš rozrušení, než aby ho poslouchali. Vzadu za nimi na parkovišti se natřásaly roztleskávačky.

Michelle mu moc nepomohla. Zdálo se, že se nemůže přestat smát.

Pak jednoho chlapce napadlo, že by se mohl zblízka podívat na Theovu pistoli. Theo zareagoval rychle a instinktivně. Popadl kluka za zápěstí a stiskl. A zvědavec přistál na kolenou.

„Perfektní reflexy, trenére," podotkl uznale Moose a pochvalně hvízdl.

„Děcka, couvněte," vykřikl Jake. „Ať se trenér a Mike dostanou k autu. Tak honem. Ustupte z cesty. Musí odjet na ambulanci, aby mohl trenér zahájit vyšetřování."

Když nazval Thea „trenérem", situaci to ještě zhoršilo a podle úsměvu na Jakeově tváři Theo poznal, že to udělal úmyslně.

Michelle vzala Thea za ruku a začala se s ním prodírat davem dětí, zatímco Theo se neustále pokoušel přimět je, aby ho poslouchaly. Nakonec se dvojici podařilo proplést kolem aut a dodávek až k místu, kde Theo zaparkoval vypůjčený vůz. Sotva otevřel dveře, aby mohla Michelle nastoupit, hlouček středoškoláků ho zas okamžitě obklopil. Theo byl vysoký, někteří z chlapců ho však převyšovali. Nemohl si pomoct, ale najednou ho

napadlo, že při správném vedení a motivaci by z nich mohl být zatraceně dobrý tým.

Vzdal se pokusů o vysvětlování a jenom přikyvoval, obešel auto a posadil se za volant.

„Jo, jasně, centr," řekl, zavřel dveře a odemkl volant.

„Jaký centr?" zeptala se Michelle.

„Ten kluk s náušnicí chce hrát centra."

Michelle si skousla spodní ret, aby se nerozesmála, ale když vyjížděli z parkoviště, ozval se znovu hromový jásot a pak už nevydržela.

„Řekněte *B*!"

„Víte, koho ty děcka potřebují?" zeptal se Theo.

„Zkusím hádat. Fotbalového trenéra."

„Ne, potřebují dobrého učitele angličtiny, který by je naučil správně vyslovovat."

„Jsou prostě šťastní, že jste tady," řekla Michelle. Setřela si z očí slzy a povzdechla si.

„Poslouchejte," začal Theo. „Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem se zastavil, abych nabral benzin, a nějaký kluk si mě spletl s trenérem."

„Budou velmi zklamaní, že jste je vodil za nos. Panebože, už dlouho jsem se tak nenasmála."

„Jsem rád, že jsem k tomu mohl přispět," řekl suše Theo. „Něco mi řekněte. Jak to, že mě tady nikdo neposlouchá?"

„Mají plno starostí s tím, jak na vás zapůsobit. Necháte letos Andyho Ferrauda jako quarterbacka?"

„Ohromná legrace."

„Má moc dobrou ruku."

Theo zastavil na křižovatce a otočil se k ní. „Přijel jsem na ryby."

Po několika vteřinách si Michelle uvědomila, že vůz stále stojí. Theo zřejmě čeká, že mu ukážu směr, a já tu sedím jako buchta a hledím na něho, napadlo ji.

„Tady doleva," vzpamatovala se konečně. „Moje ambulance je o pár ulic dál. Kdybyste pokračoval v cestě přímo, přijel byste k mému domu. Je o jednu ulici dál za zatáčkou. Je to docela malý domek, jen se dvěma ložnicemi. Nic přepychového. Ale teď

plácám, že. Je to zvláštní," dodala. „Zdá se mi, že mě jaksi znervózňujete."

„Proč je to zvláštní?"

„*Já* bych vás měla znervózňovat. Přece jenom…"

„Co?"

„Viděla jsem vás nahého."

„A samozřejmě vás to zaujalo."

„Zaujalo mě vaše slepé střevo."

„Co všechno je třeba, aby si mě všimla krásná žena," řekl Theo a zahnul doleva.

„Tamhle je moje ambulance."

Nebylo možné ji nevidět. Zdravotní středisko byla jediná stavba na štěrkové cestě. Theo stočil vůz na vyasfaltované parkoviště a postavil ho nedaleko mohutného platanu. Větve stromu se klenuly nad střechou budovy. Theo si okamžitě představil, jakou škodu by mohl strom způsobit.

„Měla byste si někoho najmout, aby ty větve uřezal. Kdyby přišla bouřka, mohla byste přijít o střechu."

„Já vím. Mám to na seznamu věcí, které musím udělat."

Její ambulance byla malá obdélníková kamenná budova, čerstvě nabílená. Vstupní dveře, natřené na černo, měly uprostřed nad klikou štítek s Michelliným jménem vyraženým zlatým písmem. Na kamenném chodníku bylo vidět dva rozbité betonové truhlíky s pelargoniemi.

Michelle zavedla Thea k zadnímu vchodu. V jeho okolí se povalovaly roztrhané pytle s odpadky a převrácený kontejner s kovovým odpadem. Zadní dvorek připomínal smetiště.

„Právě jsem skončila natírání dveří a podívejte se, co s nimi udělali."

Přes bílý email na dveřích se táhl nápis „kurva" nastříkaný sprejem.

Michelle ukázala na prázdnou nádobku od barvy. „Použili barvu ze skříně s materiálem."

Theo znovu pohlédl na prostor přede dveřmi a pak ustoupil, aby Michelle mohla strčit klíč do zámku. Zavadila o něj, když procházela do zadní chodby k vypínači, a rozsvítila.

Ve středisku byly tři ordinace a zdálo se, že všechny jsou nedotčené. Stěny sice také byly postříkané sprejem, ale

vyšetřovacích lehátek a skříní se nikdo ani nedotkl. Dveře zůstaly otevřené a na zemi ležely rozházené nástroje, ale zdálo se, že mnoho škody zde nenastalo.

Úplně jinak ovšem působila Michellina pracovna. Když ji Theo spatřil, překvapeně hvízdl. Místnost vypadala, jako by se přes ni přehnala smršť. Stůl byl převržený, zásuvky vytahané a rozbité a všude se válely papíry.

„Myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že jsem ještě neměla čas začít tady uklízet," podotkla Michelle. „Jenom jsem nahlédla dovnitř a zavolala Bena."

Theo se zadíval na starou pohovku na druhé straně místnosti. Vandalové rozpárali její potah nožem. Tmavěčervená kůže byla na cáry a výplň se drala ven jako nafouknutá pšenice. Vypadalo to, jako by si na pracovně někdo vybíjel vztek.

„Podívejte se, co ti zloději udělali s dveřmi. Vždycky jsem je zavírala, ale nezamykala. Stačilo otočit klikou. A oni je museli vyrazit."

„Možná proto, že těsně předtím zjistili, že tady nepřechováváte žádné tvrdé drogy."

„A to je rozzuřilo?"

„Možná."

Michelle vyšla do chodby. „Počkejte, až to uvidíte vpředu. Tam je to ještě horší."

Theo pořád stál u dveří pracovny a prohlížel si spoušť uvnitř. „Co děláte?"

„Snažím se zjistit charakteristiku pachatele."

„Jakou charakteristiku?"

Theo potřásl hlavou a přenesl řeč jinam. „Jak to, že tu váš bratr a otec ještě nezačali uklízet? Jake mi říkal, že vám to nabízel, ale že jste mu nedovolila, aby se čehokoliv dotýkal. Proč?"

„Napřed si musím dát do pořádku dokumentaci nebo aspoň být při tom, až s úklidem začnou, a dohlédnout na to. Informace v záznamech pacientů jsou důvěrné a musím se postarat, aby se všechny papíry dostaly zpátky na správné místo."

„Myslel jsem, že jste svoji ordinaci teprve otevírala."

„V tom máte pravdu."

„Tak kde se u vás vzalo tolik pacientů?"

„To jsou záznamy doktora Robinsona. Před dvěma měsíci se odstěhoval z Bowenu a předal mi karty svých pacientů. Dověděla jsem se o tom až později," řekla Michelle. „Věděla jsem, že nenáviděl Bowen, ale v podstatě nechal své pacienty na holičkách. Řekl mému otci, že život je příliš krátký na to, aby pracoval v tak, a teď cituji doslova, zavšivené díře."

„Za takový přístup ho pacienti určitě milovali," podotkl Theo.

„No, samozřejmě ho moc rádi neměli a chodili k němu pro pomoc, jen když ji opravdu naléhavě potřebovali. Věděli, co si o našem městě myslí…, a samozřejmě i o nich, nebo spíš o nás. Chcete se podívat do přední místnosti?"

„Jistě." Theo ji následoval do chodby a za roh k místnosti sester za příjmem. Skleněná přepážka, která oddělovala prostor, byla rozbitá a většina střepů ještě ležela na podlaze. Vedle skříní bylo vidět rozbité okno. Theo pomalu přešel na druhou stranu místnosti, aby si je prohlédl zblízka. Pak se podíval na podlahu a kývl hlavou.

„Dávejte pozor na sklo," upozornila ho Michelle.

I když se to zdálo nemožné, místnost sester byla opravdu zničená mnohem víc. Pult přepážky byl vytržen ze zdi a ležel na zemi na hromadách potrhaných složek a papírů. Látka na židlích v přijímací místnosti byla také rozřezaná. Všechny se zdály poškozené tak, že nebude stát za to je spravovat.

Theo se rozhlížel po místnosti a vtom ho Michelle oslovila.

„Chválabohu, že začínám dovolenou."

„Bude trvat víc než čtrnáct dní, než všechno dáte do pořádku."

Michelle nesouhlasila. „Přijedou sem dvě moje kamarádky z New Orleansu. Nemělo by nám to trvat déle než jeden den, než uspořádáme dokumentaci. Obě jsou zdravotní sestry a budou vědět, co kam patří. Až bude hotová práce s papíry, John Paul a tatínek mi pomůžou vymalovat. Mám dost času," dodala. „Ale ne tolik peněz, abych si pořídila nový nábytek, alespoň ne hned." Zvedla jednu ze židlí, postavila ji ke stěně a začala zastrkávat bílou výplň sedátka dovnitř. „Zatím asi bude muset stačit lepicí páska."

„Rád vám nějaké peníze půjčím."

Tak tohle rozhodně říkat neměl. Michelle se okamžitě napřímila a výraz její tváře svědčil o tom, že ji pobouřil a urazil zároveň.

Nedala mu dost času, aby přišel na způsob, jak svoji netaktnost napravit. „Nechci vaše peníze. V Bowenu se o sebe umíme postarat sami. Nečekáme, že nás budou zachraňovat cizí.“

„Mluví z vás pýcha. Jenom jsem se snažil…“

„Pomoct mladé ženě v nesnázích? Nechci být nezdvořilá, ale přece jenom jste cizí a nechápete, jak je pro nás důležité zařídit si své zdravotní středisko sami.“

„Zachránila jste mi život, a tak jsem jenom chtěl…“ Michelle se zamračila tak, že raději nepokračoval. „Máte pravdu. Nechápu to, ale nebudu na vás naléhat. Dokonce se vám omluvím. Opravdu jsem vás nechtěl urazit.“

Michellina tvář se rozjasnila. „Podívejte se, vím, že jste to myslel dobře, ale není to váš problém. Je můj a já si s ním poradím.“

Theo odevzdaně zvedl ruce. „Fajn,“ řekl. „Poradíte si. Teď mi ale povězte, co na to říkal policejní náčelník? Má podezření, kdo to udělal?“

„Zatím ne,“ odpověděla Michelle. „I kdyby chytil vandaly, co to udělali, žádnou náhradu nedostanu. Tady nikdo nemá peníze. Jistě jste si všiml, že ve městě nemáme ani pořádné zděné domy. Většina zdejších rodin musí mít dvě zaměstnání, aby se uživila.“

Theo ukázal na přijímací místnost. „Tohle vypadá opravdu ošklivě.“

„Je to dost velká nepříjemnost, ale já se z toho vzpamatuju.“

„A co pojištění?“

„Trochu pomůže, ale nepokrývá všechno. Musela jsem vydat hromadu peněz na pojištění při zanedbání povinné péče a moc toho nezbylo. Abych ušetřila, mám hodně odpočitatelných položek.“ Jedním dechem pak rychle změnila téma: „Mám vám pomoct přinést krabici?“

„Ne.“

„Můžete ji postavit vzadu do chodby a vyjet. Takhle pozdě odpoledne už ryby nebudou brát, ale mohl byste se zabydlet u táty.“

Snažila se ho zbavit a nepočínala si přitom nijak ohleduplně. Theo byl však zrovna tak tvrdohlavý jako ona a už se rozhodl, že nepojede nikam.

„Myslím, že zůstanu u vás…, pokud vám to nevadí.“

„Proč?“

„Určitě jste lepší kuchařka.“

„V poslední době jsem neměla na vaření moc času.“

„Vidíte? Takže je jasné, že to opravdu umíte. Pojďte. Vyložím tu krabici a pak můžeme zajet k vám domů. Chtěl bych vidět váš dům, vybalit si a konečně se převléknout z obleku.“

Pokusil se vyjít ven, ale Michelle mu vstoupila do cesty. „Proč?“

„Co proč?“

Stáli těsně u sebe. Theo ji značně převyšoval, ale zdálo se, že ji to v nejmenším neděsí. „Proč chcete bydlet u mě? Tatínek má v domě víc místa.“

„Jo, ale vy jste hezčí a on mi dal na vybranou. Jeho dům, nebo váš. A já jsem si vybral váš. Pohostinnost malého města a tak… Nebylo by slušné, abyste mě odmítla.“

„Chcete říct jižanská pohostinnost, ale ještě jste se mi nezmínil…“

Theo ji přerušil. „Nechte mě bydlet u sebe v domě, dát si něco studeného k pití a pak vám povím, co si o celé té hrůze myslím.“

Vyšel ven k autu, vytáhl z kufru krabici, postavil ji do zadní chodby a počkal, až Michelle zhasne světlo.

„Měla bych tu zůstat a dát se do uklízení,“ řekla nejistě.

„Kdy přijedou vaše přítelkyně?“

„Pozítří.“

Theo přikývl. „Co kdybych napřed požádal jednoho svého kamaráda, aby se tu rozhlédl?“

„Proč?“

„Aby mi řekl, jestli mám pravdu, nebo se mýlím. Udělejte si dnes večer volno, Michelle. Pak požádáme o pomoc vašeho bratra a tatínka. Nebude nám to dlouho trvat.“

„Přijel jste sem na ryby.“

„Jo, a taky na ně půjdu. Tak co, mohli bychom si dát něco studeného k pití?“

Michelle přikývla, zavřela za sebou dveře a zamířila k autu.

„Cooper mi říkal, že v telefonu jste mluvila dost vyděšeně.“

„Byla jsem vyděšená…, tak vyděšená, že mě lekal každý stín.“ Zvážněla. „Asi mám bujnou fantazii.“

„Jak to?“

„Zdálo se mi, že včera v noci byl někdo u mě doma…, když jsem spala. Uslyšela jsem jakýsi hluk, tak jsem vstala a prošla celý dům, ale v žádném koutě ani pod postelí jsem nikoho nenašla. Mohl to být i John Paul. Někdy si k návštěvě vybírá neobvyklou dobu.“

„Ale váš bratr to nebyl, že?“

„Nejsem si jistá. Mohl odejít, než jsem se ozvala. Ale spíš to byl jenom zlý sen, nebo možná v domě praskala podlaha. Dokonce se mi zdálo, že se mi někdo dobýval do stolu. Je v pracovně hned vedle obývacího pokoje,“ vysvětlovala.

„Proč si to myslíte?“

„Telefon vždycky stojí v pravém horním rohu stolu… Je to takový můj zvyk, nechávat uprostřed stolu dost místa, abych mohla pohodlně pracovat, ale když jsem dnes ráno do pokoje vešla, první, čeho jsem si všimla, byl právě telefon. Někdo s ním pohnul.“

„Stalo se ještě něco?“

„Měla jsem nepříjemný pocit, že mě někdo pozoruje.“ Michelle při tak absurdní myšlence potřásla hlavou. „Není to paranoidní?“

Kapitola 14

Theo jí neřekl, že je paranoidní, a nesmál se. Bohužel však jeho výraz během cesty do jejího domu neprozrazoval, co si o tom všem myslí.

„Tady je to?“ zeptal se a kývl hlavou směrem k domu v ohybu cesty.

„Ano,“ odpověděla Michelle poněkud neklidně. „Je to vlastně jediný dům v celé ulici.“

Theo se usmál. „Vždyť tohle ani není ulice, ale jenom polní cesta.“

„Podle bowenských měřítek je to ulice.“

Dům stál v nesmírně krásném místě. Kolem Michellina pozemku se tyčilo alespoň tucet vzrostlých stromů. Dřevěný dům měl prostornou verandu rámovanou sloupovím a tři okna v podkroví. Asi sto metrů za domem bylo vidět vodu. Když Theo vjížděl na příjezdovou cestu, všiml si, že z močálu vyrůstají další pokroucené stromy.

„Máte tady hodně hadů?“

„Nějací tady jsou.“

„V domě?“

„Ne.“

Theo si oddechl. „Nesnáším hady.“

„Neznám moc lidí, kteří by je měli rádi.“

Theo přikývl a vykročil za ní k schůdkům vedoucím k domovním dveřím. Okna po obou stranách dveří zdobily truhlíky s kytkami, další květiny a popínavý břečťan bylo vidět ve velkých keramických květináčích na verandě.

Michelle odemkla domovní dveře a vstoupila dovnitř. Theo postavil svoji velikou cestovní tašku hned za dveře vedle nějaké staré skříňky a rozhlédl se. Zdálo se, že dům je velmi pečlivě opravený. Dřevěná prkenná podlaha a obložení byly vyhlazeny do

jemného lesku a stěny vymalovány jemnou motýlí žlutí. Theo ucítil vůni čerstvé politury. Opřel o stěnu svůj rybářský prut a zavřel za sebou dveře. Když zasouval závoru, všiml si, jak je chatrná. Znovu dveře otevřel, dřepl si a zblízka zkoumal zámek: hledal známky poškození. Nenašel na něm sice žádné viditelné škrábance, ale bylo jasné, že by se měl co nejdříve vyměnit.

Pak vstoupil do chodby. Vlevo bylo vidět malou jídelnu s tmavým mahagonovým stolem a židlemi a krásně vyřezávaným příborníkem u stěny proti oknům. Barevný tón zde určoval koberec. Byla to sytá, jasná červeň se skvrnami žluté a černé.

Vpravo od něj se nalézal obývací pokoj. Před kamenným krbem byla umístěna béžová čalouněná pohovka a proti ní dvě křesla. Na dalším barevném koberečku před pohovkou stála jakási truhla a na desce malého stolku ležel stoh knih. Za prosklenými dveřmi na protější straně obývacího pokoje bylo vidět pracovní stůl.

„Tenhle dům má tvar velkého čtverce," řekla Michelle. „Z jídelny se dá projít do kuchyně, zadní halou pak do mé pracovny a těmi zasklenými dveřmi do obývacího pokoje. V domě není žádný uzavřený prostor a to se mi na něm líbí."

„Kde jsou ložnice?"

„Schodiště je vzadu v chodbě vedle prádelny a nahoře jsou dvě ložnice. Jsou veliké, ale podlaha a stěny ještě potřebují rekonstrukci. Jednou se tomu snad bude moct říkat slušné bydlení. Budeme používat jednu koupelnu, jestli vám to nevadí," dodala Michelle. „Nebo můžete využívat koupelnu tady v přízemí, ale je v ní i pračka a sušička. Až skončím s úpravami, budou z ní dva oddělené prostory."

Michellin dům byl zařízený prostě, ale všechno bylo vkusné a uspořádané a Theo si pomyslel, že je odrazem charakteru člověka, který zde žije.

„Je tohle Maitland-Smith?" zeptal se, když vstoupil do jídelny a pozorně se zadíval na stůl.

„Vy znáte výrobce nábytku?"

„Ano, znám," řekl. „Líbí se mi dokonalá řemeslná práce. Tak co, mám pravdu?"

„Ne, to není Maitland-Smith. To je John Paul.“ Zpočátku mu to jméno nic neříkalo; teprve pak si uvědomil, že mu vlastně říká, že nábytek zhotovil její bratr.

„Přece není možné, aby tohle vyrobil váš bratr!“

„Ano, je to jeho práce.“

„Michelle, tohle je skutečné umělecké dílo.“

Lehce pohladil rukou desku stolu, jako by to byla hlavička dítěte. Michelle ho pozorovala a těšilo ji, že bratrovu práci tak oceňuje.

Mahagonové dřevo bylo hladké jako leštěný mramor. „Neuvěřitelné,“ zašeptal Theo. „Podívejte se na ty úžasné linie.“

Pak si dřepl, aby si prohlédl spodní část stolu. Zakřivené a zdobené nohy i ozdobné spirálovité vyřezávání byly skutečně překrásné. Naprosto dokonalé. Každá linie byla úchvatná.

„Kdo ho to naučil?“

„Naučil se to sám.“

„To není možné.“

Michelle se zasmála. „Můj bratr je v jistých věcech perfekcionista. A určitě má nadání, nemyslíte?“

Theo s prohlížením nábytku ještě neskončil. Vstal a vzal do rukou jednu židli. Pak ji obrátil nohami vzhůru a uznale hvízdl. „Ani jeden hřebík nebo vrut. Bože, co bych za to dal, kdybych dokázal něco takového! Když se tahle židle bude řádně ošetřovat, vydrží stovky let.“

„Vy se vyznáte v tesařině?“ Michelle nechápala proč, ale představa, že by Theo dělal něco manuálního, ji překvapovala. Bylo to v rozporu s tím, co o něm věděla.

Theo na ni pohlédl a všiml si jejího údivu. „Cože?“

„Nepřipadáte mi jako typ člověka, který pracuje rukama.“

„Jo? A jak vám připadám?“

Pokrčila rameny. „Jako někdo z Wall Streetu… v obleku na míru.“

Theo vytáhl obočí. „Mýlíte se. Část své nejlepší práce dělám rukama.“ Zazubil se na ni a dodal: „Chcete slyšet doporučení?“

Vycítila sexuální narážku. „Takže se mám dnes večer v ložnici zamknout?“

Okamžitě zvážněl. „Ne, nikdy bych nenarušil vaše soukromí. Kromě toho…“

„Ano?“

Zamrkal na ni. „Pokud si povedu dobře, přijdete za mnou vy.“

„Chováte se tak drze ke všem ženám, s nimiž se setkáte, pane Buchanane?“

Zasmál se. „Nevím, co to je, Michelle. Jako byste ve mně vyvolávala ďábla.“

Michelle obrátila oči v sloup.

„Namouduši,“ ujišťoval ji. „Opravdu rád pracuju rukama. Něco stavím… nebo jsem to tak aspoň dělal dříve. Přiznávám, že jsem už vyšel z praxe.“

„A co jste například vyrobil?“

„Moje poslední dílo byla patrová ptačí budka. Tu jsem vyrobil před čtyřmi lety, ale moc se nepovedla. Ptáci se k ní ani nepřiblížili. Ale teď mám hlad jako vlk, Michelle. Co kdybych vás pozval někam na oběd?“

„Raději bych dnes večer zůstala doma,“ odpověděla. „Pokud vám to nevadí. Jste můj host…“

„Jste ráda, nebo ne?“

„Víte, je to vlastně docela milé, mít pod střechou právníka z ministerstva spravedlnosti. Možná polekáte vlky.“

„Ale v ložnici se přece jenom raději zamknete, že?“

Bylo zvláštní špičkovat se s tak hezkým mužem. Ale docela zábavné, pomyslela si Michelle. Na něco takového opravdu neměla moc času, když byla ve škole a pak na stáži, kde jediné, po čem po práci toužila, bylo pořádně se vyspat. Škádlení rozhodně nepatřilo k náplni jejího života.

„Pravda je, že na dveřích nemám zámek,“ řekla mu. „Pojďte se mnou. Ukážu vám, kde budete spát. Můžete se taky převléknout a já se zatím podívám, co mám v ledničce.“

Theo vzal svoji tašku a prošel za ní jídelnou do kuchyně. Byla to jasná, veselá venkovská kuchyň, snad dvakrát tak veliká jako obývací pokoj. Měla i jídelní kout se starým dubovým stolem a čtyřmi skládacími židlemi pocákanými barvou. Tři dvojitá posuvná okna nad starým smaltovaným dřezem směřovala na krytou verandu a zadní zahrádku. Prostor za domem byl dlouhý a úzký a v dálce Theo spatřil molo vyčnívající do kalné vody. K jednomu z kůlů byl uvázaný aluminiový člun s přívěsným motorem.

„Jezdíte na ryby odtud?“

„Někdy," odpověděla Michelle. „Ale raději mám molo u tatínka. Tam vždycky chytím víc ryb."

Ze zadní chodby vedly troje dveře. Jedny na krytou verandu, druhé do čerstvě vymalované koupelny a třetí do garáže. „Nahoře nad schody mám další koupelnu. A váš pokoj je po levé straně."

Theo nevykročil nahoru po schodech. Nejprve na ně postavil své zavazadlo, prohlédl si zámek zadního vchodu a zakroutil hlavou, protože zámek byl tak jednoduchý, že by ho dokázalo otevřít desetileté dítě. Pak se zadíval na okna v přízemí. Když se vrátil do kuchyně, řekl: „Kdokoli k vám mohl vlézt oknem. Žádné z nich nebylo zajištěné."

„Já vím," přiznala Michelle. „Teď už si dám pozor a budu je pořádně zavírat."

„Nesnažím se vás zbytečně děsit," řekl Theo, „ale co se týče vandalismu…"

„Nechtěl byste s tím počkat, než se najíme? Přece jenom mám za sebou vyčerpávající den."

Michelle se otočila a zamířila k ledničce. Pak slyšela, jak vržou schody, když po nich Theo kráčel nahoru. Napadlo ji, že stará železná postel v pokoji pro hosty s mohutnou matrací je krátká a Theovi z ní budou vyčnívat nohy. Také věděla, že se o žádném nepohodlí ani slůvkem nezmíní, protože je gentleman.

Líbil se jí jeho bostonský přízvuk. Uvědomila si to, když ukládala na stůl zeleninu, a okamžitě se snažila přesvědčit samu sebe, že je to hloupost. Boston. Daleký svět. Pak si povzdechla. Theo přijel na ryby a oplatit jí laskavost, pomyslela si. Pomůže jí vyřešit nepříjemnost, která se přihodila, a pak zas odjede do Bostonu.

„A bude konec."

„Co jste říkala?"

Michelle sebou trhla. „Jenom jsem se nahlas zamyslela." Theo se převlékl do starých vybledlých džínů a šedého trička, které zjevně hodně pamatovalo. Jeho původně bílé tenisky byly také zašedlé a vpředu se nad palcem rýsovala díra. Michelle si pomyslela, že vypadá neobyčejně sexy. „Co je vám k smíchu?"

„Vy. Asi jsem očekávala nažehlené džíny," řekla Michelle. „Ne, teď si dělám legraci," dodala rychle, protože si všimla, že se zamračil. „Vypadáte v nich dobře…, až na tu pistoli."

„Budu moc rád, až budu moct tenhle krám vrátit. Nemám rád zbraně, ale požádali mě, abych ji nosil, než se utiší rozruch kolem mého posledního případu.“

„Musel jste někdy na někoho střílet?“

„Ne, ale ještě jsem se nevzdal naděje, že k tomu někdy dojde,“ řekl a uličnicky se usmál. „Mohl bych si vzít jablko?“

Vzal si je a kousl do něj, ještě než mu to dovolila. „Hrome, já mám ale hlad. Co přichystáte?“

„Grilovanou rybu se zeleninou a rýží. Co říkáte?“

„Nevím. Připadá mi to až moc zdravé. Mám rád něco vydatnějšího.“

„V tom případě máte smůlu. U mě doma budete jíst zdravě.“

„Co kdybychom se po večeři posadili a promluvili si o tom, co se ve vašem životě děje?“

„Co si konkrétně představujete?“

„Třeba kdo z tohohle města by vás mohl chtít převálcovat,“ řekl Theo. „Pardon, asi jsem měl říct, kdo vám nepřeje.“

„Slyšela jsem horší slova,“ řekla Michelle. „A sama jsem je používala,“ pochlubila se. „Když jsem byla malá. Spoustu výrazů jsem pochytila od svých bratrů. Tatínek říkal, že se při mých řečech červenal i dospělý, ale zarazil mi to hned zpočátku.“

„Jak? Namydlil vám pusu?“

„Kdepak, nic takového.“ Michelle se obrátila ke kohoutku a začala oplachovat zelenou cibulku. „Jenom mi řekl, že pokaždé, když vyslovím něco ošklivého, moje maminka pláče.“

„Takže ve vás vzbudil pocit viny.“

„Přesně tak.“

„Váš tatínek o ní mluvil jako by…“

„Jako by na něho čekala doma.“

„Ano.“

Michelle přikývla. „Tatínek s ní rád promlouvá o různých věcech.“

„Jak zemřela?“

„Když jsem přicházela na svět, postihla ji silná mrtvice. Už se neprobrala z bezvědomí a nakonec umřela.“

Vtom zazvonil telefon a přerušil jejich rozhovor. Michelle si otřela ruce do ubrousku a zvedla sluchátko. Volal její otec z Labutě. V pozadí zaslechla cinkat skleničky.

Theo se opřel o pracovní stůl, pojídal jablko a čekal, až mu Michelle řekne, s čím by jí mohl pomoct při přípravě večeře. V žaludku mu už kručelo nedočkavostí a rozhlížel se po kuchyni, jestli by neobjevil ještě něco k zakousnutí. Zdálo se, že jeho hostitelka nemá doma kus vydatnějšího jídla. Jak může pít třeba studené pivo bez pořádné hromady bramborových lupínků? Připadalo mu to téměř trestuhodné.

„Dovolíte?“ zeptal se a ukázal na kuchyňské skříňky. Michelle ho mávnutím ruky pobídla, aby se neostýchal, a Theo okamžitě začal prohledávat police. V telefonu mezitím hovořil převážně Jake. Michelle se ho jen občas pokusila přerušit.

„Ale, tatínku…, jenom jsme zařizovali…, ano, tati, rozumím. Tak dobře. Už jedu… Proč se mnou musí jezdit Theo? Tatínku, uvědom si, že sem přijel na ryby… Ne, nehádám se. No ovšem. Jistě. Zavolám ti, jen co se vrátíme.“ Pak se rozesmála tak radostně, že se Theo neubránil úsměvu. „Ne, tatínku. Nemyslím, že by Theo měl ještě chuť na tvoje gumbo.“

Jakmile zavěsila, uložila rybu zpátky do ledničky. „Nezlobte se, ale večeře bude muset chvilku počkat. Daryl Waterson má problémy s rukou a tatínek mu řekl, že hned přijedu a podívám se na ni. Daryl si ji zřejmě ovázal příliš pevně. Chtěla jsem, abyste zůstal tady a odpočinul si, ale táta si myslí, že byste měl jet se mnou. Nevadí vám to?“

Protože Theo nehodlal spustit Michelle z dohledu, dokud si nepromluví o její situaci, ani trochu mu to nevadilo. „To je v naprostém pořádku,“ řekl. „Daryl je otec toho velkého kluka? Toho, co přišel do výčepu, aby se na mě podíval? Jak se vlastně jmenoval?“

„Elliott,“ řekla Michelle. „Ano, Daryl je jeho otec.“

„Možná bychom se cestou mohli stavit někde u McDonalda. Dát si aspoň hranolky a velký hamburger.“

„Vy se nebojíte o svoje tepny?“

Tón, jakým to řekla, ho přiměl ke smíchu. Mluvila tak pohoršeně. „Ovšemže se bojím. Tak co říkáte na můj návrh?“

„V Bowenu žádný McDonald není.“

Theo vyběhl nahoru, aby si vzal klíče od auta, a Michelle zamířila do své pracovny pro lékařskou brašnu. Ale Theo byl rychlejší a než se připravila, čekal na ni u domovních dveří.

„Máte klíč od domu?“ zeptal se jí.

Michelle si pohladila kapsu. „Mám.“

„Zamkl jsem zadní dveře. Nechala jste je otevřené.“ Mluvil takovým tónem, jako by ji obviňoval z těžkého zločinu.

„Někdy zapomínám zamknout. Tady v Bowenu si s tím neděláme moc velké starosti.“

„A vaše ambulance byla v noci zamknutá?“

„Ano, byla.“

„Od této chvíle,“ řekl Theo, zavřel za sebou dveře a ujistil se, že jsou zamčené, „budete všechny dveře zamykat. Souhlasíte?“

„Ano, souhlasím,“ odpověděla Michelle a uložila lékařskou brašnu na zadní sedadlo.

Theo vyjel z příjezdové cesty, pohlédl na ni a navrhl: „Myslíte, že bychom se mohli zastavit na…“

„Ne.“

„Vždyť nevíte, co jsem chtěl říct.“

„Ale vím. Na hranolky, tučný hamburger…“

„Aspoň na chipsy,“ řekl Theo. „Je v nich moc soli.“

Když mu ukazovala směr po jedné neoznačené ulici za druhou, dohadoval se s ní o stravě. „Copak si nikdy nic nedopřejete?“

„Jsem lékařka, takže vám musím odpovědět, že ne.“

„Copak lékaři nesmějí jíst nic, co člověku chutná?“

„Netušila jsem, že se z mého hosta vyklube takový ufňukanec. Táta má rád vydatné a nezdravé jídlo. Mohl jste se nastěhovat k němu.“

Bála se, že promluvila příliš nedůtklivě. Theo jí však dal možnost dokázat, že není tak upjatá puritánka, když se zeptal: „Jak se tady lidé baví?“

Pokrčila rameny. „Docela jednoduše…, chodí do kina, u piva v Labuti si vyprávějí rybářské historky, chodí se navečeřet na předváděcí akce, navštěvují sousedy a chlubí se, komu se urodila lepší rajčata… A pak je tu samozřejmě jedno věčné hobby…, sex.“

„Prosím?“ zeptal se Theo, protože myslel, že se přeslechl. „Sex,“ opakovala nevinně Michelle. „Věnují se sexu. V jednom kuse.“

Theo se rozesmál. „Věděl jsem, že se mi tu bude líbit.“

Kapitola 15

„Darylův dům je na konci téhle cesty," upozornila Michelle Thea.

Theo chtěl zastavit u chodníku, ale žádný tady nebyl. Nebyla tu ani příjezdová cesta, a tak zajel na travnaté úbočí a zaparkoval vůz vedle starého otlučeného chevroletu. Patrový dřevěný dům nutně potřeboval opravit. Sešlapané schody vypadaly, jako by se každým okamžikem měly propadnout.

Zpoza sítěných dveří je už vyhlížela Darylova žena Cherry. Sotva vystoupili z auta, vyšla na verandu a zamávala na ně.

„Jste moc hodná, doktorko Mike, že jste přijela. Daryla ta ruka přivádí k šílenství. Nerad si stěžuje, ale řeknu vám, že ho to musí pořádně bolet."

Theo vzal Michellinu brašnu a vyšel za ní. Michelle ho představila, a jakmile si Cherry utřela ruce do zástěry, potřásla mu rukou. Byla to docela nevýrazná žena s povadlou pletí kolem čtyřicítky, všiml si Theo, ale když se usmála, připadala mu skoro hezká. Přezdívku Cherry si jistě vysloužila díky rudým vlasům.

„O všem jsem už slyšela od našeho Elliotta. Myslím, že jsem ho ještě nikdy neviděla tak vzrušeného," řekla Cherry. „Udělal jste na něho velký dojem," řekla a kývla hlavou. „Pojďte dál. Právě jsem chtěla chystat na stůl. Á, málem bych zapomněla, musím vám říct, že se možná zastaví pan Freeland, aby se s vámi pozdravil. Telefonoval před dvaceti minutami."

„Pan Freeland?" Jméno připadalo Theovi povědomé, ale nemohl si vzpomenout, v jaké souvislosti je slyšel.

„Učitel hudby na naší střední škole," připomněla mu Michelle.

Cherry ho vedla obývacím pokojem dál do jídelny. Nábytku zde nebylo mnoho a většinou byl opotřebovaný. V malé kuchyni zabíral nejvíc prostoru dlouhý dubový stůl a deset židlí, z nichž snad ani dvě nebyly stejné.

Daryl už na ně čekal. Seděl v čele stolu a krmil banánem nemluvně na vysokém dětském sedátku vedle sebe. Chlapeček měl víc banánu na obličeji a na ručičkách než v ústech. Vtom dítě spatřilo matku a roztáhlo ústa v bezzubém úsměvu. Pak si hošík všiml Michelle a okamžitě se zamračil. Roztřásl se mu spodní ret.

Michelle zůstala stát. „Dnes žádné injekce nebudou, Henry," slibovala mu.

Batole se rozplakalo. Cherry pohladila synka po ruce a snažila se ho utěšit hrstí čokoládových lupínků, které položila na jeho tácek.

„Pokaždé když za Henrym přijdu, mu způsobím bolest," řekla Michelle. „Až na to budu mít, najmu si sestru, která mu bude injekce píchat."

„O Henryho si nedělejte starosti. Brzo přijde na to, že kvůli němu tady nejste," řekla Cherry.

Daryl se zvedl a napřáhl ruku, aby se přivítal s Theem, jakmile je Michelle seznámila. Levou paži měl ovázanou až po rameno.

„Jenom se klidně posaďte k té hromadě papírů vedle naší doktorky," vyzvala Cherry Thea, „než Darylovi prohlídne ruku."

Daryl si nepočínal nijak ohleduplně, když odsouval stoh listů k Theovi. „Taťka Jake si myslel, že by vás tyhlety moje papíry mohly zajímat…, když jste ten právník a tak."

Theo poznal, že se zřejmě jedná o závažnou věc, a bylo mu jasné, že nemůže odmítnout. Přikývl a posadil se. Michelle také věděla, co bude následovat, ale dělala, že prohlíží Darylovu ruku.

Podívala se, jakou barvu mají prsty, a zeptala se: „Převazujete si ruku každý den?"

„Ano," odpověděl Daryl a hleděl přitom na Thea. „Cherry mi ji obvazuje."

„Máme dost té gázy, kterou jste nám dala minulý týden," řekla Cherry. I ona si zblízka prohlížela Thea a v rukou nervózně žmoulala cíp zástěry.

Theo si nebyl jistý, co od něho čekají. Michelle usoudila, že mu to bude muset vysvětlit.

„Daryl pracoval v cukrovaru bratrů Carsonů."

„Po úrazu mě propustili. Propustili mě, protože jsem teď invalida, tak je to," vysvětloval Daryl a začal si mnout bradu.

„Ten úraz se vám stal při práci?" zeptal se Theo.

„Ano, při práci,“ odpověděl Daryl.

„Daryl pracoval v cukrovaru dvaadvacet let,“ podotkla Cherry.

„Správně,“ přisvědčil její manžel. „Dělal jsem tam od svých sedmnácti.“

Theo si s překvapením spočítal, že Darylovi tedy musí být jen devětatřicet nebo čtyřicet. Vypadal však o dobrých deset let starší. Byl sešlý jako jeho dům. Vlasy měl prokvetlé šedí, na pravé ruce bylo vidět pořádné mozoly a ramena měl shrbená.

„Povězte mi o té nehodě.“

„Nechcete se napřed podívat na ty papíry?“ zeptal se Daryl. „Nejen povídejte.“

„Tak dobře. Řeknu to jednoduše. Pracoval jsem u drtiče, což je velká mašina, bez který se v cukrovaru neobejdete. Říkal jsem Jimovi Carsonovi, že stroj není v pořádku a že by ho měl zastavit a dát opravit, ale on mě neposlouchal. Je to škrt, jde mu o prachy, což samozřejmě chápu. Ale stejně mě mohl poslechnout. Každopádně jsem dělal svoji práci a zčistajasna praskl pás a celý ten zatracený krám se na mě převrátil. A rozdrtil mi všechny kosti v ruce, že jo, Mike?“

„Skoro,“ přisvědčila Michelle.

Stála teď nad ním. Zdálo se jí, že ho znervózňuje, a tak si přitáhla židli a posadila se mezi něho a Thea. „Operovala jste ho vy?“ zeptal se Theo. „Ne Já ne,“ odpověděla Michelle.

„Doktorka Mike přemluvila nějakýho specialistu přes ruce v New Orleansu, aby mě dal dohromady,“ řekl Daryl.

„A docela se mu to povedlo, že, Daryle?“ nadhodila Cherry.

„To jo. Jenom díky němu mám pořád všechny prsty. A už s nima můžu hýbat.“

„Je to úplný zázrak,“ podotkla Cherry.

„Jim Carson se za mnou přišel podívat do nemocnice. Ale nebyla to společenská návštěva,“ dodal Daryl. „Řekl mi, že jsem si všechno zavinil sám, protože jsem věděl, že stroj není v pořádku, a přesto jsem na něm pracoval. Řekl o mně, že jsem flákač, a propustil mě.“

„Jsou v cukrovaru odbory?“

„Ne, nejsou, Carsonovi bratři by radši cukrovar zavřeli, než by něco takovýho připustili. Stěžujou si, že nevydělávají dost peněz,

aby jim to vynášelo a aby měli na platy, a kdyby se ještě měli dohadovat se zaměstnancema, tak by radši šli od toho.“

„Pořád vyhrožujou, že cukrovar zavřou, když jim někdo bude dělat problémy,“ řekla Cherry. Pustila zástěru a zamířila ke dřezu, aby namočila ubrousek a otřela synkovi tvář.

„Máte něco na psaní?“ zeptal se Theo Michelle. „Potřeboval bych si udělat pár poznámek.“

Michelle otevřela brašnu a probírala se v ní. Theo si všiml, že batole stále pozoruje Michelle a ve tváři má komicky nedůvěřivý výraz.

„Henry vám nevěří,“ poznamenal Theo a usmál se. Chlapeček se k němu otočil a úsměv opětoval. Po bradě mu stékala slina.

Zatímco se mu matka snažila očistit obličej od banánu, Michelle podala Theovi zápisník a pero. Theo si nasadil brýle a začal psát.

„Co odškodné pro pracovníky?“ zeptal se.

„Jim mi řekl, že by museli zvýšit pojištění, kdybych je žaloval, a že bych stejně neuspěl, protože jsem si úraz zavinil sám.“

„Daryl si dělá starosti o ostatní dělníky v cukrovaru,“ vysvětlovala Cherry. „Kdyby ho Jim Carson zavřel, všichni by zůstali bez práce.“

Theo přikývl, pak posbíral papíry, které mu podal Daryl, a dal se do čtení. Rozhovor okamžitě umlkl a Daryl s Cherry dychtivě čekali. Jediný zvuk vydával malý Henry, který si cumlal pěstičku.

Theo byl brzy hotov. „Podepsal jste výpověď?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Daryl.

„Nezapomeň říct Theovi o tom právníkovi,“ připomněla manželovi Cherry.

„Zrovna jsem na to myslel,“ řekl Daryl. „Jim poslal Franka Trippa, aby si se mnou promluvil.“

„Všichni mu říkají Pijavice,“ ozvala se Cherry. Otočila se ke sporáku a začala míchat dušené maso, které připravovala k večeři. „Říkáme mu tak naprosto otevřeně,“ dodala. „Nepomlouváme ho za zády. Chceme, aby věděl, co si o něm myslíme.“

„Tak už přestaň, Cherry, povím jim o tom sám,“ řekl mírně Daryl. „Frank je právník v St. Claire, a kdybych neseděl doma, musel bych si odplivnout, jen co uslyším jeho jméno. Není nic jiného než obyčejný zloděj a jeho partner Bob Greene zrovna tak.

Mají společnou firmu a pracují na měsíční…, jak se tomu říká, napověz mi, zlato.“

„Odměnu?“

„Zálohu,“ řekl Theo.

„Ano, to je ono. Každopádně, jak jsem říkal, dostávají od Carsonů měsíční zálohu, aby se starali o všechny problémy, který se vyskytnou, problémy, jako jsem byl třeba já.“

„To vypadá na ohromně výhodnou smlouvu,“ podotkla Michelle.

„Napadlo nás…,“ začala Cherry, ale pak kývla na Daryla. „Radši to řekni sám, zlato. Řekni všechno, co si myslíš, jak ti to radil taťka Jake.“

„Tak dobře. Cherry a já jsme si mysleli, jestli byste s tím nemohl něco udělat, když jste taky právník. Samozřejmě vám za to zaplatíme. Nechceme žádný milodary.“

„Ale taky nechceme, abyste s tím měl nějaký potíže,“ dodala Cherry.

„Jaké bych s tím mohl mít potíže?“ podivil se Theo.

„Taťka Jake nám vysvětlil, že nemůžete brát žádný peníze, když jste ještě oficiálně neodešel z ministerstva spravedlnosti a nepodepsal smlouvu jako školní trenér.“

„Protože vás platí ministerstvo,“ řekla Cherry. „Je to pravda? Nebo si to Jake jenom myslí?“

„Jestli máte nějaký stanovený honorář, potřeboval bych vědět, jak je vysoký, abych zjistil, jestli můžu vyhovět,“ řekl Daryl.

„Žádný honorář nebude,“ řekl Theo.

„Takže Jake měl pravdu?“

„Ano,“ zalhal Theo.

„A dalo by se něco s těmi Carsonovými udělat?“ zeptala se znovu Cherry. Její hlas zněl dychtivě, ale ve tváři měla ustaraný výraz.

„Ale aby se Carsonovi nenaštvali tak, že by zavřeli cukrovar,“ připomněl Daryl. „Taťka Jake ohromně chválil vaše schopnosti…“

„Opravdu?“ podivil se Theo a měl co dělat, aby se nerozesmál. Nedovedl si představit, co si o něm mohl Jake navymýšlet. Vždyť přece o jeho právnických schopnostech nemůže vědět vůbec nic. Mluvili spolu jenom o rybaření.

„Ano, pane, a myslel si, že byste si o mně možná mohl s Jimem Carsonem promluvit. Přimět ho, aby se choval rozumně. Každý měsíc nám strhávají z platu fůru peněz na nemocenskou, a pak si ji ani v nutným případě nemůžem vzít. To se mi nezdá správný.“

„Není to správné,“ souhlasil Theo.

„Možná byste si mohl promluvit s Jimovým bratrem, s Garym. Je starší a Jim vždycky udělá to, co mu Gary řekne. Gary to celé řídí,“ vysvětlovala Cherry.

Theo opět přikývl. „Neznám louisianské zákony,“ začal a okamžitě si všiml, že z Darylovy tváře zmizela naděje a vystřídala ji rezignace. „Což znamená, že se napřed potřebuju trochu připravit, promluvit s některými známými, kteří by mi mohli poradit,“ dodal a potěšilo ho, že Daryl přikývl a usmál se. „Navrhl bych vám asi tohle. Prozkoumám celou věc, vymyslím plán postupu, pak se znovu sejdeme a já vám řeknu, jaké máte možnosti. Mezitím by podle mě bylo nejlepší, kdybyste o našem rozhovoru nikomu neříkal. Nechci, aby Carsonovi nebo jejich právní zástupci věděli, že jsem si to vzal na starost. Souhlasíte?“

„Ano,“ řekl Daryl. „Nikomu neřeknu ani slovo.“

„A co taťka Jake?“ zeptala se Cherry. „Ten už ví, že jsme s vámi mluvili.“

„Jake to nikomu nepoví,“ řekl Daryl své ženě.

Vtom zavolalo na matku jedno z dětí: „Mami, na verandě čeká pan Freeland. Může jít dál?“

Do kuchyně vběhl další malý chlapec, asi pěti nebo šestiletý. Pihovatou tvář a kadeřavé vlasy měl zjevně po matce.

„Johne Patricku, zaveď pana Freelanda do kuchyně.“

Zdálo se, že hoch matku vůbec neposlouchá. Protlačil se k Michelle a zavěsil se jí na paži.

„Měli bychom jít,“ řekl Theo a odsunul židli. „Vaše papíry jsem si přečetl, Daryle, takže si je můžete nechat doma.“

„Nemůžete odejít,“ ozvala se Cherry. „Pan Freeland přece přišel, aby se seznámil…, chci říct, že by nebylo správné, abyste odešli a nepozdravili se s ním.“

„Protože byl náhodou v sousedství,“ dodal Daryl. Hleděl na stůl, ale Theo se mu nemusel dívat do očí, aby poznal, že lže.

„Pan Freeland má taky nějaký právnický problém?“ zeptal se Michelle.

Usmála se, ale pak raději rychle změnila téma. „Johne Patricku," řekla chlapci, „to je můj kamarád Theo Buchanan. Přijel sem až Bostonu, aby si u nás zarybařil."

John Patrick přikývl. „Já vím, kdo to je. Všichni to vědí. Doktorko Mike, můžete vyřídit svému bratrovi, že musí zas přijít? A řekněte mu, aby si pospíšil, protože jsem nechal vzadu na zahradě kopačák a potřebuju ho. Vyřídíte mu to?"

„Lois je už zas tady?" zeptala se Michelle.

„Kluk si zřejmě myslí, že jo," řekl Daryl. „Samým strachem se mu určitě udělá žaludeční vřed."

„Neviděli jsme Lois už asi měsíc, ale John Patrick se pořád bojí, že se znenadání objeví. Nepůjde si pro svůj míč na zahradu, dokud zas nepřijde váš bratr, a ani nedovolí, aby tam zašel někdo z nás a přinesl mu ho. I prádlo jsem musela dát sušit na boční stranu zahrady, aby nevyváděl. Náš John Patrick je tak trochu strašpytel," dodala Cherry, jako by tím mohla vysvětlit podivné chování dítěte.

„John Patrick dostal jméno po bratrovi doktorky Mike," vložil se do řeči Daryl.

„Tak řeknete mu to?" žadonil chlapec.

Michelle objala hocha kolem ramen. „Hned jak ho uvidím, řeknu mu, aby sem přišel. A teď už si přestaň dělat starosti, Johne Patricku."

„Dobře," zašeptalo dítě. „Ten pán, co tady sedí…"

„Theo?"

John Patrick přikývl.

„Co je s ním?" zeptala se Michelle.

„Mohl bych se ho na něco zeptat?"

„Můžeš se mě zeptat, na co chceš," řekl Theo.

John Patrick se napřímil a obrátil se k Theovi. Přestože Theo neměl příliš velkou zkušenost s dětmi, myslel, že si se šestiletým chlapcem poradí.

„Co chceš vědět?"

Chlapec se nestyděl. Opřel se o Theovu nohu, zadíval se mu do očí a řekl: „Můj tatínek říkal, že taťka Jake říkal, že máte pistoli. Máte?"

Otázka Thea překvapila. „Ano, mám pistoli, ale moc dlouho ji mít nebudu. Brzo ji zase vrátím," vysvětloval dítěti. „Nemám rád zbraně."

„Ale teď ji máte?“

„Ano, mám.“

Chlapcův zájem Thea znepokojoval a myslel si, že by ho asi měl krátce poučit o nebezpečí a o tom, že pistole nejsou na hraní. Uvažoval, jak to všechno má vysvětlit šestiletému děcku, ale John Patrick zřejmě už měl nějaký plán.

„A mohl byste jít ven?“

„Chceš, abych šel s tebou dozadu na zahradu?“

John Patrick vážně kývl. Pak pohlédl na Michelle a postřehl v jejích očích smích.

„Tak mohl?“ opakoval chlapec.

„Jo, proč ne,“ přisvědčil Theo. „A co bys chtěl, abych tam udělal?“

„Mohl byste zastřelit Lois?“

Theo tušil, o co dítě požádá, ale přesto ho jeho slova vyvedla z míry. Chvíli se nezmohl na odpověď.

„Ne, Theo nezastřelí Lois,“ řekl pobouřeně jeho otec. „Přece bys nechtěl, aby přítel doktorky Mike přestoupil zákon, že?“

„Ne, tati, to bych nechtěl.“

„To je dobře,“ řekla Michelle. Pohladila chlapce, jako by ho chtěla utěšit. „Kdyby Theo střílel po Lois, jenom by ji rozzlobil.“

„Je zlá, když se rozzlobí,“ vysvětloval hoch Theovi.

Ozvalo se klapnutí sítěných dveří, jedno, pak druhé a třetí. „Jdi se před večeří umýt,“ vyzvala Johna Patricka Cherry.

Chlapec vrhl na Thea zklamaný pohled a zamířil ke dřezu.

„Je to ale malý krvežíznivec, že?“ zašeptal Theo Michelle.

„Je to moc milý kluk,“ odpověděla.

Pak bylo opět slyšet zavírání dveří a najednou se Theovi pod nohama začala třást podlaha. Znělo to, jako by se obývacím pokojem hnalo stádo bizonů. Pak se do kuchyně přihrnula horda chlapců nejrůznějšího věku i vzrůstu. Když se jich objevilo prvních pět, Theo je přestal počítat.

Poslední, kdo dorazil do přeplněné kuchyně, byl pan Freeland. Elliott se musel přitisknout k ledničce, aby mohl vejít.

Freelanda by si člověk snadno spletl s některým z chlapců, kdyby na sobě neměl košili a kravatu. Byl menší než většina z nich a přitom štíhlý jako proutek. Nosil silné brýle s kostěnými

obroučkami, které mu padaly na špičku nosu. Občas si je posunul ukazováčkem.

„Pan Freeland učí na střední škole hudební výchovu," vysvětloval Daryl.

„Těší mě, že vás poznávám, pane Freelande."

Za Theovou židlí se tísnili dva hoši a znemožňovali mu vstát. Theo se tedy jen otočil a potřásl Freelandovi rukou.

„Říkejte mi prosím Conrad," vyzval ho učitel. „Cherry, Daryle," pozdravil manžele a kývl na ně hlavou. Stejným způsobem pozdravil i Michelle. „Mike."

„Conrade," začala Cherry, „jak se daří Billii?"

„To je moje žena," vysvětloval Theovi Conrad. „A daří se jí dobře. K malému vstáváme už jenom jedenkrát za noc, takže se konečně můžeme víc vyspat. A mám vás od Billie pozdravovat."

„Hoši, ustupte z cesty, ať se pan Freeland může posadit k Theovi a promluvit si s ním," vyzvala chlapce Cherry.

Skupina se začala přesouvat a děti po chvíli obstoupily stůl. Theo si musel přisednout blíž k Michelle, aby Conradovi udělal místo.

„Zdržím se jenom minutku," řekl Conrad, vytáhl židli a posadil se. „Billie na mě čeká s večeří." Otočil se k Theovi a pokračoval: „Daryl a Cherry chápou, jak je důležitá výchova jejich osmi dětí. Byli by rádi, aby mohly studovat na vyšší škole."

Theo přikývl. Nevěděl, co by na to měl říct.

„Elliott má ve škole docela dobré výsledky. Pokusí se získat stipendium, ale je těžké vyhovět všem požadavkům," řekl Conrad. „I když je ohromně pilný a chytrý."

„Děkuju, Conrade," řekl Daryl, jako by učitel pochválil jeho, a ne syna.

„Myslíme si, že by možná Elliott mohl dostat plné stipendium… s vaší pomocí."

„A jak bych mu mohl pomoct?" podivil se Theo. „Tím, že byste z něho udělal pořádného fotbalistu." Theo zamrkal. „Prosím?"

„Elliott má k tomu všechny předpoklady," vysvětloval Conrad. „Mohl by být dobrý, opravdu dobrý, pod správným… vedením."

Pak začali mluvit všichni najednou. „Tým St. Claire nebyl loni poražený," prohlásila Cherry. A Daryl zároveň poznamenal:

„Vypadá to jako nemožný cíl, ale vy byste to dokázal. Taťka Jake vás tolik chválil.“

„I vaše známosti,“ dodal Conrad.

Theo se otočil k Michelle. „Proč jsem tušil, že za tím vězí váš otec?“

Pokrčila rameny a usmála se. „Tatínkovi se prostě líbíte.“

„Taťka Jake si myslí, že kdybyste si vzal našeho kluka v tomhle směru do parády, pak by ho mohli chtít do mužstva a platili by mu školu,“ vysvětloval Daryl.

Theo zvedl ruku. „Počkejte chvilku…“

Nikdo na něho nedbal. „Pořád potřebujou zadáky,“ řekl Conrad.

„To je fakt,“ potvrdil Daryl. „Ale taťka Jake si myslí, že když je Elliott tak rychlý, mohl by možná taky běhat s míčem.“

Michelle se dotkla Theova lokte, aby upoutala jeho pozornost. „Na zápasy do St. Claire jezdí i hledači talentovaných sportovců.“

Pak do něho šťouchl Conrad. „Co kdybychom se do toho pustili?“

„Pustili?“ řekl Theo a přitiskl si ruce ke spánkům. Začala ho pořádně bolet hlava. „Do čeho?“

Conrad vytáhl ze zadní kapsy nějaké složené papíry a položil je na stůl. Pak sáhl do kapsy košile pro malý kousek papíru a krátkou žlutou tužku a dychtivě se zadíval na Thea.

„Kde jste chodil do školy?“

„Prosím?“

Conrad klidně zopakoval otázku. „V Michiganu,“ odpověděl Theo. „Proč chcete vědět…“

„To je velká škola, že?“ přerušila ho Cherry.

„Ano,“ odpověděl Conrad.

„Určitě je taky dobrá,“ poznamenal Daryl.

Theo se rozhlédl kolem stolu a zjistil, že se všichni včetně dětí dívají na něho. Zdálo se, že vědí, o co jde. Všichni kromě něho.

„Řekl vám taťka Jake, abyste se mnou mluvil o škole?“ zeptal se. Proboha, proč vlastně říkám starému člověku taťka, napadlo ho vzápětí.

Nikdo mu neodpověděl. Pak se znovu ozval Conrad. „A hrával jste fotbal, že ano?“

„Jo, hrával.“

„A pak jste šel na práva.“

Tohle bylo konstatování, ne otázka, ale Theo přesto odpověděl. „Správně.“

„A na právníka jste taky vystudoval v Michiganu?“

Co to má kruci znamenat? „Ne,“ odpověděl Theo. „Titul MBA a práva jsem získal na východě.“

„Co je to MBA?“ chtěla vědět Cherry.

Na její otázku odpověděla Michelle. „Magistr obchodních věd,“ řekla.

„A taky práva. Na to nezapomínejte,“ podotkl s obdivem Daryl.

„No, vždyť spousta lidí má…“

Conrad mu skočil do řeči. „Kde jste vlastně získal takové vzdělání?“

„Na Yale.“

„Bože, na tak dobré škole!“ vyjekla Cherry.

Conrad kývl hlavou. „Určitě jste měl vynikající prospěch. Mám pravdu, že?“ zeptal se a zároveň si něco zuřivě zapisoval.

Najednou Theovi všechno do sebe zapadlo a divil se sám sobě, jak mohl být tak nechápavý. Vždyť ho zpovídá proto, aby zjistil, jestli má kvalifikaci, s níž by mohl působit na jejich škole.

Theo si umínil, že si bude muset co nejdříve promluvit s Jakem. Trochu ho přivést k rozumu.

„Vsadím se, že ještě máte svoje staré knihy diagramů, nemám pravdu?“ nadhodil Conrad.

„Knihy diagramů?“

„Knihy diagramů útočných a obranných formací,“ objasnila mu Michelle.

Líbezně se na něho usmála a bylo znát, že se ohromně baví jeho rozpaky a nervozitou. Theo se rozhodl, že i s ní si pořádně popovídá.

„To už je ovšem dávno,“ řekl energickým hlasem nepřipouštějícím žádné pochybnosti. „Zřejmě došlo k nedorozumění, které budu muset uvést na pravou míru. Víte, cestou do Bowenu jsem se zastavil, abych nabral benzin. A tenhleten kluk…“

Dál se nedostal. Přerušila ho Michelle. Dotkla se jeho ruky a řekla: „Nechal jste si ty staré diagramy, že?“

„Proč si to myslíte?“

„Muži na ně obvykle nedají dopustit.“

„No dobře, opravdu jich pár mám. Ale,“ dodal okamžitě, „leží někde s ostatním haraburdím na půdě.“

„Nemohl byste poprosit některého ze svých bratrů, aby vám je poslal? Mohl byste je nechat poslat noční linkou.“

„A co pak?“

„Pak byste mohl jít se mnou na příští trénink a prohlédnout si tým.“

Elliott se protlačil vpřed. „Moc bychom to ocenili.“

Opět začali mluvit jeden přes druhého o týmu, všichni snad kromě malého Johna Patricka. Ten se zase pokoušel dostat k Theově pistoli. Theo mu musel odsunout ruku. Měl pocit, jako by se dostal do nějaké cizí země, kde nikdo nerozumí jedinému jeho slovu.

„Já nejsem fotbalový trenér!“ zařval nakonec. Když všichni zmlkli, energicky kývl hlavou. „Jak jsem řekl. Slyšeli jste dobře. Nejsem fotbalový trenér.“

Konečně se prosadil a měl neobvyklou radost sám ze sebe. Napřímil se na židli a čekal, až si to ostatní plně uvědomí.

Jeho prohlášení je nijak nevyvedlo z míry. „Tihle hoši jsou celí nedočkaví, až se jich ujmete,“ naléhal Conrad. „Ale já vás nenutím, Theo. Kdepak. Takové věci my v Bowenu neděláme. Že, Daryle? My ustoupíme.“

„Jo, my ustoupíme,“ přisvědčil Daryl.

Conrad odtrhl kus papíru, sklonil se nad ním a něco napsal. Pak papír složil a opět pohlédl na Thea.

„Ředitel naší školy je v Memphisu, ale já jsem s ním dlouho mluvil, než jsem sem přijel.“ Posunul složený papír k Theovi. „Oba si myslíme, že byste z toho mohl mít radost.“

Vstal a kývl na Cherry. „Nemůžu už nechat Billii déle čekat a moc vám děkuju, že jste se kvůli mě opozdili s večeří. Theo, těším se, že vás uvidím zítra na tréninku. Mike ví, kde a kdy probíhá.“

Podal Theovi papíry, které přidal k složené poznámce, potřásl mu rukou a řekl mu, že je rád, že se s ním seznámil. Pak se hloučkem chlapců prodral ke dveřím. „Pedagogickou kvalifikaci náhodou nemáte, Theo?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to, ale řekl jsem si, že bych se měl zeptat. To nevadí. Nemusíte si dělat starosti. Školská rada se na to podívá, jedná se koneckonců o zvláštní případ. Přeju vám všem dobrou noc.“

Theo po Freelandově odchodu nijak nespěchal, aby uvedl věc do pořádku. Rozhodl se, že počká na zítřejší trénink a tam vše vysvětlí. Bez zmatku a vřavy, které v malé kuchyni vládly, to budou jistě všichni ochotnější pochopit.

„Mami, kdy budeme jíst?“ zeptal se John Patrick.

„Hned přinesu na stůl.“

„Měli bychom jít,“ řekl Theo Michelle.

„Nezůstanete na večeři?“ zeptala se Cherry. „Máme dost pro všechny.“

Theo zavrtěl hlavou. „Jindy bych rád přijal vaše pozvání, ale myslím, že můj žaludek ještě není připravený na jídlo. Snědl jsem trochu Jakeova gumba a bylo na můj vkus moc ostré. Ještě teď ho cítím v žaludku.“

Byla to lež, ale Michelle si pomyslela, že se vymluvil docela dobře. Cherry soucitně pokyvovala hlavou. Daryl se na něho zadíval trochu podezíravě.

„Vždycky máme dost jídla, abychom mohli pozvat hosty.“

„On pochází z velkého města, Daryle,“ připomněla mu Michelle, jako by to něco vysvětlovalo.

„Na to jsem zapomněl,“ řekl Daryl. „Jakeovo gumbo zřejmě dovede podráždit žaludek, pokud člověk není zvyklý na pálivý jídla.“

„Mohla bych vám uvařit svůj speciální čaj,“ navrhla Cherry. „Ten by vám určitě za chvilku pomohl.“

„To bych moc rád.“

Daryl přikývl. „Tak ho uvař, Cherry. Mike, nevadilo by vám, kdybyste mi vyměnila obvaz, když už jste tady?“

A tak Theo popíjel v horké a dusné kuchyni horký a hořký čaj, zatímco Michelle převazovala Darylovi ruku a Cherry krmila děti. John Patrick naléhal, aby si mohl postavit talíř vedle něj, a než dojedl, Theovi pořádně kručelo v žaludku. Měl co dělat, aby chlapci nevytrhl z ruky alespoň jeden domácí vdolek.

Dopil třetí šálek čaje a rozloučil se s rodinou. John Patrick mu podal ruku a vyprovodil ho na verandu. Pak hoch zatahal Thea za košili a řekl: „Zítra mám narozeniny. Dáte mi taky nějaký dárek?“

„To se uvidí,“ odpověděl Theo. „Máš na mysli něco speciálního?“

„Možná byste mohl přinést větší pistoli.“ John Patrick pustil Theovu ruku a ohlédl se. „Ale neříkejte mamince, že jsem po vás chtěl dárek.“

Michelle mezitím sešla ze schodů a čekala na Thea u auta. „Mám dojem,“ podotkl Theo, když vyjížděl s vozem na cestu, „že tak za patnáct let o něm uslyšíme.“

„Je to andílek.“

„Je to krvežíznivec,“ namítl Theo. „Nechápu to. Má přinejmenším čtyři starší bratry…, je to tak?“

„Ano.“

„Tak jak je možné, že té Lois nikdo neřekne, aby ho nechala na pokoji? Já jsem se o své mladší bratry a sestry řádně staral. Nedovolil bych, aby si na ně někdo dovoloval. Tohle by přece měli dělat všichni starší bratři.“

„Pořád se o ně staráte?“

„A vaši bratři se o vás starají?“

„Pokoušejí se,“ odpověděla Michelle. „Remy je naštěstí v Coloradu, takže mi do života moc mluvit nemůže, a John Paul byl vždycky trochu samotář. Samozřejmě, někdy se objeví v nejneočekávanější dobu. Myslím, že ho občas posílá tatínek.“

John Patrick jim zuřivě mával. Michelle stáhla okénko a také mu zamávala.

Theo vyjel na cestu a zamířil k Bowenu. Ohlédl se za chlapcem a potřásl hlavou. „Říkám vám, ten kluk není normální.“ Michelle se zasmála. „Je to ten nejnormálnější kluk na světě.“

„Lois není sousedka, že ne?“

„Takže jste si všiml, že na té straně už žádné domy nejsou. Není divu, když pracujete na ministerstvu spravedlnosti. Jste dobrý pozorovatel.“

„Poslyšte, přijel jsem na dovolenou,“ ozval se Theo. „Můžu si dovolit trochu méně přemýšlet. Tak mi řekněte, kdo je Lois? Vačice? Ne, vsadil bych se, že spíš mýval. Panebože, snad to není had? Můžou si vyhloubit díru a…“

„Lois je aligátor.“

Theo dupl na brzdy a jen tak tak minul veliký dub, který vyčníval do cesty. Přestože věděl, že v těchto bažinách žijí aligátoři – vždyť přece jako každý jiný četl *National Geographic* a občas sledoval pořady na Discovery, když nemohl spát – nikdy ho nenapadlo, že by se mohli vyskytovat tak blízko obydleného domu.

A kdo se zdravým rozumem mohl dát aligátorovi jméno Lois? „Vy chcete říct, že u nich vzadu na zahradě žije skutečný živý aligátor?“

Výraz na Theově tváři byl k nezaplacení. Vypadal, jako by právě spatřil strašidlo.

„Vždyť vám to říkám. Samice si obvykle dělají nárok na území. A Lois se rozhodla, že zadní zahrada prostě patří jí. Pronásleduje každého, kdo tam přijde…, nebo to spíš dělala, než ji můj bratr přestěhoval jinam. A mimochodem, ocenila bych, kdybyste se o tom nezmiňoval Benu Nelsonovi. Aligátoři jsou chránění a můj bratr by z toho mohl mít problémy.“

„Vy dáváte aligátorům jména?“

„Jenom někdy.“

Theo si přejel rukou po čele. „Panebože,“ zašeptal. „Chcete se vrátit do Bostonu?“

„Ne, napřed si vyrazím na ryby. Ale teď mi povězte, jak se dostanu k vašemu domu?“

Michelle mu ukázala cestu, a než se vzpamatoval, přijeli do St. Claire, kde už byly chodníky. Když zahnul za roh k opravdové světelné křižovatce, všiml si, že se v dálce nad budovami rýsují zlaté oblouky.

„Á,“ povzdechl si. „Civilizace.“

„Chystám se uvařit pořádnou večeři, až přijedeme domů,“ řekla Michelle. „Ale řekla jsem si…“

„Co?“

„Že si zasloužíte pochoutku.“

„Jo? A proč?“

„Protože jste měl tak hrozný hlad, když jste seděl v té kuchyni a pil horký čaj…, protože jste nevzal Johnu Patrickovi ani jeden vdolek, na které jste zíral jako hladový vlk…, a protože…“

„Co?“

„Protože jste neshodil tatínka.“

Kapitola 16

Od doručení balíčku uplynul už celý den. Cameron zase čekal s ostatními v Johnově pracovně na Dallas, která jim měla předat zprávu od Monka.

Čekání ho silně znervózňovalo. Proboha, kam se to dostal? Co se s ním stalo? Míval přece takové sny, takové naděje, když začínal! Kde se to všechno pokazilo?

Teď měl pocit, že mu nezbývá nic jiného, než pustit se do absurdního boje s časem. Jinak se s každou hodinou, která uplyne, zas o kousek přiblíží okamžiku, kdy za ním zarachotí zámek cely.

„Nemůžeme jenom tak nečinně sedět a nic nedělat," řekl Cameron. „Trvá to už celý den. Čas běží. Musíme něco udělat, a rychle."

Preston souhlasil. „Navrhuju, abychom dnes večer jeli do Bowenu."

„A co bychom měli podle tebe udělat, až tam přijedeme?" zeptal se John.

„Cokoliv bude lepší než čekat, až si pro nás přijede policie," namítl Preston. „Čím déle budeme čekat…"

Cameron ho přerušil. „Já už mám čekání taky plné zuby. Jestli mám vzít věci do vlastních rukou, tak to moc rád udělám."

John bouchl pěstí do stolu. „Prd uděláš," zařval. „Jsme v tom všichni společně a ty neuděláš vůbec nic, pokud se na tom všichni nedohodneme. Řekl jsem to dost jasně?"

„Odkdy ses stal naším šéfem?" zamumlal Cameron. Otřesený Johnovou zuřivostí se pokoušel získat nad ním vrch. „Nevzpomínám si, že bych pro tebe hlasoval," prohlásil.

„Udělal jsem z vás pracháče," řekl John. „Takže je logické, že mám hlavní slovo."

„Takhle se nikam nedostaneme,“ řekl Preston. „Především se všichni uklidněte a pokuste se uvažovat rozumně. Možná nám Dallas přinese dobré zprávy.“

„Je tu ještě jedna věc,“ řekl Cameron. „Jak to, že se Monk ještě nikomu neohlásil? Proč musí jednat Dallasiným prostřednictvím? Platíme ho všichni a měli bychom mít možnost se s ním spojit, kdy chceme. Hergot, vždyť ani neznám číslo jeho mobilu.“

„Myslím, že Cameron má pravdu. Proč nemůžeme mluvit s Monkem přímo?“

„Vy dva děláte vědu z nepodstatných detailů,“ řekl John. „Monka k nám přivedla Dallas, vzpomínáte si? Možná se náš spolupracovník nerad setkává s námi dohromady, protože nám nevěří.“

„Kecy,“ řekl Preston. „Dallas se prostě líbí, že ho může řídit. Je to hloupá hra o moc, jestli mám říct svůj názor.“

John se rozzlobil. „Je mi úplně fuk, komu předává své zprávy, pokud svou práci udělal, jak měl.“

Vtom se dveřích objevila Dallas a vyslechla poslední část rozhovoru. „Chcete Monkův telefon? Dva, dva, tři, jedna, šest, devět, devět. Spokojený, Camerone? A co ty, Prestone? Chceš znát jeho adresu? Sama ji sice taky neznám, ale můžu se na něho zavěsit a zjistit ji…, pokud po té informaci toužíš.“

„Řekni mi, že neseš dobré zprávy,“ řekl Preston a nedbal na ironii.

„Jestli se mě ptáš, jestli má Monk balíček, pak ti musím odpovědět, že ne.“

„On ty zatracené papíry nenašel?“ zeptal se nevěřícně Cameron.

„Obálka musí být v nemocnici,“ řekl Preston. „Je to jediné místo, které Monk nemohl důkladně prohledat.“

„Tak ať se tam vrátí,“ navrhl Cameron.

„Přikázala jsem Monkovi, aby Renardovou sledoval,“ řekla Dallas. „Nemůže být najednou na dvou místech a kromě toho její skříňku v nemocnici už prohledal. Nepamatuješ si, co jsem ti řekla, Camerone? Při prohledávání měl dokonce pomocnici. Nemůže tam prostě jen tak přijít a začít prohrabávat všechny šuplíky. Mysli.“

„Nesnáším nejistotu,“ prohlásil John a zhoupl se ve svém křesle za stolem. „A nejsem přesvědčený, že si Michelle Renardová

balíček neodnesla s sebou, když odcházela z nemocnice. Myslíte, že Monk byl důkladný, když prohledával její dům a ordinaci? Co když spěchal…“

„Blbost,“ řekla Dallas. „Je to profík a svoji práci udělal dobře. Proč by neměl být důkladný? V okamžiku, kdy balíček najde, získá hromadu peněz. Chce ty papíry najít stejně tak jako my.“

Preston se obrátil k Johnovi a řekl: „Tvoji manželku nám byl čert dlužný. Dostala nás do pěkného průšvihu.“

„Uvažuj reálně. Zabili jsme ji, uvědomujete si to?“ řekla Dallas.

Cameron si zabořil tvář do dlaní a opřel se o lokty. „Johne, to tys nás do té hrůzy dostal, ty hajzle.“

John zůstal klidný. „Už se stalo. Musíme uvažovat do budoucna.“

Cameron zařval: „Do jakého budoucna? Jestli se k těm papírům nedostaneme, je konec!“

Kapitola 17

Na Theově mobilu bylo šest zpráv. Přečetl si je v Michellině pracovně a udělal si pár poznámek, zatímco Michelle začala připravovat večeři. Když skončil, zatelefonoval Noahu Claybornovi a požádal ho, aby z Biloxi přijel za ním.

„Už je večeře? Mám hlad," řekl Theo, sotva vešel do kuchyně.

„Ne, ještě není," odpověděla Michelle. „Tohle není hotel s ubytováním a stravou. Musíte mi pomoct." Vytáhla nůž a začala krájet celer a mrkev. Theo se opřel o pracovní stůl a pozoroval ji.

„Hrome, vám to ale jde."

„To říkají všichni."

„Pracujete s tím nožem jako robot. Rychle, přesně…, dokonale."

„A vy zas víte, jak upoutat pozornost žen."

Theo vzal mrkev a začal ji chroupat. „S čím vám mám pomoct? Hlady už šilhám."

„Ten dvojitý cheeseburger vám nepomohl?"

„To byl jen malý předkrm pro povzbuzení chuti."

„Mohl byste zapálit gril. Sirky jsou v pravé zásuvce."

„Gril je vzadu na zahradě?" Podezíravě vyhlédl z okna a přimhouřil oči proti zapadajícímu slunci.

„Ovšemže je vzadu na zahradě. Proč?"

„Nemusím se bát, že tam najdu nějakou Lois?"

„Ne," ujistila ho Michelle. Ale potom s ní začali šít čerti, jak říkával její otec, a neodolala, aby nedodala: „Ovšem někde v sousedství může být Elvis. Možná byste si s sebou měl pro jistotu vzít koště."

Theo se zarazil. „Elvis?"

Michelle utrhla kus alobalu a začala na něj urovnávat zeleninu. „Náš výstavní exemplář. Ti, co ho naposledy viděli, tvrdili, že má skoro pět metrů."

„Vy říkáte aligátorovi Elvis? Co jste to za lidi?“

„Všem jména nedáváme,“ bránila se Michelle. „Jenom těm nejvýznamnějším.“

„S tím Elvisem jste si dělala legraci, že?“

Michelle se sladce usmála. „Tak nějak.“

„Není to vaše *tak nějak* zatraceně kruté žertování s člověkem, který má zjevně z aligátorů fobii, Mike.“

„Klidně si můžeme tykat, ale byla bych raději, kdybys mi říkal Michelle.“

„Já bych zas byl raději, kdybys nedělala žerty s aligátory.“

„Tak dobře. Domluveno.“

„A proč ti vlastně nemůžu říkat Mike? Vždyť ti tak říkají všichni.“

Michelle pečlivě utěsňovala okraje fólie a za okamžik odpověděla: „Nechci, abys na mě myslel jako na nějakou… Mike.“

„Proč ne?“

„Není to zrovna ženské jméno. Kolik mužů by si podle tebe chtělo něco začít s ženou jménem Mike?“

„Cože?“

„To nic.“

„Neříkej ‚to nic‘. Chceš snad říct, že ty by sis chtěla začít…“

Přerušila ho. „Ne, to nechci říct. Prostě mi neříkej Mike. A teď jdi zapálit gril a přestaň se na mě dívat, jako by sis myslel, že jsem se zbláznila. Jestli se něčeho lekneš, zaječ a já vyběhnu se smetákem a zachráním tě.“

„Muži neječí a ty, Michelle, máš zvrácený smysl pro humor.“ Theo znovu vyhlédl z okna a pak řekl: „A sakra. Aligátoři vycházejí na lov v noci, že? Takže jsem to asi já, kdo nemá rozum. Co vlastně dělám v takové…,“ málem by řekl díře, ale včas se vzpamatoval, „…divočině!“

Ale Michelle poznala, co si myslí. Theo jí to viděl na očích.

„Já nevím. Pověz mi, co tady vlastně děláš?“

„Přijel jsem přece na ryby, ne? Nenapadlo mě, že se mi do cesty dostanou aligátoři.“

„Zatím se ti žádný do cesty nedostal,“ namítla Michelle. „A nepřijel jsi jenom na ryby.“

„To máš pravdu.“

„A dál?“

Pokrčil rameny. „Možná něco hledám. Stačí?“ Najednou zněl jeho hlas nevrle.

Michelle se otočila ke dřezu. „Řekni mi co. Já ti to pomůžu najít.“

Theo bez odpovědi vyšel ven. Michelle nemohla pochopit, kde se náhle vzalo takové napětí. V jedné chvíli spolu žertovali, a za okamžik měl Theo kamennou tvář. Navenek se zdál být rezervovaný jako muž, kterého nic nerozhází. *Tichá voda…*, pomyslela si. Na Theovi Buchananovi bylo mnohem víc než jeho hezký zevnějšek.

Rozhodla se, že se tím nebude zabývat. Až jí bude chtít říct, jaký má problém, řekne jí to. Nebude na něho dotírat jako nějaká semetrika.

Byl krásný teplý večer, a tak spolu povečeřeli u stolu z tepaného železa na verandě. Jejich konverzace byla povrchní a napjatá, ale Theův žaludek tím nijak netrpěl. Jedl podobně jako její otec, s nezřízenou chutí a vervou. Když skončil, nezbyl na talíři ani kousíček.

„Kdybych jedla jako ty, nevešla bych se do dveří,“ řekla Michelle.

Theo se opřel o opěradlo židle a zavřel oči. „Je tu takový klid, když člověk poslouchá jenom žáby a cvrčky.“

Michelle ho nechtěla znervózňovat tím, že by mu připomněla, že zvuky, které se ozývají v dálce, vydávají aligátoři. Protože sama v bažinách vyrostla, vůbec je neregistrovala. Ale tušila, že člověk z města by se mohl vyplašit.

Theo trval na tom, že umyje nádobí. Protože Michelle neměla myčku, musel je umýt ve dřezu. Michelle uklidila dressingy, a zatímco Theo umýval příbory, vzala do ruky utěrku a začala utírat.

„Jak to, že ses ještě nevdala?“ zeptal se jí. „Zatím jsem na to neměla čas.“

„A chodíš s někým?“

„Ne.“

To je dobře, pomyslel si. Neměl v úmyslu zdržovat se v Bowenu dlouho, ale přece jen si přál, aby mu tu kvůli ní nevstoupil do cesty nějaký muž. Asi se ze mě stává cynický mizera, pomyslel si.

„Na co myslíš?“ zeptala se Michelle. „Tváříš se tak hrozivě.“ *Že jsem sobecký gauner. Na to myslím.* „Přemýšlím, proč se vyhýbáš mužům. Stačil by jediný pohled, a každý by poznal…“

„Co by poznal?“

Theo se zazubil. „Že stojíš za to.“

Michelle obrátila oči k nebi. „To je ale romantický způsob, jak vyjádřit dívce poklonu.“

„Já jsem totiž z Bostonu, víš? Muži se tam vychovávají k upřímnosti. Jsou tady nablízku nějací, kteří tě zajímají?“

„Proč to chceš vědět?“

„Jsem prostě zvědavý.“

„Myslím, že Ben Nelson by si rád něco začal, ale nepůsobí mezi námi ta správná chemie. Víš, jak to myslím?“

„Jistě. Jako chemie mezi námi.“

„Prosím?“

„Slyšela jsi.“ Podal jí talíř, aby ho utřela, ale všiml si, že na něm zůstaly bublinky saponátu, a tak jí ho zase vytrhl z ruky, aby ho opláchl. „Vzbudil jsem tvůj zájem v okamžiku, kdy jsem vstoupil do výčepu tvého otce.“

Trefil do černého, ale tohle nemínila přiznat. „Zájem? To snad ne.“

„Říkám to prostě tak, jak to je.“

„A jak jsi na to přišel?“

„Poznal jsem ti to na očích.“

„To jsi nemohl.“

„Že nemohl?“

Usmála se. „Vždyť ses mi pořád díval jenom na nohy.“ Nezdálo se, že by ho urazila. „Však máš hezké nohy.“

„Přiznám, že jsi fyzicky docela přitažlivý, ale to je přece normální.“

„Má to být úvodní poznámka k přednášce o hormonech?“

„To záleží na tom, jak dlouho tady budu muset stát a čekat, než domyješ tu mísu. Moc často nádobí neumýváš, že?“

„Myslíš?“

„Trvá ti to celou věčnost.“

„Všechno, co dělám, dělám pomalu a s citem.“

Nebylo to v obsahu jeho slov, ale v tom, jak je vyslovil, co zrychlilo její tep. Počíná si pomalu a s citem i v posteli? Panebože, na co to myslím, polekala se Michelle.

„Tys byl ženatý, že?“ vyhrkla najednou.

„Ano, byl. Ale moc dobrý manžel jsem nebyl.“

„Tvoje žena zemřela.“

„Správně.“

Michelle natáhla ruku a uložila do skříňky další kousek nádobí. „Řekl mi to tatínek. Jak umřela?“

Theo jí podal mísu na salát. „Proč to chceš vědět?“

„Jsem zvědavá,“ přiznala Michelle. „Jestli ti připadá, že se vtírám do tvého soukromí, nemusíš mi odpovídat a já už se nebudu ptát.“

„Ne, nevadí mi to. Zemřela při autohavárii.“

„Ach Theo, to je mi moc líto. Kdy k té nehodě došlo?“

„Víš, nebyla to nehoda.“

V jeho hlase nebyla ani stopa citu. Zrovna tak by mohl mluvit o kapajícím vodovodním kohoutku. „Ne?“

Povzdechl si. „Ne, nebyla to nehoda. Víš co? Dnes poprvé po čtyřech letech jsem to řekl nahlas.“

Podle jeho chování usoudila, že by rád změnil téma, ale nemínila mu vyhovět. Nebyla to z její strany chorobná zvědavost. Jestli mu trvalo čtyři roky, než byl schopný přiznat pravdu, pak teď možná nastal vhodný čas, aby dostal ze sebe všechno ven.

„Byla to sebevražda?“

„Ano a ne.“

Podal jí další mísu. „Nemyslím, že se chtěla zabít. Alespoň ne takovým způsobem. Moje žena volila pomalejší cestu.“

„Jak to myslíš?“

„Alkohol a drogy.“

Michelle mlčela a čekala, co řekne dál.

„Míchala pilulky s alkoholem a bůhví čím ještě. Byla to smrtící kombinace. Alespoň tak to říkala pitva. Za volantem vůbec nevěděla, co dělá. Přejela most a spadla s autem do zátoky. Ohromný konec, nemyslíš?“ Nečekal na odpověď a pokračoval. „Pochybuju, že věděla, co dělá, a v autě byla chválabohu sama.“

Vyžadovalo to nesmírné sebeovládání, aby na sobě nedala znát žádnou reakci na to, co jí právě svěřil. Theo byl hrdý muž a

Michelle věděla, že kdyby projevila jakýkoli soucit nebo lítost, uzavřel by se, a to rozhodně nechtěla.

„Co tvoji přátelé a rodina… Ví někdo z nich, co se ve skutečnosti stalo?“

„Ne,“ řekl Theo. „Jsem si jistý, že Nick tuší, že něco není v pořádku, ale nikdy mi nic neřekl.“

„Možná čeká, že s ním o tom začneš mluvit sám.“

„Jo, možná.“

Michelle nevěděla, jak daleko by měla zajít. Opřela se o dřez, pečlivě složila vlhkou utěrku a zeptala se. „Myslíš si, že to byla tvoje vina?“

Theo pokrčil rameny, jako by její otázka nebyla důležitá. „Smířil jsem se s tím, co se stalo. Každopádně mě to přesvědčilo, že se pro manželství nehodím. Dával jsem přednost všemu jinému. Měl jsem se jí víc věnovat. Ale já jsem myslel jenom na své zaměstnání, pracoval jsem desítky hodin denně a nepozoroval jsem, co se děje doma. Věděl jsem, že pije, ale neuvědomoval jsem si, že je to takový problém. Myslím, že jsem prostě strkal hlavu do písku.“

„Rozhodla se k tomu sama. Vím, že to možná zní necitelně, ale ty jsi jí pilulky nedával do úst, ani ji nenapájel alkoholem. Udělala to ona sama.“

„Manželství je vztah dvou lidí,“ řekl Theo. „Já jsem nedodržel svoji část dohody. Ona byla… slabá. Ano, slabá. Potřebovala pomoc, ale já jsem to neviděl. Možná jsem to ani nechtěl vidět.“

„Myslím, že je dobré, že jsi konečně schopný mluvit o tom, co se stalo. Možná se toho teď dokážeš zbavit.“

„Zbavit se čeho?“

„Hněvu a bolesti a viny.“

„Nehraj si na psychologa.“ Podal jí lopatku, aby ji uklidila, a vypustil vodu z dřezu. „Tak a mám to hotovo,“ řekl. „Chceš se ještě na něco zeptat, nebo se můžeme pohnout dál?“

Chtěla se ho zeptat, jestli svoji ženu miloval, ale neodvážila se. Dotlačila ho tak daleko, jak daleko byl ochotný se nechat. „Dobře, půjdeme dál. Večeře skončila.“

„Jo.“

„Žádala jsem tě, abys měl trpělivost, než bude po jídle. Teď bych se tě ráda zeptala, co si myslíš o mé ambulanci.“

„Všechno ti řeknu," sliboval Theo. „Hned se vrátím."

Vyšel z kuchyně a zamířil nahoru do pokoje.

„Co tam děláš?" zavolala na něho Michelle.

„Přinesu si svůj notebook a uložím si ho ve tvé pracovně," odpověděl Theo. „Musím si přečíst e-maily." Nahoře nad schodištěm se zastavil a pohlédl dolů na ni. „Snad pro tebe budu mít pár odpovědí. A pak si promluvíme."

Michelle se vrátila do kuchyně a umyla stůl. Když byla hotová, zhasla světlo a také vyšla nahoru. Zůstala stát ve dveřích pokoje pro hosty. „Jdu si dát sprchu. Byl to dnes dlouhý a únavný den."

Theo se skláněl nad postelí a odemykal svůj příruční kufřík. Cestovní tašku si už vybalil a oblečení měl uložené na nočním stolku.

V pokoji byl nepořádek. Před okny s výhledem dozadu na zahradu byla naskládána hromada krabic. Michelle zde nevysávala koberec ani neutírala prach, a tak si byla skoro jistá, že v koutech najde pár pavučin.

„Tenhle pokoj využívám jako skladiště," řekla. „A z té staré postele tě budou bolet záda."

„Myslíš?"

„Postel ti bude krátká," vysvětlovala Michelle. „A matrace je proleželá."

„S tím si nedělej starosti. Já se vyspím všude."

„Přece jenom se cítím provinile. Myslím, že bys mohl spát v mé posteli. Je mnohem delší."

„Jo?"

Stál bez pohnutí a zas na ni vrhl *ten pohled*. Okamžitě to postřehla. Viděla dost nepřístupných filmů a měla kolem sebe dost mužů na lovu, aby ho poznala. Theův *pohled* byl smyslnější než pohled Mela Gibsona a bůh ví, že pro Mela měla vždycky slabost.

„Nechej toho." Sotva dopověděla, zasmála se. „Okamžitě toho nech."

Theo povytáhl obočí. Panebože, takhle to dělával Cary Grant!

„Čeho mám nechat?" zeptal se nevinně.

Co mu má odpovědět? Nedívej se na mě, jako bych tě právě požádala, aby ses svlékl a aby ses se mnou dlouho, divoce a šíleně miloval?

„Na tom nezáleží," odpověděla. „Tak chceš?"

„Spát ve tvé posteli? To zní lákavě.“

„Prosím?“

„Chceš, abychom spali ve tvé posteli?“

Ach bože, skutečně po tom toužila. Jak je to dlouho, co naposledy s někým chodila? Už si ani nepamatovala. Možná proto, že vztah skončil katastrofou a ona vzpomínku záměrně potlačovala.

Pomalu a s citem. Ach bože.

Hrdlo se jí svíralo a měla pocit, jako by se dusila. „Nemyslím, že by to byl dobrý nápad.“

Theo udělal krok směrem k ní. „Jak to?“

Kdyby byla o třicet let starší, myslela by si, že se o ni pokouší infarkt. Celé tělo měla jako v ohni a nemohla popadnout dech. I endorfiny se zřejmě zbláznily. Cítila závrať. Jestli udělá ještě krok ní, věděla, že se neudrží na nohou a nejspíš se mu v mdlobách skácí do náruče. Což by možná nebylo špatné. Muži nejsou jediní, kdo potřebuje studenou sprchu, aby se utišily jejich sexuální choutky. Připadalo jí, že by jí nejvíc prospělo strčit hlavu do mrazničky.

Za své bláznivé myšlenky dávala vinu jemu. To on přece vrhal *ten pohled*!

Theo pomalu kráčel kupředu, očividně ji dával čas, aby se rozmyslela. Michelle dál stála jako vrostlá do země a žaludek jí dělal kotrmelce. „Tím by se jenom všechno zkomplikovalo.“

„Jak?“

„Užili bychom si trochu sexu a pak…“

„Nádherného sexu,“ opravil ji. „Prožili bychom nádherný sex.“

Nechal ji, ať o tom přemýšlí, a pohled v jeho očích jí dal najevo, že i on o tom uvažuje. Michelle přikývla, pokusila se polknout, ale v krku měla příliš velké sucho. Tep se jí prudce zrychloval. Dosahoval snad sto šedesáti úderů za minutu. A byl nepravidelný. Ohromné, pomyslela si, flirtuje se mnou tak nádherný muž, a u mě dochází k ventrikulární fibrilaci! Jestli se ke mně ještě přiblíží, určitě se skácím k zemi. To by byla věc! Úmrtní zpráva by konstatovala smrt následkem zástavy srdce.

Zastavil se krok před ní. Něžně ji pohladil po tváři, pak jí zvedl bradu a přinutil ji, aby se na něho podívala. Cítila se nejistá a rozpačitá, dokud nespatřila v jeho očích veselé jiskřičky.

„Tak co si myslíš?“ zeptal se jí.

Jako kdyby to nevěděl! „Že se z tebe asi zblázním. Theo, měl bys pochopit, než to dojde dál…“

„Ano?“ vybídl ji klidně. Jeho ruka jí sklouzla ke krku a její dotek hřál.

„Co?“

„Říkala jsi, že bych měl něco pochopit.“

Teď ji hladil vzadu po šíji. Michelle naskočila husí kůže.

„Ano, to bys měl,“ kývla hlavou. „Ne, chci říct… ach.“ *Musím dýchat*, připomínala si. *Zhluboka se nadechnout a snažit se vyburcovat mozek.* „Tak dobře, řeknu ti to takhle. Nestojím o příležitostný sex. Musím mít… s mužem pevný vztah, než s ním půjdu do postele. Nevěřím v sex pro zábavu.“ Přinutila se k úsměvu, a aby situaci trochu zlehčila, dodala: „Jsem prostě takový dinosaurus.“

„Už jsem ti říkal, že mám dinosaury strašně rád?“

Ach jo, řekla si v duchu Michelle. *Ach jo.*

Theovy prsty jí jemně cuchaly vlasy v týle. „Máš tak jemné vlasy,“ zašeptal. „A barvu mají jako oheň.“

„Zrzavé vlasy a pihy jsem zdědila po matce,“ odpověděla Michelle a snažila se myslet na něco rozumného.

„Zmínil jsem se, že se mi líbí pihovaté ženy? Vždycky mám nepřekonatelnou touhu takovou ženu políbit.“

„Mám pihy i na jiných částech těla.“

„K tomu se dostaneme.“

Opět pocítila závrať. „To se nestane.“

„Uvidíme.“

Bože, ten je ale domýšlivý! Měl by s tou nafoukaností něco udělat. Určitě mu to řekne, jen co bude mít jasnou hlavu. Právě teď měla plno práce s tím, aby se udržela na nohou. Ten muž ji vzrušoval jen tím, že se jí dotýkal. Každý nerv v jejím těle na to reagoval.

Jakmile si uvědomila, že by si nejraději ze sebe strhala šaty, odtáhla se. Jemně odsunula jeho paži. Nohy měla jako z rosolu, ale podařilo se jí otočit a zamířit do své ložnice. Když za sebou prudce zavírala dveře, udělala chybu a ohlédla se po něm. Opíral se o rám dveří a usmíval se na ni.

Nesmí mu dát najevo, jak na ni jeho dotek zapůsobil. Pán z velkoměsta potřebuje dostat lekci. Nebude po jeho.

„Trápíš mě a poneseš za to následky," řekla. „Můžeš si dát studenou sprchu, až vyjdu z koupelny já." O čem to svědčí? Až pozdě si uvědomila si, co prozradila. „Dám si studenou sprchu, protože je mi horko," vysvětlovala a pak si uvědomila, že se zaplétá čím dál víc.

„Michelle?" ozval se Theo.

„Ano?"

„Já jsem tě nezačal trápit."

Michelle zavřela dveře a opřela se o ně. „Ach jo," zašeptala.

Kapitola 18

Michelle vypočítávala všechny důvody, proč by si s Theem neměla nic začínat. Byla asi u dvacátého, když zaklepal na dveře koupelny.

„Ještě nejsem hotová.“

„Jo, já vím. Jenom jsem se chtěl zeptat, jestli chceš, abych ti zapojil počítač?“

„Tys ho našel?“

Nepatrně pootevřela dveře a vyhlédla ven a bavlněný župan pevně přidržovala na prsou.

„Bylo těžké ho přehlédnout. O jednu z beden jsem zakopl, když jsem si dával do pračky oblečení. Tak chceš, nebo ne?“

„Zapojit počítač? Ovšemže chci,“ odpověděla Michelle.

Zavřela mu dveře těsně před nosem a znovu se dala do počítání. Když se dostala k číslu dvacet tři – budu muset převléknout postel, uvědomila si – zmocnilo se jí zoufalství a vrátila se na začátek k prvnímu důvodu. Ten muž jí zlomil srdce.

Vstoupila do vany a pustila sprchu naplno. Pod ledovým proudem vody zkřivila tvář. Seřídila tedy teplotu a nechala se konejšit proudem teplé vody.

Avšak ve chvíli, kdy si oplachovala z vlasů šampon, ji opět zachvátila vlna rozhořčení. Opravdu ji trápil. Nenechám přece sebou tak snadno manipulovat, pomyslela si, když si rozčesávala vlasy, a pak se obrátila k vysoušeči.

Asi bude náruživý milenec…

„Zatraceně,“ zašeptala si. Pomalu a s citem… Podaří se jí někdy dostat ta slova z hlavy? Zatím jí zněla jako vtíravý refrén písně.

Vyčistila si zuby, nanesla na tvář hydratační krém a podívala se na sebe do zrcadla. „Jen si to přiznej,“ vyzvala sebe samu. „Chtěla by ses s ním vyspat.“

Zavrtěla hlavou. Ne, tohle přece není pravda. Chtěla se s ním milovat. A co je na tom špatného? Vůbec nic. Prostě snila a snění je přece přirozenou součástí lidské psychiky.

Ale jednání pod vlivem snění je úplně něco jiného. Důvod číslo jedna…, ta věc se zlomeným srdcem… „Je to prostě tak," zašeptala.

Ne, ne, nehodlá si něco začít s Theem Buchananem. A proto si ani neoblékla krátkou noční košilku, kterou obvykle nosila. Natáhla si dlouhé bleděmodré pyžamo ze spodní zásuvky a zapnula je až ke krku. Vysoký zřasený límec ji odíral kůži pod bradou. Chtěla vklouznout do modrých domácích střevíčků stejné barvy, ale pak si to rozmyslela a vytáhla zpod postele neforemné pantofle z bílého froté. Shrnula si vlasy dozadu, na ústa nanesla jen trochu bezbarvé pomády, pak otevřela skříň a vytáhla župan z teplého bílého flanelu. Spodní okraj vláčela po zemi. Župan měl knoflíky a Michelle si je zapnula do jednoho. Měl také pásek. Zavázala si ho na dva uzly.

Pak se na sebe opět podívala do zrcadla. Panebože, pomyslela si. Vždyť vypadám jako jeptiška.

Theo seděl v pracovně. Vybalil veškeré příslušenství k počítači a měl ho pohromadě a v chodu, než sešla dolů. Něco si četl z obrazovky. Jakmile vstoupila do místnosti, pohlédl na ni přes okraj kostěných brýlí a strnul. Během zlomku okamžiku postřehl každý detail – jak modré pyžamo ladí s barvou jejích očí; jak vlasy splývající k ramenům září v měkkém světle a připomínají červené zlato; jak i bez špetky make-upu vypadá překrásně.

Oblékla si noční úbor…, jako by měla postel někde v Antarktidě. Michelle je sice lékařka, ale zřejmě neví nic o tom, jak pracuje mužský mozek. Všechno to oblečení… jen podněcovalo jeho fantazii a nutilo ho myslet na to, co je pod ním.

Jeho představivost se rozběhlá na plné obrátky a už se viděl, jak postupně svléká každou vrstvu látky, než spolu vklouznou pod pokrývku. Kruci, nesmím na to myslet, připomněl si. Pro lásku boží, nesmím myslet na hebkou, teplou kůži pod těmi vrstvami.

Michelle došla ke stolu. Cítila se velmi nesvá, protože se na ni upřeně díval, a tak si pohrávala s uzlem na pásku a zeptala se: „Tak co? Co si myslíš?"

„Theo?“ pokračovala, když neodpovídal. Měl teď na tváři zvláštní úsměv a díval se jí na nohy.

„Co se děje?“

„Očekáváš dnes v noci sněhovou vánici?“ Ruka jí vylétla k hrdlu. „Byla mi zima.“ Theo se zasmál.

„*Opravdu mi byla zima*,“ přesvědčovala ho. „Když jsem měla zapnutou klimatizaci, nachladila jsem se. Před chvílí jsem ji vypnula, aby ses cítil příjemně.“

„Uhm.“

Teď se Michelle cítila trapně, protože jí bylo jasné, že její lež prohlédl.

„Moc pěkné papuče.“

„Děkuji,“ odpověděla. „Jestli jsi skončil s posmíváním, odpověz mi na jednu otázku. Co si myslíš… o mém počítači?“

„Je zastaralý.“

„Nemohl by ses dívat jinam než na moje trepky?“

Rozhořčeně se opřela o okraj stolu a vyzula se. Theo se opět zasmál, protože zjistil, že má na nohou ponožky.

„Co je ti k smíchu *teď*?“ chtěla vědět Michelle.

„Zajímalo by mě, jestli na sobě máš i teplé spodní prádlo.“

„Nemám žádné teplé spodní prádlo,“ odpověděla. „A teď mi konečně odpověz. Funguje můj počítač, nebo ne?“

„Kde jsi k němu přišla?“

„Dal mi ho můj bratr Remy. Koupil ho někde z druhé ruky, když byl naposledy u nás. Neměla jsem ještě čas ho spustit. Jsem doma teprve pár týdnů a k počítači jsem se ani nemohla dostat. John Paul chtěl v pracovně znovu nalakovat podlahu, a kdybys bratra znal, věděl bys, že dělá věci podle vlastního plánu. S počítačem jsem pracovala v nemocnici. Vím, že můj je staromódní, ale až si to budu moct dovolit, pořídím si lepší.“

Theo posunul obrazovku dál do rohu a natočil ji, i klávesnici umístil tak, jak myslel, že by to mohlo Michelle vyhovovat, a opřel se o opěradlo měkké kožené židle. „Takže člověk, který tě sleduje…, není zavržený milenec?“

„Tohle jsme přece už probrali.“

„Probereme si to znovu.“

Michelle neprotestovala. „Ne, s nikým jsem si nic nezačala. Kromě toho jsem lékařka. Já srdce nelámu. Já…“

„Jo, já vím. Ty je dáváš dohromady.“

„Ne, já obnovuji jejich funkci.“

Jeho notebook stál na opačném konci stolu. Bylo to elegantní, drahé zařízení. Když si ho prohlížela, putovalo po obrazovce veliké červené písmeno E a krátce nato zaznělo pípnutí.

„Přišel ti e-mail.“

Theo natáhl ruku, stiskl tlačítko a podíval se, kdo mu poslal zprávu. I Michelle si stačila přečíst jméno, než znovu ťukl do klávesnice a obrazovka zčernala.

Nebyla si jistá, zda chce Theo počkat se čtením zprávy na později, protože si myslí, že není zpráva důležitá, nebo proto, že nechce, aby ji viděla ona.

„Kdo je to Noah?“

„Kamarád.“

„Přečetla jsem si to jméno,“ vysvětlovala Michelle, i když se jí na nic neptal. „Předtím jsi s ním telefonoval.“

„Ano, volal mi. Musel sedět u svého počítače, protože jsem mu poslal zprávu teprve před několika minutami, když jsi byla v koupelně, a hned odpověděl.“

„Jestli si chceš jeho zprávu přečíst, půjdu na chvilku vedle do pokoje.“

„Ne, to je v pořádku. Můžeš si ji přečíst se mnou. Ale nebudeš jí rozumět.“

„Bude příliš technická?“

Než mohla pokračovat, řekl: „Příliš noahovská. Kdybys ho znala, pochopila bys. Můj kamarád má prostě poněkud zvrácený smysl pro humor.“

„Teď jsi to řekl jako poklonu.“

„Myslel jsem to tak,“ potvrdil Theo. „Při tom, co dělá, černý humor docela pomáhá.“

Theo opět stiskl nějaké tlačítko a čekal. Michelle se naklonila přes rameno, aby mohla číst zároveň s ním. Zpráva jí však nedávala žádný smysl.

„Je kódovaná?“

„Ne,“ odpověděl nevrle Theo. Zatraceně, proč se naklání tak blízko, pomyslel si. Cítil čistou vůní šamponu i teplo její hebké kůže.

Ztuhl. Představil si sám sebe, jak si ji bere na klín a líbá, až ztrácí dech. Pak se jeho fantazie rozlétla dál a začal myslet na všechny ostatní věci, které by s ní rád prováděl. Od prstíků na nohách by postupoval výš, až by rozepnul každý knoflík a…

„Kdo je Mary Beth?“

„Prosím?“

„Noah řekl, že ti nikdy nepoděkoval za to, že jsi mu nechal Mary Beth, když byl naposledy v Bostonu. Vy se dělíte o nějakou ženu?“

„*Mary Beth* je rybářský člun. Pozval jsem Noaha do Bowenu na ryby. Řekl jsem mu o závodech a on chce, abych ho přihlásil. V Biloxi už nemůže vydržet. Vede výcvikový program a jde mu to na nervy.“ Theo se otočil zase k monitoru, sundal si brýle a položil je na stůl. Jaksi se nedokázal soustředit. Musel vynaložit neobyčejné úsilí, aby ji nestrhl do náruče. Co se to s ním sakra děje? Michelle mu komplikovala život tak, jak teď rozhodně nepotřeboval. Není to žena na jednu noc a blízko ní zůstat nemůže.

Věděl, že nic rozumného nevymyslí. Přijel do Bowenu kvůli ní, a přece…

Zaťukala mu na rameno. „Kdo je Kněz?“

„Otec Tom Madden,“ odpověděl Theo. „Je jako můj bratr,“ dodal. „Když začínal chodit do základní školy, žil s naší rodinou. Je stejně starý jako můj bratr Nick a byl to jeho nejlepší kamarád. Chodili spolu i na Pensylvánskou státní univerzitu. Nick si teď bude brát Tommyho mladší sestru.“

„A proč mu Noah říká Kněz?“

„Protože, a teď cituji Noaha, ‚ho to sere‘. Proto mu tak říká. Tommy mu totiž všechno odpustí.“

„A proč?“

„Protože Noah málem umřel, když Tommymu zachraňoval život. Přivádí Tommyho k šílenství, ale ve skutečnosti jsou dobří přátelé. Všichni tři spolu občas jezdí na ryby,“ dodal Theo.

Michelle přikývla a zeptala se: „Ten poslední řádek Noahovy zprávy…, co tím myslí, když píše ‚co se týče ostatního, žádný problém‘?“

„To znamená, že ví, že tady nejsem ve svém prostředí, a tak se chystá pro mě prověřit pár věcí.“

„Tvoje odpověď je stejně nejasná jako jeho zpráva.“

Michelle se vzdálila od stolu a otevřela francouzské okno spojující pracovnu s obývacím pokojem. Na pohovce ležely lékařské časopisy. Vzala je do ruky, srovnala na hromadu, položila na stolek a s povzdechem se posadila. Prohrábla si vlasy a trochu je načechrala, aby jí na krk mohl proudit vzduch. Bože, bylo jí takové horko. Těžký župan ji dusil. Uchopila jeden z časopisů a začala si jím ovívat tvář, pak si uvědomila, jak výmluvné gesto to je, a zase ho odložila.

Theo se opřel o opěradlo židle a vyhlédl do pootevřených dveří. „Není ti něco? Nějak jsi zčervenala."

Tomu skutečně nic neunikne! „Jsem jenom unavená."

„Od kolika jsi vzhůru?"

„Od čtyř nebo od pěti."

Theo přestal psát. „Už toho nechám," řekl. Pak vstal, protáhl se a zakroužil rameny.

Připomněl jí velkého starého kocoura. „Proč sis s sebou vzal notebook? Chceš si na rybách číst maily?"

„Je to jako s mobilem. Nikdy bez něj neodcházím z domu. Nechceš se něčeho napít?"

„Ne, děkuji, ale ty si klidně poslož."

Theo zamířil do kuchyně, vytáhl z ledničky láhev dia coly a pak nahlédl do spíže. Objevil tam neotevřené balení nízkotučných krekrů se sníženým obsahem soli a odnesl balíček do obývacího pokoje.

Posadil se do velikého čalouněného křesla, vyzul si boty a natáhl nohy na protější podnožku. Sklenku s colou postavil na lepenkovou krabici vedle křesla, zvedl balíček se sušenkami a řekl: „Dala by sis?"

„Už jsem si vyčistila zuby. Vždycky se tolik cpeš?"

„Takovými věcmi ne."

Otevřel balíček a kousl do krekru. „Mám pár přátel, kteří občas telefonují, a pár svých zaměstnanců, kteří pro mě dělají nějaký průzkum. Nejsou to těžké úkoly, takže doufám, že se mi večer ozvou a zítra bude možné pokračovat."

„Ministerstvo spravedlnosti pracuje, když jsi na dovolené?"

„Cukrovar pracuje."

Michelle zvedla hlavu. „Ano? Myslíš, že bys mohl Darylovi a jeho rodině pomoct?"

„Pokusím se. Co víš o bratrech Carsonových?“

„Nic moc,“ přiznala Michelle. „Měl by sis promluvit s tátou. Ten je zná celé roky. Určitě by ti dokázal odpovědět. Tady žije málo lidí a není těžké o někom se něco dovědět. Každý ví, co dělají ti ostatní.“

„A přece nikdo neví nic o vloupání do tvého střediska,“ podotkl Theo. „Trochu jsem o tom přemýšlel a dospěl jsem k názoru, že to nebyli vandalové.“

„A co si myslíš?“

„Tohle má na svědomí jeden člověk. Můžu se sice mýlit, ale myslím, že mám pravdu. Svědčí o tom některé typické znaky.“

„Teď ti nerozumím. Jak to myslíš, typické znaky?“

„V celém tom chaosu byl jistý systém. Přišel zadními dveřmi…“

„Ale okno u příjmu bylo rozbité.“

„Okno rozbil zevnitř. To se dalo snadno zjistit. Dokazují to střepy.“

„Co ještě?“

„Neživím se takovými věcmi,“ řekl Theo. „Jsem prokurátor. Ale kdyby to byli nějací mladí hledající drogy, jak si myslí tvůj tatínek a tvůj známý Ben Nelson, jak je možné, že v ordinaci neudělali skoro žádnou škodu?“

„Ve skříňkách bylo rozbité sklo a polámané zámky.“

„Ano, ale jehly a blok s recepty tam zůstaly. A co dokumentace, Michelle? Proč by se někdo obtěžoval prohledávat spisy?“

„Možná prostě ty věci jenom rozházeli.“

„Mně to nepřipadá jako obyčejný vandalismus. Kdo se do něčeho takového pustí…, přinese si vlastní pomůcky.“

„Jako co třeba?“

„Sprej s barvou,“ řekl Theo. „Ten, kdo to udělal, použil tvůj sprej, aby postříkal stěny. To mě vede k přesvědčení, že mu nešlo o to, aby ničil věci. Kontejnery za budovou vypadaly, že je někdo prohledával. Zadní dveře nebyly ani poškrábané, což svědčí o tom, že pachatel měl správné nástroje na otevření a že se v tom vyznal.“

„Jako profesionál?“

Theo neodpověděl. „Zítra přijede Noah. Pokud ti to nevadí, byl bych rád, kdybys v ambulanci nechala všechno, jak je, než si to prohlédne."

„Jenom do zítřka?"

„Ano."

„Tak dobře," přisvědčila Michelle. Její přítelkyně měly přijet až pozítří. Do té doby může počkat. „Čím je vlastně Noah?"

Theo neodpověděl konkrétně, jen řekl: „Pracuje u FBI."

„U FBI?" Michelle nedokázala zakrýt zděšení. „Takže si myslíš…"

Theo ji přerušil. „Žádné ukvapené závěry. Noah je rodinný přítel a myslel jsem si, že by bylo dobré, kdyby se na to podíval. A vyslovil svůj názor. Kromě toho je právě tady nedaleko v Biloxi a je nadšený rybář. Den nebo dva v Bowenu bude pro něho jako dovolená."

„Ráda přijmu jeho pomoc… a tvoji taky, ale přece jenom si říkám, jestli neděláme z komára velblouda a jestli nejde jen o náhodný výstřelek."

„Tomu přece nevěříš, nebo ano?"

Michelle si přitiskla ruce na spánky. „Ne, asi ne. A myslím si, že tomu nevěří ani Ben," dodala. „Obcházel budovu spolu se mnou a oba jsme si všimli, že venku pod oknem nebyly žádné stopy. Tráva byla ještě mokrá. Přitom celou předchozí noc pršelo. Musely by tam nějaké zůstat."

„Tak proč se se mnou hádáš kvůli tomu, jak se dostali dovnitř?"

Michelle pokrčila rameny. „Zřejmě jsem si přála, aby to bylo jasné a jednoduché. Víš, co mě napadlo, když jsem tu spoušť uviděla poprvé?"

„Copak?"

„Že mě někdo nenávidí. A to mě vyděsilo," řekla Michelle. „Lámala jsem si hlavu, kdo by to mohl být, ale na nikoho jsem nepřišla. Upřímně řečeno, nejsem v městě tak dlouho, abych si nadělala nepřátele. Za pár měsíců bych si byla jistá, že bych jich měla sáhodlouhý seznam."

„O tom pochybuju," řekl Theo. „Ten člověk šel do tvé kanceláře s určitým záměrem, to nebyla obyčejná nenávist. Noaha jistě něco napadne."

Theo strčil do úst další krekr. Bez pořádné dávky sýra nebo arašídové pomazánky mu krekry chutnaly jako piliny, ale přesto se jimi ládoval dál.

„Muži jako Noah stíhají zločince a ty je posíláš za mříže."

„Tak nějak."

„Aspoň se nemusíš bát, že tě někdo zastřelí."

„To je fakt." Teď samozřejmě lhal. Vždyť během jeho práce už na něho stříleli, plivali, kopali ho, kousali i tloukli. A když šel po Leonově partě, vyhrožovali mu každý den.

„Mám takovou teorii," řekla.

„Tak povídej." Theo sáhl na dno krabice a vytáhl poslední kousek krekru, který mohl sníst.

„Jeden z pacientů doktora Robinsona se mu pokusil ukrást svoji dokumentaci."

„A jaký by k tomu měl důvod?"

„Nevím. Myslela jsem si, že kdyby měl nějakou nakažlivou chorobu nebo diagnózu, o níž nechtěl, aby se dověděla jeho rodina nebo pojišťovna, pak by možná chtěl své materiály ukrást. Vím, že je to trochu přitažené za vlasy, ale to jediné mě napadlo, když pomyslím na rozházenou dokumentaci."

„Dal ti doktor Robinson seznam svých pacientů?"

„Ano, dal. Byl to výpis z počítače v hnědé obálce přilepený k jedné z krabic. Neměl moc pacientů, vezmu-li v úvahu, jak dlouho tady působil. Podle toho, co jsem slyšela, by potřeboval pár lekcí slušného jednání s lidmi. Své pacienty někdy urážel."

„Právě proto jich měl tak málo."

„V tom máš pravdu."

„Až si Noah ambulanci prohlédne a řekne nám, co si myslí, budeš muset dát do pořádku dokumentaci a porovnat ji se jmény v seznamu, abys zjistila, jestli něčí záznam nechybí."

„Pokud nebude chybět ten seznam."

Theo přikývl. „Taky si myslím, že bys měla zavolat doktoru Robinsonovi a zeptat se ho na problematické pacienty. Jistě víš, jak mu to máš říct."

„Ano, to je mi jasné. Určitě bude mít kopii seznamu, kdybychom ho nenašli."

Theo si všiml, že si Michelle masíruje týl. „Bolí tě hlava?"

„Trochu."

„Možná bych uměl to ‚trochu' vyléčit."

Vstal a přisedl si na pohovku vedle ní. Pak položil polštář na podlahu mezi své bosé nohy a řekl jí, aby se naň posadila, a on jí kovaříčky z hlavy vyžene.

Nabídce nemohla odolat. Posadila se mezi jeho kolena a natáhla nohy. Theo jí položil ruce na ramena, ale vzápětí je zase dal dolů.

„Svlékni si župan."

Michelle si rozepnula župan, rozvázala pásek a stáhla župan z ramenou.

„Teď si svlékni pyžamový kabátek."

„To se ti povedlo."

Theo se ušklíbl. „Fajn, tak si aspoň rozepni horní knoflíčky."

Musela rozepnout tři, aby se dostal k její šíji. Až pozdě si uvědomila, co dělá. Jeho velké teplé ruce se dotýkaly její nahé kůže a, bože, byl to nádherný pocit.

„Máš tak hebkou pleť."

Zavřela oči. Měla bych mu říct, ať toho nechá, pomyslela si. Jak je to bláhové! Vždyť kvůli němu pociťuje napětí a teď jí způsobí ještě větší muka. Ach ano, rozhodně by měl přestat. Místo toho natočila hlavu, aby ji mohl masírovat krk ze všech stran.

„Víš, co jsem si myslel, když jsem se s tebou setkal poprvé?"

„Že jsem neodolatelná? Tak neodolatelná, že ses na mě vyzvracel?"

„Ty mi to budeš pořád připomínat?"

„Ale ne."

„Tehdy jsem šílel bolestí," připomněl jí. „A o tom jsem nechtěl mluvit. Po operaci, když jsi přišla do mého pokoje a vyprávěla mi o Bowenu a o svém středisku a o lidech, kteří tady žijí…, víš, co jsem si tehdy myslel?"

„Že bys byl rád, kdybych přestala povídat, aby ses mohl trochu vyspat?"

Zatahal ji za vlasy. „Mluvím naprosto vážně. Chci ti říct, proč jsem doopravdy přijel do Bowenu."

Tón jeho hlasu naznačoval, že nežertuje. „Omlouvám se. Tak co sis myslel?"

„Že jsem zatoužil po něčem, co máš ty," řekl Theo. „Ano?"

„Viděl jsem ve tvém nitru něco, co jsem měl kdysi dávno, ale někam se to v průběhu let vytratilo. Nikdy mě to netrápilo, dokud jsem nepotkal tebe. Vyvolala jsi ve mě touhu znovu to najít…, jestli je to vůbec možné.“

„Co to bylo, co jsi viděl?“

„Zanícení.“

Michelle nechápala. „Zanícení?“

„Zanícení pro změnu.“

Chvíli mlčela. „Já nechci změnit svět, Theo. Jenom doufám, že se mi podaří změnit malý kousíček.“ Klekla si na kolena a obrátila se k němu. „Ty si nemyslíš, že něco měníš?“ zeptala se udiveně.

„Jistěže měním,“ prohlásil Theo stroze. „Jenom jsem zřejmě ztratil nadšení pro práci. Nejsem si jistý, co se se mnou děje. Lidé, jejichž případy mám na stole…, jsou jako hlodavci. Po každém, kterého dostanu za mříže, se objeví tři další. Je to k uzoufání.“

„Myslím, že prožíváš takzvané vyhoření. Od smrti své ženy nepřetržitě pracuješ. Nedopřál sis ani chvilku na zábavu.“

„Jak to víš?“

„Říkal jsi, že jsi kdysi rád dělal něco rukama, ale taky že sis na to už čtyři roky nenašel čas. Jinak řečeno od smrti tvé ženy.“

Tušila, že ji chce přerušit, a tak rychle dodala: „A rybaření taky. Tvrdil jsi, že jsi chodil rád na ryby, ale podle toho, jak jsi to řekl, se zdálo, že mluvíš o nějakém svém minulém životě. Už jsi sám sebe trestal dost dlouho, Theo. Musíš to nechat být.“

Zpočátku by jí nejraději řekl, že nepřijel do Bowenu, aby mu někdo dělal kázání, a že by ho sakra měla především nechat být ona. Dostala se zatraceně blízko jeho citlivého místa…, ale vždyť mu vlastně připomněla jen to, co už sám věděl. Čtyři roky se štval, jak jen mohl, jen aby neměl čas myslet na své selhání při záchraně manželky. Pocit viny ho užíral už dlouho. Brala mu energii, nadšení i vášeň.

„Potřebuješ všechno hodit za hlavu a pár týdnů nechat život jen tak plynout.“

„Doporučení lékaře?“

„Ano,“ řekla Michelle. „Budeš se cítit jako znovuzrozený. To ti slibuju.“

Dělala si o něho starosti. Poznal jí to na očích. Bože, byla tak líbezná. A co s tím udělá? Začínala se mu líbit mnohem víc, než očekával.

„A jestli se rozhodneš vrátit do Bostonu, budeš se na všechno dívat jinak.“

„*Jestli* se vrátím?“

„Chtěla jsem říct, *až* se vrátíš,“ opravila se.

Nechtěl myslet na Boston nebo na práci nebo na svoji budoucnost, ani na nic podobného, a to nebylo jeho zvykem. Vždycky rád všechno plánoval, snad celý život, pokud ho paměť neklamala, ale najednou nechtěl plánovat vůbec nic. Chtěl udělat přesně to, co mu navrhla Michelle. Vykašlat se na všechno a nechat svět plynout kolem sebe.

„Je to divné,“ poznamenal.

„Co myslíš?“

„Ty… a já. Jako by nás dohromady svedl osud.“

Michelle se usmála. „Jsi plný rozporů, Theo. Právník, a mluvíš tak romanticky. Kdo by si to o tobě byl pomyslel?“

Theo se rozhodl, že raději hovor trochu odlehčí. Michelle bylo snadné a zábavné škádlit a ona to uměla zrovna tak dobře. Rád ji uváděl do rozpaků. Vážená doktorka se při jeho nejlepších vtipech červenala.

„Víš, co jsem si ještě myslel, když jsem tě potkal?“ zeptal se a poťouchle se zašklebil.

„Ne, copak?“ zeptala se podezíravě Michelle.

„Že jsi sexy. Ohromně sexy.“

„Ach,“ řekla s povzdechem.

„Ach co?“

Ach jo. „V tom odporně zeleném chirurgickém hábitu, jo? Ohromně slušivý model.“

„Ta maličká rouška skrývala to nejkrásnější, co na tobě je.“

„Moje pihy?“

„Ne, tvoje ústa.“

Ach jo. Ach jo. Theo každopádně uměl flirtovat. Zároveň v ní vzbuzoval touhu propadat se hanbou i vzdychat po něm.

Mile se usmála. „Moje největší přednosti jsi ještě neviděl.“

Theo povytáhl obočí po vzoru Caryho Granta, kterého tak milovala. „Jó?“ protáhl. „Začínám být zvědavý. A nepovíš mi, jaké ty přednosti jsou?“

„Ne.“

„Necháš mě, abych si nad tím celou noc lámal hlavu?“

Doufala, že bude. Doufala, že mu taky bude naskakovat husí kůže tak jako jí pokaždé, když na ni pohlédl. Věděla, že si dnes v noci moc neodpočine. Proč by měla být ona jediná, kdo bude trpět nespavostí? Půjčka za oplátku, pomyslela si. Najednou měla radost sama ze sebe. Theo byl možná skvělý vypravěč lechtivých vtipů, ale teď měla pocit, že konečně získala vrch. Není přece taková naivka.

Trápíš mě a poneseš si následky.

„Chceš si něco začít?“ zeptal se jí.

Michelle se rozesmála. „Ne.“

„Jestli to víš jistě…“

„Vím to jistě.“

„V tom případě by sis měla zapnout knoflíčky u krku.“

Pohlédla na výstřih a hlasitě zaúpěla. Hedvábný kabátek měla celý rozepnutý. Zatracené hladké knoflíčky! Nikdy nedrží, jak by měly. Ale ňadra měla zakrytá, třebaže jen tak tak. K smrti zahanbená se zuřivě začala zapínat.

Tvář jí zrůžověla, když na něho pohlédla. „Proč jsi mi nic neřekl?“

„To myslíš vážně? Proč bych to dělal? Líbíš se mi. A nedívej se na mě tak. Já jsem ti ty knoflíky nerozepnul. Jsem jenom nevinný náhodný pozorovatel.“

Michelle se posadila na paty a oblékla si župan. „Jdu do postele. Děkuji za masáž. Pomohlo mi to.“

Theo se k ní naklonil, vzal její tvář do dlaní a políbil ji. Ústa měla měkká a teplá a sladká. Chutnala po mátě. Nespěchal, čekal na odezvu a snažil se ji nepoplašit.

Michelle neměla čas připravit se. Neuvědomila si, že se ji chystá políbit, dokud se jí nedotkly jeho rty. Neodolala. Měla by, ale neudělala to. Pootevřela rty, a když jeho polibek začal být náruživější, zvláčněla.

Odevzdávala se mu a oba to věděli.

Theo se náhle odtáhl. „Hezké sny.“

„Cože?“

„Dobrou noc.“

„Á. Ano, jdu do postele.“

Určitě jí v očích zajiskřilo. Bylo mu jasné, co jí provedl. Vždyť v jeho náručí celá roztála. Bože, jaké by to bylo, kdyby se milovali? Asi by se psychicky zhroutila.

Jak se mohl tak rychle rozohnit a zas vychladnout? Zkušenost a sebeovládání, usoudila Michelle, vstala a vyšla z pokoje. Léta zkušeností a sebeovládání. Na druhé straně ona zjevně neměla sebeovládání žádné. Stačil jediný polibek, a byla by schopná s ním třeba i otěhotnět.

Bože, je mi zle ze mě samé, pomyslela si. A musí tak dobře líbat? Odhrnula si vlasy z obličeje. Pan Měšťák by ji nejraději snědl zaživa, kdyby nedržela své city na uzdě. Není zas tak nevinná. Měla přece známost, a jeden čas si dokonce myslela, že se za toho muže provdá. I když nelíbal tak jako Theo a nevzbuzoval v ní takovou vášeň a roztoužení.

Ten mizera! Michelle cestou po schodech nahoru zakopla o okraj županu. Sotva došla do své ložnice, strhla ho ze sebe a hodila na židli. Pak se vrhla do postele. Zůstala pár vteřin ležet, pak znovu vstala a zamířila dolů.

Theo seděl u stolu a ťukal do svého notebooku.

„Poslouchej mě.“ Michelle málem křičela.

„Ano,“ ozval se Theo a ruce se mu zastavily nad klávesnicí.

„Chtěla jsem jenom vědět…“

„Copak?“

„Jsem moc dobrý chirurg. Zatímco ty jsi nabíral všechny svoje zkušenosti…, naháněl ženské, a to myslím vážně…“

„Ano?“ opakoval a v koutcích úst mu pohrával úsměv.

Zaťukala si na prsa. „Já jsem měla plno práce, abych se naučila zacházet se skalpelem. Jenom jsem chtěla vědět…“

„Co jsi chtěla vědět?“ zeptal se, když se odmlčela.

V mysli měla najednou prázdno. Několik vteřin oba mlčeli. Pak svěsila ramena a řekla. „Nevím.“ Bez dalšího slova vyšla z pokoje.

Je *možné*, aby ze sebe udělala většího pitomce? „To sotva,“ zašeptala si sama pro sebe a lehla si do postele. Cítila se jako David, který si před setkáním s Goliášem zapomněl vzít prak.

Hlasitě zavzdychala, obrátila se na břicho, přetáhla přes hlavu polštář a zavřela oči.

Určitě se z něho zblázní.

Kapitola 19

Monk nenáviděl sledování. Stál ve stínu smuteční vrby, pozoroval dům doktorky Renardové a čekal, až bude jisté, že šla do postele, aby se mohl vrátit do svého pokoje v motelu a dopřát si alespoň pár hodin spánku. Napřed si ovšem bude muset poslechnout všechny nahrané telefonní hovory. Promasíroval si stehno, jako by se chtěl utěšit, že se nezranil, jen si roztrhl svoje nejlepší kalhoty, když šplhal na telefonní sloup, aby tam umístil odposlouchávací zařízení.

Zatímco hodiny a hodiny stál a vyčkával, přemýšlel o minulých úkolech. Rád si zpětně promítal podrobnosti každé minuty. Nebyl zvrhlý a určitě neměl perverzní radost z přemýšlení o svých obětech. Ne, jeho cílem bylo probrat si postup a pak ho analyzovat. Jakých chyb se dopustil? Co by mohl udělat, aby byl příště lepší?

Při každé práci, které se ujal, se něčemu naučil. Žena v Biloxi si pod polštář ukládala nabitou pistoli. Jestli to věděl její manžel, Monkovi se o tom nezmínil. Málem mu ustřelila hlavu, ale naštěstí se mu pak podařilo vykroutit jí zbraň z ruky. Potom ji musel zastřelit, místo aby ztrácel drahocenný čas tím, že by ji škrtil. Je třeba počítat s neočekávaným. To byla první zásada.

A pak ta holka v Metairii. Monkův výkon té noci zdaleka nebyl dokonalý. Uvědomil si, že měl opravdové štěstí, že ho nikdo nepřistihl na místě. Zdržel se příliš dlouho. Měl odejít v okamžiku, kdy měl úkol hotový, ale místo toho se díval na film v televizi. Nejpozoruhodnější na tom bylo to, že obyčejně televizi vůbec nesledoval. Myslel si, že je příliš inteligentní, než aby civěl na bláboly, které televizní kanály chrlí jen proto, aby otupovaly už tak apatické mozky konzumentů piva a brambůrků povalujících se na gauči.

Tento film však byl jiný. A ohromně zábavný. Právě začínal, když se vloupal do ložnice oběti. Ještě dnes si vybavoval každý

detail toho případu. Růžovobílou proužkovanou tapetu s drobnými růžovými poupaty, sbírku vycpaných zvířat na posteli oběti, nabírané růžové záclony. Jednalo se o nejmladšího klienta, kterého měl kdy na starost, ale ta skutečnost ho nijak netrápila. Práce jako práce. Jediné, co ho zajímalo, bylo, aby provedl svůj úkol a provedl ho dobře.

Vzpomněl si, že v pokoji řvala hudba z reproduktoru. Klientka nespala, seděla napůl strnule při jointu, který právě kouřila. Vzduchem se nesla těžká, nasládlá vůně. Dívka měla na sobě krátké modré tričko, opírala se o polštář přisunutý k čelu růžové postele s nebesy a v klíně držela velký pytlík krekrů. Nepřítomně zírala na obrazovku a vůbec si neuvědomovala jeho přítomnost. Zabití té holky s tváří plnou pupínků a s mastnými hnědými vlasy považoval za přátelskou výpomoc – která mu vynesla pětadvacet tisíc – aby její starý dobrý táta mohl shrábnout třistatisícovou pojistku, již pro své jediné dítě uzavřel před půlrokem. Smlouva byla uzavřena na dvojnásobnou náhradu v případě úmrtí, což znamenalo, že pokud by byla příčinou smrti nešťastná náhoda, otec dostane dvojnásobek základní hodnoty. Monk si tedy dal práci s tím, aby smrt skutečně vypadala jako nešťastná náhoda, protože pak i on mohl vyinkasovat dvojnásobek smluvené odměny. Otec jeho práci samozřejmě velice ocenil, a přestože nebylo nutné vysvětlovat, proč chtěl, aby jeho dcera zemřela – Monka zajímaly jenom peníze – přiznal, že se chtěl zbavit lichvářů a udělal jenom to, co musel.

Ach, otcovská láska. Není na světě nad ni.

Když ji Monk zabíjel, zaposlouchal se do dialogů v televizi a téměř okamžitě ho zaujaly. Odstrčil z cesty nohy mrtvé, posadil se na okraj postele a sledoval film až do závěrečných titulků. Přitom se cpal krekry.

Právě vstával a chystal se k odchodu, když uslyšel, že se otevřela garážová vrata. Během vteřiny byl pryč, ale teď uvažoval, jaké štěstí tehdy měl. Jakou lekci dostal při té příležitosti? Že je třeba věc provést a co nejrychleji vypadnout.

Monk věřil, že se od těch dob v mnohém zdokonalil. Catherine už zlikvidoval bez sebemenších problémů.

Opět pohlédl k oknu doktorčiny ložnice. Byla vzhůru mnohem déle, než očekával, ale postřehl, že se baví s nějakým mužem.

Když ji sledoval k Labuti, spatřil toho člověka v davu uřvané, nevycválané mládeže. Zahlédl jen krátce jeho tvář a ramena. Puberťáci se na něho tlačili, jako by chtěli upoutat jeho pozornost. A pokřikovali na něho „trenére“.

Je třeba počítat s neočekávaným. Zavolal Dallas, přečetl si poznávací značku vypůjčeného vozu a požádal o zjištění.

Světlo v její ložnici konečně zhaslo. Monk počkal ještě půl hodiny, aby si byl jistý, že je určitě v posteli, a pak se tiše proplížil kolem štěrkové cesty, kde si schoval auto. Odjel zpátky do motelu v St. Claire a poslechl si pásku s nahranými telefonními hovory. S pocitem zklamání, že na ní nebylo nic zajímavého, si nařídil budík a šel spát.

Kapitola 20

Pracovat ve významné funkci a mít známosti na vyšších místech přinášelo jasné výhody. V deset hodin ráno měl Theo veškeré informace o bratrech Carsonových, které potřeboval. Nad tím, co se o těch podvodnících dověděl, málem vybuchl zlostí. Díky spolehlivým zaměstnancům a rychlé kurýrní službě se k němu také včas dostaly potřebné dokumenty a soudní příkazy.

To, co měl Theo v plánu, nebylo zcela profesionální a věděl, že ho může čekat i vyhazov, ale teď si s tím nedělal starosti. Doufal, že Darylův problém s cukrovarem vyřeší dříve, než se bratři vzpamatují. Podle toho, co zjistil o dvou právnících pracujících pro bratry na měsíční paušál, mu bylo jasné, že jsou to břídilové, kteří nepoznají, že byli zmanipulovaní, dokud nebude po všem.

Theo měl ještě jednu výhodu, jíž využil až dnes. Jako pracovník ministerstva spravedlnosti mohl nahnat drobným kriminálníkům přinejmenším tolik strachu jako kontrola jejich hospodaření.

Chystal snídani a pohvizdoval si. V okamžiku, kdy kladl na stůl příbory, vstoupila do kuchyně Michelle.

Vypadala k nakousnutí. Měla na sobě vybledlé modré upnuté džíny, v nichž vynikaly její dlouhé nohy, a přiléhavé bílé tričko končící těsně nad pupkem. Připadala mu ještě přitažlivější než večer, což si myslel, že ani není možné. Bůh ho ochraňuj, vždyť ho zajímá čím dál víc.

Podal jí sklenku džusu. „Chceš se trochu pobavit?“

Taková slova od něj hned zrána nečekala. „Jak pobavit?“ zeptala se podezíravě.

„O cukrovaru.“

Jeho odpověď ji bohužel zklamala. „Á. No ovšem… ano. Mám s něčím pomoct?“

„Samozřejmě že můžeš, ale napřed se najez. Připravil jsem ti snídani. Vařím docela rád," dodal nadšeně, jako by na to přišel teprve teď. „Je to pro mě jakási relaxace."

Michelle pohlédla na stůl a zasmála se. „Otevřít krabici lupínků a vytáhnout mléko z ledničky není žádné vaření."

„Připravil jsem i kávu," chlubil se Theo.

„Což znamená, že jsi stiskl tlačítko kávovaru. Protože kávu jsem připravila už včera večer."

Theo vytáhl židli, aby se mohla posadit, ucítil závan jejího parfému a zatoužil dostat se k ní blíž. Místo toho však ucouvl a opřel se o okraj dřezu. „Dnes ti to moc sluší."

Michelle si stáhla okraj trička. „Nezdá se ti, že je mi trochu těsné?"

„Proč myslíš, že jsem řekl, že ti to sluší?"

„Vždycky, když si tohle tričko obléknu, hned ho zas svléknu a najdu si něco jiného. Ale je to prý poslední móda," dodala na svoji obranu. „Dala mi je moje kamarádka Mary Ann a říkala mi, že se nosí odhalený pupík."

Theo si vytáhl vzhůru tmavěmodré tričko. „Jestli je to v módě, přidám se."

„Jdu se převléknout," oznámila Michelle a uhnula pohledem od jeho pevného plochého břicha. Theo měl nechutně skvělou postavu, což vzhledem k tomu, jak nezdravě jedl, považovala za zázrak.

„Líbí se mi, co máš na sobě," namítl.

„Přesto se převléknu," opakovala Michelle. Pak potřásla hlavou. „Je to těžké…, snažit se, abych se v těchto dnech cítila ve své kůži."

„Jak to myslíš?"

„Tolik let jsem se snažila nevypadat jako ženská."

Theo si pomyslel, že žertuje, a zasmál se.

„Je to pravda," prohlásila Michelle. „Když jsem studovala medicínu, dělala jsem všechno možné, aby se mi podařilo zakrýt, že jsem žena."

Theo se užasle zeptal: „A proč jsi to dělala?"

„Primář oddělení byl nesmírně zaujatý vůči ženám lékařkám a dělal, co mohl, aby nám znepříjemnil život. Byl to prostě odporný chlap," dodala. „On i jeho kolegové chodili se svými studenty

popíjet, ale studentkám jenom nakládal úkoly a práci navíc. Nedělala jsem si z toho nic, ale nelíbilo se mi, že se musím snažit dvakrát víc než kluci. Kdybych si stěžovala, bylo by to ještě horší. Jediná možnost, co mohla děvčata udělat, bylo odejít ze školy, ale právě to si primář přál.“

Najednou se usmála. „Jeden večer, když jsme s celou partou někde popíjely, jsme vymyslely teorii.“

„Jakou?“

„Že se nás primář bojí. Ale uvědom si, že jsme byly unavené a trochu opilé.“

„A vymyslely jste i důvod, proč se vás bojí?“

„Řekly jsme si, že se bojí našeho myšlení. Protože zná pravdu.“

„Jakou pravdu?“

„Že ženy mají mnohem lepší intelekt.“ Michelle se zasmála a dodala: „U kořenů jeho zaujatosti byl vlastně strach a nejistota. Vzpomínám si, že nám naše teorie připadala úžasná. Nebyla to pravda, ale my jsme byly příliš opilé, než abychom si to uvědomily. Dobře vím, že jako lékaři nejsme o nic schopnější než muži, ale to, že jsme se tehdy uměly zasmát a cítit škodolibou radost, nám pomohlo překonat krušné časy.“

„Byla tvoje stáž taky tak obtížná?“

„Ne, tam to vypadalo úplně jinak. Se všemi zacházeli stejně hrozně, a to dvacet hodin denně. Bylo jedno, jestli jsem žena, nebo ne. Jediné, co jsem potřebovala vědět, bylo, jak všechno zvládnout co nejrychleji. Vyčerpávalo mě to,“ přiznala. „Naučila jsem se, jak si vyšetřit čtvrthodinku spánku třeba ve stoje. Měla jsem štěstí, že jsem pracovala u velmi schopného chirurga. Nebyl zrovna moc příjemný,“ řekla Michelle, „ale já jsem s ním vycházela docela dobře. Většinu času jsem trávila v pracovním oblečení a móda k mému životnímu stylu prostě nepatřila.“

„Já mám fantastickou lékařku.“

„Nedělej si legraci.“

„Ano. Vytáhla mi slepé střevo.“

„Já nejsem tvoje lékařka. Kdybych byla, předepsala bych ti neslanou a nízkotučnou dietu.“

„Už jsem ti řekl, že svoji lékařku nemám rád a že se nikdy neřídím jejími radami? Co se týče oblečení, nezáleží na tom, co máš na sobě, Michelle. Muži se na tebe budou dívat pořád. Jenom

doufám, že bratři Carsonové na tebe nebudou civět z okna, až se je budu snažit vyděsit.“

„Budeš jim vyhrožovat? To je úžasné.“

„Myslel jsem si, že to oceníš.“

„Jak to myslíš, že budou na mě civět z okna? Nemůžu k nim jít s tebou?“

„Nezlob se. Neměla bys být u toho, jak si to s nimi budu vyřizovat.“

„Proč ne?“

„Protože nechci, abys slyšela, co budu říkat. Člověk nikdy neví. Možná bys jednoho krásného dne mohla proti mně svědčit u soudu.“

„A co vlastně chceš udělat?“

Theo vzal z otočného servírovacího stolku cukřenku a postavil ji před Michelle. „Počkej a uvidíš,“ řekl. Pak sáhl po krabici s cereáliemi a nasypal si řádnou porci. „Mám raději lupínky s ledovou polevou,“ podotkl a začal si na ně sypat cukr.

Michelle se při pohledu na něj udělalo zle. „Ve spíži mám dvoukilový sáček cukru. Nebylo by lepší, kdyby sis nasypal rovnou z něho?“

„Má milá, sarkasmus jako první věc po ránu nijak neocením. Chceš kafe?“

„Kávu jsem připravila pro tebe,“ řekla Michelle. „Já si obvykle dávám k snídani dia colu.“

Theo se rozesmál. „Chceš kritizovat moje stravovací návyky?“

Michelle vytáhla plechovku z ledničky, odtrhla víčko a zhluboka se napila. „Slyšela jsem správně, že ráno někdo zvonil u dveří?“

„Z New Orleansu mi posílali nějaké dokumenty. Úplný zázrak, že se řidiči podařilo najít tvůj dům. Popsal jsem mu cestu dost nejasně.“

„Ty máš kancelář v New Orleansu?“

„Mám tam kamarády,“ řekl Theo. „Po rozmluvě s Darylem jsem zatelefonoval několika lidem do Bostonu. Protože se moc nevyznám v lousianských zákonech ani v pracovním zákoníku, musel jsem využít některých svých známostí.“

„Zdá se, že když pracovník utrpí úraz při práci, má nárok na odškodné.“

„Jsou jisté výjimky.“

„Jaké například?“

„Pokud zaměstnanec udělá něco, čím nehodu sám způsobí, třeba přijde do práce opilý, může mu být odškodné odepřeno.“

„Nebo když používá stroj, o němž ví, že má poruchu?“

„Tím se budou bránit Carsonové.“

„Ale ty ses na to připravil.“

„Ano.“

„Proč s tím tak spěcháš?“

„Protože nechci nechat Daryla v úzkých. Nezdržím se tu dlouho a chci se pokusit jeho problém vyřešit, než budu muset odjet domů. Slíbil jsem mu to.“

Michelle sklopila hlavu a pozorovala, jak lupínky v talíři vlhnou. Uvědomovala si, že Theo jednou odjede. Bylo jí to jasné, a právě proto nechtěla, aby její vztah k němu dále narůstal. V jejím plánu byl jen jediný drobný háček. I když se jí to příčilo přiznat, nejradši by ho chytila a nikam nepustila.

Ten mizera! Všechno je to jenom jeho chyba. Kdyby ji nepolíbil, necítila by se tak bídně.

„Není něco v pořádku?“ zeptal se Theo.

„Ne. Proč se ptáš?“

„Tváříš se…, jako bys chtěla někoho praštit.“

„Jenom jsem přemýšlela.“

„O čem?“

Michelle odsunula nedojedené lupínky, opřela se o opěradlo židle a zkřížila paže na prsou. „O specifických virech.“ Z jejího hlasu zaznívala bojovnost.

„To je to poslední na světě, na co bych řekl, že myslíš. Viry. To je věc!“

„Specifické viry,“ opravila ho.

„Pardon. Pověz mi, co vlastně těmi specifickými viry myslíš?“

„Jsou zákeřné… a destruktivní, když zaútočí na tělo. Jednu chvíli se cítíš docela dobře a báječně, a hned nato tě škrábe v krku a bolí celé tělo. Pak ti zduří uzliny a nemůžeš polykat. A když si myslíš, že hůř se snad cítit nemůžeš, začneš kašlat, a než se vzpamatuješ, máš nejrůznější druhy sekundárních komplikací.“

Hleděl na ni několik vteřin a pak se zeptal: „A na to jsi myslela, protože…“

Protože jednou odjedeš, ty mizero. Pokrčila rameny „Jsem lékařka. O takových věcech někdy přemýšlím.“

„Cítíš se dnes dobře?“

„Ano, ale kdoví jak se budu cítit za pět minut. Je to kruté…, tyhlety viry. Udeří na člověka znenadání.“ Luskla prsty a kývla hlavou.

„Ale pokud nejsou životu nebezpečné, pak tě chvíli potrápí a zase zmizí, ne?“

„No ano, zmizí, to je fakt,“ odsekla Michelle.

„Co se to kruci s tebou děje?“ zeptal se Theo rovnou.

„Mám pocit, že na mě zaútočil nějaký virus.“

„Vždyť jsi říkala, že se cítíš dobře,“ namítl Theo.

„Už o tom nechci mluvit. Nemocní lidé mě deprimují.“

„Michelle?“

„Ano?“

„Jsi lékařka. Já se v tom sice vůbec nevyznám, ale nestaráš se celé dny o nemocné lidi?“

Michelle si náhle uvědomila, jak dětinsky se chová, a snažila se vymyslet nějakou omluvu pro své hloupé řeči. „Ráno mi to moc nemyslí a chvilku trvá, než se pořádně proberu.“

„Copak převážnou část operací neděláš právě ráno?“

„Ano, ale pacienti jsou už v narkóze. Je jim jedno, jakou mám náladu. – Vyspal ses dobře?“ změnila záměrně téma.

„Ano. A co ty?“

„Já taky. Je prima, když člověka nebudí řinčení budíku. Už ses něco dověděl od svého kamaráda Noaha?“

„Ne.“

„Bude se muset zastavit tady u mě, aby si vzal klíče od ambulance. Budeme na něho muset počkat.“

„Noah nepotřebuje klíče.“

„Jak se dostane dovnitř?“

„Vloupe se tam, ale neboj se. Neudělá žádnou škodu. Je na sebe pyšný, jak rychle a tiše umí vniknout, kam potřebuje.“

„Máš se s ním potkat na místě v určitou hodinu?“

„Ne,“ odpověděl Theo. „Ale nedělám si starosti. Noah si mě najde. Jaký máš dnes program?“

„Protože nechceš, abych začala ambulanci uklízet, než si to tam Noah prohlédne, mám volno. Zkusím se spojit s doktorem

Robinsonem a zjistit něco o problémových pacientech," řekla Michelle. „A jediná další věc, kterou mám před sebou, je přivést tě ve tři na fotbalový trénink. Slíbil jsi přece panu Freelandovi, že se tam zastavíš. Já tam každopádně budu muset být, protože se starám o zdraví týmu."

„Copak oni potřebují doktora i během tréninku?" zeptal se Theo a ušklíbl se.

„Ovšem," řekla Michelle. „Hoši si způsobují spoustu úrazů, otloukají si hlavy a další části těla. Zdá se, že nepomáhá, že nosí helmy a chrániče. Minulý týden jsme měli vykloubené rameno a před dvěma dny ošklivý výron v koleně. Ti kluci jsou vážně hrozní, ale to nikomu neříkej. A když mluvím o panu Freelandovi," pokračovala Michelle, „na papír, který ti dal, napsal nějaké číslo. Podíval ses na to? Ohromilo tě to?"

„Ano, přečetl jsem si cifru, ale nemůžu říct, že by mě nějak ohromila."

„Takže tě spíš pobavila?"

Theo přikývl. „Za týden vydělám víc, než mi nabízí za rok."

„Tohle není bohatý kraj."

„Chápu."

„A jsem si jistá, že předpokládá, že si zároveň budeš vydělávat jako právník."

„Uhm."

„Vezmeš si na sebe oblek, až půjdeme do cukrovaru?"

„Co se ti nelíbí na mém oblečení?"

„Chceš jít v leviskách? Myslíš, že je to správný oděv, když chceš na někoho pouštět hrůzu?"

„Nejde o to, co má člověk na sobě. Jedná se o přístup. Kdy budeš připravená k odchodu?"

„Za deset minut."

Michelle uložila nádobí do dřezu a pak spěchala nahoru, aby si oblékla něco méně odvážného. Theo mezitím posbíral své papíry.

Když vyjížděl s autem na cestu, řekl: „První zastávka je u firmy Second and Victor. Vím, že je to v St. Claire, ale další směr mi budeš muset ukázat."

„To je jednoduché. Je to hned za McDonaldem."

„Výborně. Takže si budu moct dát aspoň hranolky, abych vydržel do oběda."

„Určitě máš krev hustou jako tér.“

„Ne, nemám. Mám nízký cholesterol a spoustu toho dobrého.“

Michelle ho navigovala ulicemi St. Claire. „Teď doleva,“ vyzvala ho. „Proč jedeme k Second and Victor?“

„Pro ohradu. Á, tady je to.“ Theo zahnul na parkoviště vedle firemní budovy, zaparkoval, ale motor nechal v chodu a vystoupil. „Už jsem jim zatelefonoval, co od nich chci koupit, takže to nebude dlouho trvat. Potřebuju jenom zaplatit.“ Zavřel za sebou dveře a vykročil.

Michelle zůstala sedět v autě a zapnula klimatizaci na plný výkon. V autě bylo horko a dusno a předpověď počasí oznamovala, že odpoledne s největší pravděpodobností přijdou bouřky a přeháňky. Michelle si zvedla vlasy a větrala krk. Stále si nemohla zvyknout na vlhké ovzduší v Bowenu. Ani na rytmus života. Byla zvyklá spěchat, a teď se bude muset znovu učit, jak zpomalit.

Trvalo asi deset minut, než byl Theo s nákupem hotov. Michelle umírala zvědavostí, proč chtěl koupit ohradu, ale nechtěla mu klást žádné otázky. Jestli bude chtít, určitě jí to řekne.

Vydržela to do okamžiku, než Theo zastavil u banky, která sídlila přesně o tři ulice dál.

„Koupil jsi tu ohradu?“

„Uhm.“

„A jakou?“

Theo prohrábl svazek papírů, který zastrčil do přihrádky mezi nimi. „Z tepaného železa,“ odpověděl. Vytáhl dvě úředně vyhlížející listiny, pak vystoupil z vozu a obešel jej, aby jí otevřel dveře.

„To je strašně drahé.“

„Za tu cenu to stojí.“

„A dál?“

„Co dál?“

„Proč jsi ji koupil?“

„Říkej tomu třeba cena útěchy,“ odpověděl Theo. „Protože větší pistoli už mít nebudu.“

Poznal, že nechápe. Seděla už v autě, když mu malý John Patrick říkal o svých narozeninách.

„V Bostonu přece jsou firmy vyrábějící podobné výrobky, ne?“

„Ano, jsou.“

Náhle jí svitlo. „Má to co dělat s Lois?“

„S jakou Lois?“

Vzdala to. „Tak ty mi to nepovíš?“

„Správně. Jsem silná, diskrétní osobnost.“

„Nesnáším silné diskrétní osobnosti. Mívají krevní skupinu A. Často je postihne infarkt.“

Theo otevřel dveře. „Má milá, myslíš taky na něco jiného než na medicínu?“

Kdyby jen věděl! Od chvíle, kdy se s ním setkala, jediné, na co dokázala myslet, bylo, jak s ním leží v posteli. Ale rozhodně to nemínila přiznat. „Jistěže,“ řekla. „Chceš vědět, na co myslím právě teď?“

„Zase jde na tebe špatná nálada?“

Michelle se zasmála. „Kdy jsem měla špatnou náladu?“

Theo kývl na strážného před vchodem banky a ustoupil, aby Michelle mohla vejít dovnitř jako první. Věděl, že jeho pistole spustí poplach. Zamával před očima staršího muže identifikačním průkazem ministerského pracovníka a počkal, až vypne alarm. Pistoli měl připnutou nad kotníkem v pouzdru, které mu poslali spolu s papíry.

Strážný kývl na Thea, že může jít dál. „Co pro vás můžu udělat, důstojníku?“

Theo ho nevyvedl z omylu. „Mám schůzku s prezidentem banky. Mohl byste mě uvést do jeho kanceláře?“

Strážný nadšeně kývl. „Samozřejmě. Pan Wallbash je vzadu. Sedí za stolem na druhé straně skleněné přepážky.“

„Děkuji.“

Theo došel k Michelle, ukázal na křeslo v hale před prezidentovou kanceláří a řekl: „Snad bys mohla počkat tady. Možná budu muset použít neslušné slovo.“

„Jaké slovo?“

Sklonil se k ní a zašeptal jí do ucha: „*Audit*.“

„Promiňte, madam. Nejste náhodou dcera Jakea Renarda?“ Strážný spěchal k Michelle.

Zašeptala Theovi: „Hodně štěstí,“ a pak se obrátila k muži. „Ano, jsem,“ řekla.

„Takže jste doktorka, že?“

Strážný se představil a potřásl si s ní rukou. „Slyšel jsem, co se stalo ve vašem středisku. Alice, moje žena, a já jsme říkali, jak je pěkné, že se o nás teď bude starat Jakeova dcera. Oba potřebujeme dobrého doktora, Alici trápí puchýře a kuří oka. Nemůže si obout sváteční boty, protože ji to moc bolí, a já bych měl něco udělat se zánětem šlach. Některé dny vůbec nemůžu zvednout pravou ruku. Kdy myslíte, že budete moct začít navštěvovat pacienty?“

„Doufám, že za dva týdny.“

„Tak dlouho nemůžeme čekat,“ řekl. „Už jsme svoje potíže odkládali dost dlouho. Tahle práce na půl úvazku mi pomáhá nemyslet na nemoc,“ dodal. „Zastupuju pravidelného strážného dvakrát týdně. Asi byste mohla říct, že mám pracovní dobu jako bankéř.“ Zasmál se svému vtipu a pak řekl: „Vidíte to? Pan Wallbash vypadá, jako by se o něho pokoušel infarkt. Obličej má rudý jako krocan a potí se jako kůň. Asi se mu nelíbí, co mu ten pán od policie říká.“

Michelle souhlasila. Wallbash opravdu nevypadal dobře. Zalistoval v papírech, které mu Theo položil na stůl, pak zvedl hlavu a zlostně na Thea pohlédl.

Michelle neviděla do Theovy tváře, protože k ní stál obrácený zády, ale to, co říkal panu Wallbashovi, zjevně na bankéře silně zapůsobilo. Prezident banky zvedl obě ruce, jako by před ním stál lupič, a horlivě přikyvoval.

Michelle tušila proč. Theo zřejmě použil kouzelné slovíčko.

Nebyl v prezidentově kanceláři nijak dlouho, a když odcházel, nepodal muži za stolem ruku. Wallbash měl plno práce s otíráním potu z čela. Ve dveřích se Theo zastavil a to, co řekl, pro změnu vyhnalo z Wallbashovy tváře veškerou barvu.

Theo se tvářil hrozivě, ještě když kráčel halou k Michelle. Všiml si, že ho pozoruje, zamrkal a vzal ji za ruku, kývnutím pozdravil strážného a táhl ji za sebou k východu.

Michelle počkala až do auta, než se odhodlala promluvit. „Tak co?“ nadhodila.

„Wallbash z toho nemá radost, ale bude spolupracovat. A dobře udělá,“ dodal Theo hlasem, který děsil i ji.

„Ještě se zastavíme na jednom místě a můžeme jít na oběd. Pověz mi, jak se dostanu k cukrovaru.“

Ukázala mu směr a pak ho požádala, aby jí řekl, co udělal. „Wallbash vypadal, jako by měl vyletět z kůže.“

„Carsonovi mají svůj účet v téhle bance od doby, kdy firmu založili. Jsou jedni z jejích největších klientů, a to by ti mohlo něco říct o příjmech, které ti gauneři mají. Wallbash a Gary Carson jsou kamarádi. Podle Wallbashe je Gary docela hodný chlapík.“

„A co jeho bratr?“

„Jim Carson je vztekloun. Myslím, že se ho Wallbash trochu bojí. Právě Jim byl tehdy v nemocnici, aby vyhodil Daryla. Hrají to tak úmyslně, protože jim to přináší, co potřebují.“

„Něco jako hodný policajt, zlý policajt?“

„Je to mnohem horší. Víš, já mám vždycky raději vzteklouna než kluzkého hada, který lidem maže med kolem huby. Možná budu mít dnes štěstí a budou v cukrovaru oba. Podívám se, jak si vedou v praxi.“

„Ale proč jsi navštívil banku?“

„Dal jsem zmrazit jejich účty.“

Michelle se rozesmála. „Na to přece nemáš právo.“

„Ale mám,“ namítl Theo. „Wallbash má všechny potřebné papíry, podepsané a právoplatné. Musí spolupracovat, nebo mu připíchnu…“

Včas se zarazil. Dokončila větu místo něho: „Koule ke stěně?“

„Ano.“

„Proč se pořád díváš na hodinky?“

„Správné načasování je nejdůležitější,“ řekl Theo. „Schůzku s Garym Carsonem mám domluvenou na půl jedné.“

„Ty sis s ním domluvil schůzku?“

„Samozřejmě.“

„A řekl jsi mu, o čem s ním budeš chtít mluvit?“

„Abych mu pokazil překvapení? Ovšemže jsem mu neřekl pravdu. Řekl jsem jeho sekretářce, že chci obchodně jednat s jeho cukrovarem.“

„Tady za rohem doleva,“ podotkla Michelle. „Pak několik kilometrů rovně po silnici. Cukrovar je dál za městem,“ dodala. „Takže Carson si myslí, že bude mít nového zákazníka.“

„Správně.“

„Wallbash mu ovšem pravděpodobně zatelefonuje a řekne mu o tvojí návštěvě.“

„Zavolá mu přesně v jednu hodinu, a ani o minulu dřív, jinak do banky vtrhnou auditoři, než se vzpamatuje. Počká.“

„To bys opravdu udělal?“

Theo neodpověděl. Michelle chvíli zkoumavě hleděla na jeho profil a pak řekla: „Když něco chceš, nedopustíš, aby ti to cokoliv překazilo, že?“

„Máš pravdu, nepřipustím. Možná by sis to měla zapamatovat.“

„Vždycky vyhraješ?“ Pohlédl na ni. „Co myslíš?“

Způsob, jakým změnil téma, byl rafinovaný. Oba věděli, že teď mluví o tom, jak prosadí svou ve vztahu k ní. Až naprší a uschne, pomyslela si Michelle. Pak se otočila a vyhlédla z okna: „Co zaměstnanci? Jestli jsi jim zmrazil účty, jak dostanou svoje mzdy?“

„Soud bude jmenovat někoho, kdo vypíše šeky.“

„Co když bratři svůj cukrovar natruc zavřou?“

„Vynáší jim tolik peněz, že ho nezavřou, a kromě toho jim to ani nedovolím.“

„To můžeš udělat?“

„Samozřejmě že můžu. Pokud nebudou spolupracovat, až s nimi skončím, převezmou továrnu zaměstnanci.“

Theo spatřil v dálce budovy cukrovaru. Z okrouhlých sil umístěných mezi dvěma mohutnými betonovými budovami vyčnívaly komíny.

Čím víc se k nim blížili, tím mu okolí připadalo bezútěšnější. Budovy měly špinavá šedivá průčelí a špinavá okna, ale nezdálo se, že by byly ve špatném stavu. Zastavil na štěrkovém parkovišti, vystoupil z auta a rozhlédl se kolem sebe.

„Pan Buchanan?“

Když uslyšel své jméno, ohlédl se. „Connelly?“

K autu vykročil vysoký hubený muž v obleku. „Ano, pane.“

„Všechno v pořádku?“

„Ano, pane, v pořádku. Právě jsem dostal zprávu. Je registrovaný.“

Theo se naklonil k otevřeným dveřím vozu. „Nebude ti vadit, když počkáš tady?“

„Počkám,“ přisvědčila Michelle, „ale jestli uslyším výstřely, přijdu ti na pomoc.“

Theo se otočil ke Connellymu, představil ho Michelle a řekl: „Až vyjdu ven, půjdete dovnitř vy. Chci, abyste čekal přede dveřmi.“

Theo nechal motor běžet. Michelle si rozepnula bezpečnostní pás a zapnula rádio. Právě zpíval Willie Nelson. Považovala to za dobré znamení. Možná nenastanou žádné problémy.

Po třech písničkách a devíti reklamách vyšel Theo ven. Usmíval se a ustoupil ze dveří, aby uvolnil cestu Connellymu. Rychle došel k autu, vklouzl za volant a rozjel se, ještě neměl zavřené dveře. Michelle si sotva stačila zapnout pás a už se hnali po silnici.

„Snažíme se o rychlý ústup?“

„Mám hlad.“

„Ale díváš se do zpětného zrcátka,“ poznamenala Michelle a otočila se, aby mohla vyhlédnout ze zadního okna.

„Jenom pro jistotu. Člověk nikdy neví, kdo by mohl mít pod stolem brokovnici.“

„Podařilo se, co jsi chtěl?“

„Šlo to vlastně docela dobře. Gary Carson je opravdu hodný člověk. Nemohl být chápavější a příjemnější. Chce udělat správnou věc. Ani nevím, kolikrát mi to opakoval. Samozřejmě k tomu přidal nenápadnou pohrůžku, že bude muset zavřít cukrovar. Řekl doslova: jenom živoříme.“

„A co jsi mu řekl ty?“

V Theově tváři blýskl úsměv. „Já jsem se rozesmál.“

„Takže ses zachoval taktně.“

Zasmál se. „Samozřejmě.“

„Ty z toho máš prostě psinu, že?“

Zdálo se, že ho její konstatování překvapilo, a řekl: „Ano, mám. Dělá mi radost, že můžu pomoct Darylovi. Opravdovou radost.“

„Protože vidíš, že něco změníš k lepšímu.“

„Ano. Ten případ je samozřejmě jednoduchý. Mohl bych ho vyřídit ještě před víkendem.“

„Opravdu si myslíš, že se ti ten problém podaří vyřešit za pár dní?“

„Ano, myslím si to. Pokud bratři nemají stranou ulité nějaké peníze, o nichž nevím, a nemyslí si, že vydrží. Ale ani to by nevadilo. Porušili tolik zákonů, že bych je oba mohl dát zavřít.“

„Neskočil ti ten vztekloun po krku?“

„Ne,“ řekl Theo.

Michelle se usmála. „Říkáš to zklamaně.“

„Opravdu mě to zklamalo,“ přiznal Theo. „Chtěl jsem vidět, jak vypadá jejich běžný program. Jim Carson odjel na celý den do New Orleansu, ale kolem šesté by se měl vrátit do Bowenu. Gary se zmínil, že bude čekat, aby bratrovi všechno řekl osobně, ne telefonicky, možná aby ho rozzuřil, než ho pošle na mě. Hádám, že o Jimovi uslyším tak pět minut poté, co mu Gary všechno vyklopí.“

„A určitě jsi Garymu sdělil, kde budeš trávit dnešní večer, že?“

Theo se usmál. „Myslím, že jsem se zmínil, že budu v Labuti.“

Michelle si povzdechla. „Takže tě přece jenom možná někdo zastřelí.“

Kapitola 21

Fotbalový stadion nové střední školy byl skvělý. Fotbalový tým právě naopak. Podle Theova mínění prostě hrozný.

Hoši se před ním chtěli předvést. Měli talent; jenom nevěděli, co s ním. Conrad Freeland musel křičet z plných plic, aby ho bylo přes jejich povykování slyšet. Píšťalku používal tak často, že její zvuk chlapci často ignorovali. Výsledkem byl chaos a ohlušující řev.

Conradovi se konečně podařilo zformovat první pětku. Hoši začali běhat po dokonale sestřiženém hřišti sem a tam jako bezhlavé slepice.

Theo a Michelle stáli vedle učitele hudby na padesátimetrové čáře a dívali se. Conrad, zářící pýchou, se otočil k Theovi a zeptal se ho: „Tak co si o těch svých chlapcích myslíte?“

Theo ignoroval výraz „o svých chlapcích“ – nehodlal připustit, že by mohl mít něco společného s touhle různorodou sebrankou – a řekl: „Co kdyby nám ti hoši ukázali nějakou akci? Já a Michelle si sedneme na stanoviště a budeme se dívat. Je to sice už pár let,“ dodal, „ale možná bych vám mohl trochu poradit.“

Conrad se zatvářil zmateně. Kývl hlavou směrem k hřišti a řekl: „Tohle byla akce.“

„Prosím?“

„Právě jste viděl akci.“

„*Akci?* Vždyť jste jenom…“ Theo se snažil potlačit úsměv, protože nechtěl, aby si Conrad myslel, že nebere trénink vážně.

Učitel se nervózně zatahal za límec. Protože ho čekalo hudební vystoupení, měl na sobě nažehlenou bílou košili s dlouhými rukávy, kravatu se sponou a tmavěmodré sako. Po obloze se převalovaly dešťové mraky a bylo tak dusno a horko, že si Theo myslel, že se Conrad snad uvaří.

Michelle ho šťouchla do lokte. „Byla to hezká hra, nemyslíš?“

Theo neodpověděl. Pak řekl Conrad: „Akci, kterou jste viděl, jsme zrovna nacvičili.“

„Chápu,“ poznamenal Theo, protože nevěděl, co jiného by řekl, aby nemusel vysloveně lhát.

„Dobré, nemyslíte?“

Michelle znovu šťouchla Thea do boku. Nevšímal si jí a obrátil se ke Conradovi. Nechtěl zranit jeho cítění. Bylo zjevné, že učitel dělal co mohl, aby přiměl nedisciplinované chlapce ke spolupráci, ale na druhé straně mu Theo zároveň nechtěl něco nalhávat, a tak prostě řekl: „Zajímavé.“

„Musíte pochopit moji pozici a taky okolnosti,“ řekl Conrad nadšeně. „Tým vznikl teprve minulý rok a trenér…, no…, prostě, sotva začal, hned zas uprostřed sezony odešel. Samozřejmě s nimi nic nevyhrál. Chlapci pořádně neví, co mají na hřišti dělat. Vždyť to nevím ani já,“ přiznal učitel. „Dejte mi flétnu a já vás naučím na ni hrát, ale tohle,“ dodal a mávl rukou, „je nad mé síly. Proto zoufale potřebuju knihy taktických variant. Opravdu jsem se snažil odvést dobrou práci.“

„Tím jsem si jistý,“ přisvědčil Theo a uvažoval, co by ještě příznivého mohl říct.

„Dokonce jsem pátral v počítači. Můžu vás poučit o historii fotbalu, ale neřeknu vám, jak dlouho trvá jeden zápas. A ve všech těch nákresech, které jsem našel na internetu, jsem neviděl hlavu ani patu. Spousty kruhů a šipek, a nic z toho mi nedávalo smysl.“

Stáhl si z krku píšťalku a nabídl ji Theovi. „Zkuste, co umíte, trenére.“

„Já nejsem…“ Ale Conrad už klusal k chladicímu boxu. „…trenér,“ dopověděl Theo.

Michelle se k němu naklonila. „Jsou hrozní, že?“ zašeptala. „Jsou,“ přisvědčil také šeptem Theo.

Michelle se usmála. „Půjdu se posadit na ochoz, než tady skončíte.“

Tak dobře, pomyslel si Theo. Jeden trénink. Promluví s chlapci, pak pošle Freelandovi nějaké knížky a možná pár filmů, aby si je mohli přehrát na videu, a hotovo. Pak už tady nebude. Ano, takový je *jeho* plán hry.

Vložil do úst dva prsty a zahvízdal, až se mu podařilo upoutat pozornost chlapců, a kývl na ně, aby přišli k němu.

Rozběhli se jako stádo neohrabaných hříbat. Jeden hoch upadl, zvedl se, uběhl pár metrů a znovu zakopl o vlastní nohu. Theo doufal, že nebude chtít běhat dozadu. Pak se shromáždili těsně kolem něho a začali ho bombardovat otázkami. Theo mlčel. Jenom zvedl ruku a čekal. Hluk nakonec přece jen ustal.

Tichým hlasem je vyzval, aby si sundali helmy a posadili se kolem něj do trávy. Poslechli ho. Jakmile se všichni svezli k zemi, připadalo mu, že země pod nimi poklesla. Pak vykřikl Elliott Waterson: „Kde máte pistoli, trenére?“ A znovu začali hlučet.

Theo opět neříkal nic. Stál s rukama zkříženýma na prsou a čekal, až hoši pochopí. Netrvalo to dlouho. Za minutu byl opět klid.

Velmi tiše řekl: „Elliotte, moje pistole je na bezpečném místě, ale přísahám, že kdo mě příště přeruší, když budu mluvit, dostane pár facek. Jasné?“ Po těchto slovech hoši schlípli a mlčky poslouchali, co jim řekne. „A teď k tomu, co budeme dělat.“

Michelle seděla na tvrdé lavici a pozorovala proměnu mužstva. Udivilo ji, jak lehce si Theo zjednal pořádek. Celý tým seděl se zkříženýma nohama, helmy položené v klíně. Všechny oči byly upřeny k Theovi a zdálo se, že chlapci hltají každé jeho slovo. Conrad se tvářil užasle. Vrátil se zpátky k Theovi a občas souhlasně přikývl.

„Mohl bych se vás na něco zeptat, madam?“

Když Michelle uslyšela za sebou hlas, ohlédla se a spatřila vysokého, mírně obtloustlého tmavovlasého muže stojícího na okraji tunelu k šatnám. Připadal jí jaksi povědomý.

„Prosím?“

Popošel k ní. Měl na sobě khaki šortky a košili s krátkým rukávem stejné barvy, na jejíž náprsní kapse byl vyšitý nápis Speedy. Na sponě pod kapsou se houpal štítek se jménem. V jeho ruce spatřila balíček kurýrní služby Speedy Messenger – poznala jejich logo – ale byl příliš daleko, než aby dokázala přečíst jméno.

„Hledám doktorku Michelle Renardovou. Nevíte náhodou, kde bych ji našel?“

„To jsem já.“

Kurýr se rozzářil. „Chválabohu. Hledal jsem vás po celém městě.“

Zastrčil si balíček pod paži a hnal se po schodech nahoru. „Máte něco pro mě?“

„Ne, paní doktorko. Mám problém, ale doufám, že mi ho pomůžete vyřešit, než si to Eddie odskáče.“

„Prosím?“

„Eddie je nový pracovník naší firmy a pořádně něco zvoral,“ vysvětloval. „Mimochodem, já se jmenuju Frank.“ Napřáhl ruku, aby se s ní pozdravil. Jeho dlaň byla vlhká a stisk slabý.

„Doručil balíčky nesprávným lidem,“ řekl. „Ale tu práci opravdu potřebuje, protože jeho žena čeká dítě, a kdyby Eddieho vyhodili z jeho viny, nedostal by žádnou náhradu. Je mu teprve devatenáct,“ dodal. „A já se za něho cítím zodpovědný, protože jsem ho zacvičoval, a tak se po práci obvykle snažím napravit jeho průšvihy, než na ně přijde náš šéf.“

„To je od vás velice laskavé,“ řekla Michelle. „Co pro vás můžu udělat?“

„Víte, v pondělí Eddie vyzvedl zásilku od nějaké právnické firmy v New Orleansu a hned poté měl vyplnit štítek a přilepit ho na balíček, ale neudělal to. Odnesl ho neoznačený zpátky do firemní dodávky. Pak si u Belzer Labs vyzvedl další zásilku a ani tentokrát na ni nedal štítek. Myslel si, že se posadí do auta, vypíše oba štítky a přilepí je, ale přitom je omylem zaměnil. Já jsem na to přišel jenom proto, že sekretářka jakési právnické firmy telefonovala, že dostala něco, co jí nepatří. Když balíček otevřela, našla v něm svazek literatury o nějakém novém léku, který ta společnost bude prodávat. Naštěstí pro Eddieho jsem telefon zvedl já. Kdyby tam byl místo mě šéf, nechci ani pomyslet na to, co by se stalo. Naše přepravní služba je hrdá na to, jak je rychlá a spolehlivá, a přísahám, že za poslední tři roky je tohle první omyl, který se u nás vyskytl. Každopádně,“ dodal a přešlápl z nohy na nohu, „jsem doufal, že byste mi mohla dát balíček, který jste omylem dostala, ať ho můžu té právnické firmě doručit ještě dnes.“

Michelle potřásla hlavou. „Ráda bych vám pomohla, ale v poslední době jsem žádné zvláštní zásilky nedostala. Nevíte, kde a kdy ji měli doručit?“

„Eddie ji zavezl do nemocnice.“

Michelle si všimla, že když listoval ve svém zápisníku, třásly se mu ruce. Byl nervózní a nedokázal se jí podívat do očí. Pomyslela

si, že je to divné, ale pak usoudila, že se zřejmě cítí trapně, protože to tak popletli.

„V nemocnici jsem už byl, protože jsem doufal, že vás tam najdu, a nějaká sestra byla tak laskavá a podívala se na záznamy z posledního týdne. Řekla mi, že ten den přivezli pozdě odpoledne zraněné z autohavárie a že jste byla na operačním sále, když Eddie s balíčkem přijel, ale to nedává smysl, protože jste podepsala převzetí."

„Á, na tu nehodu si vzpomínám. Byla jsem na chirurgii a měla jsem plno práce s vypisováním papírů, které jsem musela mít hotové před odchodem na dovolenou. Volali mi z pohotovosti, že u nich mám balíček, ale nevzpomínám si, že bych ho potom dostala."

„A nevzpomenete si, když vám řeknu, že jste převzetí podepsala?"

„Ano?" Na to si Michelle rozhodně nevzpomínala.

Když muž znovu promluvil, z jeho hlasu čišelo zoufalství. „Ano, paní doktorko. U nás v kanceláři si vždycky ukládáme kopii podepsaného potvrzení a originál posíláme zpátky odesílateli a říkám vám," dodal a v jeho hlase se mísila úzkost s hněvem, „že váš podpis je naprosto čitelný."

„Nemá smysl se kvůli tomu zlobit," řekla Michelle. „Jestliže je můj podpis čitelný, pak určitě není pravý. Můj rukopis je totiž naprosto nečitelný. Ale myslím, že vím, co se stalo," dodala. „Pracovnice na příjmu podepsala převzetí místo mě. To se obvykle dělá."

Michelle se snažila vybavit si průběh událostí. Byla vyčerpaná, protože noc předtím skoro nespala, a umínila si, že neodejde na dovolenou, dokud nebude mít v pořádku všechny záznamy. „Šla jsem dolů pro balíček."

„Kam?" zeptal se rychle kurýr a kradmo se ohlédl směrem k fotbalovému týmu. „Šla jste k příjmu, nebo na ošetřovnu?"

„K příjmu," odpověděla Michelle. „A právě v tu chvíli přijela sanitka." Pokrčila rameny. „Okamžitě jsem se vrátila na chirurgii a pak jsem měla dvě operace hned za sebou."

„To znamená, že jste balíček neotevřela?" Zdálo se, že se mu ulevilo, a usmíval se.

„Ne, neotevřela," řekla Michelle. „Na to bych si přece pamatovala, zvlášť kdyby to byly materiály nějaké právnické firmy."

„Jistě chápete, jak jsou advokáti nervózní, protože je naléhavě potřebují. Chystali se jít k jiné firmě. Je to přísně tajný materiál. Mohl bych zajet okamžitě zpátky do nemocnice a balíček převzít od sekretářky? Jak se jmenuje?"

„Elena Millerová, ale nedá vám nic, pokud jí neřeknu, že s tím souhlasím."

„A nemohla byste jí zatelefonovat? Eddie už vyzvedl balíček určený vám a je na cestě sem. Moc rád bych to vyřídil ještě během dneška. Mám s sebou mobil."

Přistoupil k ní, aby si mohla vzít jeho telefon. Michelle ucítila jeho toaletní vodu. Nešetřil jí, ale přesto nedokázala překrýt pach potu.

Choval se jako uzlíček nervů. Není divu, že se potil. Neustále se ohlížel za sebe na hřiště, jako by čekal, že po něm některý z chlapců hodí míč. Michelle vyťukala číslo nemocnice, požádala, aby ji spojili s Elenou, a čekala.

„Docela na ně zapůsobil, že?" podotkla, zatímco čekala, až sekretářka zvedne telefon.

„Cože?"

„Myslím trenéra. Doslova mu visí na rtech. Všimla jsem si, že se tam díváte."

„Á… no ano, ano, jistě."

Elena Millerová konečně zvedla sluchátko a ozvala se strohým hlasem jako vždy: „Millerová."

„Ahoj, Eleno. Tady doktorka Renardová. Neruším vás při něčem důležitém?"

„Vždycky dělám něco důležitého a vy jste zapomněla dokončit záznamy. Dva tady zbyly," řekla Elena. „A nevybrala jste si svoji poštu. Vaše přihrádka je nacpaná k prasknutí. Takže jste jistě ráda, že jste mi zavolala. Co pro vás můžu udělat?"

„Svoje záznamy mám hotové," namítla Michelle. „Všechny, takže jestli si Murphy myslí, že si na mě bude stěžovat, sedřu a něho kůži."

„Klid, doktorko. Murphy má taky dovolenou. Tak co pro vás můžu udělat?" opakovala.

Michelle jí vysvětlila celou záležitost. „Vzpomínáte si, že jste za mě podepsala převzetí zásilky, kterou mi doručili v pondělí kolem páté?“

„Zrovna teď si nepamatuju ani to, co jsem měla včera k večeři. Ale vzpomínám si, že pondělí bylo na příjmu příšerné. Měli jsme hromadu nehod a nakonec jednu zvlášť ošklivou na dálnici. V hale se tísnilo asi dvacet rodičů, zatímco doktoři dávali do pořádku jejich děti. Nepamatuju si, že bych něco podpisovala, ale na tom nezáleží. Jestli jsem to podepsala, určitě jsem vám přilepila na skříňku žlutý lístek, že pro vás něco mám. Dala bych vám to dovnitř, ale ještě jste mi neřekla svůj kód.“

„Omlouvám se,“ řekla Michelle. „Pořád na to zapomínám. Nevíte náhodou, kde je ten balíček teď?“

„Podívám se po něm. Je buď v mém stole, nebo na vaší skříňce. Co s ním mám udělat, až ho najdu?“

„Dejte ho doručovateli kurýrní služby. Brzo se u vás objeví.“

„Dobře. Budu tady dnes do šesti, ale ani o minutu déle. Večer je v kostele bridž a já tam musím být v půl sedmé, abych mohla pomoct s přípravou. Dnes mám totiž službu.“

„Určitě se do kostela dostanete včas. Děkuji, Eleno.“

Jakmile Michelle ukončila hovor a podala mobil zpátky Frankovi, všimla si, že Theo kráčí přes hřiště směrem k nim. Zdálo se, že i Frank ho pozoruje. Díval se na něj a řekl: „Co vám řekla? Má ten balíček?“

„Buďte klidný. Eddie nepřijde o zaměstnání. Elena bude v nemocnici do šesti a ráda zásilku vymění.“

Ani jí nepoděkoval. Odešel velmi rychle. Baseballovou čepici si stáhl hluboko do čela a rozběhl se po schodech dolů. Snažil se běžet s hlavou odvrácenou od hřiště. Když zmizel v tunelu, Michelle vykřikla: „Není zač.“

Neslyšel ji. Zoufale toužil dostat se pryč, než se mu někdo zblízka podívá do tváře, šatnami proběhl, jak nejrychleji dokázal, a hnal se ven na parkoviště. Funěl námahou a klopýtal z posledních sil. Pak se opřel o dveře auta a lapal po dechu, zatímco rukou šátral po klice. Pak za sebou zaslechl nějaký zvuk a celý zkroucený se pootočil.

Vytřeštil oči. „Co tu sakra děláš? Špehuješ mě jako had?“

„Co si myslíš, že *děláš ty*?“

„Dělám, co je třeba,“ namítl Frank. „Nikdo jiný se nikam nedostane. Doktorka mě už nikdy neuvidí. Kromě toho, stálo to za to. Vím, kde je balíček. A hned ho pojedu vyzvednout.“

„Řekl jsem ti, abys nenavazoval hovor se sledovanou. Teď Renardová ví, jak vypadáš. Udělal jsi hloupou chybu a ostatním se to nebude líbit.“

Kapitola 22

Theo při zpáteční cestě do Michellina domu mlčel. Oběma bylo horko a potili se, takže se chtěli osprchovat, než spolu odjedou na večeři do Labutě. Theo nabízel, že pozve Michelle do vybranějšího podniku, ale ona odmítla, protože slíbila otci, že mu pomůže s obsluhou, bude-li třeba. Ve středu večer míval její otec v lokále plno, a protože se blížily sobotní rybářské závody, dalo se předpokládat, že tentokrát bude přímo nabito.

„Nemohl by otci pomoct tvůj bratr?“ zeptal se Theo Michelle.

„John Paul se minulý týden neobjevil.“

„Vytrácí se často?“

„Když ho tatínek potřebuje, přijde.“

„A jak se doví, že ho otec potřebuje? Zatelefonuje mu?“

Michelle se usmála. „John Paul nemá telefon, a i kdyby ho měl, ani by ho nezvedl. Obvykle se ukáže v pátek ráno, aby zjistil, jestli má tatínek pro něho práci. Před víkendem ve výčepu nikdy nepracuje.“

„Co kdyby měl otec nějaký problém? Co kdyby náhle onemocněl nebo tak něco?“

„John Paul by se dověděl, kdyby něco nebylo v pořádku.“

„Telepatie?“

„Prostě by se to dověděl.“

„Vypadá to, že tvůj bratr je podivín.“

„Není,“ namítla Michelle. „Je prostě jiný.“

„A co tvůj druhý bratr?“

„Remy? Co chceš vědět?“

„Ten je taky jiný?“

„Podle tvých měřítek ne.“

V následujících minutách neřekl ani jeden z nich jediné slovo. Po chvíli si Michelle všimla, že se Theo mračí, a tak ho oslovila.

„O čem přemýšlíš?“

„O tom klukovi, co dnes na hřišti zakopl.“

„Co je s ním?“

„Měl na nohách boty svého bratra.“

„A ty teď uvažuješ, co bys s tím mohl udělat.“

„Mužstvo potřebuje novou výstroj,“ poznamenal Theo. „Conrad se chystá promluvit s trenérem v St. Claire, aby našemu týmu dovolil používat jejich vážnici. Nikdo z nich by neměl vycházet na hřiště, pokud nebude ve formě. Víš, jak to myslím?“

„Potřebují posilovat a zvyšovat vytrvalost.“

„Přesně tak. Jinak se snadno zraní.“

„Nazval jsi je ‚náš tým‘.“

„Ne, to jsem neřekl.“

„Ale řekl. Slyšela jsem to naprosto jasně.“

Theo raději zavedl řeč jinam. „Co po tobě chtěl ten doručovatel? Když jsem šel k chladicímu boxu, všiml jsem si, že s ním mluvíš.“

„Došlo k nějakému zmatku. Poslala jsem ho do nemocnice za pracovnicí na příjmu. Ta to dá do pořádku.“

Theo přikývl a znovu změnil téma hovoru. „Co myslíš, kolik peněz se podaří vybrat na cenu za vítězství v rybářských závodech?“

„Nevím, kolik činí letošní vklad, ale jestli mám hádat…, počítám dvě osoby na jednu loď, po padesáti dolarech každý… Minulý rok bylo přes sedmdesát přihlášených…“

„Takže kdyby se letos přihlásilo osmdesát lidí, dělalo by to čtyři tisíce.“

„To je tady spousta peněz.“

„Za čtyři tisíce by se nakoupilo hodně kopaček.“

„Zdá se, že máš nějaký plán.“

„Jo, ovšem podmínkou toho plánu je zvítězit.“

Michelle se zasmála. „Mluv vážně. Co můj otec?“

„Co má být?“ zeptal se Theo, vjel na cestu k jejímu domu a zaparkoval.

„Dva tisíce budou patřit jemu.“

„Daruje je. Tvůj otec je sentimentální dobrák.“ Vykročil za ní ke dveřím. „Ale jak jsem řekl, podmínkou k velkolepému plánu je vítězství v turnaji.“

„Štve tě, že nemůžeš mužstvu prostě koupit, co potřebuje, že.“

Trefila do černého. „Ano," připustil Theo. „Ale je mi jasné, že to nemůžu udělat. Rodičů by se to dotklo. Urazil bych jejich hrdost. Nemám pravdu?"

„Máš. Pokazil by sis to u nich, kdybys pořád kupoval malým klukům drahé železné ohrady a kopačky a chrániče pro mužstvo a bůhvíco ještě."

„Žádné dítě by se nemělo bát aligátora na své zahradě."

Michelle se obrátila ke dveřím, položila mu ruce na ramena a políbila ho.

„Za co to bylo?" zeptal se Theo, když Michelle udělala pár kroků zpět. Ohlédla se, po rtech jí přelétl úsměv a řekla: „Proč jsem tě políbila? To je jednoduché. Protože si myslím, že jsi hodný."

Theo zareagoval, jako by ho právě urazila. „Na mě není nic hodného."

„Opravdu? Bál ses, že uvedeš do rozpaků toho kluka, co měl bratrovy boty, že?"

„Nikdy jsem neřekl, že bych si dělal obavy." Michelle se usmála. „To ne, ale stejně jsi je měl, že?"

„Jo, ale…"

„Takže jsi… hodný."

„Vydělávám spoustu peněz, Michelle, a to jistě ne proto, že bych byl laskavý."

Pomalu kráčel k ní a při každém kroku, který udělal, ona o jeden ustoupila.

„Je mi jedno, kolik peněz vyděláváš. V Bostonu děláš ze všech hlupáky, že? Zřejmě si myslí, že jsi fantastický, tvrdý prokurátor."

„Jsem tvrdý prokurátor a jsem na to pyšný."

„Bojíš se o Johna Patricka, a proto jsi koupil ohradu. Víš, jaký je člověk, který dělá takové věci?"

„Neříkej to," varoval ji Theo. „Hodný," prohlásila Michelle.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Já vím, proč jsi mě políbila. Jen buď upřímná."

Objal ji kolem pasu, protože se snažila zacouvat do pracovny. Jakmile si ji přivinul k sobě, zasmála se. Jeho hruď byla jako cihlová zeď. Teplá cihlová zeď.

Sklonil se k ní, až se jeho ústa vznášela těsně nad jejími. „Chceš, abych ti řekl, proč jsi mě políbila?"

„Hořím zvědavostí."

„Je to jednoduché. Toužíš po mně.“

Očekával, že bude protestovat, ale nebyl ani trochu zklamaný, protože řekla: „Když máš pravdu, nedá se s tím nic dělat.“

„Víš, co ještě?“

„Co ještě?“ Michelle se trochu zaklonila, aby na něho lépe viděla.

„Umíráš nedočkavostí, abys ses mě mohla dotknout.“ Přitáhl si ji ještě blíž.

Objala ho kolem pasu a prsty zasunula za jeho opasek.

„Už jsem se tě dotkla. Opravdu budeš muset něco udělat se svou ješitností. Všimla jsem si, že nejsi moc sebejistý, co se týče žen. Je to opravdu smutné, ale…“

„Ale co?“ zeptal se a bradou se otíral o její tvář, zatímco čekal na trefnou odpověď.

„Přesto jsi hodný,“ zašeptala mu do ucha, pak uchopila do zubů jeho lalůček a jemně zatáhla.

Theo zaúpěl. „Já ti ukážu, jak jsem hodný.“

Zvrátil jí hlavu dozadu, jeho ústa dopadla na její a políbil ji s vášnivou nenasytností. Polibek byl vlhký, žhavý a náruživý a nesmírně vzrušující.

Čím dál lepší. Pak Michelle blesklo hlavou, že ji Theo zbavuje každé rozumné myšlenky a může si s ní dělat, co chce, ale přesto mu dovolila, aby pokračoval. Líbal ji tedy dál a chuť polibku byla tak nádherná, že se k němu přivinula ještě těsněji.

Jeho dotek byl hříšně smyslný a Michelle si přála, aby trval věčně. Theo hladil její paže, záda i šíji, na vše působil svým kouzlem a ona jím byla tak omámená, že jí v hlavě znělo jediné přání. *Nepřestávej. Nepřestávej.*

„Ne…“

Vyslovila to nahlas vteřinu poté, co se od ní odtáhl.

Oba se třásli. „Co nemám dělat?“ zašeptal drsně Theo.

Michelle ztěžka oddechovala. Byla nestoudně šťastná, protože věděla, že jeho rozrušení způsobila ona sama, ale pak si uvědomila, že je tomu i naopak.

„Co nemám dělat?“ opakoval Theo a sklonil se k ní a znovu ji políbil. Tentokrát lehkým, něžným polibkem, který ji přiměl chtít víc.

„Nevím.“

„Tohle se nám začíná vymykat z ruky.“ Michelle se čelem tiskla k jeho hrudi. Když přikyvovala, narazila mu hlavou do brady. „Když mluvíme o rukách…“

„Ano?“

Políbil ji na temeno. „Zřejmě bys je měla dát pryč.“

„Cože?“

„Svoje ruce.“ Jeho hlas zněl nabroušeně. Zaúpěla. A dodala: „Ach bože.“

Trvalo asi pět vteřin, než dokázala vyprostit prsty z jeho opasku. Tvář jí zrudla, a tak se raději rychle otočila a vyšla z pokoje. Po schodech nahoru slyšela za sebou jeho smích.

Vzala si župan, odešla s ním do koupelny a tam ze sebe strhla šaty. Pustila sprchu naplno, vstoupila do vany a málem roztrhla závěs, který za sebou zatahovala.

„Důvod číslo jedna,“ zamumlala si pro sebe, „zlomí mi srdce.“

Kapitola 23

Bylo čtvrt na sedm, když Theo a Michelle dorazili k Labuti. V lokále to vřelo. Staré náklaďáky a zrezivělé dodávky s bočnicemi polepenými nejrůznějšími nápisy zaplňovaly skoro celé parkoviště. Zdálo se, že nejoblíbenějším sloganem je *Radši bych šel na ryby*, ale pak Theovy oči upoutal nápis První pomoc vyvedený jasnými fosforeskujícími písmeny. Když přišel blíž, upoutal ho obrázek aligátora s leukoplastí. Nevěděl, co to má znamenat.

Také si všiml, že na parkovišti není jediné nové auto. Pokud ještě pochyboval, že je skutečně v chudém kraji, pak důkazy mohl vidět všude kolem sebe. Některé z dodávek vypadaly, jako by patřily na smetiště. Ale pokud v Bowenu něco poznal, pak to, že lidem stačí, co mají.

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se ho Michelle, když kráčeli kolem zprohýbaného šedivého náklaďáku.

„Jak je těžké si tady vydělávat na živobytí,“ odpověděl Theo. „Ale víš, co? Neslyšel jsem, že by si někdo stěžoval.“

„Ne, to skutečně neuslyšíš. Jsou příliš hrdí.“

„Už jsem ti řekl, že vypadáš moc hezky?“ zeptal se Theo.

„V těch starých hadrech?“ zeptala se Michelle.

„Staré hadry“ byly krátké modrobílé kostičkované letní šaty. Uvažovala asi dvacet minut, má-li si je vzít. Dalších dvacet minut pak věnovala úpravě vlasů. Nosila je rozpuštěné až k ramenům a jemně se jí vlnily kolem obličeje. Snažila se nakadeřit si je tak, aby to nevypadalo, že si je nakadeřila. Pak si nanesla trochu červeně na tváře, aby zvýraznila lícní kosti, a rty si lehce přetřela růží a leskem. Když si uvědomila, že to s péčí o zevnějšek začíná přehánět – šaty si převlékla asi třikrát – jen proto, aby se vyparádila pro něho, přestala.

„Když tě někdo pochválí, měla bys mu poděkovat. Dnes ti to moc sluší,“ opakoval Theo, „v těch ‚starých hadrech‘.“

„Ty si ze mě rád utahuješ, že?“

„Uhm.“

Lhal, když jí říkal, že jí to sluší, protože žádnými slovy nemohl přesvědčivě vyjádřit, co při pohledu na ni cítí. Napadlo ho, že také mohl říct, že je *oslňující*. *Úchvatná* byl další přívlastek, který by mohl použít, ale nejvíc mu vířilo hlavou slovo, jež se rozpakoval použít. *Dokonalá.*

Takovou poklonou bych už vyčerpal všechny možnosti, pomyslel si. A co se to s ním děje? Pomalu se z něho stává poeta. Kde se to v něm bere?

„Je hřích takhle si z někoho utahovat.“

Theo otevřel Michelle dveře, pak se postavil před ni a četl ručně psaný nápis na stěně. „Není divu, že je tu dnes tak plno. Dnes večer můžeš vypít tolik piva, kolik dokážeš.“

Michelle se usmála. „Vždycky můžeš vypít tolik piva, kolik dokážeš, pokud za ně zaplatíš a nejsi řidič. Tohle místní dobře vědí.“

„Něco tady voní. Pojďme se najíst. Bože, jenom doufám, že to nebude moc ostré.“

„Protože je středa, můžeš dostat smaženého sumce s hranolky, což přepokládám se bude tvým tepnám ohromně líbit…“

„Nebo?“

„Smažené hranolky se smaženým sumcem.“

„Tohle si určitě dám.“

Když se proplétali mezi lidmi k pultu, zastavovali Thea častěji než ji. Několik mužů si s ním chtělo potřást rukou nebo ho poplácat po zádech, jakmile se ocitl u nich, a všichni, jak se zdálo, chtěli mluvit o fotbalu.

Jediný člověk, který zastavil Michelle, byl muž, jenž s ní chtěl mluvit o svých hemeroidech.

Její otec stál na opačném konci barového pultu u skladu v těsném hloučku s Conradem Freelandem a Artiem Reevesem. Jake se mračil a přikyvoval na všechno, co Conrad říkal jemu a Artiemu, a nevšiml si, že se k němu blíží dcera.

Armand, kuchař, pracoval v kuchyni, zatímco jeho bratr Myron obsluhoval výčep.

„Tatínek přemluvil Myrona, aby mu pomohl,“ řekla Michelle. „Řekla bych, že mám na chvilku po starostech.“

„Mává na nás tvůj otec.“

Když se konečně dostali k Jakeovi, zvedl desku pultu a prošel k Michelle. Všimla si, že Artie i Conrad se na ni mračí.

„Theo, co kdyby sis dal pivo a posadil se u baru, než si v soukromí promluvím s dcerou.“

Pohled, kterým se na ni díval, jí říkal, že provedla něco, co se mu nelíbí. Michelle za ním vyšla do skladu a zeptala se: „Něco není v pořádku, tatínku?“

„Chystá se odjet, Mike, to není v pořádku. Promluvil jsem si tadyhle s kamarádama a rozhodli jsme se, že to prostě nemůžeme připustit. Tohle město Thea Buchanana potřebuje. To jistě chápeš. Většina lidí sem přišla především proto, že s ním chce mluvit.“

„Potřebují bezplatnou právní poradnu?“

„Někteří,“ připustil Jake. „A pak je tady ta věc s cukrovarem a taky se blíží fotbalová sezona.“

„Tati, co ode mě čekáš? Theo Buchanan žije v Bostonu. Nemůže sem jezdit každý den.“

„No, to samozřejmě nemůže.“ Jake se ušklíbl, protože si představil, jak bláhové by bylo každý den létat z Bostonu do Bowenu a zpátky.

„Tak co?“

„Myslíme si, že bys mohla změnit jeho názor, kdybys na tom zapracovala.“

„Jak?“ zeptala se Michelle. Rozhořčeně si založila ruce v bok a čekala. Věděla, jak kuriózně její otec obvykle uvažuje, a bylo jí jasné, že ať bude jeho návrh jakýkoli, jí se líbit nebude. Předem se na to připravila.

„Natáhni koberec na přivítanou.“

„Co to znamená?“

„Conrad a já jsme přišli na dobrý plán a Artie si myslí, že by mohl zapůsobit. Teď mi Conrad řekl, že se Theo náhodou zmínil, že jsi chtěla, aby bydlel u mě.“

„Ano, to jsem chtěla.“

„Myslíš, že tak vypadá opravdová pohostinnost, Mike?“ Nevěděla, jak se mu to podařilo, ale zahnal ji do defenzivy. „Chovám se k němu slušně. Opravdu.“

„Udělala jsi mu svoje gumbo?“

„Ne, ale…“

„Výborně,“ řekl. „Zítra ráno se k tobě do domu nenápadně vkrade Conradova žena s plným hrncem gumba a ty je můžeš vydávat za vlastní výtvor.“

„To je podvod,“ namítla Michelle. A pak jí došlo, co její otec nevyslovil otevřeně. „Počkej. Myslela jsem, že ti moje gumbo chutná.“

Jake však pokračoval, jako by nic neřekla. „A co tvůj hrníčkový citronový koláč? Ten jsi mu taky ještě neupekla, že?“

„Ne.“ Udělala krok k němu. „Varuju tě, tati. Jestli zase řekneš ‚výborně‘, už tě nikdy nepozvu na večeři.“

„Zlato, teď není čas chovat se přecitlivěle. Máme tady krizi a zbývá nám jen pár dní, abychom změnili jeho názor.“

„Je úplně jedno, co kdokoli z nás udělá.“

„S tvým přístupem asi ano. Ale byl bych rád, kdybys s námi spolupracovala a nebyla taková pesimistka.“

Otec mluvil tak nadšeně, že se Michelle cítila hrozně, když se pokoušela zchladit jeho elán. „Je to jenom…“

Jake promluvil zároveň s ní. „Marilyn právě odešla.“

„Artieho žena?“

„Správně. Dělá opravdu dobrý čokoládový koláč a je na cestě domů, aby dnes večer jeden upekla. Zítra před polednem by už měl být u tebe v kuchyni.“

Michelle nevěděla, má-li se urazit, nebo smát. „A Theo si bude myslet, že jsem ho vykouzlila já? Kdy bych na něco takového měla čas? Strávila jsem s ním celý den a zítra ráno mám jít do ambulance a začít dělat pořádek s dokumentací.“

„Ty vůbec nechápeš, o co se pokoušíme. Marilyn se chystá napsat pěkný pozdrav na přivítanou, abychom mu dali najevo, jak jsme rádi, že ho tu máme, a aby poznal, jak jsme pohostinní. Karen Crawfordová vyudí hovězí žebro a udělá bramborový salát a samozřejmě k tomu taky přidá přáníčko. Ani Darylova žena nechce zůstat pozadu. Přinese hrnec čerstvých zelených fazolek ze zahrádky.“

„Se srdečným pozdravem,“ podotkla Michelle, zkřížila paže a zamračila se na otce. „Správně.“

„Tak proč mám předstírat, že jsem mu uvařila gumbo?“

„Protože nechci, aby si Theo myslel, že neumíš vařit.“

„Já *umím* vařit.“

„Vzala jsi ho do McDonalda.“ To nebyla pochvala, ale výčitka.

Michellino nadšení pro malé, upřímné městečko, kde se všichni znají, najednou pohaslo. Někdo o ní roznáší nepěkné věci. Náhle jí veliké, špinavé, neosobní velkoměsto nepřipadalo vůbec tak hrozné.

„On tam *chtěl* jít,“ namítla Michelle. „McDonald se mu líbí… a mně taky. Dělají tam skvělé saláty.“

„Všichni se snažíme být přátelští.“

Zasmála se. Když dají táta s Conradem a Artiem hlavy dohromady, vždycky z toho vzejde něco nehorázného. Ale tohle je aspoň v mezích zákona.

„A chcete, abych se přátelsky chovala i já.“

„To je pravda. Víš, o čem mluvím. Postarej se, ať se cítí jako doma, jako že sem patří. Vezmi ho někam ven a ukaž mu pár pozoruhodností.“

„Jakých pozoruhodností?“

„Michelle, budeš mě poslouchat, nebo ne?“

Otec začínal být podrážděný. Oslovoval ji Michelle, jen když se na ni zlobil. Znovu se zasmála, přestože věděla, že to neocení, ale nedokázala si pomoct. Tenhle rozhovor byl bláznivý.

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec. „Protože to pro tebe, pro Conrada a pro Artieho tolik znamená, podřídím se.“

„Znamená to taky moc pro lidi, co pracujou v cukrovaru, a pro kluky z fotbalovýho týmu. Měla jsi slyšet, co nám Conrad vykládal o dnešním tréninku. Řekl, že Theo dokázal kluky pořádně vyhecovat. Taky říkal, že toho o fotbale ví mnohem víc než on.“

„Každý ví o fotbale víc než Conrad.“

„Theo ví, jak ty kluky vést. A tím si získal jejich respekt.“ Jake luskl prsty a kývl hlavou. „Mám hromadu důvodů, proč chci, aby zůstal, ale víš, který je nad všechny ostatní?“

„Ne, tati. Který?“ Michelle se už rozhodla, že jestli jí otec řekne že doufá, že se s ní Theo ožení, aby se jí mohl zbavit, odejde z jeho hospody.

„Koupil pro Darylovýho kluka k narozeninám železnou ohradu. Dneska člověk nepotká moc tak hodných lidí, jako je Theo. A uvědom si, kolik ho to muselo stát.“

„Udělám, co po mně chceš, ale prosím tě, nedělej si naděje. Theo odjede domů a nikdo z nás na tom nic nezmění.“

„Zase tak negativní přístup! Musíme zkusit dělat, co umíme, ne? Tohle město potřebuje dobrýho, poctivýho právníka a Theo Buchanan takový je.“

Michelle přikývla. „Tak dobře. Co kdybych zítra připravila svoje étouffée[3]?“

Jake se zatvářil zděšeně. „Kdepak, zlato, to nedělej. Naservíruj mu Billiino gumbo. Nezapomeň, že láska muže prochází žaludkem.“

„Ale tobě přece moje étouffée chutná.“ Pak svěsila ramena. „Nebo ne?“

Otec ji pohladil po rameni. „Jsi moje dcera a mám tě moc rád. Musel jsem ti říct, že mi chutná.“

„Víš, jak dlouho trvá, než se takové jídlo uvaří? Celý den,“ řekla, než stačil hádat. „Mohl jsi mi říct dřív, že o ně nestojíš.“

„Nechtěli jsme zranit tvoje city, jsi tak přecitlivělá a nedůtklivá.“

„Opravdu, tati, to jste mohli…, ale počkej…, tys řekl ‚my‘?“

„Tvoji bratři a já. I oni tě mají moc rádi, zlato. Umíš uvařit jednoduchá jídla a tvoje vdolky jsou lehounký a nadýchaný, ale teď potřebujeme toho člověka oslnit. Jak jsem říkal, cesta k mužskýmu srdci vede…“

„Ano, já vím…, láska prochází žaludkem. To je ovšem naprostý nesmysl.“

„Jak si myslíš, že tvoje matka ulovila mě?“

Kdy se konečně naučí, že v hádce s otcem nikdy nezvítězí, ať řekne co řekne? Přiznala si porážku a řekla: „Svým světoznámým ovocným koláčem.“

„Správně.“

„Já nechci lovit Thea tak, jako maminka lovila tebe.“

„To vím. Ale město ho chce ulovit.“

„Fajn, já udělám, co po mně chceš. Slibuju. Teď mi dovol, abych si ujasnila, jestli to dobře chápu. Splnit svůj úkol znamená, že nebudu vůbec vařit, že budu lhát o gumbu a řeknu Theovi, že jsem je vařila sama, a, no ano, budu se chovat přátelsky. Chceš, abych mu dnes dala na polštář mátový čokoládový bonbon?“

---

[3] étouffée – populární jídlo cajunské kuchyně z kořeněného dušeného masa raků a zeleniny servírovaného na bílé rýži (pozn. překl.)

Jake ji objal a medvědím stiskem ji sevřel v náručí. „To by možná bylo moc. Teď se posaď a já sem přinesu večeři pro Thea a pro tebe."

Další tři hodiny už Michelle neměla jedinou minutu klidu. Jakmile s Theem snědla večeři, oblékla si zástěru a dala se do práce, utírala stoly a pomáhala nosit džbány studeného piva. Theo seděl jako přilepený u baru mezi dvěma muži žmoulajícími v rukou nějaké papíry. Za ním se tvořila řada. Jake se nakláněl přes pult a představoval Thea ostatním hostům.

Další žádosti o právní radu, pomyslela si Michelle. Myron odešel asi před hodinou, a protože její otec měl plno starostí s Theem, ujala se obsluhy za pultem sama.

V půl jedenácté se kuchyně oficiálně zavřela a dav prořídl. V lokále seděl už jen asi tucet lidí, a tak si Michelle svlékla zástěru a odešla k hrací skříni. Vhodila do ní čtvrtdolar, který vytáhla z pokladny, vyťukala B-12 a pak se posadila v koutě u stolu, jejž právě otřela. Opřela si lokty o stůl a hlavu složila do dlaní.

Zabloudila pohledem k Theovi. Ten mizera vypadá v šedém tričku a džínách úchvatně, pomyslela si. Copak musí být tak přitažlivý? A proč na něm nemůže najít něco špatného, co by jí pomohlo zbavit se touhy po něm. Vždyť jediné, na co je schopná myslet, je milování s ním. Ach bože, znamená to snad, že se z ní stává děvka? Milování s ním by určitě bylo nádherné. *Nesmím na to myslet. Musím myslet na něco jiného,* umiňovala si.

Vtom jí hlavou bleskla další myšlenka, která byla ještě víc deprimující. Jestliže Theo odjede – a on odjede – město z toho bude vinit ji. Ano, neřeknou sice nic, ale všichni si budou myslet, že je to její chyba. Nechovala se dost přátelsky.

Uvažovala, jak by se všichni cítili, kdyby věděli, jak touží být přátelská. *Jen si to přiznej, zatraceně. Lituješ sebe samu, protože odjede zpátky do Bostonu a vrátí se ke svému kultivovanému životu, a ty chceš, aby zůstal v Bowenu. Navždy.*

Kruci, jak se to mohlo stát? Jak mohla být tak hloupá? Copak si nevypočítala všechny důvody, proč by se do něho za žádnou cenu neměla zamilovat? Zřejmě ne. Byla příliš naivní a nedbala na opatrnost. Je přece silná osobnost, tak jak to že není schopná se před ním ubránit? Miluje ho? Ach bože, co když ano?

To není možné, usoudila. Láska přece nepřichází tak rychle… Nebo ano?

Michelle měla plno starostí, takže si ani nevšimla, že se k ní blíží Theo.

„Tváříš se, jako bys ztratila nejlepšího přítele. Tak už se netrap. Pojď si se mnou zatančit.“

Jdi pryč a nechej mě utápět se v sebelítosti. „Tak dobře.“

Theo vytáhl z kapsy čtvrtdolar, vhodil ho do hudební skříně, vyzval ji, aby si sama vybrala, a ona okamžitě stiskla A-l.

Hudba začala hrát, ale teprve až ji vzal do náruče, uvědomila si, že udělala velikou chybu. To poslední, co mohla ve své lítostivé náladě připustit, bylo, aby se jí dotýkal.

„Jsi celá strnulá. Uvolni se,“ zašeptal jí Theo do ucha.

„Já jsem uvolněná.“

Jemně jí sklonil hlavu níž a přitáhl si ji blíž k sobě, až se jejich těla k sobě přitiskla. Ach jo. Veliká, veliká chyba. Je pozdě, prolétlo jí hlavou, když se k němu přivinula a dotkla se prsty jeho krku. „Mám ráda tuhle písničku.“

„Připadá mi známá, ale nějak mi to nedává smysl. Obvykle neposlouchám country.“

„To je Willie Nelson a zpívá Blue Eyes Cryin’ in the Rain.“

Dotýkal se její tváře a přiváděl ji tím k šílenství. „Je to pěkná píseň. Líbí se mi,“ řekl.

Pokusila se od něho odtáhnout, ale nedovolil jí to. „Je to smutná píseň,“ řekla a měla zlost sama na sebe, jak rozporuplně mluví.

Mírně se pohupovali do rytmu.

„Je to stará historie,“ vysvětlovala Michelle.

„Jaká?“

Políbil citlivé místečko těsně pod jejím uchem a Michelle na skočila husí kůže. Zachvěla se. Musel přece vědět, co to s ní udělá. Ach bože, opravdu v jeho náručí taje jako vosk.

„Je to o ženě, která se zamiluje do muže, a on potom odjede a ona…“

„Počkej… Ty myslíš tu píseň?“

Zaslechla v jeho hlase nádech smíchu. Jeho ruka ji něžně hladila po zádech.

„Jak to že ji opustí?“

„Protože je to mizera.“ Až pozdě si uvědomila, že vyslovila nahlas, co si o něm myslí. Rychle dodala: „Je to jenom písnička. Prostě mě to napadlo. Možná ho ve skutečnosti opustila ona a teď je tak šťastná, že se ho zbavila, že pláče v dešti.“

„Uhm.“

Přivinula se k němu těsněji a její prsty mu jemně kroužily vzadu po krku.

„Tohle bys neměla dělat.“

„Tobě se to nelíbí?“ Při těchto slovech mu vklouzla prsty do vlasů.

„Ale ano, líbí se mi to. Právě proto chci, abys toho nechala.“

„Á.“ Takže i ona ho přivádí k šílenství. To nádherné poznání v ní vyvolalo chuť riskovat.

„Takže zřejmě ani nechceš, abych dělala tohle,“ zašeptala a políbila ho do prohlubně pod krkem.

„Michelle, varuju tě. Tuhle hru můžou hrát jenom dva.“

„Jakou hru?“ zeptala se nevinně, pak ho znovu políbila na šíji a jemně zalechtala jazykem. Cítila se bezpečně. Otec byl v kuchyni a nikdo jiný si jich nevšímal. Kromě toho Theova mohutná postava skoro zakrývala celé její tělo. To jí dodalo ještě víc odvahy a opět se k němu přitiskla. „Když se ti nelíbí, co dělám…“

Její provokace nezůstala bez odezvy. „Jsi zlá,“ řekl jí.

Povzdechla si. „Děkuji.“

„Víš, co se mi líbí?“

„Co?“ zašeptala bez dechu.

„Jak voníš. Když se k tobě přitisknu, z tvé vůně ztrácím rozum a myslím na všechny možné věci, které bych rád dělal.“

Zavřela oči. *Nesmím se ptát. Pro lásku boží, nesmím se ptát.* „Jaké věci?“

Až do té chvíle bláhově věřila, že má vše pod kontrolou.

Vždyť celou konverzaci na nebezpečné téma začala sama a podle toho, jak ji objímal, věděla, že ho velice rozrušila.

Ale pak jí začal šeptat do ucha a ona si uvědomila, že jí situace přerostla přes hlavu. Theo jí tichým ochraptělým hlasem říkal, co by s ní nejraději prováděl. V jeho představách byla jako harfa a každý kousek jejího těla včetně prstů na nohou představoval strunu, kterou toužil rozeznít. Měl živou obrazotvornost a nijak se neostýchal o ni podělit. Michelle nemohla dávat vinu nikomu

jinému než sobě. To *ona* se přece zeptala. Ale na tom nezáleželo. Než skončil s popisem několika různých nápaditých způsobů, jak by se s ní miloval, hučelo jí v uších a měla pocit, jako by se z jejího masa a kostí stal vosk a opět se v jeho náruči začala rozplývat.

Píseň skončila. Theo ji políbil na tvář, napřímil se a pustil ji. „Děkuji za tanec. Dáš si pivo nebo něco jiného k pití? Vypadá to, že tě tanec rozehřál."

Rozehřál? Cítila se, jako by ve výčepu bylo aspoň čtyřicet stupňů. Když mu pohlédla do očí, poznala, že moc dobře ví, co s ní udělal.

„Je tady dusno. Myslím, že půjdu na chvilku ven na čerstvý vzduch," oznámil Theo nenuceně.

Dívala se za ním, jak odchází. Sotva otevřel dveře a vykročil přes práh, rozběhla se za ním.

„Je to tak."

Michelle s ním vyšla ven a oba se zastavili v měsíčním svitu. Pak ho šťouchla do zad a řekla tentokrát hlasitěji: „Je to tak. Vyhrál jsi."

Theo se otočil. „Prosím?" Michelle byla tak rozhořčená, že mu zapíchla prst do prsou. „Řekla jsem, že jsi vyhrál."

„Prima," odpověděl. „A co jsem vyhrál?"

„Víš moc dobře, o čem mluvím, ale protože jsme tady sami, proč bych ti to neřekla znovu? Tu hru, co hrajeme, jsi vyhrál. Zpočátku jsem se domnívala, že vydržím, ale zjevně jsem se mýlila. Nejsem tak dobrá, jak jsem si myslela. Rozumíš? Takže jsi vyhrál."

„Co jsem vlastně vyhrál?"

„Milování."

Theo povytáhl obočí. „Cože?"

„Slyšel jsi dobře. Budeme se milovat, Theo Buchanane. Bude sex, a to nádherný. Chápeš?"

Po Theově tváři přelétl uličnický úsměv a pak se zdálo, že se zahleděl někam do prázdna. Myslel už na milování, nebo jí nedokázal věnovat pozornost tak dlouho, aby vyslechl její závěr?

„Michelle, má milá…"

„Ty mě vůbec neposloucháš, že? Chci se s tebou milovat. Hříšně," upřesnila. „Víš, o čem mluvím. Vášnivě, divoce, tak že si při tom budeme strhávat šaty, bude se nám točit hlava a budeme

křičet. Jako v té staré písni All Night Long. Celou noc. Urči čas a místo a já tam budu.“

Zjevně mu vyrazila dech. To bylo jasné na první pohled. Možná přece jen není tak špatná. Theo na ni jen zíral a v koutku úst mu pohrával pokřivený úsměv. Najednou se cítila jako kohout, který se chystá zakokrhat.

Založila si ruce na prsou a naléhala: „Tak co? Co na to říkáš?“

Udělal krok k ní. „Michelle, chtěl bych ti představit svého kamaráda Noaha Clayborna. Noahu, tohle je Michelle Renardová.“

Dělá si legraci. *Musí* si dělat legraci. Nepatrně potřásla hlavou. Theo přikývl. Michelle znovu zavrtěla hlavou a zašeptala: „Panebože.“ A zavřela oči. Tohle se nemělo stát.

Nechtěla se otočit. Nejraději by se vypařila do vzduchu. Jak dlouho tam mohl stát? Cítila, že jí do tváře stoupá horkost. Polkla a pak se přece jen přinutila otočit.

Byl tam. Vysoký, plavovlasý, s pronikavýma modrýma očima a úsměvem svůdce.

„Těší mě,“ vykoktala ze sebe. Její hlas zněl, jako by měla zánět hrtanu.

Než se obrátila, myslela si, že horší to už být nemůže. I v tom se mýlila. Ve dveřích lokálu stál její otec, jen pár kroků od Noaha, a rozhodně dost blízko, takže musel slyšet všechno, co řekla Theovi. Ale možná všechno neslyšel. Možná vyšel ze dveří až teď. Michelle sebrala odvahu a pohlédla na něj. Otec se tvářil jako omráčený.

Rozhodla se. Bude prostě předstírat, že nic z toho se nestalo.

„Právě jste přijel?“ zeptala se nedbale.

„Uhm,“ zamumlal Noah. „Tak co, Theo, jsou všechny krásné ženy v Bowenu tak přátelské?“

Za jejím otcem se zabouchly dveře a Jake se hnal k nim. Teď se tvářil dotčeně. „Když jsem řekl, abys natáhla koberec na přivítanou, myslel jsem, že víš, co tím míním. Jedna věc je přívětivé chování a pak ještě existuje *skutečně* přívětivé chování a já jsem tě vychoval tak, abys ten rozdíl poznala.“

„Tati, Theo flirtoval a já jsem ho prostě přiměla, aby odhalil karty.“

„Já jsem neblufoval,“ řekl Theo. Šlápla mu tvrdě na palec.

„Ale blufoval. Opravdu, tati. Jenom jsem… si dělala legraci.“

„O tom si promluvíme později, holčičko," řekl Jake, otočil se a kráčel zpátky.

Pak se ozval Noah. „Theo že flirtoval? Děláte si psinu, že?"

„*Opravdu* flirtoval."

„Mluvíme o tom chlápkovi, co stojí za vámi, o Theovi Buchananovi?"

„Ano."

„Tomu je těžké uvěřit. Myslím, že vůbec neví, jak se flirtuje."

„Kdepak, umí to velmi dobře. Věřte mi," trvala na svém Michelle.

„Jo? Tak to musí být ve vás. Říkal jsem Jakeovi, že tohle je poprvé za pět let, kdy vidím Thea v něčem jiném než v obleku s kravatou. Co ho znám, vždycky byl workoholik. Možná v něm ty *hříšné* sklony," řekl významně, „podněcujete."

Michelle o krok ustoupila a narazila do Thea. Nemyslela na útěk, ale nelíbilo se jí, že jí stojí v cestě k ústupu. „Nemohli bychom mluvit o něčem jiném?" zeptala se.

Noahovi jí zabylo líto. „Jistěže mohli. Theo mi řekl, že jste lékařka."

„Ano, to je pravda." Konečně se zas ocitla na bezpečné půdě. Možná má Noah nějaký zdravotní problém a potřebuje její radu. Kéž by tomu tak bylo!

„A jaká lékařka jste?"

„Je chirurgyně," odpověděl Theo.

Noah se zazubil. „Nejste trochu mladá na to, abyste si hrála s nožem?"

„Michelle mě operovala."

Noah pokrčil rameny. Pak přistoupil k Michelle. „Pojďte si se mnou zatančit. Najdeme nějakou písničku Willieho Nelsona a trochu se seznámíme."

Objal ji kolem ramen a vedl ji do lokálu. Theo zůstal stát na místě a při pohledu na takovou důvěrnost se zamračil. Noah byl nestydatý sukničkář. Měl za sebou víc nájezdů než Čingischán a Theovi se ani trochu nelíbilo, jak svým šarmem působí na Michelle.

Michelle k němu vzhlédla. „Vy máte rád Willieho Nelsona?"

„Samozřejmě. Willieho má rád každý." Ohlédla se po Theovi. „Tvůj přítel má dobrý vkus." Pak se znovu ozval Noah. „Mohl

bych se vás na něco zeptat?“ Michelle byla tak vděčná, že jí pomáhal překonat rozpaky, že řekla: „Můžete se ptát na cokoli.“

„Zajímalo by mě…“

„Ano?“

„Existuje nějaké jiné milování než hříšné?“

Kapitola 24

Cameron věděl, že to pokazil, ale nehodlal to přiznat. Opřel se o obloženou stěnu Johnovy pracovny a sklonil hlavu, protože se do něho střídavě pustili Dallas, Preston i John.

„Jak dlouho myslíš, že bude doktorce trvat, než si vzpomene, že tě viděla na Catherinině pohřbu?“ zeptal se Preston a vyskočil ze židle. Udeřil mohutnou pěstí do dlaně druhé ruky a začal přecházet po místnosti sem a tam.

„Nebude si to pamatovat,“ zamumlal Cameron. „během pohřbu jsem se vůbec nedostal do její blízkosti. Kromě toho jsem už měl čekání plné zuby a myslím, že ten risk za to stál.“

Dallas vybuchla. „Jak můžeš říct, že to stálo za risk, ty idiote? Balíček jsi nedostal a ještě nutíš lidi, aby ho hledali. Všechno zmrvíš, Camerone. To dělá ten chlast. Leze ti na mozek.“

Pak se do něho pustil Preston. „Kvůli tobě hrozí teď nebezpečí nám všem,“ vykřikl.

„Běž do prdele,“ zařval na něho Cameron.

„Uklidni se,“ vyzval ho John. „Dallas, vezmi si telefon a sežeň Monka. Měla bys mu přečíst tu zprávu.“

Monk seděl ve svém voze a čekal, až doktorka a její milenec vyjdou z Labutě. Jeho auto bylo ukryto mezi dvěma náklaďáky vzadu na parkovišti. Ve vedlejší řadě stály další čtyři vozy. Bylo horko a dusno, ale Monk raději nezapnul klimatizaci. Všechna čtyři okna měl stažená a komáři si na něm doslova pochutnávali. Ve srovnání s tím, jak stál v křoví a sledoval doktorčin dům, zatímco mu po nohách lezli brouci, byla ovšem tahle hlídka docela příjemná.

Uvažoval, že zavolá Dallas a seznámí ji s posledním vývojem situace, ale sotva se rozhodl počkat, než se vrátí do motelu, začal vibrovat jeho mobil. „Ano?“

„Buchanan je státní prokurátor.“

Monk sebou trhl. „Opakuj to.“

„Pracuje pro ministerstvo spravedlnosti.“

Počítej s neočekávaným. Monk se nadechl a čekal, zatímco Dallas četla zprávu. Proč ho kruci do toho Klub střadatelů zatáhla? Uslyšel hlasy z pozadí.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„V Johnově domě. Jsme tu všichni.“

„Kdo tam tak křičí?“

„Preston.“

Pak uslyšel zaburácet jiný hlas. Napadlo ho, že by to mohl být Cameron. Znechutilo ho to. Chovají se jako krysy, které se rvou o kus masa. Kdyby nešlo o tolik peněz, už by z toho dávno vycouval. Cameron se začal chovat naprosto nevypočitatelně a podle výkřiků, které Monk poslouchal, věděl, že nebude dlouho trvat, než začnou zmatkovat i ostatní.

„Nechápu, proč jste mi zprávu nepodali okamžitě,“ řekl Monk. „Ztratili jste cenné hodiny.“

„Říkal jsi, že je to fotbalový trenér… Ne, máš pravdu. Nebudu se vymlouvat ani tě z něčeho obviňovat. Měla jsem tě informovat dřív.“

To, že Dallas vzala zodpovědnost na sebe, Monka trochu uklidnilo.

„Kdy ho můžeš zlikvidovat?“ zeptala se Dallas.

„Musím si to promyslet. Nerad se nechávám nutit ke spěchu. Tyhle věci je třeba naplánovat a já se nechci do něčeho pustit zbrkle. Živelnost vede k chybám. Ale jestli je vaše zpráva pravdivá…“

„Je,“ přerušila ho Dallas.

„Pak je možná v Bowenu prostě kvůli ní. Muži někdy dělají hlouposti kvůli…“

Dallas mu znovu skočila do řeči. „Pitomým ženským. Ty myslíš, že poté, co měl ten projev v New Orleansu, jel celou tu cestu jenom proto, aby si zašukal?“

„Tys ji neviděla,“ řekl Monk. „Je docela… hezká. Nebo spíš krásná.“

„Fajn, takže ty říkáš, že tenhleten prokurátor přijel do města jenom proto, aby se s ní viděl. Správně? To je přece docela dobře možné, ne? Ona ho operovala, zachránila mu život, tak se do ní

zamiloval, a protože musel znovu jet do New Orleansu, napadlo ho, že by se mohl cestou stavit v Bowenu a zašukat si s ní.“

Monk stiskl rty, protože se mu Dallasin vulgární slovník ani trochu nelíbil. „Takže jsi to přehodnotila?“

„Počkej,“ řekla Dallas. „John něco říká.“

Monk trpělivě čekal. Slyšel, jak Preston protestuje, potřásl hlavou a znovu si připomněl, kolik peněz je v sázce.

„Doktorku je třeba zabít, než si vzpomene, kde viděla Camerona,“ řekla Dallas. „Buchananovi už vyhrožovali zabitím, tak John myslí, že bychom se mohli postarat, aby to vypadalo, jako útok někoho, kdo si s ním chce vyřídit účty.“

„A doktorka by náhodou byla u něho a připletla se do cesty?“

„Přesně tak,“ řekla Dallas. „Zítra jedeme do Bowenu. Sleduj doktorku, než ti zas zavolám. A podívej se po tom balíčku.“

„Samozřejmě,“ souhlasil klidně Monk. „A Dallas, jenom abys věděla, ty papíry si přečtu, než je někomu předám.“

„Máš strach, že je tam tvoje jméno? Není. Četla jsem tu zatracenou věc dvakrát. Až tohle skončí, budeš zabezpečený do konce života. To přece víš, Monku.“

„Ano,“ přisvědčil Monk. „Přesto by mě zajímalo, kolik na účtu je. Jestli je tak velký, jak si představuju, věřím, že mám právo na nějaké procento. Říkej tomu třeba podíl ze zisku, jestli chceš, ale protože na sebe beru veškeré riziko…“

Dallas zareagovala na požadavky toho chamtivého grázla tím, že zavěsila.

Kapitola 25

Theo rozhodně nežárlil. Žárlí přece jen puberťáci a takové stadium života má dávno za sebou. Ale začal být podrážděný. Michelle se při tanci s Noahem smála a zdálo se, že se dobře baví. Theo seděl u baru a dělal si poznámky, zatímco mu nějaký muž vysvětloval svůj problém. Koupil prý ojeté auto, které mělo třicetidenní záruku. Zaplatil v hotovosti, vyjel s autem z parkoviště, ale o dvě ulice dál mu vypověděl termostat a uvařil chladič. Protože nebyl vlastníkem auta ještě ani půl hodiny, odtáhl vůz zpátky do autobazaru a chtěl vrátit peníze. Majitel mu však vysvětlil, že záruka se poskytuje pouze na pneumatiky a na motor. Také navrhl, aby si, až bude příště kupovat auto, pořádně přečetl drobně tištěnou část smlouvy s podrobnostmi, než ji podepíše.

Michelle se znovu zasmála, což upoutalo Theovu pozornost. Líbil se mu její smích a podle toho, jak se na ni Noah usmíval, mu bylo jasné, že okouzlila i jeho přítele.

Znovu se otočil k muži vedle sebe a snažil se soustředit. Když asi posté pohlédl na tančící dvojici, viděl, že si Noah vysoukal tričko a ukazuje Michelle ošklivou jizvu na hrudi.

Theo zamumlal: „Tak dost.“ Odhodil pero na pult a rázně vstal, aby jejich tanec ukončil.

„Snažíš se zapůsobit na Michelle těmi svými dírami po kulkách?“

„Už jsem na ni zapůsobil svým šarmem a inteligencí,“ řekl Noah.

Michelle zavrtěla hlavou. „Měl jsi ohromné štěstí. Ta kulka tě mohla zabít.“

„Opravdu jsem *měl* štěstí,“ potvrdil Noah. „Asi mě ochraňuje Bůh,“ řekl. Pak se zasmál. „Ta kulka mě zasáhla v kostele.“

Michelle byla přesvědčená, že žertuje. „Usnul jsi při kázání a to naštvalo pastora?“

„Tak nějak.“

„Tatínek bude jistě chtít, abys mu o tom vyprávěl,“ řekla. „Kde vlastně je?“

„Dělá v kuchyni sendviče,“ odpověděl Theo.

„Po té smažené rybě přece nemůžeš mít hlad.“

„Nabídl mi je sám, říkal, že jeden udělá i pro sebe. A jeden taky pro Noaha.“

Michelle napadlo, že půjde otci pomoct, obešla pult a zamířila do kuchyně. Uslyšela, že Noah říká: „Mimochodem, Theo, možná by ses chtěl podívat na seznam účastníků sobotních rybářských závodů. Visí tamhle na stěně.“

„Proč bych se na něj měl dívat?“

„Protože jsme tě vyšoupli.“

„To není možné.“ Theo mu nevěřil…, než se skutečně podíval. Jeho jméno bylo přeškrtnuté a místo něj tam stálo Noahovo.

Michelle přispěchala do kuchyně. Otec jí podal papírový talíř s vysokým patrovým sendvičem s krůtím masem bohatě zalitým majonézou a s obrovskou porcí smažených hranolků. Stejný talíř měl v ruce on sám a postavil ho na pult.

„Jestli tady Theo zůstane ještě pár týdnů, bude potřebovat bypass,“ řekla Michelle. „Svojí pohostinností ho zabiješ.“

„Krůtí maso je přece zdravé. Sama jsi to říkala.“

„Ale s kelímkem majonézy nahoře je to smrtící kombinace,“ namítla. „A v hranolkách je určitě litr oleje.“

„Právě proto jsou tak dobrý.“ Jake se k ní otočil zády a zavolal: „Tak, hoši, tady máte něco na zub. Udělal jsem vám sendviče bez svý ostrý omáčky, pro případ, že by měl Theo obavy.“

Noah a Theo si pročítali seznam. Michelle šťouchla do otce a zašeptala: „Tys vyměnil Thea za Noaha jako svého partnera na závodech?“

Jake se zatvářil provinile. „Musel jsem, zlato.“

Michelle se nedůvěřivě zeptala: „Proč?“ Ale nedala mu čas k odpovědi. „To je podle tebe pohostinnost, něco slíbit, a pak slib porušit?“

„Uvažoval jsem prakticky.“

„Co to znamená?“

Vyšla za ním zpátky do kuchyně. „Zabal mi jeden sendvič, Mike, ať si ho můžu vzít s sebou domů.“

Michelle utrhla kus alobalu a udělala, co si přál. „Ještě jsi mi neodpověděl," připomněla mu.

Jake se opřel o stůl uprostřed kuchyně a zkřížil paže. „Jak já to vidím, máme větší šanci na výhru, když se budeme pokoušet o cenu čtyři, a ne jenom dva. Noah se chystal, že tě přemluví, abys s ním šla do páru. A mně se zdálo, že by se na to Theo mohl dívat všelijak, tak jsem Noahovi nabídl, že budu jeho partnerem já. Budeš moct strávit s Theem celý den. A měla bys být ráda, že s tebou počítáme."

Byla rozhořčená. „Jinými slovy si myslíš, že Noah by mohl být lepší rybář?"

„Theo se sice zmínil, že na rybaření v posledních čtyřech letech úplně kašlal, ale to není důvod, proč jsem ho vyměnil," dodal rychle Jake, když postřehl, že v dceřiných očích nebezpečně zaplálo. „Není žádný důvod, aby ses kvůli tomu čertila. Měla bys být ráda, že jsem za tebe zaplatil startovný."

„Nechci strávit sobotu na rybách. Mám na starost tisíc jiných věcí."

„Mohla bys vyhrát. Všichni ví, že chytáš ryby líp než já."

Michelle se nedala obalamutit. „To není pravda a ty to dobře víš. Pokoušíš se dělat dohazovače? Proto chceš, abych šla do party s Theem?"

„Po tom, jak jsem tě slyšel s ním mluvit? Nepotřebuju dělat žádnýho dohazovače. Ty si poradíš sama."

„Tati, dělala jsem si legraci…"

Dělal, jako by ji neslyšel. „Možná bude trochu dohazovat Noah. Řekl mi, že nikdy neviděl, aby se Theo choval tak jako v tvý přítomnosti."

Ta poznámka ji zaujala. Otec pokýval hlavou a zamířil k ledničce pro trochu mléka. Nalil si plnou sklenici a zhluboka se napil.

„Jak se Theo chová?" zeptala se Michelle. „Noah říká, že se pořád usmívá. Mám pocit, že to považuje za zvláštní."

„Vždyť je na dovolené, proto se usmívá. Zlobí tě žaludek? Mléko piješ, jenom když máš problémy s trávením."

„Žaludek mám v pořádku," řekl netrpělivě Jake a znovu se vrátil k tématu. „A co se týká Thea, všechno si umíš nějak zdůvodnit. Vysvětli mi tohle: jak to, že z tebe nespustí oči? Noah si

toho všiml, a sotva mě na to upozornil, všiml jsem si toho taky.“ Než mohla něco namítnout, pokračoval: „Víš, že tenhleten Noah pracuje pro FBI? Nosí pistoli, stejně jako Theo. Viděl jsem, jak si ji připíná k opasku. Říkám ti, Theo má ohromně vlivný kamarády.“

„A ty znáš spoustu lidí, kteří potřebují pomoc takových vlivných kamarádů.“

Jake dopil mléko a sklenici odložil do dřezu. Když se zas otočil k Michelle, postřehla v ostrém světle, jak unaveně vypadá.

„Co kdybys už šel domů a nechal mě a Thea, abychom to tady uklidili?“

„Tohle ještě zvládnu.“

„Já vím, ale další dny budou náročné. Lidé sem budou přicházet, aby se přihlásili, a přitom si dají něco k jídlu a víš, jak tu bývá nabito ve čtvrtek a v pátek. Jdi domů, tati. Natáhni se a trochu si odpočiň.“

„Ty si taky potřebuješ oddechnout. Musíš začít dělat něco s těmi papíry ve středisku.“

„Budu mít pomoc.“

„Tak dobře,“ řekl nakonec Jake. „Jsem unavený a jdu domů. Ale zavři v jednu, a ne ve dvě.“

Sklonil se k ní a políbil ji na tvář. „Zítra na shledanou.“

Otevřel zadní dveře a zase je zavřel. „A, zapomněl jsem ti říct, že telefonoval Ben Nelson a ptal se po tobě. Zatím nemá žádný stopy ani nikoho podezřelýho, ale pořád to tam hlídá, pro případ, že by se něco stalo. Nahnal mi svými řečmi plno strachu o tebe, ale pak jsem si uvědomil, že s tebou bude Theo. Nezapomeň dnes zamknout na závoru.“ Jake znovu otevřel dveře a vyšel do jasné noci. „Je to moc dobře,“ podotkl přitom.

„Co je dobře?“

„Že s tebou bude v domě Theo.“

Michelle přikývla. Je to dobře. Zamkla dveře, zhasla světlo a vrátila se k pultu. Theo a Noah si odnesli talíře k jednomu z kulatých stolů a pojídali své sendviče.

Jeden z pravidelných návštěvníků si chtěl objednat pití. Michelle si všimla jeho kalných očí a zeptala se: „Jedeš domů autem, Paulie?“

„Po šichtě se tady pro mě staví Connie. Dnes jsem si ji najal jako šoféra.“

„Tak dobře," řekla s úsměvem Michelle. Natočila mu další sklenici piva, pak si uvědomila, že je v lokále dusno, a zvýšila výkon ventilátoru na stropě. V Labuti sedělo už jen pět hostů. Postarala se, aby byli všichni obslouženi, potom naplnila dvě vysoké sklenice ledovou vodou a přinesla je Theovi a Noahovi.

Theo odsunul židli. „Posaď se s námi."

Michelle podala Noahovi sklenku a posadila se mezi něho a Thea. Theovu sklenici postavila vedle jeho talíře.

„Doufám, že vám to nevadí, ale poslala jsem tatínka domů, což znamená, že dnes tady budu zavírat já," řekla.

„Je hezké, že svému otci říkáš tatínku. Je to tady na jihu zvykem?" chtěl vědět Noah.

„Je to zvykem Renardovy rodiny."

Noah právě strčil do úst poslední sousto hranolků a spláchl je pořádným douškem vody, když se ho zeptala, jestli s ní půjde do ambulance, aby zjistil škodu.

„Už jsem tam byl. Myslím, že Theo má pravdu. Tohle neudělali žádní kluci. Vypadá to na práci jednoho člověka. Myslím, že zoufale něco hledal. Všimla sis stolu? Zámek byl vylomený. Někdo si s ním dal hromadu práce."

„Michelle si myslí, že by to mohl být některý z pacientů doktora Robinsona, jak se snažil dostat ke své dokumentaci."

„Copak pacient nemůže požádat o její vydání?" zeptal se Noah.

„Může dostat kopie záznamů, ale originály si nechávám," odpověděla Michelle.

„Pochybuju, že to byl pacient. Záznamy pacientů jsou důvěrné. To přece každý ví. Takové věci se nedostávají na veřejnost. A proč by pacient kvůli tomu převracel celou ambulanci vzhůru nohama? Jestli tak nutně potřeboval své záznamy, stačilo vloupat se dovnitř a vytáhnout je z kartotéky. Ne, já si nemyslím, že to byl pacient, ale co na to říkal doktor Robinson? Měl nějakého blb… nepříjemného pacienta?"

„Ještě se mi neozval," řekla Michelle. „Ráno mu znovu zavolám. Nedávno se přestěhoval do Phoenixu a zřejmě má dost práce, než se tam zařídí."

„Co kdybys dala jeho číslo Noahovi a nechala ho, ať si s ním promluví sám," navrhl Theo. „Lidé obvykle berou vážně, když jim

zavolá někdo z FBI. A ani ve své nejhorší náladě neumím být tak drsný jako on. Ten umí člověka pěkně zmáčknout.“

„Jo, to je fakt.“ Noah se při jeho slovech zamračil. Otočil se k Michelle a řekl: „Viděl jsem, jak Theo rozplakal dospělé chlapy. Bylo to vlastně docela směšné…, dívat se na chladnokrevného vraha, který je šéfem bandy zločinců, jak vzlyká jako děcko.“

„Noah přehání,“ podotkl Theo.

„Vůbec nepřeháním,“ namítl Noah. „Je ovšem pravda, že průměrný člověk neví, co takový právník na ministerstvu dělá. Když o tom tak přemýšlím, vlastně to nevím pořádně ani já. Kromě toho, že umíš rozplakat kriminálníky, co přesně děláš, Theo?“

„Nic moc,“ odpověděl jeho přítel. „Pijeme spoustu…“

„To je samozřejmé.“

„A snažíme se vymýšlet věci, které byste měli dělat vy.“

„To se vsadím.“ Noah se otočil opět k Michelle a dodal: „Tihleti líní právníci z ministerstva nutí obětavé agenty FBI dělat všechnu nejtěžší práci.“

Theo se usmál. „Tomu se říká delegování pravomocí. Děláme to, aby se pracovníci v nižších funkcích necítili opomíjení.“

Začaly létat urážky a některé nehoráznosti, které si řekli, byly k popukání. Michelle se dobře bavila. Opřela se o opěradlo a cítila se uvolněně. Když se konečně zase vrátili k hovoru o její ambulanci, řekla: „Už si s tím nechci dělat velké starosti. Brala jsem si to moc k srdci.“

„Jak to?“ chtěl vědět Noah.

„Byla jsem tak vystrašená, když jsem uviděla tu spoušť, že jsem si myslela, že mě někdo sleduje. Znáš ten pocit. Je to těžké vysvětlit.“

„Na tvém místě bych tomu pocitu věnoval pozornost,“ řekl Noah.

„Jenže mě nikdo nesledoval,“ namítla Michelle. „Přece bych si toho člověka musela všimnout…, nebo ne?“

„Pokud se v tom vyzná, tak ne,“ řekl Noah.

„Tady není moc lidí. Každého cizího člověka bych si všimla.“

„Jo? A co třeba někoho, kdo jede v náklaďáku s logem kabelové televize? Nebo všichni ti lidé, co sem jezdí na ryby? Kdyby na sobě měli rybářské oblečení a v ruce prut, napadlo by tě, že sem nepatří?“

Michelle vstala. „Chápu, jak se na to díváš, a oceňuju, že sis udělal čas a podíval se na moji ambulanci, ale přece jenom si myslím, že tohle byl ojedinělý incident.“

„A jaký máš důvod si to myslet?“ zeptal se Theo. „Není to případ, kdy přání je otcem myšlenky?“

Michelle nedbala na jeho ironická slova. „Tady jsme v Bowenu,“ řekla. „Pokud má se mnou někdo problém, řekne mi to. Teď, když jsem o tom měla čas uvažovat, je mi jasné, že jsem kvůli své ambulanci nemusela tak vyvádět. Reagovala jsem přehnaně. Chci ti připomenout,“ dodala chvatně, neboť Theo na ni pohlédl, jako by ji chtěl přerušit, „že se nic jiného nestalo. Snažíš se vidět v tom nějaké spiknutí, a tady prostě žádné není.“ Obrátila se k Noahovi a řekla: „Přesto ti děkuji, že jsi přijel do Bowenu.“

„Nemusíš mi děkovat,“ řekl Noah. „Abych řekl pravdu, udělal jsem kamarádovi laskavost, abych od něho získal protislužbu. Theo mi slíbil, že mě zaveze zpátky do Biloxi a udělá tam přednášku. Já bych byl schopný jet až na druhý konec Států, abych se z přednášení vyvlékl. Musím dokončit kurz, který v Biloxi vedu, ale aspoň nebudu muset sepisovat projev.“

„Kdy se musíš vrátit?“

„V pondělí.“

„Aha.“ Michelle se odvrátila, než si někdo z nich všiml jejího zklamání.

Noah pozoroval, jak odchází od stolu. „Sakra, Theo, ona je úplně jiná. Kdybychom tady chvilku zůstali, asi bych si to s tebou rozdal. Vždycky jsem měl slabost na zrzky.“

„Ty máš slabost na všechno, co nosí sukně.“

„To není pravda. Pamatuješ na případ Donovan? Patty Donovan chodil pořád v sukních, a pro mě neznamenal vůbec nic.“

Theo obrátil oči v sloup. „Party byl transvestita. Ten nikoho nepřiváděl do varu.“

„Měl hezké nohy. To se musí uznat,“ podotkl Noah. „Pověz mi něco. Co se stalo mezi tebou a Michelle?“

„Nic se nestalo.“

„To je ovšem ostuda.“

„Ještě jsi mi nesdělil téma, na které mám přednášet,“ poznamenal Theo s nadějí, že přiměje Noaha myslet na něco jiného. „Co je to?“

Noah se ušklíbl. „Ovládání strachu.“

Theo se zasmál. „Tak vtipný nápad měl tvůj šéf?“

„Jasně,“ odpověděl Noah. „Znáš Morgansterna. Má poněkud zvrácený smysl pro humor. Přinutil mě, abych kurz vedl proto, aby mě potrestal.“

„Co jsi provedl?“

„To ani nechtěj vědět.“ Noah se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Morganstern by mohl potřebovat člověka, jako jsi ty.“

„Á, konečně to leze ven. Požádal tě Pete, aby sis se mnou promluvil?“

Noah pokrčil rameny. „Možná se zmínil…“

„Řekni mu, že nemám zájem.“

„Líbí se mu, jakým způsobem uvažuješ.“

„Nemám zájem,“ opakoval Theo.

„Jsi v práci spokojený?“

Theo potřásl hlavou. „Jsem hotový. Úplně vyčerpaný,“ řekl. „Vrátím se do práce, dokončím nedodělané věci a podám výpověď.“

Noaha to omráčilo. „Děláš si srandu, ne?“

„Ne, nedělám. Je načase… Nebo spíš nejvyšší čas,“ opravil se.

„A co chceš dělat potom?“

„Pár nápadů mám.“

„Nemá některý z nich náhodou zrzavé vlasy?“

Theo neodpověděl. Než mohl Noah naléhat dál, přišel k jejich stolu nějaký muž a zeptal se Thea, jestli by s ním mohl mluvit o jisté právní záležitosti.

„Jistě,“ odpověděl Theo. „Pojďme se posadit k baru.“

Vstal, zakroužil rameny, aby si je uvolnil, pak se posadil k baru a nalil si pivo. „Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se mladého muže.

O pět minut později měl chuť dát mu do zubů. Noah postřehl, jak se Theo tváří, a tak rychle zamířil k nim, aby zjistil, co se děje. Slyšel, jak Theo říká: „Jake vám nedoporučil, abyste se na mě obrátil, že ne?“

„Ne, ale slyšel jsem, že pomáháte lidem, který maj ňáký problémy se zákonem.“

„Jaký je váš problém?“ vložil se do řeči Noah. Otevřel si láhev piva, odhodil víčko do odpadkového koše a postavil se vedle Thea.

„To je Cory,“ řekl Theo. „Má dvě děti. Chlapce a holčičku.“

Noah pohlédl na nepříjemně vyhlížejícího mladíka. Na otce dvou dětí rozhodně nevypadal. Měl dlouhé, špinavě blond vlasy, které mu padaly do očí, a zažloutlé zuby.

„Kolik je vám let?“ zeptal se Noah.

„Příští měsíc mi bude dvaadvacet.“

„A už máte dvě děti?“

„Jo. Před půlrokem jsem se s Emily rozved, páč sem potkal jednu holku, s kerou teď žiju. Jmenuje se Nora a chci se s ní oženit. Vodtáh sem z domu, ale Emily si myslí, že bych měl dál platit na děcka, a to se mi nezdá fér.“

„Takže chcete najít způsob, jak se zbavit povinnosti přispívat na zaopatření dětí?“

„Jo, správně. To chci. Teď jsou to přeci její děcka. Žijou s ní, a jak jsem řek, rád bych vodtáh vo kousek dál.“

V Theově čelisti zacukal sval. Michelle stála ve dveřích do kuchyně a v ruce držela prázdný džbán. Slyšela hovor a podle toho, jak ztuhle Theo seděl, poznala, že se zlobí.

Jeho hlas byl však stále mírný a příjemný, když se obrátil k Noahovi a podotkl: „Cory je připravený odtáhnout.“

„A ty jsi připravený na to, aby odtáhl?“ zeptal se Noah a postavil láhev s pivem na pult.

„Jasně,“ řekl Theo.

Potom se Noah usmál. „Nech to na mně.“

„Ty se postarej o dveře.“

Michelle vykročila kupředu, pak se však zarazila. Theo se vymrštil tak rychle, že ji to udivilo. V jednom okamžiku se usmíval na Noaha a v druhém držel Coryho za límec a za opasek džínů a táhl ho po zemi. Noah ho předběhl a otevřel dveře, pak ustoupil z cesty, aby Theo mohl muže vyhodit ven.

„Tomuhle já říkám odtáhnout dál,“ prohodil Noah a zavřel dveře. „Takový syčák.“

„To je fakt.“

„Víš, co by mě zajímalo? Jak může tak ošklivý muž přimět dvě ženy, aby s ním spaly?“

Theo se zasmál. „Řekl bych, že každý má jiné gusto.“

Oba muži kráčeli k baru. Vtom se dveře opět otevřely a dovnitř se přiřítili tři muži. Poslední z nich vypadal jako vyhazovač, který

už mnohokrát dostal do zubů. Byl mohutný, vysoký nejméně metr osmdesát a v ruce držel baseballovou pálku.

„Který z vás je Theo Buchanan, vy idioti?“

Noah se už k němu obrátil. Upíral pohled na jeho pálku. Michelle postřehla, že sáhl za záda a odepnul si pouzdro s pistolí.

Bar se vyprázdnil. Dokonce i Paulie, o kterém bylo známo, že s ničím příliš nespěchá, během pár vteřin zmizel od vstupních dveří.

„Michelle, jdi do kuchyně a zavři za sebou dveře,“ řekl Theo a otočil se. „Já jsem Theo Buchanan. A který z vás je Jim Carson?“

„To jsem já,“ oznámil nejmenší z trojice.

Theo přikývl. „Doufal jsem, že se tu stavíte.“

„A kdo si myslíte, že jste?“ zařval Jim.

„Právě jsem vám řekl, kdo jsem. Copak jste nedával pozor?“

„Jste ohromně chytrý, že jo? Myslíte si, že můžete zablokovat moje peníze a držet je v bance, abych nedostal ani cent? Vážně si myslíte, že to můžete jen tak udělat?“

„Já už jsem to přece *udělal*,“ klidně odpověděl Theo.

Jim Carson se podobal svému bratrovi. Byl malý, podsaditý, s očima posazenýma v široké, kulaté tváři blízko u sebe. Neusmíval se však jako Gary. Zatímco jeho bratr přetékal falešnou upřímností, Jim byl prvotřídní hulvát. Udělal další hrozivý krok k Theovi a vychrlil ze sebe proud značně vulgárních nadávek.

Pak řekl: „Budete litovat, že jste se míchal do mých věcí. Gary a já zavřeme cukrovar a lidi z tohohle města vás zlynčujou.“

„Na vašem místě bych si spíš dělal starost o svůj krk. Jak dlouho už říkáte svým zaměstnancům, že jste na pokraji bankrotu? Dovedete si představit, jak by ti lidé byli zklamaní, kdyby zjistili, jaký je váš roční zisk a kolik jste si nahrabal?“

„Jaký máme zisk, to je důvěrná informace,“ zaječel Jim. „Možná víte o našich penězích, ale všem bude jasné, že jste jenom cizí šťoural, který se pokouší působit nám problémy. Nikdo vám nebude věřit.“

„Lidé mají sklon věřit tomu, co je na papíře, nemyslíte?“

„Co tím chcete říct?“

„Napsal jsem hezký článeček, který se objeví v nedělních novinách. Samozřejmě chci být co nejpřesnější,“ dodal Theo. „Tak jsem si řekl, že vám ho zítra zafaxuju, ať si ho můžete zkontrolovat. Osobně si myslím, že patří k mým nejlepším

výtvorům. Uvedl jsem každý cent, který jste za posledních pět let vydělal.“

„To nemůžete udělat. Jsou to důvěrné informace,“ křičel už na něho Jim.

Theo pohlédl na Noaha. „Víš, asi jsem měl přiložit jejich daňová přiznání za posledních pět let. Ještě bych to mohl udělat.“

„Skončil jste, Buchanane. Nedovolím vám, abyste mi způsobil další problém.“

Jim měl takový vztek, že mu na čele vyrazil pot. Zuřil čím dál víc, doslova pěnil a nejvíc ho zřejmě rozčilovalo, že Thea jeho vyvádění nijak nevzrušuje.

„Já jsem vám teprve začal dělat problémy, Jime. Až s vámi a s vaším bratrem skončím, převezmou váš cukrovar zaměstnanci. K tomu dojde velmi brzo,“ dodal. „A vy skončíte na ulici. To vám slibuju.“

„Nechcete si odložit tu baseballovou pálku?“ zeptal se Noah obra s tupou tváří a rozpláclým nosem.

„Ne, do prdele. Neodložím tu pálku, dokud ji nepoužiju. Že je to tak, pane Carsone?“

„Správně, Štístko.“

Theo se rozesmál „Štístko?“

„Žijeme v podivném světě,“ podotkl Noah.

„Mám Buchananovi tou pálkou přerazit hnáty a to taky udělám. A vás taky přetáhnu,“ řekl obr Noahovi. „Tak se radši přestaňte posmívat, nebo toho budete litovat.“

Noah teď sledoval i třetího muže. Byl skoro stejně vysoký jako mohutný obr s pálkou, ale měl štíhlou šlachovitou postavu a velké uši připomínající květák. Oba Jimovi poskoci vypadali jako pouliční rváči, ale podle Noahova názoru byl nebezpečný především Květák. Noah tušil, že má někde ukrytou zbraň. Ano, ten mohl způsobit opravdové potíže a určitě si ho sem Jimmy přivedl pro případ, že by Štístko neprovedl svůj úkol, jak mu poručil.

Rváč bouchal držadlem pálky do dlaně. Pleskavý zvuk Noaha rozčiloval.

„Odlož tu pálku,“ vyzval hromotluka znovu. „Napřed někomu přelámu pár kostí.“ Noah se najednou usmál. Tvářil se, jako by právě vyhrál v loterii. „Hej, Theo, víš co?“

„Co?“

„Myslím, že to, co tady Štístko říká, je vyhrožování. Nemyslíš, že se jedná o vyhrožování? Určitě to víš líp, protože jsi přece právník na ministerstvu spravedlnosti a já jenom obyčejný agent FBI. Bylo to vyhrožování, že jo?“

Theo dobře věděl, o co Noahovi jde. Chtěl, aby se trojice mužů dověděla, kdo jsou, a nemohli říct, že nebyli informovaní, až půjdou za mříže.

„Jo, musím říct, že máš pravdu.“

„Poslouchej, chytráku,“ řekl Jim Noahovi, „stojíš mi v cestě a bude se mi ohromně líbit, až dostaneš přes hubu.“ Zašermoval Noahovi před nosem krátkým hranatým ukazováčkem.

Noah mu vůbec nevěnoval pozornost. „Možná bychom měli jednoho z nich nechat, ať nás praští,“ navrhl Theovi. „Bude to líp vypadat u soudu.“

„Ten případ zvládnu, i když nepoužijí násilí. Ledaže by ses chtěl nechat praštit.“

„Ne, to nechci. Jenom říkám…“

„Vy si myslíte, že je to jenom hra, hošánkové?“ zařval Jim. Udělal další krok vpřed, šťouchl Noaha do ramene a řekl: „Já už ti setřu ten samolibý úsměv z ksichtu, ty haj…“

Neměl čas hrozbu dokončit. Noahův pohyb byl tak rychlý, že Jim nestačil mrknout. Ale mrkání tady ani nepřipadalo v úvahu. Jim vykřikl, pak ztuhl a koutkem oka zašilhal na Noaha. K jeho druhému očnímu víčku se tiskla hlaveň Noahovy pistole.

„Copak jste mi chtěl říct?“ zeptal se mile Noah. „Nic…, vůbec nic,“ koktal Jim.

Štístko rozmáchlým obloukem švihl pálkou, zatímco Květák se otočil na patách a sáhl pod bundu.

Vtom výčepem Labutě zaznělo hlasité cvaknutí natahované zbraně.

Noah přitiskl pistoli ke Carsonově tváři a pohlédl za něho. Michelle se opírala o pult a mířila na Květáka loveckou puškou. Theo skočil vpřed a vytáhl pistoli z pobudova opasku. Pak pohlédl na Michelle.

„Žádal jsem tě, abys šla do kuchyně.“

„Ano, slyšela jsem.“

Květák se snažil zmocnit své pistole. „Mám na to povolení. Vraťte mi ji.“

„Takový nesmysl,“ mumlal si Theo pod nos. Vzápětí po něm Květák skočil. Theo se bleskurychle otočil a dvěma prsty mu zmáčkl krk těsně pod ohryzkem. Muž zavrávoral, a když se obracel, Theo ho udeřil do týla. Květák se v bezvědomí svezl k zemi. „Nesnáším takové pitomce.“

„Moje řeč,“ podotkl Noah. „Jime, budu vás muset zastřelit, jestli Štístko tu pálku brzo neodloží.“

„Udělej to, Štístko.“

„Ale. pane Carsone, říkal jste mi…“

„Zapomeň na to, co jsem říkal. Odlož pálku.“ Jim Carson se pokoušel uhnout z dosahu pistole, ale Noah postupoval zároveň s ním.

„Odložte to, prosím vás. Nechci, abyste mi náhodou vystřelil mozek.“

„Za předpokladu, že nějaký máte,“ řekl Noah. „Tím si totiž nejsem jistý. Co jste si myslel, když jste sem s těmi svými poskoky vrazil? Jste tak drzý, že si neděláte starosti se svědky? Nebo jste tak hloupý, že je vám to jedno?“

„Byl jsem vzteky bez sebe…, vůbec jsem nepřemýšlel…, chtěl jsem…“

Přestal koktat, když Noah sklonil pistoli. Pak začal zuřivě mrkat, jako by chtěl dohnat ztracený čas.

„Je Harry mrtvý?“ zeptal se. „Jestli jste Harryho zabil…“

„Ještě dýchá,“ řekl Noah. „A už se neptejte. Štístko, odlož tu pálku.“

Štístko se tvářil velmi nešťastně, ale nakonec prudce odhodil pálku na stůl vedle sebe. Protože nemohl nikomu přerazit nohu, rozhodl se, že přerazí alespoň nějaký nábytek. Pak mu možná Jim Carson zaplatí. Baseballová pálka udeřila o roh stolu, odrazila se zpátky a dopadla na Štístkovu nohu. Muž zavyl a začal poskakovat, jako by hrál panáka.

Theo podal Harryho zbraň Noahovi a promasíroval si klouby. „Usaď Jima na židli,“ požádal ho a zamířil zas k baru. Pohlédl na Michelle. „Michelle, co kruci děláš s tou puškou? Polož ji, než někomu ublížíš.“ Přistoupil blíž k ní a všiml si, jak je puška upravená. „Kde jsi k ní přišla?“

„Je tatínkova.“

„Prima,“ řekl Theo. „A kde k ní přišel tatínek?“

Najednou se choval jako právník z ministerstva a při jeho otázkách se cítila jako zločinec.

„Tatínek z ní nikdy nestřílel. Občas s ní zamává ve vzduchu, když mu připadá, že se u baru schyluje k rvačce.“

„Odpověz mi na otázku.“

„John Paul ji dal tatínkovi na obranu. Oba nás naučil, jak se z ní střílí.“

„Něco takového tady nemůžete mít. Je to zakázané.“

„Dám to pryč.“

„Ne, dáš pušku Noahovi a on se o ni postará.“ Theo jí vzal zbraň z rukou. „Tahle bouchačka by dokázala sundat nosorožce na sto metrů.“

„Nebo aligátora,“ podotkla Michelle.

„Ano? Hodně aligátorů se chystalo v poslední době servat u baru?“

„Ne, to samozřejmě ne, ale…“

„Víš, kolik let by za to mohl tvůj otec dostat?“

Michelle si založila ruce a řekla: „V Bowenu děláme některé věci jinak.“

„Naposledy jsem slyšel, že je Bowen součástí Spojených států, a to znamená, že v něm platí stejné zákony. Kde k něčemu takovému přišel tvůj bratr?“

„Ať tě ani nenapadne dělat mému bratrovi nějaké potíže, Theo. Je to hodný, laskavý a citlivý člověk a já ti nedovolím…“

Theo neměl náladu poslouchat projevy sesterské lásky. „Odpověz na otázku.“

„Nevím, kde k ní přišel. Jediné, co vím, je, že tu věc vyrobil, a jestliže mu ji vezmeš, dá tatínkovi další zrovna takovou.“

Theovi zacukalo víčko. Michelle věděla, že ho rozčiluje, ale v té chvíli jí to bylo jedno. Co má otec dělat, když mu začne vřava v Labuti přerůstat přes hlavu? Lomit rukama, zatímco mu hosté budou rozbíjet bar na cucky? Kromě toho nikdy po nikom nestřílel, protože pouhý zvuk natahované pušky stačil zchladit rozpálené hlavy.

„To je prostě způsob, jak to tady chodí.“

„Tvůj otec a tvůj bratr porušují zákon.“

„Ta puška je moje," prohlásila Michelle. „Já jsem si ji upravila a dala pod pult. Tatínek ani neví, že je tady. Tak pokračuj. Udej mě."

„Není hezké lhát pracovníkovi ministerstva spravedlnosti, má milá."

„Budu si to pamatovat."

„A kde tvůj bratr takové zbraně poznal?"

„Nerad o tom mluví, ale jednou říkal tatínkovi, že v námořnictvu sloužil u specializované jednotky."

„Specializované? Vážně?"

„Teď není čas na povídání o mojí rodině a stejně ti do toho nic není."

„Ale ano, je."

„Pročpak?"

Theo přistoupil blíž a přitiskl ji k pultu. Sklonil se, až měl ústa těsně nad jejími, a zašeptal: „Neštvi mě."

Trvalo mu celých pět vteřin, než si uvědomil, že nezvítězí. Nedala se jen tak zastrašit, alespoň ne jím. Stála pevně a dívala se mu přímo do očí. I když to bylo k vzteku, věděl, že to je on, kdo musí ustoupit. Bylo to poprvé a nebylo to příjemné.

„Chceš, abych zavolala policii?" zeptala se.

„Nechystám se dát tě zavřít."

Rozhořčeně řekla: „Nemluvila jsem o sobě. Myslela jsem, že bys možná chtěl, aby sem přišla policie a vzala si tamty tři panáky."

„Cože? A… jo, zavolej, ale počkej ještě pár minut. Chci napřed něco projednat."

Noah odložil pistoli a zastavil se nad Jimem. Theo popadl židli otočil ji k sobě a posadil se.

„Máte u sebe telefon?"

„A kdybych měl?" zeptal se provokativně Jim.

„Zavolejte svému bratrovi a řekněte mu, aby přišel."

„Vy mi nebudete povídat, co mám dělat."

„Ale budu," řekl Theo. „Vězíte až po krku v průšvihu. Vyhrožoval jste agentovi FBI a za to je vězení."

„Tohle řekněte mým advokátům," vyhrkl Jim, ale jeho tvář ztratila trochu barvy. „Oni se už postarají, abych nemusel jít sedět ani na hodinu."

„Neznám moc právníků, kteří by pracovali zadarmo. Pochybuju, že něco pro vás udělají, až uslyší, že nemáte peníze, abyste jim zaplatil.“

Jim vytáhl mobil a vyťukal bratrovo číslo. „Gary nepřijde,“ řekl Theovi. „Nemá rád nepříjemné situace.“

„To je smůla. Řekněte mu, že má deset minut na to, aby sem přijel, jinak si ho doma vyzvedne policie a odveze ho rovnou do vězení. Buď to oba dojednáte tady na místě, nebo se posadíte do cely a pár měsíců o tom budete moct přemýšlet. A věřte mi, Jime, mám takový vliv, že vás tam dostanu.“

Vtom Gary zjevně zvedl telefon a Jim třesoucím se hlasem řekl: „Musíš okamžitě přijet do Labutě. Neprotestuj. Prostě udělej, co říkám. Všechno ti vysvětlím, až přijedeš.“

Pár vteřin poslouchal a pak řekl: „Ne, sakra, nešlo to podle plánu. Buchanan a ten druhý chlápek jsou od FBI a vyhrožujou, že nás oba strčí do basy.“ Opět chvíli poslouchal a potom zařval: „Trochu smůly? Přestaň kňučet a přijeď sem.“ Prudce vypnul telefon a zlostně pohlédl na Thea. „Už jede.“

Noah si všiml, že na parkoviště vjíždí policejní vůz. „Přijela policie,“ řekl Theovi.

Michelle popadla pušku a strčila ji do police pod pult. „Já jsem Benovi ještě nevolala,“ řekla.

Harry byl stále v bezvědomí, ale dýchal. Štístko se hrbil nad jedním ze stolů a hlavu si držel v dlaních.

Noah vyšel ven. Za pár minut se vrátil v doprovodu Bena Nelsona. Očividně ho už seznámil se situací, protože Ben se na Harryho jen letmo podíval. Jeho pohled i úsměv směřoval k Michelle.

„Nestalo se ti nic?“ zeptal se starostlivě.

„Ne, jsem v pořádku, Bene. Kdo tě zavolal?“ zeptala se. „Telefonoval ti Paulie?“

„Nikdo mi nevolal. Stavil jsem se, abych tě viděl.“

Tohle Theo nerad slyšel. Ben kráčel k baru, ale Theo vstal a zastoupil mu cestu. Michelle je seznámila, i když to nebylo nutné. Theo už věděl, kdo je Ben. Muž, který touží po Michelle.

Theo nikdy nevěnoval pozornost zevnějšku jiných mužů a opravdu nevěděl, jestli by ženy považovaly Bena za pohledného, nebo ne. Měl nenucený úsměv a v úsměvu ukazoval zuby a to se

Theovi líbilo Vypadal jako dobrosrdečný chlapík. Ale na tom nezáleželo. Theo si všiml, jak se na Michelle usmívá, a okamžitě ho začal nenávidět. Musel se nutit, aby to na sobě nedal znát, když mu potřásal rukou a představoval se mu.

Noah sledoval oba muže s notnou dávkou pobavení. Stáli proti sobě jako dva kohouti chystající se k boji. Noah nemusel dlouho uvažovat proč.

„Slyšel jsem, že jste se nastěhoval k Michelle.“ Ben už se neusmíval.

„Správně. Tam teď bydlím.“

„Jak dlouho se chcete zdržet ve městě, pane Buchanane?“

„To ještě nevím přesně. Proč to chcete vědět, náčelníku Nelsone?“

„Kousek odtud, v St. Claire, máme několik hezkých motelů.“

„Opravdu?“

„Theo odjíždí v pondělí,“ ozvala se Michelle. „Že je to tak?“ dodala naléhavým hlasem. „Možná.“

Vyhýbavá odpověď ji popudila. „Má v Biloxi přednášku.“ Nevěděla, proč cítí povinnost tu informaci sdělovat. „Takže odjede v pondělí ráno.“

„Možná,“ opakoval Theo.

To slovo na ni působilo jako zvuk zubařské vrtačky. Nejraději by utekla. Ve strachu, že by řekla něco, čeho by pak mohla litovat, kdyby to Theo opakoval ještě jednou, se dala na chvatný ústup. Popadla prázdný džbán od ledového čaje, omluvila se a zamířila do kuchyně.

Zatímco Theo vysvětloval Benovi, kdo jsou Harry a Štístko, Noah seznámil násilníky s jejich právy a pak použil Benova pouta, aby je zajistil.

„Co Jim Carson?“ zeptal se Ben. „Chystáte se ho taky obvinit?“

Theo věděl, že Jim poslouchá. „Samozřejmě,“ řekl. „Ale chci, aby tady zůstal, než přijede jeho bratr. Rád bych si s oběma ještě promluvil. Nebudou-li spolupracovat…“ Úmyslně nedopověděl.

„Já budu spolupracovat,“ vykřikl Jim.

Ben byl moudřejší než Theo. Než odjel, potřásl Theovi rukou. Theo si uvědomil, že se zachoval jako žárlivý milenec, a rozhodl se napravit dojem.

„Děkuju vám za pomoc,“ zavolal, když Ben vyváděl Štístka ze dveří. Noah zatřásl Harrym, až se konečně probral, pak ho postavil na nohy a napůl odvedl, napůl odvlekl k policejnímu vozu.

Theo pohlédl ke kuchyni a zjistil, že Michelle stojí u dřezu. Pak si vytáhl židli, obkročmo se na ni posadil a čekal, až přijede druhý z bratrů Carsonů.

Michelle se rozhodla, že se raději bude věnovat práci, aby nemusela myslet na Thea. Napustila do nerezového dřezu horkou vodu, přidala saponát, natáhla si gumové rukavice a dala se do umývání nádobí. Otec už kuchyni uklidil, ale ona znovu setřela všechny plochy.

Když si svlékala rukavice, všimla si mastných skvrn na měděném odsavači nad sebou. Další půlhodinu strávila tím, že celý odsavač rozebrala a vyčistila každý koutek a škvíru. Dát ho zas dohromady jí trvalo dvakrát tak dlouho, protože musela práci přerušovat a vracet se do baru, aby zjistila, jestli někdo něco nepotřebuje.

Při jedné z cest do lokálu postřehla, že vešel Gary Carson v doprovodu svých advokátů.

Vrátila se do kuchyně a dál drhla, co se dalo. Pak ještě vyprala gumové rukavice – přitom jí blesklo hlavou, že to už je zřejmě posedlost – a uvědomila si, že je víc rozrušená než unavená. Usoudila, že by jí prospěla dlouhá, pořádná operace. Když operovala, nevnímala nic jiného. Neslyšela hovor kolem sebe, ruch, pohyb, prostoduché vtipkování, smích – nic kromě Willieho Nelsona, protože jeho hudba ji uklidňovala – a pak jako by s Williem Nelsonem zůstávala v jakémsi izolovaném zámotku, dokud nedokončila poslední steh. Teprve potom dovolila, aby k ní pronikl ostatní svět.

„Vzpamatuj se,“ zamumlala si.

„Říkala jsi něco?“

Ve dveřích stál Noah. Zamířil ke dřezu a postavil na stůl tři sklenice.

„Ne, nic,“ odpověděla Michelle. „Kolik je hodin?“

„Něco po jedné. Vypadáš unaveně.“

Odhrnula si z očí zatoulaný pramínek vlasů a utřela si ruce. „Nejsem unavená. Co myslíš, jak dlouho to ještě Theovi bude trvat?“

„Moc dlouho ne,“ odpověděl Noah. „Nemám tě odvézt domů? Zavřít to tady může Theo.“ Zavrtěla hlavou. „Počkám.“

Noah se obrátil k odchodu, ale pak se zarazil. „Michelle?“ řekl. „Ano?“

„Do pondělka zbývá hromada času.“

Kapitola 26

Jen co se Monk vrátil do svého pokoje v motelu, zavolal New Orleans.

Dallas, kterou probudil z tvrdého spánku, zvedla telefon: „Prosím?“

„Překvapením ještě není konec,“ řekl Monk. „O čem to mluvíš?“

„S Buchananem je tady jakýsi agent FBI.“

„Panebože. Jak se jmenuje?“

„To ještě nevím. Slyšel jsem, jak o něm mluvili nějací chlápci, když vycházeli z hospody.“

„A víš, co tam dělá?“

„Zatím ne, ale vypadá to, že mluvili o rybaření.“ Dallas s obavami řekla: „Všechno pečlivě sleduj a já za tebou přijedu.“

„Jo, a mimochodem,“ řekl Monk, „mám další informaci, která se ti může hodit.“

„Doufám, že dobrou,“ povzdechla Dallas.

Monk jí vylíčil všechno o bratrech Carsonových a o dvou pobudech, kteří vtrhli do lokálu.

„Slyšel jsem, jak jeden z nich říká poldovi, že nechtěl Buchanana zabít. Že mu chtěl jenom dát nakládačku. Přinejhorším bychom mohli použít Carsonovy jako obětního beránka, kdyby bylo nutné.“

„Ano. Díky.“

„Za málo,“ odpověděl sarkasticky Monk. Pak zavěsil, nařídil si budík a zavřel oči. Když usínal, myslel na peníze.

Kapitola 27

Michelle poprvé v životě nemohla usnout a mohl za to jen a jen Theo Buchanan. Všechno, včetně zadlužení státu, byla jeho vina, když v noci ležela v posteli a spánek nepřicházel, protože na něho nemohla přestat myslet.

Zmítala sebou a převracela se ze strany na stranu, tloukla do polštáře a pak se znovu obracela. Její postel vypadala, jako by se přes ni přehnala smršť. Aby vypudila z hlavy chlípné myšlenky, převlékla postel a pak si dala dlouhou horkou sprchu. Nic z toho jí nepomohlo. Sešla dolů do přízemí a napila se teplého mléka, i když sotva dokázala dostat nechutnou tekutinu do žaludku, a napadlo ji, jak někdo může pít mléko teplé, když mnohem lépe chutná studené.

Z Theovy ložnice se neozýval ani šelest od okamžiku, kdy za sebou zavřel dveře. Zřejmě tvrdě spal a snil sny nevinných. Ten mizera!

Michelle po špičkách vyšla nahoru, aby ho nevyrušila, znovu si vyčistila zuby, pak otevřela ve své ložnici okno, ať slyší zvuky blížící se bouře.

Oblékla si růžovou noční košili – zelená ji škrábala na ramenou – a umínila si, že z postele už nevstane. Ale košile se jí shrnovala kolem boků. Stáhla ji dolů a přitáhla si i úzká ramínka, aby jí neklouzala z ramen. Teď bylo všechno perfektní. Složila ruce na břiše a začala zhluboka, pravidelně dýchat. Přestala, když pocítila závrať.

Pod kotníkem ucítila zmačkané prostěradlo. *Nemysli na to*, přikázala si. *Je třeba spát, tak se kruci uklidni.*

Uplynulo dalších patnáct minut a stále byla čilá a ani trochu ospalá. Pleť měla horkou, prostěradlo jí připadalo vlhké a byla tak vyčerpaná, že se jí chtělo plakat.

Ze zoufalosti začala počítat ovečky, ale pak toho nechala, protože si uvědomila, že spěchá, aby jich už byl konec. Počítání oveček bylo jako žvýkání žvýkačky. Sama raději nikdy nežvýkala, protože v podvědomé snaze dožvýkat měla chuť žvýkat čím dál rychleji, což jí samozřejmě brzy zkazilo veškerý požitek.

Panebože, na co všechno nemyslí člověk, když ho opouští rozum, na který se obvykle může spolehnout. Asi jsem se měla specializovat na psychiatrii, usoudila, pak bych možná přišla na to, proč mám tak potřeštěné nápady.

Televize. To je ono. Bude se dívat na televizi. V televizi se touhle noční dobou nikdy nic pořádného nevysílá. Ale na některém kanálu bude jistě někdo něco prodávat. Informace o výhodných nákupech jsou přesně to, co potřebuje. Určitě budou lepší než prášek na spaní.

Odhodila prostěradlo, popadla barevnou vlněnou pokrývku ze spodní části postele a vlekla se s ní přes pokoj. Když otevírala dveře, zavrzaly. Proč jsem si toho nevšimla dřív, napadlo ji. Hodila pokrývku na křeslo, vyšla do chodby, spustila se na kolena a pomalu za sebou zavřela. Myslela si, že skřípavý zvuk způsobuje spodní závěs, a tak se k němu sklonila a poslouchala, zatímco pohybovala dveřmi sem a tam.

Ano, je to ono, dospěla k závěru. Pak se rozhodla podívat se na horní závěs. Vstala, vzala za kliku, a opět začala kývat dveřmi a přitom se vytáhla na špičky a poslouchala. Docela jistě taky slaboučce zavrzal. Kam jenom dala plechovku s vazelínou? Mohla by přece problém vyřešit okamžitě, kdyby si jenom vzpomněla, kde ji naposledy viděla. Moment…, garáž. To je ono. Postavila ji na polici v garáži.

„Nemůžeš usnout?“

Málem z toho měla smrt. Vyskočila, nevědomky trhla dveřmi, až si o ně narazila hlavu. „Au,“ zašeptala, pak pustila kliku a sáhla si na bolavé místo, aby zjistila, jestli nekrvácí.

Potom se otočila. Nebyla by schopná ze sebe dostat slovo, ani kdyby na tom závisel její život. Theo stál ve dveřích své ložnice a nedbale se opíral o rám, paže zkřížené na nahé hrudi a jednu bosou nohu přehozenu přes druhou. Vlasy měl rozcuchané, jeho brada potřebovala oholit a vypadal, jako by se právě probudil z

hlubokého spánku. Měl na sobě levisky, ale zjevně si zapomněl zatáhnout zip.

Byl prostě neodolatelný.

Michelle hleděla na úzký otvor mezi oběma díly uzávěru, pak si to uvědomila a přinutila se uhnout očima. Ulpěla pohledem na jeho prsou, napadlo ji, že opět udělala chybu, a zadívala se na jeho bosé nohy. Měl nádherné nohy.

Ach jo. Potřebuje pomoc. Potřebuje terapii, intenzivní terapii, která by jí pomohla zjistit, jak je možné, že nějaký muž z ní udělal takového cvoka.

Ne nějaký muž, opravila se. Celou dobu věděla, jak nebezpečně ji přitahuje. Způsobila to ta zatracená ohrada, rozhodla se. Kdyby tu zatracenou věc pro Johna Patricka nekoupil, možná by mu dokázala odolat. Teď už je pozdě. Michelle tiše povzdechla. Theo je sice mizera, ale přesto se do něj zamilovala.

Namáhavě polkla. Vypadá dost dobře na to, aby… Ne, to nejde. Pak se mu zadívala do očí. Zatoužila, aby ji vzal do svalnatých paží a odnesl ji do postele. Chtěla, aby jí svlékl noční košili a laskal každý centimetr jejího těla. Nebo by ho hodila do postele ona, stáhla mu levisky a začala jeho tělo laskat sama. Chtěla…

„Michelle, co tady děláš? Je půl třetí ráno.“

Tok jejích myšlenek se rázem zastavil. „Tvoje dveře nevržou.“

„Cože?“ zeptal se užasle.

Michelle pokrčila rameny a odhrnula si vlasy z tváře. „Neslyšela jsem tě, protože tvoje dveře se otevírají úplně potichu. Jak dlouho tady stojíš?“

„Dost dlouho, abych viděl, jak si tady hraješ s dveřmi.“

„Vrzaly.“

„Ano já vím, vrzaly.“

„Nezlob se, Theo. Nechtěla jsem tě rušit, ale protože už jsi vzhůru…“

„Ano?“

„Nechceš si zahrát karty?“

Theo zamrkal. Pak se mu na rtech objevil pomalý, nedbalý úsměv a Michelle se znovu zatočila hlava. „Ne, nechce se mi hrát karty. Tobě ano?“

„Ani moc ne.“

„Tak proč se ptáš?“

To, jak se na ni díval svýma pronikavýma očima, ji nesmírně znervózňovalo, ale byla to příjemná nervozita, taková, jakou cítila těsně předtím, než ji minulý den políbil, což znamená, že to je zlé, protože tehdy chtěla, aby polibek nikdy neskončil. A co z toho plyne? Je jasné, že blázní. Napadlo ji, jestli by mohla plánovat návštěvy pacientů z psychiatrického oddělení.

„Prosím tě, nedívej se tak na mě.“ Kroutila prsty nohou a cítila jak se jí zmítá žaludek. „Jak?“

„Já nevím,“ zamumlala. „Nemůžu spát. Proto se ptám, jestli nechceš dělat něco, než se začnu být ospalá.“

„Co bys třeba myslela?“

„Kromě karet?“ zeptala se nervózně. „Uhm.“

„Mohla bych ti přichystat sendvič.“

„Ne, děkuju.“

„A co palačinky?“ navrhla Michelle. „Udělám ti palačinky.“

Ve stupnici od jedné do deseti její úzkost právě překračovala devítku. Tuší vůbec Theo, jak velice po něm touží? *Jenom na to nemyslet. Musím se něčím zaměstnat.* „Umím dělat skvělé palačinky.“

„Nemám hlad.“

„Jak to myslíš, že nemáš hlad? Ty máš přece hlad pořád.“

„Ale teď ne.“

Už v *tom plavu. Dělej něco.* Skousla si spodní ret a zoufale přemýšlela, co by ještě mohla navrhnout.

„Televize,“ vyhrkla najednou vítězoslavně, jako by právě uhádla správnou odpověď na otázku za milion dolarů a moderátor jí podával šek.

„Cože?“

„Nechceš se dívat na televizi?“

„Ne.“ Cítila se, jako by jí právě vyklouzlo z ruky záchranné lano.

Povzdechla. „Tak něco vymysli sám.“

„Něco, co bychom mohli dělat společně? Než se ti začne chtít spát?“

„Ano.“

„Já bych chtěl jít do postele.“

Ani se nepokoušela zakrýt zklamání. Už si myslela, že se vrátí do své ložnice a začne znovu počítat ty zatracené smradlavé ovce. „Prima. Tak dobrou noc."

Ale Theo se nevrátil do svého pokoje. Odstoupil od dveří s pružností velkého, líného, dobře živeného kocoura a stačily mu dva kroky, aby byl u ní. Špičky jeho prstů se dotkly jejích, když otevíral dveře ložnice za ní. Vanula z něho slabá vůně vody po holení a mýdla a ta kombinace jí připadala neobyčejně vzrušující. Koho se snažím oklamat? blesklo jí hlavou. V tom okamžiku se jí chtělo kýchnout.

Chytil ji za ruku, ale jeho stisk byl mírný. Mohla by se mu snadno vykroutit, ale neudělala to. Naopak, pevně se ho chytila.

Pak ji vedl do její ložnice. Zavřel dveře a opřel ji o ně. Ruce položil po stranách její hlavy a pánev jí přitiskl k bokům.

Dřevo za zády ji chladilo a kůže na jeho břiše byla horká.

Theo jí zabořil tvář do vlasů a zašeptal: „Bože, jak nádherně voníš."

„Myslela jsem, že se ti chce spát." Políbil ji na šíji. „To jsem neřekl."

„Ano…, ano, řekl jsi to."

„Ne," namítl Theo. Pak políbil kouzelné místečko pod jejím lalůčkem a vzrušil ji k šílenství. Zatajila dech, když na lalůčku ucítila jeho zuby.

„Ne?" zašeptala.

„Řekl jsem, že bych chtěl jít do postele. A ty jsi řekla…" Vzal do dlaní její tvář. Několik dlouhých vteřin se jí díval do očí a pak řekl: „… prima."

Byla ztracená a uvědomovala si to. Jeho ústa se přitiskla k jejím v dlouhém, žhavém, vášnivém polibku, který jí dával najevo, jak silně po ní touží. Michelle pootevřela rty a ucítila, jak celým jejím tělem proudí vlna radosti, a vtom Theo začal svým jazykem hledat její. Objala ho kolem pasu a pak ho začala hladit a laskat. Ucítila pod konečky prstů jeho pevné svaly, a když se k němu neklidně přitiskla boky, ucítila, že se chvěje.

Polibek pokračoval, až ho držela za ramena a třásla se touhou. Připadalo jí hříšné, jak se cítí, a nahánělo jí to strach, protože ještě nikdy předtím takovou vášeň nezažila, nikdy necítila tak zoufalou

touhu pevně někoho držet a už nikdy nepustit. Ach, jak ho milovala!

Oba těžce dýchali, když zvedl hlavu. Všiml si, že se jí v očích třpytí slzy, a zůstal nehybně stát. „Michelle. Chceš, abych přestal?“ Zběsile zavrtěla hlavou. „Asi bych umřela.“

„To by nešlo,“ řekl ochraptěle.

Zatahala ho za džíny, jako by mu je chtěla stáhnout z boků.

„Pomalu, má milá. Máme před sebou celou noc.“

A v tom byl právě problém. Chtěla víc než jednu noc. Chtěla ho mít navždy, ale věděla, že to není možné, a tak se rozhodla, že si vezme, co jí nabízí, a bude se těšit z okamžiků, které prožijí spolu. Bude se s ním milovat jako žádná jiná žena, celým svým srdcem, tělem i duší. A až ji opustí, nikdy na něho nezapomene.

Následoval další dlouhý, žhavý polibek s otevřenými ústy a zkoumajícím jazykem, který v obou vzbudil ještě větší touhu. Pak se Theo odtáhl, ustoupil a svlékl si džíny. Michelle strnula. Byl nádherný. A vzrušený. Pohled na něho bral dech, protože měl dokonalé tělo. Ve světle měsíce jeho pleť zářila jako zlato. Michelle sáhla na ramínka noční košile, ale Theo ji zadržel. „Nechej to na mně,“ řekl.

Pomalu jí přetáhl košili přes hlavu a odhodil ji na podlahu.

„Často jsem si tě představoval,“ zašeptal, „ale tvoje tělo je mnohem krásnější, než jsem si myslel. To, jak se ke mně tiskneš…, i to je mnohem krásnější.“

„Pověz mi, co jsme spolu dělali ve tvých snech, a já ti to řeknu taky.“

„Ne,“ zašeptal Theo. „Já ti to radši ukážu.“

Jeho hruď ji lechtala na ňadrech. Tolik se jí to líbilo, že se k němu přitiskla. Ucítila jeho vzrušený úd a přivinula se k němu svými boky. Byl to ohromně příjemný pocit a připadalo jí, že je správné, že ji tak drží.

„V jednom ze svých snů jsem dělal tohle.“

Zvedl ji do náruče a odnesl ji do postele. Ulehl k ní, roztáhl jí stehna a uvelebil se mezi nimi. Pak ji znovu políbil a nijak nespěchal, až se pod ním začala neklidně vrtět.

Pak se obrátil na bok a dotkl se jejího břicha. „A taky jsem dělal tohle.“ Zakroužil prsty kolem jejího pupku a pak sklouzl níž.

Michelle se prudce nadechla. „Nedělej to," zašeptala. „Tobě se to nelíbí?"

Jeho prsty čarovaly. „Ano, líbí, ale jestli nepřestaneš…"

Nemohla pokračovat. Zbavoval ji rozumu, škádlil, zkoumal a připravoval ji pro sebe. Hlavu měl skloněnou a začal líbat voňavé údolí mezi ňadry.

„V mém nejmilejším snu se ti to opravdu líbilo."

Políbil každé ňadro a jazykem přejel po obou vztyčených bradavkách. Její nehty se mu zarývaly do ramen a Michelle se neustále pokoušela přimět ho k pohybu, aby ho i ona mohla svými ústy a jazykem zbavit rozumu. Theo se však ani nehnul.

Slíbal veškerý odpor, který by snad mohla projevovat, potom pomalu přejížděl ústy po jejím těle, líbal každý kousek břicha, jemně se jí dotýkal špičkou jazyka a pak se sunul dál až mezi hedvábná stehna.

Zaplavil ji strhující žár. Vyvrcholení bylo silné a prudké. Michelle vykřikla, zavěsila se na něho a nechala se pohlcovat jeho vášní.

Theo byl tak úchvatný milenec, tak velkorysý, tak něžný. Pak ji znovu začal laskat. Podruhé v ní vyvolal horečnaté vzrušení, ale v okamžiku, kdy myslela, že vybuchne, ustal.

„Vydrž, miláčku. Hned to bude."

„Nepřestávej. Ne…"

Políbil ji. „Musím tě chránit."

Pak odešel. Zavřela oči. Tělo měla jako v ohni a zároveň ji mrazilo, protože jeho teplo zmizelo. Roztřásla se, a právě když se natahovala po pokrývce, Theo se vrátil do postele a zakryl její tělo svým. Zdálo se jí, že byl pryč celou věčnost.

„Tak kde jsem to skončil?"

Jeho ovládání a klid ji udivovaly. Pak si všimla, že na čele se mu lesknou kapičky potu. Oči měl zamžené touhou a čelisti pevně sevřené a Michelle viděla, jak se jí podařilo ho vzrušit.

Jeho ruce v ní opět začaly rozněcovat vášeň. Tentokrát s ním bojovala, snažila se vzdorovat, ale on byl silnější. Už nebyl něžný. Ani si to nepřála. Zaplavená vlnami rozkoše, které proudily jejím tělem, se ho pevně držela, když jí drsně roztáhl stehna, zvedl boky a naléhavě pronikl do jejího tepla.

Hlava mu klesla na její rameno. Zavřel oči ve sladkém odevzdání a hlasitě, sebevědomě zamručel.

Pevně ji svíral a nutil, aby zůstala tiše ležet. „A teď konečně… jestli – budeš spolupracovat.“

Usmála se na něho. Bože, jak byl kouzelný. Pak se pohnula. „Ne… Ach bože, miláčku, zpomal trochu.“

Opět se pohnula, tentokrát naléhavěji, prohnula se proti němu, aby do jejího těla mohl proniknout hlouběji. Už se nemohl udržet. Touha byla příliš silná. Trochu se povytáhl, pak se mocnými nápory znovu a znovu zanořoval do jejího těla.

Theo jí chtěl říct, jak je úžasná, jak je krásná, ale slova mu nešla z úst. Intenzita pocitů zmítajících jeho tělem byla příliš silná. Nedovolila mu, aby zpomalil. Miloval ji za to. Zabořil se hluboko a jediným posledním náporem doprovázeným drsným výkřikem dosáhl v její náruči extáze.

Cítil se, jako by zemřel a v témž okamžiku se znovu narodil. Byl to nejnádhernější orgasmus, jaký kdy zažil. Vždycky se trochu ovládal, ale s Michelle to nebylo možné. Oběma trvalo dlouhé minuty, než se vzpamatovali. Theo věděl, že ji jistě tíží, ale neměl sílu se odsunout.

Michelle se nemohla nabažit jeho těla. Cítit pod prsty jeho hladkou kůži jí připadalo úchvatné. Byl tak svalnatý a silný a přitom velice něžný. Hladila ho po páteři, prsty postupovala obratel po obratli a pak zase zpátky.

Srdce jí bušilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Při tom pomyšlení se zasmála.

Když Theo uslyšel její radostný smích, usmál se také. Podepřel si lokty a zvedl hlavu, aby se jí podívat do očí. „Co ti připadá k smíchu?“

„Milování s tebou bude moje smrt. Už vidím ty titulky: Sex zabíjí chirurgy.“

Zamračil se. „To není moc směšné.“

Michelle ho objala kolem krku a políbila ho. „Ale je,“ řekla.

„Musíš vydržet, protože máme před sebou ještě devět set devadesát devět podobných nocí a nemůžu tě nechat, abys zkolabovala, než skončíme.“

„S čím než skončíme?“

V jeho očích se objevily jiskřičky a Michelle se začala nedočkavě usmívat.

„S uskutečňováním mých snů.“

V tom okamžiku se rozesmála. „Celkem jich bude tisíc, říkáš?“

„Jo. Nejméně.“

„Máte bujnou představivost, pane Buchanane. Jsou však zařízení, kam se můžete obrátit o pomoc. Říkají tomu centra sexuální terapie.“

Theo se usmál. „Ty jsi jediná terapie, kterou potřebuju.“

„Těšilo mě, že jsem ti mohla pomoct.“

„A co ty, Michelle? Taky jsi takhle snila?“

„Ano,“ přiznala se. „Ale moje sny nebyly tak objevné. Opakoval se pořád jeden a tentýž.“

Políbil ji do ohybu šíje. „Vyprávěj mi o něm.“

„Je to vlastně jenom varianta toho, k čemu teď došlo,“ řekla tiše Michelle. „Ale v mých představách…“

Theo zvedl hlavu. „Co?“

„Jsem tě sebrala a hodila na postel já.“

Theo se rozesmál. „Vždyť jsem aspoň o metrák těžší než ty,“ vymýšlel si.

„My chirurgové máme v horních končetinách nesmírnou sílu z toho, jak lámeme žebra a řežeme kosti,“ dobírala si ho.

„Fajn, už se těším. Jestli mě chceš zvednout…“

Zarazil se, když zavrtěla hlavou. „Házela jsem diskem,“ vysvětlovala mu. „Vyprávěla jsem ti jenom o svém snu, abys věděl…“

„Co?“

„Že vždycky nebudeš u kormidla ty.“

„Co to znamená?“

„Že jsem na řadě já, abych tě rozdivočila.“

„Na to se ještě podíváme.“ Znovu ji políbil, tentokrát tvrdě, pak prudce vstal z postele a zvedl ji do náruče. „Jsem celý rozpálený,“ oznámil jí.

„Už zas?“

Prsty se probírala v jeho vlasech a snažila se urovnat nejrozcuchanější prameny.

„Ne tak, jak myslíš, ale když vydržíš…“

„Kam jdeme?“

„Jsem celý zpocený. Dejme si sprchu.“

Michelle byla tak spokojená a ospalá, že by souhlasila se vším, co by jí navrhl. „Umyju ti záda a ty můžeš umýt záda mně.“

„Ne, já tě umyju vpředu a ty můžeš…“ Položila mu ruku na ústa. „Chápu.“

O deset minut později byli oba čistí. Voda je ochladila, ale jejich vášeň neuhasila. Michelle se roztouženě vytáhla na špičky a šeptala Theovi do ucha své představy. Zacházela do podrobností a když skončila, byl Theo překvapený, že ještě stojí na nohou.

Michelle ho přitiskla k obkladačkám, pak ho začala rozněcovat horkými, vlhkými polibky a pomalu postupovala po jeho hladkém těle níž a níž.

Neměl sílu ji odnést do postele. Mezi žhnoucími polibky neohrabaně otírali osuškou jeden druhého. Vyčerpaní po milování upadli do postele. Theo se převalil na záda. Michelle se opřela o loket a prstem druhé ruky přejížděla linie drobné jizvy po operaci slepého střeva.

Pak se k němu sklonila a jizvu políbila. Theo měl zavřené oči, ale usmíval se. „Tohle děláš všem svým pacientům?“

„Jestli jim líbám jizvy?“

„Uhm.“

„Jistě. Musím.“ Theo zívl. „Jak to?“

„To patří k lékařské přísaze. Když je políbím, líp se zahojí.“ Přitáhla pokrývku, otočila se na záda a zavřela oči. Právě usínala, když do ní Theo šťouchl. „Michelle?“

„Hmm?“

„Přišel jsem na to, co mám na tobě nejraději.“

„A copak?“ zeptala se ospale.

Stáhl pokrývku a položil jí ruku na prsa. Kdyby nebyla tak unavená, požádala by ho, aby jí vysvětlil, proč jsou všichni muži tak posedlí ženskými ňadry, ale pak si uvědomila, kam se tiskne jeho ruka, a do očí jí vstoupily slzy. Jak by ho mohla nemilovat?

Jeho ruka spočívala na jejím srdci.

Kapitola 28

Michelle se následujícího dne probudila až ve čtvrt na jedenáct.

Protáhla se, obrátila se na břicho a objala polštář, který měl pod hlavou Theo. Znovu zavřela oči a přemýšlela o noci, již spolu strávili. Uprostřed vzpomínek se z hlavy vytratily poslední zbytky spánku a vloudil se den. Bylo čtvrt na jedenáct a Michelle si uvědomila, že měla ve své ambulanci přivítat přítelkyně. Mary Ann ji nejspíš zabije. Sedí ve svém autě a čeká na ni? Ne, to jistě ne. Přijela by k ní domů.

O dvacet minut později byla Michelle připravena k odchodu. Oblékla si khaki šortky a modrou blůzku bez rukávů, natáhla ponožky a jednu tenisku. Pak seběhla ze schodů, zastavila se v prádelně, opřela se o pračku a obula si druhou tenisku.

Hledala Thea. Našla ho ve své pracovně, kde seděl v jejím koženém křesle a s někým telefonoval. Spolu s ním byl v místnosti i Noah. Seděl na kraji stolu, a když ji spatřil, usmál se.

„Dobré ráno.“

„Dobré ráno,“ odpověděla Michelle.

Posadila se na pohovku a sehnula se, aby si zavázala tkaničky. Koutkem oka viděla, že Theo položil sluchátko, ale neodvážila se na něho pohlédnout přímo. Vzpomínka na to, co spolu dělali v noci, byla ještě příliš živá.

Je to nepříjemné, protože je tady Noah, pomyslela si.

„Vyspala ses dobře?“ zeptal se Theo.

„Ano, ale měla jsem být už v osm v ambulanci.“

Nemohla rozvázat uzlík na jedné tkaničce a věděla, že je to proto, že je příliš nervózní. *Zhluboka se nadechni*, přikazovala si. *Jsi přece dospělá. Tak se tak chovej.* „MaryAnn…“

„Je ve středisku. Noah tam pustil ji i její kamarádku. Přijely sem v půl deváté a hledaly tě.“

Konečně se jí podařilo rozvázat uzel a rychle si zavázala boty. Neslyšela kroky, ale najednou stál Theo před ní. Tkaničku na levé botě měl rozvázanou. Aniž by o tom přemýšlela, vztáhla k němu ruce a zavázala mu ji. Pak se zvedla.

Theo už nehodlal připustit, aby ho ignorovala. Vzal ji za bradu a přiměl ji, aby na něho pohlédla, pak se k ní sklonil a políbil ji. Bylo mu jedno, že je u toho Noah. Nijak nespěchal a stačilo jen málo, aby ji přiměl ke vstřícnosti a k opětování polibku.

Noah naprosto tiše vstal a vyšel z místnosti. Theo objal Michelle a zašeptal: „Chtěla bys dělat hlouposti?“

„Myslím, že jsme je dělali včera v noci.“

„Fajn. Můžeme je dělat zas. Kromě toho to bylo jenom zahřívací kolo.“ Michelle se pokusila vykroutit z jeho objetí. Theo ji sevřel pevněji. „Michelle, necítíš rozpaky kvůli včerejší noci, že ne?“

Zvedla k němu oči a všimla si, jak ustaraně vypadá. „Jsem lékařka, Theo. Mě neuvádí do rozpaků vůbec nic.“

Pak ho políbila a dala do toho všechno. Její jazyk se dotkl jeho, jednou, pak znovu, a když se odtáhla, s potěšením zjistila, že Theo se na ni dívá, jako by ji nejraději viděl nahou.

„Mám před sebou práci,“ řekla, když se jí konečně podařilo vyprostit z jeho objetí.

„Nemáš. Mary Ann mi řekla, že ona a Cindy – alespoň myslím, že tak se jmenuje druhá dívka – dají dokumentaci do pořádku mnohem rychleji, když u toho nebudeš. Mám tě prý nějak zaměstnat.“

„To určitě neříkala…“

„Ale říkala. Říkala, že jsi kritická a vybíravá. To jsou její slova, ne moje. Tvůj otec telefonoval, aby ti řekl, že John Paul odvezl z ambulance nábytek. Pokusí se spravit, co se dá.“

„Sám přece nemohl odstěhovat stůl nebo pohovku.“

„Pomáhal mu s tím nějaký Arnie. Tak co, žádné rozpaky?“

„Ne,“ zalhala Michelle.

„Tak proč ses tvářila tak zahanbeně, když jsem tě políbil na dobré ráno?“

Michelle zamířila do kuchyně a Theo v patách za ní. „Myslela jsem na Noaha. Nechtěla jsem, aby cítil rozpaky on.“

Theo si pomyslel, že je to směšné. Noah uslyšel smích a strčil hlavu do dveří. „Co je tady k smíchu?“

„Nic,“ řekla Michelle a protáhla se kolem něho, aby se konečně dostala do kuchyně. Otevřela ledničku, chtěla si vytáhnout dia colu, a málem omdlela. Lednička, ještě včera večer prázdná, byla teď přeplněná jídlem i pitím. Michelle si z ní vydolovala colu a zavřela dvířka. Vzápětí je však znovu otevřela, aby se ujistila, že se jí to nezdálo. Všimla si, že tam jsou kostky pravého másla, a hned jí bylo jasné, kdo to má na svědomí.

„Noah neví, co jsou to rozpaky. Že?“ obrátil se Theo na přítele.

„Jaké rozpaky?“

„Co se týče sexu. Co je to sex, to přece víš, ne?“

„Jasně. Všechno jsem si o tom přečetl v jedné knížce. Myslím, že to někdy vyzkouším.“

Oba se dobře bavili tím, že škádlili Michelle. Michelle se posadila k jídelnímu stolu a teprve pak si všimla, že na pracovním stole stojí třípatrový čokoládový dort. Noah vzal utěrku a přistoupil ke sporáku, aby zvedl víko rozměrného železného rendlíku. Po kuchyni se okamžitě začala linout kořeněná vůně gumba.

„Kdy jsi měla čas tohle ukuchtit?“ zeptal se Noah. „Voní to nádherně.“

Michelle si nemohla vzpomenout, co jí včera říkal otec. Má říct, že upekla dort, nebo že uvařila gumbo? Pak se jí Noah zeptal, jestli nechce krajíc domácího chleba. Bílý chléb ležel na voskovaném papíru vedle dřezu.

„Je u gumba nějaký lístek?“

„Žádný jsem neviděl,“ řekl Noah.

„Takže jsem ho uvařila já,“ zalhala Michelle s úsměvem.

Theo vytáhl z ledničky mléko a postavil je na stůl. „Včera v noci jsi měla plno práce. Dort jsi taky upekla ty?“

Michelle se cítila jako husa a zeptala se: „Byl u něho nějaký lístek?“

„V tom případě jsem ho asi taky upekla já.“

„A co chleba?“

„Taky tu nebyl žádný lístek?“ zeptala se a snažila se tvářit vážně.

„Žádný jsem neviděl.“

„Já mám prostě nejradši, když můžu uprostřed noci péct chleba.“

Theo postavil na stůl krabici mléčných lupínků s polevou, krabici hrozinkových otrub a krabici cereálních tyčinek, aby si Michelle mohla vybrat. Pak jí podal lžíci.

„Takže ta paní, co se vkradla zadními dveřmi s chlebem, si nevymýšlela, když říkala, že jsi ho včera večer u ní upekla a zapomněla sis ho odnést domů?“

Michelle už nevěděla, co si má myslet. Kde jsou všechny ty pitomé lístečky? Že by se její otec rozhodl změnit plán a zapomněl jí o tom říct? Co má teď říct ona? Jestli poví Theovi pravdu, otec si bude myslet, že není ochotná s ním spolupracovat a pomoct mu zadržet Thea v Bowenu.

Ne, to nejde. Tatínek ji nesmí obvinit z toho, že nehraje jeho hru. „Správně,“ řekla. „Jen co jsi šel spát, sešla jsem dolů, uvařila gumbo a upekla dort; pak jsem sedla do auta a jela…“

Náhle se zarazila. Theo jí neřekl, jak se jmenovala žena, která přinesla chléb, a Michelle si nemohla vzpomenout, komu tatínek ten úkol svěřil. Rychle zaimprovizovala a pokračovala: „…do domu své kamarádky a upekla jsem pár bochníků chleba.“

„Nezapomeň na nákup.“

„Cože? Aha, no ovšem, zastavila jsem se v obchodě.“

Theo se posadil na židli proti ní. Založil ruce za zády a řekl: „Takže takový je tvůj příběh, jo?“

Michelle se usmála. „Ledaže bys našel pár lístečků s nápisem Vítejte v Bowenu. V tom případě by byl můj příběh jiný.“

„Vyřiď Jakeovi moje poděkování.“

„Poděkování za co?“ zeptala se nevinně Michelle.

„Hele, Mike, nechceš trochu gumba?“ zeptal se Noah a začal hledat v zásuvkách naběračku.

„K snídani? Mně stačí cereální tyčinka.“

„A co ty Theo?“

„Jasně,“ odpověděl jeho kamarád. „Víš, co se ke gumbu hodí nejvíc? Chipsy.“

„Nezlob se, ale žádné chipsy tu nemám. Stejně by ti neudělaly dobře. Je v nich moc soli.“

„Aspoň to nahradí sůl v gumbu,“ řekl Noah.

„Chipsy tu přece jenom máš. Dvě velká balení nefalšovaných bramborových lupínků. Ne toho nízkotučného polystyrenu. Copak jsi zapomněla, že jsi je koupila včera večer?“

„Nejspíš ano.“

„Víš, co chutná skvěle s gumbem a chipsy?“ zeptal se Noah. „Copak?“ chtěl vědět Theo. „Studené pivo.“

„Už pro ně jdu.“ Theo vstal a zamířil k ledničce. Michelle potřásla hlavou. „Gumbo, chipsy a studené pivo v půl jedenácté ráno?“

„Už je jedenáct a pár hodin jsme už vzhůru. Tak už se tak nemrač, zlatíčko. Nenechej se přemlouvat. Dej si s námi.“

„Ona je posedlá zdravou výživou?“ zeptal se Noah.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Theo. „Žije podle zásady: Když něco skvěle chutná, vyhoď to.“

„Až vy dva budete mít pár bypassů, ještě si na tenhle rozhovor vzpomenete.“

„Mluvil jsem s doktorem Robinsonem,“ řekl pak Noah. Mezitím už našel naběračku a nakládal do dvou misek gumbo. Theo se mezitím dobýval do sáčku s chipsy.

„A?“ zeptal se.

Postavil misky na stůl, přichystal dvě lžíce a posadil se. „Vzpomíná si jenom na dva lidi, kteří mu dělali problémy, a já si je oba prověřím. Jeden z nich je nějaký starý chlápek, jmenuje se George Everett. Znáš ho, Mike?“

„Ne, neznám.“

„Everett odmítl zaplatit, protože mu Robinson nevyléčil žaludek. Měl problémy s pitím, z nichž taky vinil doktora. Řekl Robinsonovi, že by se každý večer neopíjel, kdyby netrpěl tak strašlivými bolestmi. Každopádně Robinson předal jeho nezaplacený účet nějaké inkasní firmě, a to se Everettovi nelíbilo. Pořádně se naštval, zatelefonoval doktorovi a vyhrožoval mu.“

„Co ten druhý?“ zeptal se Theo.

„Robinson řekl, že jde o nějakého Johna Thompsona, ale pochybuju, že je to jeho pravé jméno. Přišel k doktorovi jenom jednou a bylo to právě den předtím, než Robinson zavřel ordinaci a předal dokumentaci Mike. Thompson je feťák z New Orleansu. Jel až do Bowenu s nadějí, že místní lékaři budou mít laxnější přístup. Řekl Robinsonovi, že má ukrutné bolesti v zádech a potřebuje

recept na léky proti bolesti. Chtěl ty nejsilnější a přesně věděl, co má žádat. Když mu je doktor Robinson odmítl předepsat, prý se rozčilil a vyhrožoval mu.“

„Nahlásil ho doktor policii?“

Noah se napil piva a odpověděl: „Měl to udělat, ale neudělal, protože se zrovna stěhoval z Bowenu a nechtěl se s tím zdržovat. Aspoň tak mi to vysvětlil.“

„Vsadím se, že to Thompson zkoušel i u dalších lékařů v St. Claire,“ řekla Michelle.

„To mě taky napadlo,“ řekl Noah. „Tak jsem se na to vyptával.“ Zazubil se a podotkl: „Moc se mi líbí, když můžu doktora vytáhnout brzo ráno z postele. Ale jestli Thompson šel za jinými lékaři, ohlásil se pod jiným jménem. Nikdo si nepamatuje, že by ho léčil.“

„Jinými slovy slepá ulička.“

„Myslím, že je nejvyšší čas, abyste tenhle případ uzavřeli,“ řekla Michelle. „A přestali si dělat starosti. Uklidím ambulanci, dám na dveře a na okna pořádné zámky a pojedu dál. Myslím, že vy byste měli udělat totéž.“

Protože ani Theo, ani Noah se s ní nepřeli, předpokládala, že jsou prostě příliš umínění, než aby přiznali, že má pravdu.

„Bude pršet,“ prohodil Theo a nabral si na lžíci gumba.

„Vždyť svítí slunce,“ namítl Noah.

„Jo, ale bolí mě koleno, takže určitě bude pršet. A taky mi cuká v rameni.“

Noah se rozesmál. „Vy dva se k sobě ohromně hodíte. Hypochondr se dá dohromady s doktorem. Takový svazek muselo plánovat samo nebe.“

„Já nejsem doktor,“ podotkl suše Theo.

Noah jeho provokativní poznámku ignoroval. „Mike, byla jsi někdy v Bostonu?“ zeptal se.

„Ne, nebyla.“

„Bude se ti tam líbit.“

Chvíli uvažovala, co má na to říct, a pak prohlásila: „Jsem si jistá, že jestli se tam dostanu na nějakou lékařskou konferenci nebo na dovolenou, bude se mi tam líbit.“

Noah těkal pohledem mezi Theem a Michelle. Její hlas zněl, jako by se hájila, ale v očích neviděl smutek. Vzdává to, ještě než

začala, usoudil. Theova reakce byla také zajímavá. Celé jeho tělo se napjalo.

„Takže to bude zpáteční letenka?“

„Nejspíš ano,“ odpověděla Michelle.

„Nech toho, Noahu.“

Noah přikývl a začal o něčem jiném. „Tak mi povězte, jestli budeme v sobotu chytat ryby, když bude pršet.“

„Ryby se v dešti chytají mnohem líp,“ řekla Michelle.

„To říká kdo?“ ozval se Noah.

„John Paul,“ odpověděla Michelle.

„Uvidím někdy tvého bratra?“ zeptal se Theo.

„Pochybuju. Odjíždíš přece v pondělí, že?“

Bylo to jako dráždění bolavého zubu. On s tím však nezačal. A Michelle přece ví, že musí odjet. Proč se tedy tváří tak zoufale?

„S Michelliným bratrem se potkáš v pátek v Labuti,“ řekl Noah. „Jake mi říkal, že tam John Paul pracuje o víkendech jako barman a vyhazovač.“

Michelle zavrtěla hlavou. „Tatínek ví, že se John Paul tento víkend neukáže. Protože můj bratr ví, pro koho pracuješ, bude se držet dál.“

„Není náhodou tvůj bratr na seznamu hledaných osob?“ zeptal se Noah.

„Ne, samozřejmě že ne.“

„Co má proti FBI?“ chtěl vědět Theo.

„Na to se ho budeš muset zeptat sám.“

„Podmínkou ovšem je, že se s ním napřed budu muset setkat, abych mu takovou otázku mohl položit,“ řekl Theo.

„Můj bratr se rád drží v ústraní,“ hájila se Michelle. „Jestli se přece jenom rozhodne seznámit se s tebou, pak si tě najde.“

Usmála se a dodala. „Ale nebudeš vědět kdy. A teď mě omluv, musím se dát do práce.“

Zvedla se od stolu, odhodila prázdnou plechovku do odpadkového koše a začala sbírat špinavé nádobí. Theo vstal, aby jí pomohl. Ukládal nádobí do dřezu a vtom zazvonil domovní zvonek. Noah šel otevřít.

Michelle postavila do dřezu misky a otočila se ke stolu. Theo ji objal kolem pasu a naklonil se, aby ji políbil na krk.

„Co se s tebou děje?“

Michelle nebyla tak rafinovaná, aby hrála nějaké hry nebo vymýšlela výmluvy, a tak mu prostě řekla pravdu. „Komplikuješ mi život."

Otočil ji k sobě. Michelle ucouvla, ale on vykročil za ní a přitiskl ji ke dřezu. „Snad nelituješ…"

„Ne," zašeptala Michelle. „Bylo to nádherné."

Nedokázala se mu podívat do očí a místo toho se zadívala na jeho bradu, aby se mohla soustředit na to, co mu chtěla říct. „Jsme oba dospělí lidé s přirozenými, zdravými pudy, a tak je to samozřejmě…"

„Zdravé a přirozené?"

„Nedělej si legraci. Takové pudy…"

„Jo, na pudy si vzpomínám," řekl Theo.

„Nemůžeme se poddávat takovým…"

„Pudům?" nadhodil, když se odmlčela.

Uvědomila si, že se přes všechno zoufalství usmívá. „Ty si ze mě děláš legraci."

„Jo, dělám."

Snažila se ho odstrčit. „Nedovolím ti, abys mi zlomil srdce, Theo. Hraj si své hry s děvčaty z velkoměsta u vás doma."

Smál se jí přímo do tváře. „S děvčaty z velkoměsta?"

„Mluv už konečně vážně. Snažím se ti říct, že naše společná budoucnost nepřipadá v úvahu, a tak bys mě měl nechat na pokoji."

Vzal do dlaní její tváře a vášnivě ji políbil, a když zvedl hlavu, spatřil v jejích očích slzy. „Budeš kvůli mně plakat?"

„Ne," odpověděla důrazně.

„To je dobře, protože jsem si už málem myslel, že vidím slzy."

„Netušila jsem, že dovedeš být tak krutý. Snažím se ti říct, abys přestal…"

Theo pomalu zavrtěl hlavou.

Michelle vytřeštila oči. „Ne? Proč ne?"

Jeho ústa se znovu dotkla jejích, tentokrát krátkým, vážným polibkem. „Jsi chytré děvče. Přijdeš na to sama."

Vyrušil je Noah, který se vrátil do kuchyně. Pod paží držel objemný balík a nesl také velikou pánev zakrytou alobalem.

„Theo, vezmi tu krabici, ano? Našel jsem ji za dveřmi. Zazvonila taky nějaká paní s smaženými kuřaty. Podala mi je a zmizela, než jsem jí stačil poděkovat. Taková nervózní, maličká."

„Neřekla ti, jak se jmenuje?“

„Molly Beaumontová,“ odpověděl Noah. Postavil pánev na stůl a začal strhávat fólii. „Hezky to voní.“

„Je u toho nějaký lístek pro Thea?“

„Nejen říkala, že kuřata jsi upekla ty, ale pánev je její a chtěla by ji zpátky.“

Theo seděl u stolu a otevíral balíček. Noah vzal do ruky kuřecí stehno a zakousl se do něho. Pak kývl na Thea. „Víš, co ještě říkala Molly?“

„Copak?“

„Požádala mě, abych vyřídil pozdrav trenérovi Buchananovi. Slyšel jsi, Theo? Říká ti ‚trenére‘.“

„Jo, já vím. V Bowenu mi všichni říkají trenére.“

„No, tak teď se budu muset zeptat proč,“ řekl Noah.

Theo mu však nevěnoval pozornost. Konečně se dostal do krabice a tiše hvízdl. „Nick si pospíšil,“ řekl. „Knihy taktických variant.“ Vzal jednu do ruky a zalistoval v ní.

„Fotbalové?“ zamumlal plnými ústy Noah.

„Jo, vysvětlím ti to později. Michelle, můžeš jet do ambulance s Noahem. Zůstane s tebou celý den.“

„Nemusí ztrácet čas…“

Theo ji přerušil. „Prostě pojede s tebou.“

Noah přikývl. „Zatímco ty a tvoje kamarádky budete třídit papíry, já začnu dělat pořádek ve tvé kanceláři. Jestli zbude trocha času, vymaluju tam.“

„Budu ti moc zavázaná za pomoc, ale…“

„Tak neprotestuj,“ přerušil ji Theo. „Dobře,“ přisvědčila Michelle. „Děkuji, Noahu.“ Pak se otočila k Theovi a zeptala se ho, co hodlá dělat on. „V jednu mám schůzku s Carsonovými a s jejich advokátem,“ řekl Theo. „Budu ji muset vyřídit do půl třetí, protože jsem slíbil Conradovi, že ve tři se objevím na tréninku. Kdybyste si ty a Noah potřebovali na chvilku odpočinout, zastavte se taky.“

„Ředitel nabídl Theovi pracovní smlouvu,“ řekla Michelle a usmála se. „Ale Theo ji ještě nepodepsal.“

„Musíš to napravit,“ řekl Noah.

„Zdá se mi, že Theo dělá drahoty, protože chce víc peněz.“

Noah byl přesvědčený, že si z něho dělají legraci, a čekal na pointu. „Fajn,“ řekl. „Zastavíme se. V kolik trénink končí? Slíbil

jsem, že dnes pomůžu s obsluhou u baru. Měl bych tam dorazit kolem páté.“

„Myslel jsem, že ses na večer domluvil s Mary Ann,“ připomněl mu Theo.

„Jak to myslíš, že se domluvil s Mary Ann?“ chtěla vědět Michelle.

Noah pokrčil rameny. „Požádala mě, jestli se s ní nechci sejít, až kamarádka odjede se svým manželem, a já jsem navrhl, aby přišla do Labutě, a když nebudu mít moc práce…“

„Ona tě požádala o rande?“ zeptala se nevěřícně Michelle.

„Ano, požádala. Co je na tom tak nepochopitelného? Jsem přece hezký kluk.“

„Není na tom nic nepochopitelného. Jenom to, že Mary Ann je…, a ty jsi…, že prostě jsi…“

Noah se jejími rozpaky dobře bavil. „Co jsem?“

Michelle napadl výraz „zkušený“ a spolu s ním tucet dalších. Noah jí připadal jako muž, který Mary Ann slupne jako malinu. Uvědomila si však, že je to jen její názor a že se může mýlit. „Jsi…“

„Ano?“ vybídl ji k pokračování Noah.

„Tvoje přítelkyně je do Noaha celá žhavá,“ vysvětloval Theo.

Noah přikývl. „Je to tak.“

„Proboha,“ řekla Michelle, očividně zmatená. „Jenom proto, že se Mary Ann chová mile, budeš tvrdit, že je do Noaha celá žhavá?“

Theo se usmál. „Nedělám žádné závěry. Opravdu. Mary Ann řekla a teď cituji doslova: ‚Hele, Theo, jsem do Noaha celá žhavá. Je ženatý, nebo jak to s ním je?‘“

Noah znovu přikývl. „Tak to skutečně bylo.“

Michelle si pomyslela, že Theo by mohl mít bohužel pravdu. Mary Ann mívala ve zvyku vyklopit všechno, co měla na srdci. Michelle sice kroutila hlavou, ale přitom se smála.

„Musíme konečně vyjet,“ řekla.

„Ještě okamžik, Michelle,“ řekl Noah a zalistoval v knize. „Theo, podívej se na stránku padesát tři. Vzpomínáš si…“

„Theodore, vezmi tu knížku svému kamarádovi z ruky a požádej ho, ať se zvedne.“

Když ho oslovila Theodore, zapůsobilo to. Vzal knihu a vstal. Noah byl úžasem bez sebe. „Mluví jak náčelník štábu,“ řekl a

pozoroval Michelle stojící ve dveřích, jak netrpělivě poklepává nohou.

„Umí být pořádně ostrá, když chce," poznamenal Theo a tón jeho hlasu svědčil o tom, že to myslí jako poklonu. „Skutečný talent," prohlásil Noah.

„Lepší už to nebude. Ona neustupuje. To se mi líbí. A víš, co ještě umí? Zeleninu," řekl a zamířil jídelnou k domovním dveřím.

„Říkal jsi zeleninu?" divil se Noah, přesvědčený, že špatně slyšel.

„Jo. Měl bys vidět, jak nožem krájí zeleninu. Neuvěřitelné. Úplný koncert."

Noah vyšel za Theem ven. „Co to má sakra znamenat?"

„Je prostě… precizní."

Noah se rozesmál. „Člověče!"

„Cože?"

„Máš to špatný."

Kapitola 29

Noahovi a Michelle se nepodařilo přijít na fotbalový trénink. V ambulanci bylo příliš mnoho práce. Kamarádky ji překvapily. Podařilo se jim srovnat dokumentaci do složek a abecedně seřadit do kartotéky, takže jen co přivezou nové registrační skříně, jediné, co musí udělat, je vložit je do zásuvek. Pak přijel Theo, aby Michelle vyzvedl, zatímco Noah odjel do motelu, aby se osprchoval a převlékl, než se vypraví do Labutě pomáhat Jakeovi.

Michelle se cítila provinile, že ani Theo, ani Noah se nedostali na ryby. Když se o tom Theovi zmínila, řekl jí, ať si nedělá starosti. V sobotu bude na loďce od rána do večera a očekávání je každopádně skoro stejně vzrušující jako událost sama. Vychrlil na ni seznam všech potřeb, které by podle něho měla vzít s sebou, aby se, chraň bůh, nestalo, že by jim v chladicím boxu došly sendviče nebo pivo. Chtěl být připravený jako skaut.

Zaparkoval s autem na příjezdové cestě k jejímu domu a právě vystupovali, když k nim ve svém malém kabrioletu zatáčela Elena Millerová a troubila, aby upoutala jejich pozornost.

„Doktorko Mike," zavolala, a rozběhla se k jejím dveřím, „nemohla byste požádat svého mladého společníka, ať tu krabici odnese dovnitř?"

„Co je v ní?" zeptala se Michelle.

„Copak jste nedostala moji zprávu? Telefonovala jsem vám z nemocnice a nechávala jsem vzkaz na záznamníku."

„Jak vidíte, právě jedu domů," odpověděla Michelle.

„Volala jsem všem doktorům, co mi dělají zmatek na příjmu. Ta krabice je plná pošty, která byla po všech koutech," řekla a ukázala na zadní sedadlo svého auta. „Začala jsem u vás a příští pondělí si vezmu do parády binec doktora Landuskyho."

Michelle představila Thea rozohněné ženě a vysvětlila mu, že sekretářka se pokoušela udělat pořádek v příjmové kanceláři.

„Co kdybyste si časopisy dávala posílat do své ambulance, doktorko? Nebylo by dobré, kdybyste si svoji poštu mohla každý večer odnášet domů? Nebo po vás chci příliš mnoho?“

„Ne, nechcete,“ řekla Michelle a cítila se jako provinilá školačka. „Proč jste to všechno prostě nenechala v lékařském pokoji?“ zeptala se, když Theo vzal krabici a ona spatřila časopisy.

Elena zavřela za Theem dveře a posadila se za volant. „Protože jsem s úklidem právě skončila. Vy doktoři…“

Vycouvala s vozem z příjezdové cesty a nedokončila větu.

„Já se polepším,“ zavolala za ní Michelle.

Uklidněná žena jim zamávala a vyjela na cestu. Theo následoval Michelle dovnitř. „Elena mi někoho připomněla,“ podotkl, když přinesl krabici do pracovny a položil ji na stůl. Michelle ho odstrčila, aby se do ní mohla podívat. Bylo v ní několik časopisů, balíčky dvou farmaceutických firem a hromada reklamních materiálů.

„Koho?“ zeptala se Michelle a házela obálky zpátky do krabice. Nebylo mezi nimi nic, co by vyžadovalo její okamžitou pozornost.

„Gena Wildera.“

„Je prostě pořád nabroušená,“ řekla se smíchem Michelle.

„Kde máš chladicí box?“ zeptal se Theo.

„V garáži. Ale musí se umýt,“ řekla a vykročila ke schodům.

„Jdi se napřed osprchovat, dám ho do pořádku. Pak se umyju já. A nevypotřebuj všechnu teplou vodu,“ zavolal za ní.

Je na návštěvě v jejím domě teprve pár dní, a už se jí pokouší říkat, co má dělat. Potřásla hlavou a zasmála se. To je pěkné, pomyslela si. Mít ho u sebe je opravdu moc pěkné.

Kapitola 30

Thea probudilo dunivé zaburácení hromu. Znělo jako dělobuch, který explodoval přímo v ložnici. Postel se doslova otřásla. Venku byla černočerná tma, ale když Theo otočil hlavu, spatřil, že oblohu proťal blesk.

Zuřila prudká bouře. Theo se snažil znovu usnout, ale bylo mu moc horko. Klimatizace běžela, protože však bylo pootevřené okno, vzduch proudil ven do vichru.

Michelle tvrdě spala schoulená na boku do klubíčka, jednu ruku přitisknutou k břichu. Theo ji jemně obrátil na záda, políbil ji na čelo a usmál se, když se pokusila obrátit se k němu. Najednou ho napadlo, že ji probudí a bude se s ní znovu milovat, ale pak pohlédl na fosforeskující zelené číslice radiobudíku. Byly tři. Nepřipadalo v úvahu, aby ji probudil. Potřebuje se vyspat a on taky. Šli do postele v deset, ale usínali až o půlnoci.

Jestli chce strávit sobotu na rybách, musí všechno ostatní udělat během zítřka. Má další schůzku s Carsonovými a jejich advokáty, aby dojednali všechny podrobnosti, a až skončí, půjde pomoct do ambulance.

Michelle nechtěla strávit celou sobotu na rybách. Pak jí ale Theo řekl o drobné sázce, kterou uzavřel s Noahem. Kdo z nich chytí míň ryb, musí tomu druhému zaplatit tisíc dolarů.

Michelle se zděsila výše sázky – nechápala, jak někdo může vsadit takové peníze, když by se daly využít mnohem užitečněji – ale jakmile jí Theo řekl, že nemíní a ani nechce sázku zrušit, přestala protestovat a rozhodla se, že Theo musí vyhrát. Chlubila se, že má tajný plán, vysvětlovala, že její otec vezme Noaha na své oblíbené místo hluboko v močále, kousek za zákrutem řeky u srubu Johna Paula. Ale na druhé straně bažinatého ramena je ještě lepší místo, kde jsou ryb celá mračna a tak důvěřivých, že doslova samy skáčou do loďky.

Když se jí zeptal, jak to, že o svém speciálním místě nikdy neřekla otci, vysvětlila mu, že nechtěla, aby tam jezdil sám, protože je to daleko a protože v těch končinách může číhat různé nebezpečí. Její poznámku si Theo vysvětlil tak, že jsou tam aligátoři. Nepopřela to, ani nepotvrdila, ale přivedla ho na jiné myšlenky, protože ho vzápětí políbila a pomalu svlékla, pak ho vzala za ruku a odvedla do postele. Rozptýlení, které následovalo, působilo přímo zázračně.

Až dosud. Theo si uvědomil, že zřejmě nemůže usnout kvůli horku, a chtěl zavřít okno. Posadil se, hlasitě zívl a přehodil nohy přes pelest. Ale když vstával, zapletl si nohu do pokrývky. Zavrávoral a narazil si koleno o noční stolek. Kulatý mosazný knoflík udeřil do citlivého místa těsně pod čéškou a vyslal nesnesitelnou bolest do celé nohy. Jako by mu ji někdo polil louhem. Theo zaklel, prudce dopadl na postel a chytil se za koleno.

„Co se děje, Theo?“ ospale zašeptala Michelle.

„Ale nic. Narazil jsem si koleno o stolek. Nechala jsi otevřené okno.“

Michelle odhodila pokrývku. „Půjdu ho zavřít.“

Něžně ji uložil zpátky do pokrývek. „Jen spi. Udělám to sám.“

Neprotestovala. Theo seděl na posteli, masíroval si koleno a přitom poslouchal její hluboký stejnoměrný dech. Jak někdo může tak rychle usnout? Pak ho napadlo, že je Michelle možná tak vyčerpaná po milování s ním, a začal se cítit o něco lépe. S ironickým úsměvem si pomyslel, že se z něho stává ješita.

Vstal a belhal se k oknu. Stáhl ho dolů a vtom oblohu ozářil blesk. V jeho světle spatřil běžet přes cestu vedoucí na Michellin dvorek před domem nějakého muže.

Co to má znamenat? Viděl tam doopravdy člověka, nebo se mu to jenom zdálo? Zarachotil hrom, pak opět objevilo světlo blesku a Theo spatřil muže znovu, tentokrát jak se krčí u platanu.

Spatřil také pistoli. V okamžiku, kdy Theo odbíhal od okna, se ozval výstřel. Kulka roztříštila sklo přímo nad ním. Pravým ramenem mu projela bolest a Theo si pomyslel, že ho zasáhla. Svalil se na postel. Chytil Michelle, která se mezitím posadila, strhl ji na zem a přitom se snažil chránit jí hlavu, aby se neuhodila. Paží mu znovu prolétla bolest, ale nedbal na ni. Vyskočil a ve spěchu srazil lampičku z nočního stolku. „Theo, co…“

„Nehýbej se,“ vyzval ji. „A nerozsvěcuj.“ Michelle se snažila pochopit, co se stalo. „Uhodil do domu blesk?“

„To byl výstřel. Někdo na mě do okna střílel.“

Theo bleskurychle uvažoval. Kdyby dovolil, aby místo něho šla k oknu Michelle, mohla být mrtvá. A on měl z pekla štěstí, že se podíval dolů, když oblohu osvětlil blesk.

Rozběhl se do pokoje pro hosty a cestou vykřikl: „Zavolej policii a oblékni se. Musíme odtud.“

Michelle si přitáhla telefon a postavila ho vedle sebe. Vytočila 911, ale když si přiložila sluchátko k uchu, bylo v něm ticho. Nezačala panikařit. Odložila telefon, vytáhla se skříně šaty a běžela do chodby. „Telefon je hluchý,“ vykřikla. „Theo, co se děje?“

„Oblékni se,“ přikázal jí. „Rychle.“

V ruce držel pistoli a tiskl se ke stěně vedle okna. Rozhodně nemínil tomu gaunerovi poskytnout tak viditelný cíl jako před chvílí. Hlavní pistole poodhrnul závěs a vyhlédl do tmy. Jakmile se zablesklo, ozval se další výstřel. Theo uviděl rudé zajiskření a ucouvl zpátky. Stál a snažil se napjatě poslouchat a přitom se modlil, aby mu další blesk poskytl trochu světla, aby viděl, zda je kolem domu víc útočníků.

Nebo je tu jenom ten jeden? Ze srdce doufal, že ano. Kdyby na něho dobře viděl, možná by se mu podařilo ho zasáhnout. Ještě nikdy nikoho nezabil ani na nikoho nestřílel, snad jen při střeleckém výcviku, ale tentokrát by se vůbec nezdráhal.

Uplynulo pět vteřin, pak dalších pět. Oblohu opět osvětlil blesk a na zlomek okamžiku bylo jasno jako ve dne.

„Kruci,“ zamumlal Theo, neboť zpozoroval, že se na cestě mihl další stín.

Michelle byla v koupelně a oblékala se ve slabém světle prosvítajícím z noční lampičky z chodby. Obouvala si tenisky a vtom světlo zhaslo. Žárovka byla téměř nová, takže nebylo pravděpodobné, že by se přepálilo vlákno. Michelle se rozběhla zpátky do ložnice a zjistila, že displej radiobudíku je také temný. Buď do elektrického vedení udeřil blesk, nebo někdo přerušil přívod elektřiny do domu. Michelle si s hrůzou uvědomila, že nejspíš došlo k tomu druhému.

Bez jakéhokoli osvětlení byla v domě neproniknutelná tma a Michelle neviděla ani na krok. Hned za dveřmi pokoje pro hosty

byla skříň s prádlem. Podařilo se jí nahmatat kliku a otevřít dveře, pak sáhla na horní polici pro baterku. Srazila přitom láhev masážní emulze a krabici s obvazy. Láhev jí dopadla tvrdě na nárt. Michelle ji odkopla pod skříň, aby jí nepřekážela, a zavřela dveře.

Po podlaze se povalovaly rozházené obvazy. Michelle na jednom uklouzla, když se chtěla dostat do pokoje pro hosty. „Telefon nefunguje a elektřina taky ne. Theo, co se děje?“

„Před domem jsou dva muži. Jeden se krčí u stromu a nehýbe se. Přines mi můj mobil. Musíme přivolat pomoc.“

Michelle se bála rozsvítit baterku, protože závěsy v okně byly odhrnuté, takže by zvenčí mohlo být vidět světlo, a tak po hmatu postupovala zpátky ke skříni. Její zoufalství narůstalo s každou míjející vteřinou.

„Kde je?“ zeptala se Thea. Někde v dálce uslyšela zvuk motoru. Rozběhla se k oknu směřujícímu k vodě a zpozorovala světlo lodi blížící se k molu. Nepoznala, kolik lidí je v lodi, neviděla nic jiného než poziční světlo, které zářilo víc a víc.

Theo si už oblékl džíny a boty a přetahoval si přes hlavu tmavé tričko. Zároveň vyhlížel oknem ven. V paži mu zacukalo bolestí, když ji protahoval rukávem a ucítil, že kůži má lepkavou od krve. Sáhl si na ránu, nahmatal střepinu skla a ulevilo se mu, že to není kulka. Otřel si ruku do džínů, stáhl tričko, pak si znovu ránu ohmatal a vytáhl střípek skla. Pálilo to, jako by mu na kůži někdo přiložil horkou žehličku.

„K molu se blíží člun,“ oznámila mu Michelle. „Jsou to asi společníci těch dvou vpředu, že?“ Cítila se hloupě, když mu otázku položila. Ovšemže jich je víc. Kdo z jejích přátel by sem přijížděl uprostřed noci a v takové prudké bouřce? „Co chtějí?“ zašeptala.

„Na to se jich zeptáme později,“ řekl Theo. „Kde je můj mobil?“ zeptal se a rychle si připnul pouzdro, vsunul do něho pistoli a zajistil zapínání. Budou se muset s Michelle dostat ven zadním oknem, seskočit na střechu verandy, pak na zem a běžet k autu. při troše štěstí by to mohli zvládnout. „Na stolku není,“ odpověděla Michelle.

„A hrome,“ zamumlal Theo, protože si najednou vzpomněl, kde ho nechal. Jeho mobil ležel v nabíječce na pracovním stole v přízemí vedle Michellina. „Strčil jsem ho do nabíječky u tvého telefonu.“

„Přinesu ho.“

„Ne,“ řekl příkře Theo. „Schody vedou kolem zadního vchodu, a kdyby tam některý z nich čekal, uvidí tě. Zůstaň u okna a pokus se zjistit, kolik jich vystoupí z loďky. Nebo už přistála?“

Theo kopnutím přirazil dveře a pak k nim přistrčil těžkou skříň v naději, že případné vetřelce na chvíli zadrží.

„Jeden právě vystoupil z lodi na břeh a drží v ruce baterku. Jde k zadní zahradě… Ne, obchází dům a míří dopředu. Nevidím, jestli tam je ještě někdo.“

„Otevři okno,“ řekl Theo, sebral klíče od auta a zastrčil je do zadní kapsy. „Musíme se dostat ven tudy. Polezu první, abych tě pak mohl chytit.“

Vylezl z okna, přehoupl se přes římsu a snažil se co nejtišeji doskočit na střechu verandy. Šindele byly kluzké od deště a málem ztratil rovnováhu, když dopadl. Rozkročil se a zapřel se nohama, natáhl ruce a čekal, až skočí Michelle. Přitom se modlil, aby je neozářil blesk. Jestli se někde na dvoře nebo na lodi skrývají další útočníci, nejspíš by je uviděli a vyvolali by poplach.

Pohlédl k Michelle a vtom uslyšel třeskot rozbíjejícího se skla. Zdálo se, že se ozývá od zadních dveří. Sotva řinčení doznělo, okamžitě následoval ohlušující výstřel od předního vchodu. Zločinci postupovali plánovitě. Zaútočili zároveň na oba vstupy do domu. Chtěli Michelle a Theovi zabránit v úniku z domu.

Michelle uslyšela, jak v domě zakopávají o nábytek. Kolik jich může být? Zastrčila baterku za opasek a vylezla na římsu.

„Tak pojď,“ ozval se Theův naléhavý šepot.

Michelle na okamžik zaváhala, pokoušela se soustředit, ale pak uslyšela dunivé, těžké kroky na schodech. Pustila se.

Theo ji chytil za pás. Michelle uklouzla, ale s jeho pomocí se jí podařilo nabrat rovnováhu. Spustila se na všechny čtyři a lezla po střeše. Z oblohy teď padaly proudy deště. Michelle si sotva viděla na ruce. Dostala se na okraj střechy, ohmatala okap, protože doufala, že se na něj bude moct zavěsit, ale pak zjistila, že je uvolněný, a kdyby upadl, zřejmě by způsobil velký rachot. Kolem celého domu se táhla řada vzrostlých šeříků. Michelle si rukou zastínila oči a skočila přímo doprostřed hustého porostu.

Pak se snažila uhnout Theovi z cesty a hlavou narazila do silné větve. Poškrábala jí tvář a musela se kousnout do rtu, aby nevykřikla bolestí.

„Kam mám jít?“ zašeptala.

„Dopředu. Počkej tady.“ Theo vytáhl pistoli. Plížil se k rohu domu a pak se opřel o zeď. Kapota jeho vozu byla zvednutá, což znamenalo, že ho vyřadili z provozu. Theo vyhlédl na cestu a odhadoval vzdálenost k bažinám. Nijak se mu nelíbilo, že by se měli pohybovat v hustém a obtížně prostupném porostu, ale jestli se mají dostat dál, aby je nikdo neviděl, musí se jim podařit proniknout ke křižovatce.

O kus dál na cestě stálo jakési auto. Neviděl by je, kdyby se najednou nerozsvítila jeho brzdová světla. Ten, kdo v něm seděl, prostě šlápl na brzdu. Za okamžik světla zhasla.

Theo se otočil k Michelle. „Musíme se proplížit k tvému člunu. Je to jediná možnost, jak se odtud dostat.“

„Pojďme.“

Doběhli až k okraji mola, než je spatřili. Theo postřehl, že na ně míří proud světla z baterky svítící v okně ložnice, strhl Michelle k zemi, obrátil se a vystřelil. Nepoznal, jestli někoho zasáhl, nebo ne. Uslyšel však výkřik a světlo zhaslo.

„Dej mi svoji baterku,“ zašeptal udýchaně.

Michelle vytáhla baterku zpoza opasku. Theo ji vzal do ruky, natáhl paži stranou, aby světlo nesvítilo přímo před nimi. Znovu přitiskl Michelle do trávy, aby ji co nejvíc ukryl, a zašeptal: „Nehýbej se.“ Pak baterku rozsvítil.

Proud světla ozářil jednu z postav běžící od domu směrem k nim. Michelle viděla muže zcela zřetelně a překvapeně vydechla. Poznala, kdo je to, a zděsila se.

Theo dvakrát vypálil a pak rychle zhasl. Kulky létaly kolem nich a nutily je držet se u země. Theo zamířil baterku na druhý člun, rozsvítil a viděl, že tam číhá další muž. Byl přikrčený u země a hleděl přes mušku pušky. Theo vypálil a jeho kulka zasáhla motor. Vystřelil znovu a muž se z člunu vrhl do vody.

Theo zhasl světlo, trhnutím zvedl Michelle ze země a vykřikl: „Běž!“ Vzduchem kolem nich svištěly a práskaly kulky, odrážely se od stromů a mola, ale Michelle se přece jen podařilo doběhnout na jeho konec. Tam se chytila za sloupek, aby neuklouzla a

nespadla do vody, a zoufale se snažila odvázat člun útočníků. Theo mezitím odvázal její loď, skočil do ní a zatáhl za kabel motoru.

Michelle se konečně podařilo rozvázat lano a odstrčit člun co nejdál od mola. Theo volal, ať si pospíší, a Michelle skočila do své loďky tak prudce, že na něho upadla. Motor se naštěstí rozběhl. Na hladinu kolem nich dopadaly kulky jedna za druhou.

Theo se naklonil nad Michelle, snažil se ji krýt a zároveň si sám chránil hlavu. Stočil loď na sever a posunul páčku, aby zvýšil výkon. Příď člunu vylétla z vody, loď sebou trhla a vyrazila vpřed. Theovi hvízdla kulka těsně kolem ucha, až se mu zdálo, že cítí její teplo.

Ohlédl se a postřehl, že po zahradě běží dva muži s baterkami. Pak se jeden z nich vrhl do vody. Theo odhadoval, že mají před pronásledovateli asi půlminutový náskok. Posadil se na lavičku a dovolil Michelle, aby se zvedla.

Jakmile natáhla krk, uvědomila si, že míří pryč od civilizace. „Budeš muset loďku otočit," upozornila ho.

„Ne," odpověděl Theo. „Na to je pozdě. Jdou po nás. Posviť dopředu." Michelle mu teď seděla mezi koleny a okamžitě namířila paprsek světla, kam si přál. Zachránilo je to před katastrofou. Ještě pár vteřin, a narazili by do kmene stromu vyčnívajícího z vody. Theo prudce stočil člun doleva a pak srovnal směr.

„Chválabohu, že jsi vzala baterku," zašeptal.

„Před námi řeka ostře zatáčí," řekla mu Michelle. „Zpomal a zatoč doprava. Vlevo je jen slepé rameno."

Chytila se za kolena, aby udržela rovnováhu, trochu se nadzvedla a ohlédla se dozadu. „Žádná světla už nevidím," řekla a zaplavila ji vlna úlevy tak silná, až skoro bolela. „Možná nás nebudou pronásledovat. Možná nás nechají být, když jsme jim ujeli."

Jakmile se otočila, přitáhl si ji zády k sobě. „Nemyslím, že se jen tak vzdají. Řekl bych, že teprve začali. Viděla jsi, jakou měli pušku? Jsou po zuby ozbrojení. Přijeli zabíjet a nevzdají se bez boje. Musíme se dostat k telefonu a přivolat pomoc. Řekni mi, kudy vede nejrychlejší cesta zpátky do města."

„Bažinaté rameno má tvar osmičky," vysvětlovala Michelle. „Když se dáš od mého mola na jih, projedeš veliký oblouk a uvidíš Labuť. Musíme se vrátit zpátky, odkud jsme vyjeli."

„Jestli to uděláme, narazíme přímo na ně.“

„Já vím,“ zašeptala sevřeně Michelle. Nekřičela, ale hrdlo ji bolelo, jako by je měla rozdrásané. „Z té velké smyčky vychází aspoň dvacet ramen. Některá z nich jsou slepá,“ upozorňovala ho. „A některá se vracejí zpátky. Jestli o nich vědí, mohli se dostat před nás a odříznout nám cestu.“

„Takže raději zpomalíme, a jestli uvidíme jejich světla, vjedeme do některého ramene a zůstaneme tam do rána.“ Blížili se k dalšímu ohybu. „Kudy teď?“ zeptal se Theo.

„Nejsem si jistá. V noci vypadá všechno jinak. Myslím, že tohle vede zpátky.“

„Fajn, tak to vezmeme doleva,“ řekl Theo a zamířil s lodí příslušným směrem.

„Theo, mohla jsem se splést.“

Michelle zaslechla v dálce hluk motoru. Zvuk se přibližoval a Theovi se podařilo bez nehody projet kolem dalšího kmene stromu.

I on uslyšel motor. Kolem nich se až k hladině skláněly větve obrostlé mechem. Theo je musel odhrnovat, aby jim nezavazely. Jakmile projeli další zatáčku a on viděl, jak se řečiště zužuje, vypnul motor.

Michelle zhasla baterku. Schoulili se k sobě. Kolem nich byla tma jako v pytli. Prudký déšť už ustal a přešel v drobné mrholení.

Močál pulzoval životem. Theo zaslechl, jak za nimi něco skočilo do vody. Žáby náhle přestaly kvákat a cvrčci zmlkli. Ale něco se hýbalo. Co to kruci je? Loďka do něčeho narazila. Theo si pomyslel, že je to další kmen, ale nevěděl to jistě. Člun sebou trhl a zastavil se.

Michelle se natáhla za něho, zatlačila na páku a pošeptala mu, aby jí pomohl vytáhnout motor z vody. „Jestli tady budeme muset zůstat, mohly by se lopatky šroubu zachytit v bahně. V některých místech je velice mělko.“ Vtom člun znovu na něco narazil. „Jsou tam,“ zašeptala Michelle.

Zpozorovali, jak porostem projíždí světlo motorového člunu, pohybuje se širokým obloukem sem a tam a hledá je.

Naštěstí marně. Michelle se zhluboka nadechla a pomalu zas vydechla. Právě zdolali další překážku a chvíli za to děkovala Bohu. Ještě nebyli mimo nebezpečí, ale Theo měl pravdu, když jí

říkal, že by se tady mohli schovat a počkat, až se rozední. Pak by ta hrůza mohla skončit.

Pronásledovatelé se vzdalovali. Hluk motoru jejich člunu slábl. Michelle odhadovala, že budou po nich pátrat ještě pár minut, pak to vzdají, otočí se, zamíří zpátky a pokusí se slídit důkladněji. Theo usilovně přemýšlel. Mohou to být profesionální vrazi? Pokud ano, kdo je najal? Mohli ho jeho nepřátelé vystopovat až do Louisiany? Přijeli sem, aby se pomstili, že usvědčil tolik jejich šéfů? Ohrožuje svojí přítomností i Michelle?

Michelle uslyšela, že nad ní zapraskala větvička. Pohlédla do větví zlomek vteřiny předtím, než ucítila, že jí něco dopadlo na levou nohu. Musela vynaložit veškeré úsilí, aby nezaječela. Tvor se jí teď plazil po těle. Ztuhla, baterku svírala s rukou v klíně, prst na vypínači.

„Theo, vezmi veslo," zašeptala a snažila se dál sedět bez hnutí. „Až rozsvítím světlo, musíš to srazit do vody. Ano?"

Theo nechápal. Co je to? O čem Michelle mluví? Ale nezeptal se jí. Prostě zvedl veslo, přidržel je jako baseballovou pálku a čekal.

„Jsem připravený."

Michelle rozsvítila. Theo ucítil, jako by mu srdce skočilo až do krku. Veslo mu málem vypadlo z ruky, když spatřil ošklivého černého hada. Jazyk bestie sebou kmital, jako by si už dělala chutě na sousto, do něhož se zakousne, a zploštělá trojúhelníková hlava se zvedala nad Michelliným kolenem. Thea napadlo, že se jí dívá přímo do očí.

Zdálo se mu, jako by se na chvíli zastavil čas, ale pak prudce švihl veslem, srazil hada a odhodil ho do vody. Potom vyskočil a chytil Michelle do náruče. „Bestie," vykřikl. „Taková bestie."

Michelle se zvedla na kolena a srdce jí zběsile bušilo. Proud světla z baterky osvětlil hada, který se mihl po hladině a zmizel v houští na druhé straně bahnitého břehu. Pak se Michelle pátravě rozhlédla po vodě, vztáhla ruku a uchopila veslo, které Theo upustil. Uložila je na dno člunu a sklouzla na sedátko. „Tohle bylo o vlas."

Theo přejížděl rukama po jejích nohách. „Kousl tě?" zeptal se s úzkostí v hlase.

„Ne, nekousl. Zřejmě byl víc vystrašený než my."

„Co to kruci bylo za potvoru?“

„Ploskolebec,“ odpověděla Michelle. „Zatraceně…, ti jsou přece jedovatí.“

„Ano,“ přisvědčila Michelle. Vzala ho za ruku. „Tak už mě přestaň plácat.“

„Jen jsem se chtěl přesvědčit, že tu nejsou další…“ Theo se zarazil, protože si uvědomil, jak hloupě to zní.

„Myslíš, že se mi po kalhotách plazí další hadi? Ne, nejsou tu. Věř mi, poznala bych to. Tak už se uklidni.“

„Jak můžeš být tak klidná? Vždyť ti lezl po noze.“

Pohladila ho po tváři. „Ale ty jsi ho zahnal.“

„Jo, ale…“

„Zhluboka dýchej.“

Nebyla tak klidná, jak se dělala. Když ji Theo objal kolem ramen, ucítil, že se chvěje. „Víš co?“

„Zkusím hádat. Nesnášíš hady.“

„Jak můžeš vědět, že jsem to chtěl říct?“

Usmála se a odtáhla se od něho. „Prostě jsem měla takový pocit.“

„Pojďme odtud.“

Theo ponořil ruku do vody, aby zjistil, zda by mohl odtlačit člun od břehu. Zdálo se mu, jako by bláto jeho prsty přímo vtahovalo.

Michelle chytila jeho paži a přitáhla ji zpátky. „Raději nedávej ruce do vody, alespoň ne tady.“

Theo se nemusel ptát proč. Představil si, jak se na něho vrhá aligátor, a při tom pomyšlení se otřásl. Chytil veslo a pomocí něj se odrazil. „Myslíš, že tahle cesta vede správným směrem?“

„Žiju tady od narození a tyhle vody znám, ale v takové tmě jenom hádám. Myslím, že rameno končí asi půl kilometru odtud. Jestli poplujeme dál, mohlo by se stát, že uvízneme, a já bych nerada šla pěšky bažinou. Je to nebezpečné, zvláště v noci. Myslím, že bychom se měli obrátit a pokusit se plout zpátky.“

„Jsem pro.“

„Až se dostaneme zpátky, mohli bychom vzít vesla a zkusit to na opačnou stranu. Třeba se vzdálili a neuslyší nás.“

Michelle vzala do rukou druhé veslo a pomáhala mu otočit člun.

„Jestli do člunu skočí další had, nejspíš mě ti gauneři uslyší.“

Theo si vyměnil místo s Michelle a vesloval k ústí ramene. Tam zastavil a otočil se k ní. „Co myslíš? Mohli bychom doplout zpátky k tvému domu? Kdybych se dostal ke svému mobilu…“

Michelle ho přerušila: „Jsme hodně daleko po proudu. Museli bychom plout stejnou cestou zpátky a to je riskantní.“

„Dobře. Takže poplujeme přímo a budeme doufat, že najdeme blízko nějaké molo.“

Viděl před sebe sotva na deset kroků, ale věděl, že je nebezpečné svítit si baterkou. Michelle přelezla lavičku, aby se dostala k motoru, a uchopila kabel, připravená zatáhnout, kdyby je pronásledovatelé spatřili. Dělala si teď starosti s každou maličkostí. Kdy naposledy dolévala benzin do motoru? Nepamatovala si. Co kdyby se dostali doprostřed řeky a pak je útočníci objevili?

Rychle klouzali po hladině. Theovy silné paže ovládaly vesla rozvážně a zkušeně.

Michelle postřehla, že v dálce přejíždí po hladině paprsek světla. „Hledají nás v bočních ramenech,“ zašeptala.

Theo vesloval dál, ale přitom se ohlédl. Proud světla křižoval vodu, loď se však nehýbala. Byla vzdálená asi dvě stě metrů.

„Neviděli nás.“

„Kdybych zapnula motor…“

„Ne,“ řekl důrazně Theo. „Nechej ho být. Možná to zvládneme bez něho.“

Asi za minutu se proud světla obrátil směrem k nim. Michelle nečekala na Theův pokyn. Prudce zatáhla za kabel. Motor napoprvé nenaskočil. Theo zabral vesly a strhl Michelle k podlaze, protože kolem jeho hlavy hvízdla kulka. Michelle znovu trhla za kabel a radostně vykřikla, neboť motor se rozběhl. Theo vytáhl z pouzdra pistoli, zakřičel na Michelle, aby se držela dole, a vtom do vody těsně u nich dopadla kulka. Theo si opřel loket o lavičku a vypálil.

Pronásledovatelé se rychle přibližovali. Theo se pokoušel střílet ke světlu. První ranou minul, ale pak uslyšel něčí výkřik. Doufal, že se mu podařilo někoho zasáhnout. Znovu stiskl spoušť. Tentokrát se trefil. Kulka roztříštila světlo a dala jim pět nebo deset vteřin k dobru, než na ně jeden z útočníků zamířil baterkou. Michelle nedokázala odhadnout, jak blízko je břeh. Pokoušela se

nahmatat ovládání škrticí klapky, aby loď zpomalila, ale bylo pozdě. Člun se najednou vrhl kupředu, vymrštil se ven z vody a vlétl do trnitého houští. Ještě několikrát poskočil, než narazil do kmene stromu. Náraz vymrštil Thea kupředu. Dopadl na levý bok a kolenem udeřil do trupu člunu. Horní částí paže, ještě rozbolavělé po zranění střepinou skla z rozbitého okna, zachytil za kovovou obrubu, jež mu strhla kůži, a Theo ucítil nápor bolesti až k lokti.

Michelle se uhodila čelem do lavičky, vykřikla a zvedla ruce, aby se instinktivně chránila.

Theo vyskočil z člunu, zasunul pistoli do pouzdra a chytil Michelle. Po nárazu byla celá omámená a po hmatu hledala baterku.

„Pojď honem!“ křičel Theo přes řev motoru, který se přibližoval.

Snažil se Michelle zvednout na nohy, ale té se právě v tom okamžiku podařilo najít baterku. Natáhla se pro ni a pevně ji sevřela v ruce. Srdce jí tlouklo, naráželo na hrudní kost a zdálo se jí, jako by jí někdo rozrazil hlavu sekerou. Bolest ji téměř oslepovala, zatímco klopýtala kupředu.

Theo ji objal kolem pasu, přitiskl ji k sobě a napůl odváděl, napůl odnášel do houští. Neměl nejmenší tušení, kam se žene. Naprosto dezorientovaný běžel rovnou mezi trnité větve. Snažil se jimi prodírat a pravou rukou je odstrkoval z cesty. V dálce stále slyšel hluk motoru a zoufale se snažil dostat s Michelle co nejdál, než je pronásledovatelé dostihnou.

Namáhavě se prodírali křovinami a bahnitým terénem, dvakrát se zastavili a naslouchali, jestli jim nejsou v patách. Nakonec se propletli jakousi změtí porostu a najednou se ocitli na volném prostoru.

Michelle se zastavila, aby se zorientovala. Nebyla si jistá, kde jsou.

„Mám to zkusit?“ zeptala se, zvedla baterku a přiložila prst na vypínač. „Myslím, že nás nezahlédnou, když rozsvítím jenom na okamžik.“

„Rozsviť.“

Michelle blýskla baterkou a vydechla úlevou. „Myslím, že vím, kde jsme.“ Zhasla a zašeptla: „Máme to asi kilometr a půl k Labuti.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

Theo ji vzal za ruku a rozběhli se. Jestli se jim podaří dostat se za ohyb dříve, než jejich pronásledovatelé dorazí k silnici, jsou zachráněni. Občas se ohlédl přes rameno, zda za sebou neuvidí světlo. Jediný zvuk, který teď slyšel, bylo jejich namáhavé oddechování.

Michelle znovu rozsvítila, opět jen na zlomek vteřiny, protože v místě, kde cesta zatáčela, z ní museli sejít. Klopýtla a málem upadla, ale Theo ji zachytil, a běželi spolu dál, aniž zpomalili. Theo se opět ohlédl: v dálce spatřil tenký paprsek světla a zrychlil tempo.

Byl si jistý, že je neviděli.

„Je to dobré,“ řekla udýchaně Michelle. „Můžu běžet sama.“

Theo ji na okamžik pustil, ale pak ji opět vzal za ruku a pokračovali v běhu spolu. Daleko před sebou spatřili blikat světlo připomínající hvězdu a zamířili k němu.

Michelle píchalo v boku a zdálo se jí, že se jí rozskočí hlava. Když se dostali na křižovatku, Michelle se předklonila a dlaněmi se opřela o kolena.

„Labuť je kousek po cestě doleva,“ vydechla. „Odtamtud můžeme zavolat policii.“

Štěrková cesta byla plná bláta. Theo si vzpomněl, že tudy už jel. Při běhu teď neustále pozoroval houští po obou stranách a uvažoval, kam by mohli skočit, kdyby uslyšeli, že se k nim někdo blíží.

„Půjde to?“ zašeptal.

„Ano, půjde,“ vydechla Michelle.

Měla chuť plakat úlevou, jakmile před sebou spatřila temnou budovu. Pocit euforie však brzy pominul, protože o vteřinu později uslyšela zvuk pneumatik, skřípajících v zatáčce za nimi.

Jen tak tak zareagovala. V okamžiku, kdy se ohlédla a spatřila přední světla, se spolu s Theem vrhla z cesty do příkopu. Dopadla na jeho záda. Theo se přikrčil, vytáhl pistoli a očima přejížděl cestu. Byli teď ukryti v hustém křovinatém porostu.

Michelle si opatrně ohmatala bouli na čele a zkřivila tvář. Usilovně přemýšlela. Nakonec si vzpomněla, co chtěla Theovi říct.

Zašeptala jeho jméno. Zakryl jí rukou ústa. „Pšš,“ sykl jí do ucha.

Auto se objevilo těsně u nich. Michelle přemáhala nutkání přikrčit se, když uslyšela hluk v houští nedaleko nich. Začalo ji bolet v hrudi a uvědomila si, že zadržuje dech. Pomalu a tiše se nadechla. Chytila se Theova kolena. Šelest v houští se ozýval ještě pár okamžiků, pak uslyšela zamumlání a skřípání štěrku pod něčíma nohama. Jejich pronásledovatel se vracel k autu.

Vlhký vzduch lechtal Michelle v nose. Najednou se jí zoufale chtělo kýchnout. *Bože, prosím, teď ne. Musím být potichu…, ještě chvíli.* Stiskla si nos a začala dýchat ústy. Po tvářích se jí řinuly slzy a nakonec si přetáhla přes obličej tričko.

Theo uslyšel, jak se zabouchly dveře auta a pak se vůz rozjel. Nehodlal však nic riskovat. Dál napjatě poslouchal. Kolik jich tam bylo? Věděl naprosto jistě, že předtím na ně zaútočili čtyři muži. Dva viděl před Michelliným domem a další dva pluli s člunem k molu. Jejich cílem zjevně bylo uvěznit je v domě a přísahal, že jen co budou v bezpečí, venku z téhle džungle, do jednoho je dostane.

Nakonec přešlápl z nohy na nohu, aby odlehčil kolenům. Objal Michelle, přikrčil se i s ní a zašeptal: „Hledají nás v Labuti, a tak tu zůstaneme, dokud neodjedou. Je ti dobře?“

Ucítil, že Michelle přikývla. Jakmile se otočil, aby opět pozoroval cestu, opřela si tvář o jeho záda a zavřela oči. Srdce jí už tlouklo pomaleji. Chtěla využít chvilky klidu, aby nabrala síly k dalšímu případnému běhu. Uvažovala, kdo jsou jejich pronásledovatelé a proč to vlastně dělají.

Pak i ona přenesla váhu na druhou nohu. Cítila se, jako by seděla v hromadě kompostu. Pach vlhkého tlejícího listí byl silný a ostrý. Michelle si pomyslela, že někde nablízku musí být mršina, protože ucítila odporný zápach shnilého masa. Zvedl se jí žaludek.

Přestalo pršet. To je dobře, napadlo ji. Bože, jak dlouho tu už čekají? Zdálo se jí, jako by od chvíle, kdy skočili do houští, uplynula snad celá hodina, ale zároveň jí připadalo, že čas od té doby, kdy zazněl první výstřel, ubíhá mnohem pomaleji.

Opět uslyšela zvuk motoru a pak mezi větvovím spatřila reflektory auta. Ujíždělo rychle po cestě, projelo kolem nich, aniž zpomalilo, a řítilo se dál.

Theo se odvážil vyhlédnout z houští, aby zjistil, kam auto míří. Viděl, že na křižovatce ubralo rychlost a pokračuje v cestě přímo,

což znamenalo, že se útočníci ještě nevzdali a prohledávají další vedlejší cestu. Marně se snažil rozeznat poznávací značku.

„Brzo hledání nechají," zašeptala Michelle. „Rozední se a oni nebudou chtít riskovat, že je ráno zpozorují vyplouvající rybáři. Myslíš, že mám pravdu?"

„Možná," připustil Theo. Pak vstal, rozhýbal natlučené koleno a řekl: „Pojďme." Pomohl jí vstát. „Drž se u kraje cesty a nerozsvěcuj baterku."

„Dobře," přisvědčila Michelle. „Ale jestli zas uslyšíš, že se blíží, nesrážej mě do příkopu. Jenom mi to řekni. Budu mít na zádech samé modřiny."

Theo nemluvil ani trochu kajícně, když řekl: „Lepší modřiny než kulky."

Michelle kýchla. Ulevilo se jí. „Já vím," řekla. „Můžeš utíkat?"

„A *ty*?" zeptala se, neboť viděla, že napadá na nohu.

„Samozřejmě. Jsem jenom trochu ztuhlý. Pojďme."

Ze sloupu nedaleko vjezdu na parkoviště zářilo jediné světlo. Theo nic neriskoval. Zatáhl Michelle do porostu a mezi křovím se plížili kolem Labutě k zadnímu vchodu. Neviděl, že by se uvnitř něco hýbalo. Zadní dveře byly kovové, a tak se Theo začal přesouvat k oknům v přední části a hledat na zemi kámen.

„Budu muset vlézt dovnitř oknem," řekl, když se mu podařilo najít vhodný kámen.

„Co to děláš?"

„Budu muset rozbít okno."

„Ne," zašeptala Michelle. „Vím, kde tatínek schovává náhradní klíč."

Theo odhodil kámen a zamířil ke dveřím. Michelle mu posvítila baterkou, aby se mohl natáhnout nad dveře a z rámu sebrat klíč.

„To je opravdu moc rafinované místo pro úkryt klíčů," řekl. „Nebuď ironický. Na vloupání do tatínkovy hospody by nikdo ani nepomyslel."

„Proč ne?"

„John Paul by si je podal a všichni to vědí. Tatínek by klidně mohl nechat dveře otevřené, kdyby chtěl."

Michelle chvíli trvalo, než se jí podařilo strčit klíč do zámku, protože se jí třásly ruce. To je důsledek stresu, pomyslela si. Její

tělo začalo konečně reagovat na hrůzu, kterou spolu s Theem prožila.

Theo vstoupil dovnitř první, přimhouřil oči a snažil se ve tmě zorientovat. Držel Michelle za sebou a zašeptal, aby zamkla dveře. Pak uslyšel zapadnout zámek. Postřehl, že začala hučet a vibrovat chladnička. Vzpomněl si, že telefon je v hlavní místnosti na konci výčepu hned vedle skladu. Vzápětí se mu zdálo, že zaslechl slabé zavrzání, snad prkna v podlaze.

„Zůstaň tady," zašeptal, vytáhl pistoli a opatrně vstoupil do výčepu.

Světlo z parkoviště vrhalo šedivé stíny na stoly a na podlahu. Kouty však zůstávaly temné. Theo zamířil za výčepní pult. Oči už přivykly šeru a jeho pohled se nyní soustředil na pootevřené dveře do skladu. To byl prostor, kde se případný vetřelec mohl snadno ukrýt. Co když zde pronásledovatelé někoho nechali? Ne, to Theovi nepřipadalo logické, ale přesto nepřestával dveře pozorovat, když postupoval dál.

V polovině cesty kolem baru se zastavil a sáhl pod pult pro Jakeovu pušku. S takovou bouchačkou neminu cíl, pomyslel si a sevřel pažbu. Zvedl ji z police a opatrně vytáhl.

Když vycházel zpoza pultu, ucítil na krku slabounký závan vzduchu. Nemusel se otáčet ani naslouchat, aby poznal, že někdo je za ním a rychle se k němu blíží.

Kapitola 31

„Utíkej, Michelle,“ zařval Theo. Upustil pušku na pult, prudce se obrátil a vytáhl nabitou pistoli.

Neviděl muži do tváře, na to byla příliš velká tma. Mohutný neznámý zasadil do Theova zápěstí úder karate, ale Theo pistoli nepustil. Pak ho útočník chytil za paži, smýkl jí prudce dozadu a druhou rukou se chystal uhodit ho do brady. Theo uhnul, ale nebyl dost rychlý. Rána ho sice nezasáhla plnou silou, ale zvrátila mu hlavu dozadu. Theovou čelistí prolétla ukrutná bolest. Vynaložil veškerou sílu, kterou měl, a levou pěstí udeřil útočníka do břicha. Věděl, že je zle. Měl pocit, jako by uhodil do betonového kvádru, a napadlo ho, jestli si nezlomil ruku.

Odkud se ten gauner vynořil? Podařilo se mu dostat až k Michelle? Theo v zuřivosti znovu udeřil. Muž bleskurychle vymrštil nohu a kopl Thea do kolena.

Vtom Michelle rozsvítila zářivky a vykřikla: „Johne Paule, nech toho! Pusť ho!“

Oba protivníci byli teď zaklesnuti v medvědím objetí a každý vynakládal co největší sílu, aby tomu druhému přerazil záda. Jakmile John uslyšel Michellin výkřik, pustil Thea. Theo však nepustil jeho. Pokusil se ho znovu uhodit a doufal, že mu rozbije obličej, ale John Paul odrazil jeho úder asi s takovým úsilím, jaké by potřeboval k plácnutí otravného komára. Jeho ruka zasáhla zároveň láhev whisky, která se zakymácela a vrazila do dalších lahví seřazených na polici na stěně za barem.

Oba muži o krok ucouvli a vzájemně se pozorovali. Michelle vběhla mezi ně, rozzlobeně pohlédla na jednoho, pak na druhého, až rozhodla, že Theo se méně ovládá. Položila mu ruku na prsa a vyzvala ho, aby se zhluboka nadechl. Držela ho tak, dokud se neuklidnil a neudělal, co chtěla.

Theo vrhl dlouhý ostrý pohled na muže proti sobě. John Paul vypadal jako divoch. Na sobě měl vojensky zelené kraťasy, vysoké boty a tričko a byl svalnatý jako Pepek námořník. Ale tak veselý rozhodně nebyl. Nůž v botě a chladný, zuřivý pohled svědčily o tom, že stále touží polámat Theovi všechny kosti. Kdepak, tohle nebyl žádný veselý chlapík. Špatné přirovnání, pomyslel si Theo a dál lapal po dechu, vyčerpaný námahou a strachem, že se něco přihodilo Michelle. Její bratr by mohl být hlavním představitelem filmu o starověkých válečnících. Měl dlouhé vlasy a pár jizev – jednu na tváři a další na stehně – až si Theo pomyslel, že sem musel přijít z časů dávno minulých.

„Theo, ráda bych ti představila svého bratra Johna Paula.“ Michelle se zdálo, že už Thea může pustit, a otočila se k bratrovi. „Johne Paule, tohle je…“

Bratr ji přerušil: „Já vím, kdo je to.“

Theo zamrkal. „Ty víš, kdo jsem?“

„Správně,“ řekl John Paul.

John Paul nikdy v životě neustoupil před žádným bojem, a když Theo udělal krok k němu, vykročil i on. Michelle se teď tísnila mezi nimi.

„Když jsi věděl, kdo jsem, proč jsi po mně skočil?“ zavrčel Theo.

„Ano, proč jsi to udělal?“ zeptala se také Michelle a otočila se, aby viděla bratrovi do očí. „To od tebe bylo surové, Johne Paule.“

Jeho sestra vždy věděla co říct, aby ho rozesmála. Musel se velice přemáhat, aby si zachoval rozzlobený výraz. Surové. Kruci, vždyť chtěl, aby to bylo surové.

Zkřížil paže na hrudi. „Nemohl jsem ho nechat, aby bral naši pušku,“ vysvětloval Michelle. „Co kdyby to byl neurotik, který se hned poleká a někoho zastřelí nebo si sám vpálí kulku do nohy?“

Thea jeho vysvětlení nijak neuklidnilo. Udělal další krok vpřed. „Ty ses mě pokoušel kopnout do zraněného kolena, je to tak?“

John Paul se usmál. „Vždycky je třeba zaútočit na nejslabší místo,“ řekl. „Napadal jsi na nohu, a tak mě napadlo…“

„Tys věděl, že jsem přítel tvé sestry, a přesto ses mi snažil ochromit koleno?“

„Nechtěl jsem ho ochromit,“ namítl John Paul. „Jenom jsem tě chtěl srazit k zemi.“

„Vždyť jsi mu mohl ošklivě ublížit," vyčítala Michelle bratrovi.

„Michelle, nemusíš se mě zastávat," zamumlal Theo. Jeho mužnost dostávala na frak a od toho šílence už dostal všechno, co mohl.

„Kdybych mu chtěl ublížit, udělal bych to. Mohl jsem ho zabít, ale neudělal jsem to."

„To určitě," řekl Theo a zasunul pistoli do pouzdra.

„Mohl jsem ti zlámat vaz, ale rozmyslel jsem si to."

Michelle se otočila k Theovi, aby mu řekla, ať bratra nedráždí, a vtom spatřila na jeho paži krev. Natočila lampu nad pultem a přistoupila blíž k Theovi. Ve světle spatřila střípek skla vězící v hluboké ráně. „Kdy se ti to stalo? Tohle se bude muset sešít." Nedala mu čas na vysvětlení. Rychle se otočila a rázně přistoupila k bratrovi. Udeřila ho do hrudi a ostře se zeptala: „To jsi udělal ty? Co si o sobě myslíš?"

Theo se usmál. Mohl spor okamžitě ukončit, kdyby jí řekl, že její bratr nic takového nezpůsobil, ale pociťoval opravdové potěšení, když viděl, jak se John Paul kroutí. Michellin bratr ustupoval, jako by mu četla zákon vyzývající pod hrozbou trestu účastníky srocení, aby se rozešli. Jeho výraz, pomyslel si Theo s notnou dávkou škodolibého uspokojení, je k smíchu. John vypadal, jako by nevěděl, co dělat. Když mu Michelle pořádně vynadala, začal se tvářit zkroušeně. Ne sice příliš, ale přece jenom zkroušeně.

V jasném světle postřehl Theo, že oba sourozenci jsou si trochu podobní. Oba měli výrazné lícní kosti a modré oči stejné barvy, ale tím podoba končila. Michelle byla krásná. Měla mírnou, láskyplnou povahu. Na rozdíl od Johna Paula.

Theo si ho dětinsky přál dál nenávidět, ale věděl, že nemůže, protože v očích Johna Paula postřehl lásku k Michelle, a poznal, že je prostě jako každý starší bratr, který dělá, co je třeba, aby ochránil sestru.

Jeho velkodušné rozhodnutí dopřát protivníkovi klid netrvalo dlouho. John Paul na něho vztekle pohlédl a řekl: „Moje sestra vypadá, jako by ji někdo vláčel blátem. Co jsi s ní sakra prováděl?"

Ale pak se okamžitě ozvala Michelle. „Budeš muset tatínkovi říct, že jsi mu rozbil láhev jeho nejlepší whisky," řekla bratrovi. „Dej to do pořádku a já zatím zavolám Benovi."

Odstrčila Thea, aby se mohla dostat k telefonu. Zavolala na policejní stanici a poprosila spojovatelku, aby ji přepojila k Benu Nelsonovi domů.

Theo požádal Johna Paula, aby zhasl světlo. Michellin bratr kupodivu poslechl a Theo mu pak vyprávěl, co se stalo. John Paul se tvářil neurčitě.

Když Theo vylíčil napadení, John Paul se zeptal: „Myslíš, že se vrátí? Proto jsi chtěl, abych zhasl?“

„Zřejmě se nevrátí, ale nechci nic riskovat. Abychom se tady nedostali do pasti.“

„Ne, nedostaneme,“ namítl John Paul. „Kromě toho bych je slyšel, kdyby se vraceli.“

„Jo? I kdyby se sem tiše připlížili?“

John Paul přikývl. „Jo, spolehni se.“

„Myslíš si, že jsi superman?“

Michellin bratr se ušklíbl. „Jasně. Moc by se mi líbilo, kdyby se pokusili vtrhnout dovnitř. Aspoň bych měl příležitost pár z nich zabít.“

„Není větší psina, než když se střílí,“ řekl Theo a jeho hlas překypoval ironií, „ale ne v přítomnosti tvé sestry.“

„Jo, já vím.“

Theo začal pociťovat důsledky rvačky. Čelist ho bolela a v paži mu tepalo. Otevřel chladicí box, vytáhl dvě láhve piva, a přestože měl chuť jednou z nich praštit Johna Paula přes hlavu, nakonec dospěl k závěru, že by to bylo plýtvání dobrým nápojem, a tak mu ji raději podal.

John Paul mu nepoděkoval, Theo to ostatně ani neočekával. Otevřel si svoji láhev a zhluboka se napil.

Theo slyšel, jak Michelle hovoří s Benem, a vyzval ji: „Řekni mu, že se s ním sejdeme u tebe doma.“

Michelle požádala Bena, aby na ně počkal, a připomněla Theovi, že musí jet do nemocnice.

Theo však rozhodl, že jeho paže je v seznamu priorit až na posledním místě. „Ne,“ řekl rozhodně. „Napřed pojedeme k tobě domů.“

„Bože, ty jsi ale paličatý,“ zašeptala Michelle, ale neprotestovala.

Theo by se nejraději posadil, aby ulevil bolavému kolenu. Zamířil ke stolu, sedl si a přitáhl další židli, aby si na ni mohl nohu natáhnout.

John Paul přistoupil k němu a zůstal nad ním stát. „Posaď se," vyzval ho Theo.

John Paul obešel stůl, vytáhl židli a posadil se. Začal se vyptávat, vyžadoval podrobnosti. Theo se znovu napil piva a vysvětlil mu všechno od počátku. Vynechal jen to, jak byl s Michelle v posteli. Myslel si, že to by její bratr příliš neocenil.

John Paul však chtěl vědět přesně to, co mu Theo neřekl. „Proč jsi zavíral okno v Michellině pokoji?"

„Bylo otevřené."

„Theo? Nevíš, jaký typ vozu to byl?" zavolala na něho Michelle.

„Šedá toyota…, nová," odpověděl Theo.

„Teď už zřejmě budou někde daleko," podotkl John Paul.

Theo souhlasil. Sledoval teď Michelle a John Paul trpělivě čekal, až se mu opět začne věnovat, aby mu mohl říct, že si to s ním bude muset rozdat, protože moc dobře ví, že Theo byl s Michelle v posteli. Bylo mu jedno, že jeho sestra je dospělá a může si dělat, co chce, a nezáleželo mu na tom, že to není jeho věc. Je to jeho nejmilejší sestřička a Theo, usoudil John Paul, ji zneužil.

„Moje sestra je schopný chirurg," řekl s úsměškem John Paul.

„Já vím."

„Skoro celý život se v tom směru vzdělávala."

„Co se mi tím snažíš říct?"

„Že se neučila zacházet s muži…, že neví, jací syčáci můžou být."

„Je dospělá."

„Je naivní."

„Kdo je naivní?" zeptala se Michelle a rychle kráčela ke stolu. „Na tom nezáleží," řekl její bratr a dál probodával Thea hněvivým pohledem. Uvědomoval si, že se zlobí i na Michelle, nejen proto, že podlehla cizímu člověku, ale ještě k tomu zástupci státní moci. To bylo téměř neodpustitelné. „Mike, budeme si muset promluvit."

Michelle ignorovala hněv sršící z bratrova hlasu. „Ben se oblékne a za deset minut bude u mě doma. Taky posílá dva

policejní vozy, aby se pokusily najít tu toyotu. Řekla jsem mu, že si myslím, že v ní byli čtyři muži, možná i víc.“

„Nejméně čtyři,“ přisvědčil Theo.

„Víš, kde má tatínek tylenol?“ zeptala se Michelle bratra.

„V kuchyni nad dřezem. Chceš abych ti ho podal?“

„Podám si ho sama. Theo, měli bychom jet rovnou do nemocnice,“ řekla a vzdálila se.

„Šití může počkat.“

Michelle se vrátila s lahví tylenolu a dvěma sklenicemi vody. Pod paží nesla dva sáčky mražené zeleniny. Postavila tylenol a sklenice na stůl a ukázala na balíčky. „Hrášek nebo mrkev?“

Theo se snažil otevřít bezpečnostní uzávěr tylenolu. „Mrkev.“

Michelle stiskla sáček, aby uvolnila zmrzlé kousky zeleniny, a přiložila sáček na Theovo koleno. „Je to lepší?“

„Jo, děkuju.“

Sáček s hráškem si přitiskla k čelu. Theo okamžitě odložil láhev a přitáhl si Michelle do klína. „Uhodila ses? Ukaž, podívám se.“

Starost v jeho hlase ji dojímala. Nadechla se a řekla. „To nic není. Jenom malá boule. Doopravdy, není to…“

„Pšš,“ zašeptal Theo, jemně odsunul její ruku a naklonil jí hlavu tak, aby si mohl prohlédnout zranění.

Čím déle ho John Paul pozoroval, tím byl stísněnější. Podle něžných pohybů, jakými se Theo Michelle dotýkal, poznal, že mu na ní záleží a že je pozdě s tím něco dělat. Federál! Jak se jeho sestra mohla zamilovat do federála?

„Sakra,“ zamumlal.

Michelle ani Theo na něho nedbali. „Neteče ti krev.“

„Vždyť jsem říkala, že to nic není.“

„Ale naskočila ti pořádná boule.“

„Není to nic strašného.“

Theo jí jemně odhrnul vlasy z tváře. Znechucení Johna Paula dosahovalo vrcholu.

„Mike, zvedni se z jeho klína a posaď se na židli.“

„Myslím, že mě tvůj bratr nemá rád,“ řekl s úsměvem Theo. Protože věděl, že se na něho John Paul ostře dívá, políbil Michelle na čelo. „Kdy ses uhodila do hlavy? Když na tebe spadl ten had?“

Michelle se zvedla a posadila se na židli vedle něho. „Jaký had?“ zeptal se John Paul.

„Ze stromu spadl ploskolebec,“ vysvětlovala bratrovi Michelle.

Theo otevřel láhev tylenolu. Michelle natáhla ruku a on jí nasypal do dlaně dvě tabletky. „Theo, musíme okamžitě do nemocnice a najít tu zásilku,“ vzpomněla si najednou.

„O čem to mluvíš? Jakou zásilku?“ divil se Theo.

Michelle usoudila, že musí vysvětlit všechno od začátku. Opřela si lokty o stůl, sáček s hráškem si přiložila na čelo a řekla: „Jednoho z nich jsem poznala.“

„A to mi říkáš až teď?“ Theo sebou trhl a pustil sáček s mrkví. John Paul ho zachytil, než dopadl na zem, pak natáhl ruku a udeřil jím do Theova kolena.

Michelle nadskočila, protože jí při jeho výkřiku usedalo srdce. „Toho muže, který běžel k nám, když jsme se pokoušeli dostat k mému člunu…, toho jsem poznala. Posvítil jsi mu baterkou do tváře, vzpomínáš si? Byl to ten doručovatel z přepravní služby. Přišel za mnou, když jsem seděla na ochozech na stadionu, zatímco ty ses věnoval fotbalovému týmu…“

„Viděl jsem nějakého chlápka na stadionu, ale do obličeje jsem mu neviděl. Měl čepici se štítkem. To byl ten, na kterého jsem střílel?“

„Ano.“

„Zabil jsi ho?“ chtěl vědět John Paul.

Theo bleskurychle uvažoval. „Ne,“ odpověděl netrpělivě. „Minul jsem. Michelle, pořád nechápu, proč jsi čekala tak dlouho, než jsi mi řekla, že jsi toho člověka poznala.“

„A kdy jsem měla možnost ti to říct? Když na nás stříleli a hnali se za námi? Nebo když jsme se schovávali v bažinách a tys nechtěl, abych mluvila?“

„Víš naprosto jistě, že to byl on?“

„Vím,“ řekla bez váhání Michelle. „A víš, co je opravdu divné? Když jsem s ním mluvila na stadionu, měla jsem pocit, že už jsem ho někde viděla, ale tehdy jsem si myslela, že jsem ho zřejmě zahlédla někde v nemocnici. Tam pořád chodí lidé z přepravních firem.“

„Nikoho jiného jsi nepoznala? Co ten chlap v člunu?“

„Toho jsem pořádně neviděla," odpověděla Michelle. „Skočil do vody, když jsi na něho vystřelil."

„Zabil jsi *ho*?" zeptal se John Paul.

„Ne, minul jsem."

John Paul jako by tomu nemohl uvěřit. „Tak proč nosíš u sebe pistoli, když s ní neumíš zacházet?"

„Umím s ní zacházet," odsekl nevrle Theo. „A rád ti to předvedu."

„Možná ho postřelil," řekla toužebně Michelle, ale pak si uvědomila tu ironii. Měla by přece zachraňovat životy, ne je ničit. Taková přestřelka zřejmě úplně zvrátila její hodnoty.

„Jo, správně," zavrčel znechuceně John Paul. „Jak daleko byl ten chlap?"

„Stříleli na nás ze dvou stran," řekla Michelle. „A Theo měl co dělat, aby mě kryl a zároveň střílel."

John Paul nedbal na její vysvětlování. „Proč vlastně nosíš bouchačku?"

„Protože mi to přikázali. Mockrát mi vyhrožovali smrtí."

„To docela chápu," podotkl John Paul.

„Nemohli byste přestat s těmi provokacemi? Máme problém. Theo, myslím, že vím, co se děje," řekla Michelle. „Ten muž, nebo muži, kteří se vloupali do střediska, hledali moji zásilku. Chlap, co přišel za mnou na stadion, říkal, že nějaký jiný zaměstnanec přepravní služby mi doručil špatný balíček a že se ho snaží dostat zpátky. Volala jsem sekretářce a říkala jsem jí, aby se po balíčku podívala a předala mu ho. Toho člověka jsem poslala do nemocnice, ale už jsem nezjišťovala, jestli balíček opravdu dostal," vysvětlovala. „Vzpomínáš si na Elenu, jak mi přinesla krabici s poštou? Myslím, že muži, kteří vtrhli do mého domu včera v noci, mysleli, že balíček je tam. Ale já jsem celou krabici prohlédla a nenašla jsem žádnou zvláštní zásilku. Proto si myslím, že ji včera v nemocnici nenašli a domnívali se, že ji večer Elena odvezla ke mně."

„Je jediná možnost, jak mohli zjistit, že Elena ti něco veze," řekl John Paul.

„Napíchli se na její linku," řekl Theo. „Zatraceně, proč jsem si to neověřil?"

„Já to najdu," nabídl se John Paul. „Víš, co máš hledat?"

Michellin bratr se zatvářil uraženě. „Samozřejmě," odpověděl.

Theo se na okamžik zamyslel a pak řekl: „Až štěnici najdeš, nechej ji být."

„Proč?" chtěla vědět Michelle.

„Protože nechci, aby zjistili, že o ní víme. Možná bychom je mohli zmást falešnými informacemi."

„Řekni mi, co přesně po tobě ten chlap chtěl," vyzval John Paul sestru a Theo si všiml, že už nemluví zdaleka tak nepřátelsky.

„Říkal, že došlo k omylu při doručování zásilek," vysvětlovala Michelle. „Frank – tak mi řekl, že se jmenuje – tvrdil, že jeho kolega, nějaký Eddie, zaměnil štítky na dvou balíčcích, které měl doručit. A zjevně jdou po balíčku, který jsem omylem dostala já."

Theo potřásl hlavou. „A víš určitě, že to byl omyl?" Nečekal, až pochopí. „Nic není pravda, pokud to není dokázáno, a my nemůžeme věřit, že se jedná o omyl při doručování, dokud se nepodíváme, co v balíčku je."

Michelle přikývla. „Protože ten člověk, co na nás střílel, mohl lhát."

„Ježíši, Mike. K čemu máš hlavu?" zaúpěl John Paul.

„Hlava mě bolí, Johne Paule." Zlobila se sama na sebe, že jí to hned nedošlo, a povzdechla: „Samozřejmě že lhal."

„Není to jisté," namítl Theo.

„Vždyť jsi právě řekl…," ohradila se Michelle.

Theo se usmál. „Mohl mluvit pravdu. Mohlo se jednat o špatně adresovaný balíček. Až ho najdeme, podíváme se, co v něm je. Do té doby…"

„Už chápu," řekla unaveně Michelle.

„Vzpomínáš si, jak jsi mi říkala, že máš pocit, že tě někdo sleduje? Myslím, že to tak bylo. A ten člověk… to umí opravdu dobře. Nikdy jsem nikoho nezahlédl, a to jsem se dobře díval."

„Možná pozorovali dům," nadhodila Michelle.

„Co si o tom všem myslíš?" zeptal se John Paul.

„Nevím," přiznal Theo. „Až najedeme balíček, zjistíme, o co jim jde."

„Pojeď ke mně domů, Mike. Se mnou budeš v bezpečí."

„Chceš snad říct, že se mnou nebude?" zeptal se rozzlobeně Theo.

„Když vystřelím já, mířím tak, abych zabil. Já neminu cíl.“ Theo měl chuť mu jednu vrazit, ale Michelle znovu rázně zakročila.

„Nezlobte se, pánové, ale já se dokážu bránit sama. A taky to udělám. Johne Paule, jedu s Theem do nemocnice.“

„Mike…“

„Tak to bude, a dost.“

„Se mnou se jí nic nestane,“ řekl Theo a překvapilo ho, že John Paul neprotestoval. Přejel si rukou po čele a dodal: „Noah je v New Orleansu. Chci, aby tam zůstal a udělal ještě pár věcí, než se vrátí do Bowenu.“

„Noah je…,“ začala Michelle vysvětlovat.

„Já vím. Od FBI,“ vyštěkl John Paul se zjevným opovržením.

„Takže prozatím,“ pokračoval Theo, jako by ho nikdo nepřerušil, „zůstaň blízko svého otce.“

Michelle upustila sáček s hráškem na stůl. „Myslíš, že půjdou i po tatínkovi?“

„Jenom se snažím myslet na každou možnost, která mě napadne, než budu mít čas zjistit, jaký bude jejich další krok.“

Theo dopil pivo a postavil láhev na stůl. „Měli bychom jet.“

Michelle se zeptala: „Johne Paule, mohl bys nastartovat dodávku? Tatínek s ní nejezdil už víc než týden. Říkal, že je něco se startérem a že neměl čas dát to spravit.“

„Udělám to.“

Michelle začalo zmáhat vyčerpám. Pomalu vstala. „Tak pojďme,“ povzdechla.

Theo jí podal sáček s mrkví, aby ho zas uložila do mrazničky, pak vstal a zkoušel, co snese jeho koleno. Pomalu na ně přenesl váhu. Ochlazení pomohlo. Koleno vydrželo a už ho ani tolik nebolelo.

Michelle si cestou do kuchyně stále tiskla k čelu sáček s hráškem.

„Napřed se musíme zastavit doma,“ připomínal Theo. „Protože na nás bude čekat Ben? Mohla bych mu zatelefonovat…“

„Ne,“ řekl Theo. „Protože si chci vzít svůj mobil a další náboje.“

Věděl, co bude následovat, ještě než John Paul otevřel ústa.

„K čemu potřebuješ další náboje?“

„Už mi skoro došly.“

„To mi připadá jako ztráta času.“

Michelle to měla s bratrem těžké. Otočila se k Theovi a řekla: „Nestřílej po něm, Theo. Já vím, že bys chtěl, protože můj bratr umí být pěkně protivný. Ale já ho mám ráda, tak to nedělej.“

Theo na ni zamrkal.

John Paul zavrčel: „S tím si nedělám žádné starosti.“

„Ale měl bys,“ namítla Michelle.

„Proč?“ zeptal se John Paul. „I kdyby po mně střílel, netrefí.“

Kapitola 32

Zatímco Michelle stála u auta a mluvila s Benem, Theo vešel do domu. U dveří si vyzul boty, aby neroznášel bláto, pak vyběhl nahoru, svlékl se a dal si horkou sprchu. Ulevilo se mu, protože nenašel žádnou štěnici. Za deset minut už zas byl venku, nesl svůj i Michellin mobil a její nabíječku. Také si už stačil nabít pistoli a do kapsy zastrčit náhradní zásobník.

„Připravena?“ zeptal se Michelle.

„John Paul ti nastartoval auto,“ řekla Michelle. „Klíče jsou v zapalování.“

„Kde je tvůj bratr?“

Michelle mávla rukou k boční straně domu. John Paul klusal k dodávce, kterou nechal stát na cestě.

Theo ho doběhl a podal mu Michellin telefon i s nabíječkou.

„Já to nechci.“ John pohlédl na mobil a z jeho tváře bylo jasné, jak je mu odporný.

„Musím mít možnost se s tebou spojit. Vezmi si to.“

„Já ne…“

Theo neměl náladu se hádat. „Co budeme s Michelle dělat, až tě budeme potřebovat? Máme vyslat k nebi modlitbu?“

John Paul se nakonec podřídil. Popadl telefon a nabíječku a zamířil k dodávce. Uslyšel, jak na něho sestra volá: „Dávej pozor na tatínka, Johne Paule. Ať se mu nic nestane. A na sebe taky. Nejsi nepřemožitelný.“

Theo nastoupil do auta a chtěl zavřít dveře, ale vtom postřehl, že na něho volá Ben a běží k němu.

„Myslím, že máme kliku,“ řekl Ben.

„Co se děje?“

„Volal dispečink. Čeká na mě nějaký detektiv z New Orleansu a chce se mnou mluvit. Prý je to naléhavé.“

„Nevíte, co konkrétně chce? Není možné, aby v New Orleansu věděli, co se v noci stalo. Na to nebylo dost času.“

„Pojedu na stanici a zjistím to, ale mám dojem, že tohle,“ ukázal na Michellin dům, „a ten detektiv z New Orleansu spolu přece jenom souvisí. Možná bude vědět něco, co nám pomůže.“

„Zavolejte mi do nemocnice, až se něco dovíte,“ požádal ho Theo.

Do nemocnice dojeli brzy. Michelle prošla zadní chodbou na pohotovost. Nepodívala se na sebe do zrcadla, a teprve až si všimla zvláštních pohledů personálu, uvědomila si, že se ještě neměla čas umýt. Napadlo ji, že asi taky zrovna nevoní. Megan, čerstvá absolventka zdravotní školy, pracovala na pohotovosti a udiveně se na ni zadívala.

„Vypadáte, jako byste spadla do kontejneru s odpadky,“ řekla. „Co se vám stalo?“

„Spadla jsem do kontejneru s odpadky.“

Další sestra, Frances, vyhlédla z pokoje pro sestry. Přestože i ona byla mladá, vysloužila si přezdívku Babča, protože se chovala jako ustaraná stařena. Michelle jí řekla, že potřebuje připravit nástroje pro šití.

Frances vstala a chvátala za přepážku, až jí gumové přezůvky vrzaly.

„Ty zůstaň tady, Theo,“ řekla Michelle. „Já půjdu do lékařského pokoje a dám si sprchu.“

„Půjdu s tebou. Je tam klid, ne?“

„Ano.“

„Výborně. Musím zavolat Noahovi.“ Megan vykulila oči a s otevřenou pusou civěla na dvojici procházející kolem ní. Michelle si všimla, že na Theovi může nechat oči.

Otevřela dveře prostorné místnosti. U jedné stěny byly skříňky, na protější straně pohovka a konferenční stolek, dvě lehátka a psací stůl. Hned za dveřmi stál úzký stůl s kávovarem a plastovými šálky. V rohu se nacházela chladnička.

Úzká chodbička vedla ke dvojím dveřím. Zatímco si Michelle vytahovala ze skříňky čisté oblečení, Theo otevřel oboje dveře, aby zjistil, co je za nimi. Objevil dvě koupelny se sprchou.

„Hezky zařízeno,“ poznamenal, když ho Michelle cestou do koupelny míjela. Pak si vytáhl z ledničky láhev balené vody,

posadil se k psacímu stolu a vyťukal číslo Noahova mobilu. Za okamžik už poslouchal, jak mu Noah říká, aby zanechal vzkaz. Dovedl si představit, kde je jeho kamarád, ale bude muset počkat, než se Michelle osprchuje, aby získal jeho telefonní číslo.

Pak se spojil s nemocniční operátorkou a požádal ji, aby vyvolala Elenu Millerovou. V pozadí slyšel šustění papírů a pak mu operátorka řekla, že Elena nemá dnes službu. Odmítla sice dát Theovi číslo k ní domů, ale nakonec se s ním domluvila, že mu je vytočí sama. Elena zvedla sluchátko po druhém zazvonění, a jen co se ohlásila, požádal ji Theo, aby mu popsala doručovatele, který si ve středu přišel do nemocnice vyzvednout balíček. Zároveň chtěl vědět, co jí říkal.

Elena podala Theovi velmi ochotně veškeré informace. „Ten hulvát měl tu drzost na mě křičet," rozhořčila se.

Theo si všechno poznamenal do bloku, který uviděl na stole, a položil jí několik otázek. Když skončil, zavěsil a v telefonním seznamu, který našel ve spodní zásuvce stolu, vyhledal číslo kurýrní služby Speedy Messenger v New Orleansu a zavolal tam. Chvíli ho přepojovali na různá oddělení, až nakonec dostal k telefonu ředitele. Jeho hlas zněl dotčeně a zpočátku nechtěl o způsobu doručování zásilek mluvit, až mu Theo pohrozil, že k němu pošle pro informace pár policistů. Pak samozřejmě ředitel obrátil a začal projevovat ochotu. Vysvětlil, že přeprava všech zásilek se zaznamenává do počítače. Vyťukal jméno Michelle Renardové a řekl Theovi, kdy a kam její poštu doručili.

„Chci vědět, kdo byl odesílatelem," řekl Theo.

„Benchley, Tarrance a Paulson," odpověděl ředitel. „Příjem byl podepsán v nemocnici v St. Claire podle mých záznamů v sedmnáct patnáct. Mám vám zaslat kopii?"

„To není nutné," odpověděl Theo.

Jakmile se Michelle osprchovala a umyla si vlasy, hned jí bylo mnohem lépe. Pomyslela si, že asi vypadá příšerně, ale cítila se dobře a právě teď si nemohla nic jiného přát. Oblékla se, učesala a trochu křivila tvář, když se dotkla bolestivé boule. Zastrčila pramínky vlasů za uši a rozhodla se, že si je nebude vysoušet fénem. Kráčela k Theovi a přitom si stahovala a zavazovala tkaničky kalhot.

Když se k ní obrátil, zeptala se ho: „Mluvil jsi s Noahem?“

„Ještě ne,“ odpověděl. „Ale mluvil jsem s ředitelem přepravní služby. Hádej, co jsem zjistil.“

„Žádný Frank ani Eddie neexistuje, že? Panebože, připadám si jako idiot.“

„Franka ani Eddieho tam skutečně nemají, ale proč se cítíš jako idiot? Neměla jsi žádný důvod je podezírat.“

„Theo, říkám ti, že jsem toho člověka někde viděla už předtím. Myslela jsem, že jsem ho zahlédla v nemocnici, ale zřejmě jsem se spletla. Kde to jenom mohlo být?“

„Však na to přijdeš,“ utěšoval ji Theo. „Nenuť se k tomu. Až budeš myslet na něco jiného, najednou si vzpomeneš. Víš, co mi ještě ředitel řekl?“

Michelle přešla k pohovce, posadila se a začala si zavazovat tkaničky bot.

„Pověz mi to,“ vyzvala Thea.

„Balíček poslali Benchley, Tarrance a Paulson.“

„Na moji adresu?“

„Ano. Telefonoval jsem té firmě, ale do telefonu mi nikdo nechtěl nic říct, a tak jsem tam poslal Noaha. Jo, a taky jsem mluvil s Elenou Millerovou. Spustila na mě úplnou tirádu.“

Michelle přikývla. „To je celá Elena. Co ti řekla?“

„Že se kurýr choval dost nepříjemně.“

„To už víme i my.“

„Když nemohla balíček najít, začal prý na ni křičet. A taky jí vyhrožoval. Rozčilila se tak, že chtěla zavolat jeho firmu a stěžovat si na něho, ale pak jí do toho přišla nějaká práce a zapomněla na to.“

Michelle vstala a zamířila ke stolu. Všimla si, že Theo ji sleduje zvláštním pohledem, a zeptala se: „Co se děje?“

„Jenom jsem si všiml, jak unaveně vypadáš.“

„Už je to dobré.“

„Dělám si o tebe starosti. Připadá mi, že se každou chvilku zhroutíš.“

„Nic mi není,“ odbyla ho Michelle.

Ale nevypadala dobře. Byla bledá a přepadlá. Potřebovala by pár minut, aby se odreagovala, pomyslel si Theo. Projevuje se na ní psychické vyčerpání a mohla by se zhroutit.

„Pojď sem.“

„Theo, musíme si pospíšit. Musím ti sešít ránu a najít balíček.“

„Obojí může ještě chvíli počkat. Zhluboka se nadechni a zkus se uvolnit. Nechceš se něčeho napít? Nedala bys sis třeba colu?“

„Ne, díky.“

„Pojď sem.“

„Vždyť jsem tady.“

„Blíž.“

Udělala krok ke stolu. „Theo…“

„Ještě blíž.“

Nedalo se mu odolat. Věděla, že by neměla dovolit, aby ji odvedl od jejího záměru. Oba přece mají před sebou tolik práce. Zkřížila paže na prsou a zamračila se na něho. „Teď není čas na hlouposti.“

Přitáhl si ji do klína. „Proč myslíš, že chci dělat hlouposti?“

Něžně ji objal kolem krku a pomalu ji k sobě přivinul.

„Nevím… Prostě jsem měla pocit, že bys mě možná chtěl políbit,“ řekla a položila mu ruce na ramena.

„To mě vůbec nenapadlo. Teď nemůžeme dělat žádné hlouposti, miláčku. Na to opravdu nemáme čas.“

Přejížděl ústy po jejím krku. Michelle zavřela oči a naklonila hlavu, aby ji mohl políbit na lalůček.

„Takže jsem si zřejmě špatně vyložila signály,“ zašeptala.

„Určitě,“ potvrdil Theo a v příštím okamžiku se jeho ústa zmocnila jejích v dlouhém, žíznivém polibku. Vklouzl jazykem do jejích teplých úst a, bože, ten pomalý, nenucený pohyb ji nesmírně vzrušoval. Škádlil ji a dráždil, až se celá chvěla a svírala jeho ramena v mlčenlivé touze.

Theo si myslel, že ji jen krátce políbí, ale jakmile se jejich rty spojily, nemohl odolat. Věděl, že musí přestat, než se mu věc vymkne z ruky, a přece ji dál líbal, dokud se sama neodtáhla.

„Tohle nemůžeme dělat.“ Michelle mluvila zadýchaně a jakoby omámeně. „Prostě nemůžeme.“ Sklonila k němu hlavu se dotkla se jeho čela svým. „Musí to přestat, Theo.“

„Ano, samozřejmě,“ přisvědčil ochraptěle a marně se snažil přimět srdce k pomalejšímu tlukotu.

Políbila ho na čelo, pak spustila ústa o kousek níž. „Proboha, jsme přece v nemocnici.“

Políbila ho na ústa. A když jí začal polibek oplácet, odtrhla se a zašeptala: „Pracuju tady. Nemůžu tu jenom tak někoho líbat.“

Přesto ho znovu políbila. Theo cítil, jak jeho odhodlání slábne. Prudce se odtáhl a zvedl Michelle z klína.

Musela se opřít o stůl, aby jí nohy nevypověděly poslušnost. Bože, ten ale uměl líbat! A jak milovala chuť jeho úst! Se zoufalstvím si uvědomila, že se jí na něm líbí úplně všechno. Jeho klidný, zodpovědný přístup…, jeho sebejistota. Když měl z něčeho strach, neskrýval to jako její bratr. Byl tak sebejistý, že se nestaral, co si myslí jiní.

Ten rys na něm Michelle obdivovala nejvíc.

Zhluboka se nadechla a zamířila k příjmu. Zatlačila do kývacích dveří a prošla do chodby. Theo kráčel těsně za ní.

„Máš ohromně smyslnou chůzi,“ řekl jí.

„Ty sis nepřečetl upozornění?“

„Jaké upozornění?“

„V nemocnici platí zákaz flirtování.“

Ustoupil. „Tak dobře,“ řekl. „Napřed zkusíme ten balíček hledat na příjmu,“ řekl najednou energicky. „Při cestě jsem si všiml, že je tam teď prázdno, takže máme vhodnou příležitost. Požádám někoho ze zaměstnanců, aby nám pomohl.“

„Napřed ti musím sešít ránu.“

„Ne, Michelle, chci…“

Otočila se a řekla: „Theo, tady rozkazuju já. Smiř se s tím.“

Sprcha ji osvěžila, ale věděla, že nová energie, kterou cítí, nevydrží dlouho a nedostatek spánku ji nakonec přemůže. Proto chtěla napřed splnit nejdůležitější úkol. Na řadě je Theo, ať se mu to líbí, nebo ne.

V nemocnici si připadala uvolněnější a sebejistější. Byla ve známém prostředí a věděla, že tady nemusí dbát na ostražitost. Nikdo na ně nebude střílet. Zde je bezpečno. Napadlo ji, že by nemuselo být špatné zůstat v nemocnici na noc, a právě to chtěla navrhnout Theovi, když na ni promluvil.

„Zpomal,“ požádal ji. „Na koho se mám obrátit, aby nám pomohl s hledáním?“

„Všichni lidé tady mají svoji práci.“

„Tohle je teď nanejvýš důležité.“

„Mohl bys zavolat vedoucího. Přichází obvykle před osmou, což už skoro je, ale nebude s tebou spolupracovat. Nemá rád nic, co mu narušuje rozvrh.“

„Má smůlu,“ řekl Theo. „Bude muset spolupracovat. Ale ty skoro běžíš. Zpomal trochu,“ opakoval.

„Ty se zas přímo vlečeš. Bojíš se několika stehů?“ usmála se Michelle. „Bojíš se, že ti udělám bolest?“

„Ne, prostě nemám rád jehly.“

„Já taky ne,“ řekla. „Při pohledu na jehlu vždycky omdlím.“

„To není legrace, Michelle.“

Michelle si myslela, že je, a zasmála se. Z vyšetřovny vyšla Frances, sestra, která se neustále mračila. Odtáhla závěs a řekla: „Všechno připraveno, paní doktorko.“

Michelle přejela rukou po vyšetřovacím lehátku a sestra zvedla horní část, aby se Theo mohl opřít. Posadil se a upíral oči na Michelle, která si navlékala sterilní rukavice. Sestra ho znervóznila, protože k němu přistoupila s nůžkami v ruce a uchopila rukáv jeho trička. Snažil se jí pomoct a vysoukal si ho až na rameno. Zatímco potírala kůži kolem rány ostře páchnoucím desinfekčním prostředkem, vytáhl Theo mobil a začal vyťukávat nějaké číslo.

„V nemocnici se nesmí používat mobily,“ řekla Frances a pokusila se mu telefon vzít.

Měl chuť říct, aby zmírnila tón, ale neudělal to. Vypnul telefon a položil ho na lehátko vedle sebe. „Tak mi prosím přineste telefon, který můžu používat.“

Zřejmě promluvil nepřátelským tónem. Přestože se to zdálo nemožné, Frances se zamračila ještě víc. „Je nějak nedůtklivý, paní doktorko, nemyslíte?“

Michelle pracovala v koutě a byla k Theovi otočená zády, ale on věděl, že se usmívá. Zaslechl v jejím hlase smích, když říkala: „Potřeboval by se vyspat.“

„Potřebuju především telefon,“ namítl Theo.

Frances dokončila desinfekci a vzdálila se. Theo se domníval, že jde pro telefon. Pak k němu přistoupila Michelle a ruku přitom držela za zády. Trochu ho urazilo, že se k němu chová jako k desetiletému klukovi a schovává před ním injekční stříkačku, aby neviděl jehlu.

Rozhořčeně řekl: „Pospěš si. Máme ještě spoustu práce.“ Ani sebou netrhl, když mu vpíchla injekci na umrtvení. „Tohle by mělo za chviličku působit. Nechceš si raději lehnout?“

„Bude pro tebe jednodušší a rychlejší, když budu ležet?“

„Ne.“

„Fajn. Tak se do toho pusť.“

Frances se vrátila a nesla psací podložku s papíry. Zřejmě slyšela, jak Theo vyzývá Michelle, aby začala.

„Mladý muži, neměl byste paní doktorku nutit ke spěchu. V takovém případě může dojít k chybě.“

Mladý muži? Kruci, vždyť je určitě starší než ona. „Kde je ten telefon?“

„Klid, Theo,“ řekla Michelle a kývla na Frances, aby jí podala podnos. „Já se nenechám honit.“ Pak se usmála a zašeptala: „Kdosi mi říkal, že když chce člověk něco udělat pořádně…“

„Cože?“

„Musí postupovat pomalu a s citem. Je to jediný správný způsob.“

Theo se navzdory svému rozladění musel usmát. Měl chuť ji políbit, ale věděl, že Velká sestra by mu nejspíš jednu vrazila. „Jste vdaná, Frances?“

„Ano, jsem. Proč se ptáte?“

„Napadlo mě, že by vás Michelle mohla dát dohromady se svým bratrem, s Johnem Paulem. Máte hodně společného.“

„Paní doktorko, o tom pacientovi nemáme žádné údaje,“ řekla Frances stroze.

„Kde mám ten telefon?“ chtěl vědět Theo.

„Vyplní formulář, až skončím,“ řekla Michelle.

„Tak se to nedělá.“

„Budu počítat do pěti. Jestli nebudu mít v ruce telefon, až skončím, vstanu a…,“ vyhrožoval Theo. „Frances, přineste prosím Theovi telefon.“

„Telefon visí na stěně,“ namítla Frances. „Ale on na něj nedosáhne,“ řekla Michelle tentokrát už podrážděně.

„Tak dobře, paní doktorko.“

Frances nakonec svěřila úkol Megan, která v sesterně flirtovala s nějakým ošetřovatelem.

Telefon byl starý typ se šňůrou. Megan přitáhla přístroj blíž a podala sluchátko Theovi. „Ven se volá přes devítku.“

Michelle měla ránu vyčištěnou a byla připravená začít šít. „Seď klidně. Přestaň se vrtět,“ řekla Theovi. „Pokoušíš se volat Noahovi?“

„Napřed chci mluvit s vedoucím, ať nám dá někoho k dispozici. Jestli bude třeba, abychom to tady obrátili vzhůru nohama, musíme to udělat. Chci balíček každopádně najít.“

„Hledat bych ho měla především já… Možná byste mi ty a ještě jeden člověk mohli pomoct. Kdyby ho hledali všichni, nevěděla bych, co už prohledali a co ještě ne. Dovol mi, ať se podívám na příjmu a na chirurgii, než zavoláš o posily.“

„Proč právě na těch dvou místech?“

„Protože všechna pošta, kterou si dole nevyzvednu, se posílá na chirurgii. Všichni chirurgové mají nahoře svoje pracovní kouty a právě tam jim přinášejí poštu.“

„To je pravda,“ potvrdila Megan. „Nosím nahoru spoustu pošty. Aspoň dvakrát denně, protože jim chci usnadnit práci.“ Pak dodala: „Je tam moc šikovný technik. Chtěla jsem, aby si mě všiml. Pomůžu vám, doktorko Mike. Na příjmu se teď nic zvláštního neděje, a když mě Frances bude potřebovat, zavolá mě.“

„Díky, Megan.“

„Za málo. S čím vám mám pomoct?“

„Potřebuju najít balíček, který sem doručila kurýrní služba Speedy Messenger.“

„Sem ale přichází strašně moc zásilek.“

„Michelle, miláčku, už budeme hotovi?“ zeptal se Theo. „Júúú! On vám řekl miláčku,“ vypískla Megan. „Megan, zacláníte mi.“

„Promiňte, paní doktorko.“ Dívka ustoupila a přejížděla pohledem z Thea k Michelle a zase zpátky. „Takže co mám dělat?“ zeptala se šeptem.

„Co kdybyste začala prohledávat zásuvky a skříňky tady dole, než bude se mnou Michelle hotová?“ navrhl Theo. „Ano, pane.“

„Prohledejte to opravdu důkladně,“ vybídla sestru Michelle. Sotva Megan při odchodu za sebou zatáhla závěs, Michelle zašeptala: „Neměl jsi mi říkat miláčku.“

„Narušil jsem nějak tvoji autoritu?“

„Ne. Jenom…“

„Co?“

„Megan je hodná holka, ale všechno vyslepičí a já si dovedu představit, jaké řeči se tu povedou zítra. Podle nich budu už nejspíš těhotná.“

Theo naklonil hlavu. „Těhotná…, to není špatná představa.“

Michelle obrátila oči v sloup. „Proboha!“

Theo se usmál. „Žena, která si poradí s hadem, co se jí plazí po noze, si přece s trochou klepů poradí taky. Jsi odolnější, než vypadáš.“

Michelle raději obrátila řeč k méně choulostivému tématu. „Ještě jeden steh a je to. Kdy jsi byl naposledy očkovaný proti tetanu?“

Theo nezaváhal ani na okamžik. „Včera.“

„Takže injekce taky nesnášíš, jestli tomu dobře rozumím. Teď ovšem jednu dostaneš.“

Theo natáhl ruku a dotkl se její tváře. „Vždycky znervózníš, když si z tebe dělám legraci, a poklony tě uvádějí do rozpaků. Nevíš, co s nimi, že?“

„Hotovo,“ oznámila Michelle. „Už jsi zase celý, chudáčku. Ale nevstávej ještě,“ dodala, když se Theo pohnul. „Já jsem skončila. Ty ještě ne.“

„Co to znamená?“

„Obvaz a injekce.“

„Kolik mám stehů?“

Závěs se rozhrnul, a když si Michelle stahovala rukavice, vstoupila Megan. „Doktorko Mike, je tu nějaká vyšetřovatelka z New Orleansu a chce mluvit s vámi a s vaším přítelem.“

„To je pacient,“ odsekla Michelle a až pozdě si uvědomila, že raději měla mlčet. Promluvila na svoji obranu, což samozřejmě ještě víc podnítilo Meganinu živou obrazotvornost.

Megan odtáhla závěs. „To je detektiv Harrisová,“ řekla.

Žena byla vysoká a nápadně krásná. Měla oválný obličej a pronikavý pohled. Když se přiblížila, Michelle si všimla, že v koutcích očí a úst se jí tvoří drobné vrásky. Na sobě měla černé kalhoty, praktické černé boty a bleděmodrou blůzku a kráčela k Theovi. Když napřáhla ruku, aby mu ji podala, Michelle postřehla odznak a pistoli připnutou k opasku.

Harrisová neztrácela čas žádným úvodem. „Chci slyšet, co se přesně stalo včera v noci. Náčelník Nelson mi řekl, co se přihodilo, ale potřebovala bych slyšet vaši verzi.“

„Kde je Ben?“ zeptala se Michelle.

„Odjel zpátky k vašemu domu, aby dokončil ohledání místa činu.“ Vrhla na Michelle zběžný pohled a pokračovala: „Všechno, co tam najde, pak odvezu do laboratoře v New Orleansu.“

Theo pozoroval policistku hovořící s Michelle. Byla stejná jako tisíce jiných, které znal. Ve tváři měla rysy únavy, jako by byla neustále vyčerpaná. Hovořila stručně a řízně.

„Jak dlouho pracujete u policie?“ zeptal se jí Theo.

„Čtyři roky dělám na vraždách,“ odpověděla netrpělivě. „Předtím jsem byla tři roky na mravnostním.“

Aha. Mravnostní. Tak to je jasné. „Co vás přivedlo do Bowenu?“

„Pokud vám to nevadí, otázky tady kladu já.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Theo mile. „Jen co odpovíte na tu moji.“

Harrisová ohrnula ret, což by si možná Theo mohl vyložit jako pokus o úsměv. „Kdyby mi to neřekl Nelson, hádala bych, že jste advokát.“

Theo na její poznámku neodpověděl. Čekal, že mu odpoví na jeho otázku. Policistka se pokoušela zastrašit ho ostrými řečmi i pohledem, ale ani jedno na něho neúčinkovalo.

Nakonec s povzdechem odpověděla: „Dostala jsem tip… Solidní, spolehlivý tip, že nájemný vrah, po kterém jdu už tři roky, se pohybuje tady v okolí. Bylo mi řečeno, že má nějakou práci v Bowenu, a přísahám, že ho tentokrát dostanu.“

„Kdo je to?“

„Duch. Tak mu aspoň říkají někteří hoši z oddělení, protože se vždycky doslova vypaří, když už myslíme, že ho máme. Podle mého informátora si v poslední době říká Monk. Má na svědomí dvě loňské vraždy v New Orleansu. Taky jsme přesvědčení, že v Metairii zabil jednu dívku, a myslíme si, že si ho k tomu najal její otec, aby vyinkasoval pojistku, ale nemůžeme to dokázat.“

„A proč si myslíte, že to udělal Monk?“ zeptal se Theo.

„Nechal tam navštívenku. To dělá vždycky,“ vysvětlovala Harrisová. „Můj informátor zná jeho zvyky. Řekl mi, že Monk

nechává na místě rudou růži jako důkaz, že je to jeho dílo. Vždycky se postará, aby vražda vypadala jako nešťastná náhoda nebo sebevražda, a v každém případě, který jsem zatím vyšetřovala, má ze smrti oběti někdo prospěch.“

„Otec dal zabít své dítě, aby dostal peníze z pojistky?“ Michelle si začala třít paže, jako by chtěla zahnat chlad. Šokovalo ji, že může existovat otec, který je schopný takové zrůdnosti. Zvedl se jí žaludek. Ubohé dítě.

„Růže z dívčina pokoje zmizela,“ pokračovala Harrisová. „Ale zbyl tam jeden okvětní plátek, ještě čerstvý, který napůl zapadl pod noční stolek. V druhém případě našla výjezdovka trn zapíchnutý do pokrývky. Monk většinou vraždí v noci, když jeho oběti spí.“

„Koho zabil v tom druhém případě, o kterém jste mluvila?“ zeptal se Theo.

„Nějakého starého pána, bohatého dědečka, jehož příbuzný měl problémy s drogami.“

„Z toho, co mi o něm povídáte,“ řekl Theo, „se zdá, že není v jeho stylu pracovat s komplici. Vypadá to, že rád pracuje sám.“

„Zatím tak opravdu pracoval, ale něco mi říká, že včera v noci skutečně byl v doktorčině domě.“

„Pokud s tím má něco společného,“ ozvala se Michelle, „určitě jde po balíčku. Možná je v něm něco, co svědčí proti němu nebo proti lidem, kteří si ho najali.“

„Po jakém balíčku?“ zeptala se ostře Harrisová. Tvářila se, jako by chtěla setřít Michelle za zadržování informací.

Michelle jí všechno vysvětlila, a když skončila, policistka neskrývala vzrušení.

„Vy říkáte, že znáte poznávací značku některého z nich? Že jste mu viděla do tváře a jste si jistá, že to byl člověk, který za vámi předtím přišel na stadion?“

„Ano.“

„Panebože, to by byla klika, kdyby ten chlap byl Monk. Nikdo ho ještě neviděl, ale teď, když máme popis…“

„Rád bych mluvil s vaším informátorem,“ řekl Theo.

Harrisová zavrtěla hlavou. „Myslíte si, že mám jeho telefonní číslo? Takhle se to nedělá. Telefonuje mi sám, uzná-li za vhodné, a vždycky volá z veřejného automatu. Párkrát se nám podařilo hovor vystopovat, ale nikdy jsme nedojeli včas. Dává si velký pozor.“

„Dobře," řekl Theo. „A co váš spis o Monkovi?"

„Co s ním?"

„Chci ho vidět."

Policistka jako by jeho požadavek neslyšela. „Musíme najít balíček," obrátila se k Michelle. „Netušíte, co by v něm mohlo být?"

„Vůbec ne."

„Tentokrát toho chlapa dostanu. Přísahám na hrob své matky. Připadá mi, že je tak blízko, až ho skoro cítím."

„Chci vidět ten spis," opakoval Theo. Tentokrát to řekl tak, aby jí bylo jasné, že to opravdu myslí vážně.

Sjela ho mrazivým pohledem a neodpověděla.

Michelle se rychle snažila zabránit narůstajícímu nepřátelství. „Pomůžeme vám, jak jen budeme moct."

Harrisová stále upírala oči na Thea a řekla: „Nejlepší, co můžete udělat, je neplést se mi do cesty. Akci řídím já. Je vám to jasné?"

Když Theo neodpovídal, nervózně si odkašlala. „Celý prostor uzavřu a začnu zatahovat síť. Vy odvezte doktorku domů a zůstaňte tam. Když uvidíte nebo uslyšíte něco podezřelého, zavolejte mi."

Vytáhla dvě vizitky, jednu podala Theovi a druhou Michelle. „Na mobil se mi dovoláte vždycky."

Nebylo třeba mít mimořádnou inteligenci, aby člověk poznal, že Harrisová nehodlá spolupracovat. Oháněla se pravomocemi, a tak Theo na oplátku necítil potřebu dělit se s ní o informace, které získal.

„Chci vidět váš spis, detektive Harrisová, a chci vědět, co je v tom balíčku," odsekl. Bylo jasné, že se nespokojí s odmítavou odpovědí. „Můžete se podívat, co je v balíčku," řekla policistka.

„A jestli je to něco, co se netýká Monka, pak můžete pátrat, jak je libo."

„A jestli je tam něco, co se týká Monka?" zeptala se Michelle. „V tom případě to přebírám já. Je to můj případ a nehodlám k tomu pustit federály, aby to zmršili. Tři roky se honíme za Monkovým stínem a už jsem tomu věnovala příliš mnoho, než aby se mi do toho mohla plést FBI. S tím nepočítejte."

Její pohrdání bylo hmatatelné. Rivalita mezi FBI a místní policií měla hluboké kořeny, což bylo jenom pro zlost. Theo neměl náladu na nějaké kličkování nebo diplomacii.

„Bojíte se, že vám váš případ sebere FBI?“ zeptala se Michelle.

„To si pište, že se bojím. Tři roky,“ opakovala Harrisová, „jdu po Monkovi, a až se k němu dostanu, nemíním vám ho předat,“ řekla Theovi.

„Poslyšte, pracuju jako právník na ministerstvu spravedlnosti. Je mi jedno, co s ním uděláte, pokud to není jeden z těch, kdo stříleli po Michelle a po mně a snažili se nás zabít. V tom případě bychom se spolu museli domluvit jinak.“

Harrisová potřásla hlavou a řekla: „Policejní šéf mi říkal, že jste tu na dovolené…, že jste přijel na ryby. Tak si jděte rybařit a mě nechte dělat moji práci.“

„Poslyšte, já chápu, proč vám o to tak jde, ale…“

„Co?“ přerušila ho, než mohl dokončit větu.

„Já s tím mám taky co dělat, ať se vám to líbí, nebo ne. Myslíte si, že budu sedět na zadku a čekat? Možná jsem vám to neřekl dost jasně, ale on se nás pokoušel zabít.“

Harrisová se rozčilila: „Opakuju, že nepřipustím, abyste mi mařil vyšetřování.“

Theo ji nechtěl překřikovat. Přinutil se promluvit klidným hlasem a zeptal se: „Kolikrát to ještě budu muset opakovat, než vám to bude jasné? Mě nezastavíte.“

„V žádném…“

Skočil jí do řeči. „Ale já můžu zastavit vás a oba to víme. Jedním telefonátem. Nic víc nebude třeba.“

Nepřeháněl. Kdyby musel přitlačit, měl na to prostředky. Ona ne. To bylo naprosto jasné.

Harrisová se rozhodla pro rozvážnější přístup. „Dobře, budu se s vámi dělit o informace. Až se vrátím na stanici, pošlu vám kopie všeho, co mám o Monkovi. A nechám vás podívat se, co je v tom balíčku.“

„Pokud ho ovšem najdeme,“ podotkla Michelle.

„Musíme ho najít,“ odsekla Harrisová. Mírnějším tónem pak dodala: „Chtěla bych ještě něco.“

„Co?“

„Potřebuju osmačtyřicet hodin, než do toho začnete zasahovat nebo volat svoje lidi. Zaručuju vám, že dostanu Monka do basy. A jestli pracuje ve spojení s těmi, kdo vás chtěli zabít, dostanu je taky.“

„Říkáte to nějak moc jistě. Ale mě by zajímalo, jestli víte, kde je Monk teď.“

„Osmačtyřicet hodin,“ opakovala vyšetřovatelka.

Theo nezaváhal ani na okamžik. „Ne,“ řekl.

„Tak čtyřiadvacet,“ navrhla. „To je přece rozumné.“

Rozčilením celá zrudla, ale Theovi bylo úplně jedno, jestli jí svými požadavky znepříjemňuje život, nebo ne.

„Ne,“ opakoval.

„Co sakra chcete? Dejte mi náskok. Moji lidé zatahují síť a my všichni jsme pracovali zatraceně dlouho, než abyste to mohli jen tak převzít. Nechte nám ho. Celé tři roky…“

„Jo, já vím. Tři roky,“ opakoval Theo. „Fajn. Dám vám dvanáct hodin, ale ani o minutu víc. Jestli ho do té doby nezatknete, budu jednat.“

Harrisová se podívala na hodinky. „Je skoro devět. Dvanáct hodin…, jo, to se dá. Odvezte doktorku domů a do devíti večer zůstaňte u ní.“ Pak se otočila k Michelle a řekla: „Dejme se do toho. Kde máme začít hledat balíček?“

Michelle si všimla, že na ni kývá Frances. V ruce držela sluchátko. „Zřejmě mě někdo potřebuje – tady nebo na chirurgii. Omluvíte mě? Vyřídím si jeden hovor.“ Nečekala na souhlas a spěchala k přepážce. Cestou zavolala na Megan: „Jděte s detektivem Harrisovou nahoru na chirurgii a začněte hledat. Za chvilku přijdu za vámi a pomůžu vám. Frances, vy pojďte sem. Ovažte panu Buchananovi ruku a dejte mu tetanovku.“

Pak uchopila sluchátko a ustoupila, aby uvolnila cestu Megan.

„Tudy prosím,“ řekla Megan a ukázala vyšetřovatelce cestu k výtahu.

Michelle netelefonovala dlouho. Brzy se vrátila k Theovi a řekla: „Doktor Landusky zjistil, že jsem v nemocnici, a požádal mě, abych se podívala na jednoho jeho pacienta. Jak vypadá to umrtvení? Mohla bych ti dát něco proti bolesti.“

„Ne, není třeba.“

„Paní doktorko, nezapomeňte sepsat údaje," připomněla jí Frances a vyšla z místnosti.

Theo pozoroval výtah. Jakmile se zavřely dveře, zvedl telefon a požádal Michelle o číslo k Mary Ann domů.

Odříkala je zpaměti. „Proč potřebuješ mluvit s Mary Ann?"

„Nepotřebuju s ní mluvit."

Michellina kamarádka vzala telefon po třetím zazvonění. Její hlas zněl ospale. Theo šel rovnou k věci. „Dejte mi Noaha."

Michelle překvapeně otevřela ústa. „On odjel zpátky do New Orleansu s Mary Ann?"

Odpovědi se dočkala za okamžik, když Theo řekl: „Vylez z její postele a přejdi někam, kde si můžeme nerušeně promluvit."

Noah hlasitě zívl do telefonu. „Doufám, že to bude stát za to."

„Spolehni se," sliboval Theo.

„Tak jo. Vydrž chvilku."

Michelle uslyšela, že vyvolávají její jméno, a zamířila k přepážce, aby vzala telefon. Nějaká sestra ji žádala, aby zkontrolovala záznam pacienta, než mu podá léky. Michelle zavěsila a Theo právě v té chvíli končil rozhovor. „Až to prověříš, přijeď sem. A díky, Noahu."

Sotva zavěsil, zeptala se ho Michelle: „Co jsi po něm chtěl? Slyšela jsem, jak jsi vyšetřovatelce slíbil, že dvanáct hodin nebudeš nic dělat."

„Uhm."

„Říkal jsi přece dvanáct hodin?"

„Ano, říkal," přisvědčil Theo. „Takže ti musí být jasné, co to znamená."

„Co?"

„Že jsem lhal."

Kapitola 33

Prohledávali nesprávný pracovní kout. Michelle prošla kolem svého stolu a zjistila, že detektiv Harrisová a Megan se prohrabují ve věcech doktora Landuskyho.

„Prohledali jste už moje pracoviště?“ zeptala se.

„Myslela jsem si, že vaše je tohle,“ řekla Megan. Seděla na podlaze vedle stolu a procházela kartotéku.

„Moje je vedle.“

„Moc se omlouvám, doktorko Mike. Celou dobu, co tady pracuju, jsem si myslela, že jste nepořádná, protože jsem předpokládala, že vaše místo je tady. Vždycky když jsem sem přišla, seděla jste u tohoto stolu a diktovala nebo zapisovala záznamy.“

„Používala jsem stůl doktora Landuskyho, protože sem sestry a sekretářky přinášejí jeho záznamy a já jsem ho zastupovala, když byl na dovolené.“

„Ale já tady nechávala i vaše věci.“

„Takže bychom měly pokračovat,“ řekla Harrisová. „Možná se balíček omylem dostal sem.“

Protože vyšetřovatelka Harrisová prohledávala stůl, Michelle si klekla a začala probírat hromadu naskládanou u stěny. „Nechápu, jak tady může doktor Landusky pracovat.“

„Vždycky má zpoždění se svými záznamy,“ prozradila Megan.

„Mohla byste se věnovat své práci?“ vyzvala ji Harrisová. Mluvila jako učitelka kárající nesvědomitou studentku.

„Já můžu mluvit a přitom zároveň hledat,“ ujistila ji Megan.

„Tak pokračujte v hledání,“ řekla Harrisová.

„Nemohlo by to být tohle?“ zeptala se Megan o pár vteřin později. Podala Michelle malou žlutou obálku.

„Ne,“ odpověděla Michelle. „Musí mít nálepku Speedy Messenger.“

„A co tady to?“ ukazovala po chvíli Megan.

Tentokrát podala Michelle větší balíček. Harrisová se ohlédla a čekala na Michellinu odpověď.

Balíček byla vlastně tlustá manilová obálka. Michelle přečetla jméno právnické firmy v horním rohu těsně pod štítkem a zatajila dech.

„Myslím, že je to ono,“ řekla a podala obálku vyšetřovatelce.

Harrisová se chovala, jako by držela v ruce výbušninu. Opatrně obálku potěžkala, pak ji váhavě obrátila. Pomalu zatáhla za proužek na okraji. Uvnitř byla další manilová obálka. Tu Harrisová rozřízla perořízkem.

Uchopila ji za okraj a rozhlédla se po stole. „Tohle bude stačit,“ řekla a vzala do ruky velkou chirurgickou svorku, kterou vytáhla z nějaké police. „Nechci se dotýkat papírů, co jsou v ní, abych nepoškodila otisky.“

„Mohla bych vám dát rukavice,“ nabídla Megan.

Harrisová se usmála. „Děkuju, ale to by opravdu mělo stačit.“

Michelle, hromadu pošty v klíně, se opřela o stěnu. Pozorovala vyšetřovatelku, jak bere do svorky jeden list a vytahuje ho ven.

Megan zakopla o haldu novin a záznamů, když se zvedala ze země. Michelle jí pomohla rozházené papíry znovu uložit ke stěně.

„Co se tam píše?“ zeptala se vyšetřovatelky.

Harrisová se tvářila zklamaně. „Vypadá to jako nějaký audit nebo výpis z účtu. Nejsou tu žádná jména, jenom iniciály vedle částek, které zřejmě označují jednotlivé transakce. A spousty čísel,“ dodala.

„Co ty další papíry?“

„Vypadá to, že je tady asi dvanáct stránek, možná i víc, ale za tímhle listem jsou některé sešité k sobě,“ řekla Harrisová. Potřásla hlavou a dodala: „Je příliš riskantní pokoušet se je vytahovat.“

Pomalu zasunula papír zpátky do obálky. „Musím s tím do laboratoře. Až si to prohlédnou, pozvu si někoho, kdo mi pomůže zjistit, co ta čísla znamenají.“

Michelle pociťovala zklamání, že neví, co to všechno znamená. Odsunula kartotéku a vstala, zatímco Harrisová přešla k výtahu a stiskla tlačítko. „Díky za pomoc,“ řekla. „Ozvu se vám.“

„Slíbila jste Theovi, že mu ukážete, co je v balíčku,“ připomněla jí Michelle.

Dveře výtahu se otevřely. Harrisová vstoupila dovnitř a stiskla tlačítko. Než se za ní zavřely dveře, usmála se na Michelle a řekla: „Ukážu mu ty papíry za dvanáct hodin a ani o minutu dřív.“

Michelle stála s rukama založenýma v bok a kroutila hlavou. Vtom se za ní objevila Megan.

„Co jste si myslela, že bude v té obálce?“ zeptala se jí.

„Odpověď.“

„Až bude po všem, řeknete mi, co se vlastně stalo?“

„Samozřejmě,“ ujistila ji Michelle. „*Pokud* vůbec zjistím, o co tady jde, ráda vám to vylíčím.“

„Váš přítel je právník. Určitě bude vědět, co ta čísla znamenají, a je jasné, že nenechá vyšetřovatelku projít kolem sebe jenom tak. Jdu dolů na příjem. Ať nezmeškám ten cirkus.“

Michelle měla prohlédnout ještě jednoho pacienta; teprve pak bude moct odejít. „Vyřiďte Theovi, že přijdu za chvilku,“ zavolala na sestru a zamířila k nemocničním pokojům.

Detektiv Harrisová nechtěla riskovat setkání s Buchananem. Vystoupila z výtahu v prvním patře a do přízemí sešla po schodech. Vydala se ve směru šipek označujících nouzový východ, nalezla postranní dveře a vyklouzla z budovy, aniž ji někdo zpozoroval. Když obešla nemocnici a s obálkou přitisknutou na prsa se rozběhla k parkovišti, uslyšela za sebou zaskřípání pneumatik. Prudce se obrátila, právě k okamžiku, kdy se k ní hrozivě hnala šedá toyota.

Kapitola 34

Vyšetřovatelka nezvedala svůj mobil a Theo zuřil. Dvakrát se jí pokusil zatelefonovat a pokaždé se mu ozvala hlasová schránka. Zanechal tedy zcela konkrétní vzkaz. Že balíček chce, a to hned. Stejný vzkaz jí zanechal na záznamníku na okrsku a právě zavěšoval, když uviděl z výtahu vystupovat Michelle. Přestože mu už Megan vylíčila, co se stalo, chtěl, aby to Michelle ještě jednou zopakovala. Kráčeli spolu do šatny, kde si měla vyzvednout oblečení.

„Ale ty papíry jsi neviděla?“

„Ne,“ odpověděla Michelle. „Nechtěla mi na ně dovolit ani sáhnout. Bála se, že se zničí otisky prstů.“

„To určitě,“ zavrčel Theo. „Žvanila,“ dodal. „Chce mě prostě vyšachovat ze svého vyšetřování.“

„Jenom na dvanáct hodin,“ namítla Michelle.

Uložila si oblečení a boty do igelitového pytle a zůstala stát ve dveřích. Theo sáhl po telefonu. „Myslím, že je na čase přitvrdit,“ zamumlal.

„Theo?“

Konečně na ni pohlédl. „Ano?“

„Jsem úplně vyřízená. Potřebovala bych se trochu vyspat a ty taky. Můžeme už jet domů?“

„Samozřejmě že ano.“

„Dodrž těch dvanáct hodin,“ řekla Michelle. „Vždyť jsi jí to slíbil.“ Zívla. „Vím, že nebyla ochotná spolupracovat a že tě to rozčililo, ale myslím, že bys jí měl dopřát trochu času. Když na tom dělá tři roky.“

„I kdyby na tom strávila patnáct let,“ odsekl Theo, „neustoupím.“

Začal být čím dál rozčilenější. Než došli k autu, vyhrožoval, že to policistku bude stát odznak. Michelle ho nepřerušila, nechala ho vybouřit se. Když skončil, zeptala se: „Už se cítíš líp?“

„Jo, cítím.“

Podal jí svůj mobil. „Zavolej otci a řekni mu, že přijedeme.“

„Mohli bychom se napřed zastavit u mě doma, abych se převlékla?“

„Jistě.“

Zatímco vyťukávala číslo, zahnul za roh a vyrazil směrem k Bowenu. Teď, když už znal cestu, nezdálo se mu to tak složité, třebaže si pořád myslel, že by ve městě mohlo být aspoň pár ukazatelů.

V otcově domě nikdo nezvedal telefon. Protože neměl záznamník, nemohla ani zanechat vzkaz. Pak si vzpomněla, že její telefon má John Paul, a zkusila zavolat jemu.

„Jo?“

„Tak se odpovídá na volání?“ zeptala se Michelle.

„Á, to jsi ty,“ řekl její bratr. „Všechno v pořádku?“

„Ano, ale Theo a já se zastavíme. Kde je tatínek?“

„Přímo vedle mě. Jedeme k tobě domů. Tatínek slyšel, co se stalo v noci, a chce vidět, že jsi živá a zdravá.“

„Řekni mu, že jsem v naprostém pořádku.“

„Už jsem mu to řekl, ale stejně se chce přesvědčit na vlastní oči.“

John Paul pak zavěsil, aniž by jí dal možnost s otcem promluvit. Michelle ukončila hovor a vrátila telefon Theovi.

John Paul a Jake vjeli na příjezdovou cestu okamžik za nimi. Sotva Michelle uklidnila otce, sbalila si nějaké šaty a toaletní potřeby, vyrazili. John Paul navrhl, aby nechali vypůjčené auto u cesty k domu a jeli v dodávce s ním a s otcem. Kdyby je někdo sledoval a viděl odstavený vůz, jistě by si pomyslel, že nikam neodjeli. Theo neměl chuť se s ním přít.

Dodávka potřebovala nové tlumiče. Michelle seděla Theovi na klíně u okna a pokaždé, když bratr najel na hrbol, musela sklonit hlavu. Když přejížděli křižovatku, otec poznamenal: „Po tom nočním střílení a tak dlouhý honičce musíte být oba úplně hotoví.“

Jake měl rozlehlý dům. John Paul vjel s vozem dozadu a Theo si všiml, že okna v prvním patře mají výhled na vodu. Byl tam také

další pokoj, zjevně přistavěný později k zadní části domu. Stejně jako u Michelle, i zde se kolem domu táhla prostorná veranda otočená k vodě.

U mola byly uvázány tři malé čluny.

Jake nesnášel klimatizaci. Měl sice pár okenních klimatizačních jednotek, ale žádná z nich nebyla zapnutá. Podlahu tvořila prkna ze starého, sešlapaného tvrdého dřeva, která se v obývacím pokoji místy prohýbala. Na nich ležely oválné pletené koberce. Ale v domě nebylo dusno. Stropní ventilátor, klapající při každé otáčce, vháněl dovnitř svěží vánek od vody.

Okny proudilo sluneční světlo a ozařovalo jasným světlem starý nábytek. Theo přinesl Michellinu tašku a vykročil za ní po dlouhé chodbě. Pootevřenými dveřmi na konci chodby zahlédl Jakeovu velikou manželskou postel. Michelle otevřela dveře po levé straně a vstoupila dovnitř.

Stály tam dvě postele a mezi nimi noční stolek. Okna směřovala před dům. Bylo tu horko a dusno, ale v okně Theo naštěstí uviděl další klimatizaci. Michelle ji zapnula, nastavila na nejvyšší výkon, shodila střevíce a posadila se na okraj postele pokryté modrobílým prošívaným přehozem. Otec nijak nedbal na to, aby barvy v pokoji ladily. Na druhé posteli byl přehoz se vzorem žlutočervených proužků. Michelle si stáhla i ponožky a svezla se na polštář. Sotva za minutu už tvrdě spala.

Theo za sebou tiše zavřel dveře a vrátil se do obývacího pokoje.

Za hodinu probudil Michelle otcův hromový smích. Vstala a vykročila ke koupelně a na rohu narazila na Thea. „Probudili jsme tě?“ zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou a ustoupila, aby mohl projít, ale on kráčel přímo k ní, až se musela přitisknout ke stěně. Pak ji políbil.

„Tak se nejlíp zahajuje nový den. Políbením krásné ženy,“ řekl a vrátil se do obývacího pokoje.

Michelle se na sebe podívala do zrcadla a zhrozila se. Je nejvyšší čas udělat si make-up, řekla si, a začít se chovat jako žena.

Řekl, že je krásná? Pomyslela si, že by měl zřejmě nosit brýle celý den.

Za půl hodiny udělala, co se dalo. Litovala, že si s sebou nevzala sukni, ale zapomněla na to, a tak jediné, co jí zbývalo, bylo rozhodnout se, má-li si obléct modré šortky, nebo džíny. Co se týče

zbytku, neměla z čeho vybírat. Sbalila si s sebou jen bledě žlutou blůzku – až příliš elastickou.

Kráčela bosá po chodbě s toaletním kufříkem v ruce a postavila si ho na stolek v ložnici. Vtom vstoupil Theo, aby si vzal brýle. Při cestě něco říkal do telefonu. Vrhl na ni zběžný pohled, chvíli setrval na jejích nohách a pak uslyšela, jak vyzývá člověka, s nímž mluvil, aby mu zopakoval, co právě řekl.

„Chápu. Jo, její otec dostal asi před hodinou doporučený dopis. Ne, Michelle to neví. Chci, aby jí to řekl Jake."

„Kdo to byl?" zeptala se Michelle.

„Ben. Pořád čeká na zprávu z místa činu."

„Co mi má říct tatínek?"

„Dobré zprávy," odpověděl Theo.

„Byli tu předtím nějací lidé? Zdálo se mi, že slyším otevírat a zavírat dveře a cizí hlasy."

„Pár známých tvého otce přineslo z tvého domu nějaké jídlo. Na kuchyňském stole jsou čtyři velké koláče," dodal pobaveně.

„Ale žádné lístečky, že ne?"

„Mike, chci s tebou mluvit," ozval se Michellin otec.

„Už jdu, tati."

Do obývacího pokoje přišla zároveň s Theem. Spatřila na stole album s fotografiemi a zašeptala: „Ách jo. Tatínek má zas melancholickou náladu."

„Připadá mi, že je šťastný."

„Je melancholický. Album s fotografiemi vytahuje jenom tehdy, když jde na něho splín."

Na pohovce v pokoji ležel John Paul. Ruce měl složené na prsou a oči zavřené.

Jake seděl u velkého kulatého dubového stolu v kuchyni, která sousedila s obývacím pokojem.

„Nelituješ, že jsi nebyl na pohřbu?" zeptal se svého syna.

John Paul, oči stále zavřené, odpověděl: „Ne."

„Ale měl bys," řekl Jake. „Tvoje sestřenice nebyla tak protivná náfuka, jak sis myslel."

„Nikdy jsem netvrdil, že je protivná náfuka. Říkal jsem…"

Otec ho rychle zarazil. „Pamatuju si, co jsi říkal, ale nerad bych to opakoval před společností. Kromě toho vím, že se určitě cítíš zkroušeně."

John Paul k tomu neměl co říct, a tak si jen zamručel pod nos.

„Tvoje sestřenka se nakonec přece jenom postarala o rodinu. Pojď sem, Mike, a posaď se. Musím ti říct něco důležitýho. Ty si taky sedni, Theo. Chci vám ukázat nějaký fotky.“

Theo odsunul židli pro Michelle a sám se posadil vedle ní. Jake vzal dceru za ruku a zadíval se jí do očí. „Drž se, zlato. Bude to pro tebe šok.“

„Kdo umřel?“

Její otec zamrkal. „Nikdo neumřel. Jedná se o tvoji sestřenici Catherine Bodinovou.“

„To je ta, co umřela,“ ozval se John Paul.

„Samozřejmě, je už pár týdnů mrtvá. V rodině jsme měli jen jednu sestřenici ze strany tvý matky,“ řekl Jake a potřásl hlavou.

„A co je s ní?“ chtěla vědět Michelle.

„Odkázala nám peníze. Hromadu peněz,“ zdůraznil Jake a nakrčil čelo.

Michelle mu nevěřila. „Ale tati, to musí být nějaký omyl. Jak nám Catherine mohla odkázat peníze? Něco takového určitě neudělala.“

„Je to tak, jak jsem řekl,“ ohradil se otec. „Chápu, že tomu nemůžeš uvěřit, a právě proto jsem tě upozornil, že to pro tebe bude šok, ale přece jenom je to tak. Odkázala nám peníze.“

„Proč by nám je dávala? Vždyť nás nenáviděla.“

„Takhle nemluv,“ napomenul ji Jake. Vytáhl z kapsy kapesník a otřel si oči. „Tvoje sestřenka byla báječná ženská.“

„Tomu se říká přepisování historie,“ zamumlal John Paul.

Michelle, připomínající nevěřícího Tomáše, zavrtěla hlavou. „Musela se stát nějaká chyba.“

„Ne, zlato, žádná chyba se nestala. Copak ani nejsi zvědavá, kolik peněz jsme po ní zdědili?“

„Jsem,“ odpověděla Michelle a uvažovala, o jaký žert se Catherine pokusila. Podle toho, co o ní slyšela od svých bratrů, byla její sestřenice pořádně zlomyslná.

„Tvoje drahá sestřenka každýmu z nás odkázala sto tisíc dolarů.“

Michelle otevřela ústa. „Sto…“

„Tisíc dolarů,“ dopověděl otec. „Před chvilkou jsem telefonoval Remymu. Chtěl jsem mu říct o Catherinině

velkorysosti a on reagoval stejně jako ty a John Paul. Vychoval jsem prostě ze svých tří dětí cyniky.“

Michelle měla co dělat, aby se vyrovnala s šokující zprávou. „Catherine Bodinová… nám odkázala… sto tisíc…“

John Paul se rozesmál. „Nějak koktáš, sestřičko.“

„Ty mlč, Johne Paule,“ přikázal Jake. Mírnějším tónem se pak obrátil k Michelle. „Vidíš, zlato? Nebylo to tak, že by nás Catherine nenáviděla. Jenom si s námi neměla co říct. Byla… jiná než my a připomínali jsme jí krušný časy jejího dětství.“

Michelle si najednou uvědomila, že Theo zřejmě netuší, o kom mluví. „Když bylo mojí sestřenici sedm nebo osm let, její matka se provdala za velmi bohatého muže. Jmenoval se Bodine a spolu se pak přestěhovali do New Orleansu a přestali se s námi stýkat. S Catherine jsem se nikdy nesetkala, ani jsem si s ní netelefonovala. Opravdu nechápu, jak je možné, že nám mohla něco odkázat.“

„Catherinina matka byla sestra mé ženy,“ vysvětloval Jake. „Jmenovala se June, ale všichni jsme jí říkali Junie. Nebyla vdaná, když zjistila, že čeká dítě. V tý době, když měla děcko svobodná ženská, byla z toho pěkná mela, ale lidi na to časem zapomněli. Její otec ovšem nezapomněl, ani jí neodpustil. Ten ji rovnou vyhodil z domu. Ellie a já jsme měli krátce po svatbě, a tak se Junie nastěhovala k nám. Když se mrně narodilo, zůstali u nás oba. Bylo tady trochu těsno, ale nějak jsme si poradili,“ dodal. „Pak se Junie seznámila s tím pracháčem, vdala se a odstěhovala. Umřela, když bylo Catherine jedenáct. Já jsem nechtěl, aby to děvče zapomnělo, že má v Bowenu rodinu, která ji miluje, a tak jsem si umínil, že ji aspoň jednou za měsíc budu navštěvovat. Ale ona toho nikdy moc nenamluvila, mluvil jsem hlavně já. Především o svých třech dětech, aby taky něco věděla o příbuzných. Na Catherine ohromně zapůsobilo, když jsem jí řekl, že z tebe bude doktorka. Byla na tebe pyšná. Jenom to nikdy neřekla.“

„Vždyť tě Catherine ani nepozvala na svatbu,“ připomněla otci Michelle. „A já vím, že se tě to muselo dotknout.“

„Ne, nedotklo. Kromě toho, její svatba byla jenom formální záležitost na úřadě. Sama mi to řekla.“

Michelle si opřela loket o stůl, nepřítomně si na prst navíjela pramen vlasů a přemýšlela o náhlém zvratu. Peníze byly pro ni

opravdovým požehnáním. Za takovou částku si může nejen zařídit ordinaci, ale i zaměstnat nějakou sestru.

Otec se na ni díval a usmíval se. „Tak už si zase kroutíš vlasy.“ Otočil se k Theovi a řekl: „Když byla ještě malá, namotávala si takhle vlasy na prsty a cumlala palec, až usnula. Už si ani nepamatuju, kolikrát jsme já nebo Remy museli ty zauzlovaný vlasy rozčesávat.“

Michelle pustila vlasy a zkřížila ruce před sebou.

„Stydím se,“ řekla, „protože jsem nepřišla na jedinou pěknou věc, kterou bych o Catherine mohla říct, a přitom jsem si už rozmyslela, jak využiju její peníze.“

Otec přisunul tlusté rodinné album v červenočerných károvaných deskách k Theovi. Theo je otevřel a začal si fotografie prohlížet, Jake mu přitom vysvětloval, kdo je kdo. Michelle se omluvila a odešla od stolu pro něco k pití. Po chvíli přinesla dvě coly, protože myslela i na Thea. Když si na prohlížení fotografií nasadil brýle, připadal jí jako nějaký profesor.

Položila mu ruku na rameno a zeptala se: „Nemáš hlad?“

„Jo, mám,“ odpověděl Theo a obrátil další stránku.

„Tatínku, Theo se nechce dívat na naše rodinné fotky.“

„Ale ano, chci.“

Michelle se naklonila, postavila plechovku s colou na podnos vedle Thea a pak se obrátila k bratrovi. „Johne Paule, udělej prosím tě pro mě a pro Thea něco k jídlu.“

„Ještě si to rozmyslím,“ zamručel bratr.

Michelle zamířila k pohovce, kde ležel, a posadila se mu na břicho. John Paul už věděl, k čemu se chystá, a tak se řádně připravil.

„Spím,“ vyštěkl. „Dej mi kruci pokoj.“

Michelle nedbala na jeho protesty, zatahala ho za vlasy a opřela se o polštáře. „Dovedeš si představit, že nám Catherine odkázala tolik peněz?“

„Ne.“

„Člověk z toho má zmatek v hlavě.“

„Uhm.“

„Otevři oči,“ vyzvala Michelle bratra.

John Paul hlasitě povzdechl a potom jí vyhověl. „Co chceš?“

„Dovedl bys o ní říct něco pěkného?“

„Samozřejmě. Byla sobecká, protivná, chamtivá…“

Michelle ho štípla. „Řekni o ní něco opravdu hezkého.“

„Je mrtvá. To je docela pěkné.“

„Styď se. Máš hlad?“

„Ne.“

„Ale máš. Ty máš přece hlad pořád. Pojď mi pomoct.“ John Paul ji chytil za paži, když se snažila vstát. „Kdy odjíždí Theo?“

Na takovou otázku nebyla připravená. „V pondělí,“ zašeptala. „V pondělí ráno odjede i se svým kamarádem Noahem.“

Sama si uvědomovala, že z jejího hlasu zaznívá smutek. Nepokoušela se mluvit bezstarostně nebo předstírat, že je jí to jedno, protože věděla, že bratra stejně neoklame. John Paul ji znal lépe než kdokoli jiný a vždycky ji dokázal prohlédnout. Proto se ho nikdy nesnažila oklamat.

„Byla jsi hloupá,“ zašeptal.

Michelle přikývla. „Ano.“

„Neměla sis dovolit nechat se takhle pobláznit.“

„Já vím.“

„Tak proč s tím něco neuděláš? Vždyť je to cizí člověk.“

„Nevěděla jsem, co se stane. Co ti na to mám říct? Prostě se to… stalo.“

„A dál?“

„Co dál?“

„Takže se sesypeš, až odjede?“

„Ne,“ zašeptala Michelle. Pak opakovala rozhodněji: „Ne.“

„Uvidíme.“

Theo nevěnoval pozornost ani Michelle, ani Johnu Paulovi. Právě otočil další list v albu a díval se na vybledlou fotku krásné mladé ženy. Stála pod stromem a v ruce držela kytičku chudobek.

Měla na sobě hedvábné světlé šaty ke kotníkům, v pase převázané splývavou stuhou. Líbezný obličej lemovaly krátké kadeřavé vlasy. Snímek byl černobílý, ale Theo tušil, že její vlasy jsou rudé a oči modré. Kdyby měla modernější šaty a účes, myslel by si, že se dívá na Michelle.

„To je moje Ellie,“ řekl Jake. „Hezká, nezdá se ti?“

„Ano, pane, moc hezká.“

„Když se dívám na ty svoje tři ratolesti, v každém vidím něco z Ellie. Remy má její smích. John Paul zdědil její lásku k přírodě a Michelle její srdce.“

Theo přikývl. John Paul vykročil za Michelle do kuchyně, ale jakmile zaslechl, že otec mluví o matce, zastavil se a nahlédl Theovi přes rameno. Pak Theo opět otočil stránku a John Paul pokračoval v cestě. Ukázala se fotografie Remyho a Johna Paula, když byli ještě malí, a děvčátka stojícího mezi nimi. Chlapci vypadali, jako by se právě vyváleli v blátě a dělalo jim to ohromnou radost. Na tvářích měli rošťácké úsměvy. Děvče mělo na sobě šaty, z nichž už vyrostlo, a neusmívalo se.

„To je Catherine,“ řekl Jake. „Vždycky musela nosit šaty, brala si je ke každé příležitosti. Tyhle byly její nejoblíbenější, protože měly krajkový lem. Vzpomínám si, jak často prosila maminku, aby jí něco ušila, a nedala pokoj, dokud to neudělala. Catherine měla vždycky dobrý vkus.“

Theo listoval dál v albu. Catherinina matka jim zřejmě posílala fotky i poté, co se odstěhovala, protože snímků, na nichž byla i s dcerou, bylo alespoň dvacet. Na každém měla dívka na sobě šaty, ale jejich kvalita se zlepšovala. Na jedné fotografii stálo dítě před vánočním stromkem a v náručí drželo dvě stejné panenky. Theo obrátil další stránku a spatřil Catherine opět v nových šatech. Tentokrát držela dva plyšové medvídky.

Jake se při pohledu na fotografii zasmál. „Catherine měla vždycky všechno dvojmo,“ vysvětloval. „Někteří lidé, kteří byli dříve chudobní, jakmile zbohatnou, ať už k tomu dojde kdykoliv, nemají nikdy dost. Chápete, o čem mluvím?“

„Ano,“ odpověděl Theo. „Lidé si v třicátých letech, v době krize, vždycky dělali zásoby na tu další.“

„Správně. Catherine byla zrovna taková. Krizi samozřejmě znala jenom z hodin dějepisu, ale chovala se, jako by ji prožila. Zřejmě se bála, že by mohli zůstat na mizině, a tak když se jí líbil nějaký medvídek nebo panenka, přemluvila maminku, aby jí je koupila hned po dvou, pro případ, že by se jedný hračce něco stalo. Stejně to dělala i s oblečením. Junie měla dost peněz, starala se tedy, aby její dcera měla jen to nejlepší, a dělala pro ni, co jí na očích viděla. Ellie si myslela, že ji Junie rozmazluje, protože se jako svobodná matka cítí provinile. Myslel jsem si, že časem ji

křečkování přejde, ale kdepak. Když o tom tak uvažuju, bylo to čím dál horší. Začala provádět moc divný věci. Dala si třeba zavést dvě telefonní linky. Když jsem se jí zeptal, k čemu je potřebuje, odpověděla mi, že pro případ, kdyby se jedna porouchala. Říkala, že by nechtěla čekat, až někdo přijde telefon opravit.“

Vtom vešla do pokoje Michelle a přerušila otce: „John Paul ohřívá gumbo,“ řekla.

Theo stále listoval v albu. Díval se na Catherininu fotografii, kde měla na sobě obnošené šaty, z nichž zjevně vyrůstala, a pak si vyhledal fotku, kde byla oblečená jako princezna a v rukou držela dvě stejné panenky.

„Chudák Catherine začala po svatbě strašlivě tloustnout,“ poznamenal Jake.

„Jak to víš?“ chtěla vědět Michelle. „Vždyť ti jako vdaná nikdy nedovolila, abys k ní přijel na návštěvu.“

„Řekla mi to její hospodyně,“ odpověděl otec. „Když jsem Catherine volal, někdy zvedla telefon Rosa Vincettiová a trochu jsme si popovídali. Je to opravdu hodná ženská. Dost ostýchavá, ale milá. Dala mi recept na domácí nudle, ale ještě jsem ho nevyzkoušel. Taky mi říkala, že jí dělá starosti Catherinina váha. Bála se, že to nevydrží její srdce.“

„Catherine byla…,“ začala Michelle.

„Divná,“ zakřičel z kuchyně John Paul.

„A ty nejsi divný?“ namítla Michelle.

„Zatraceně, ve srovnání s ní jsem úplně normální.“

„Tatínku, jak ses dověděl, že dostaneme ty peníze?“ zeptala se Michelle.

„Ty mi pořád nevěříš?“ řekl Jake.

„To jsem neřekla.“

„Ale pořád nejsi úplně přesvědčená, že?“ Jake odsunul židli od stolu a vstal. „Dostal jsem doporučený dopis. Přišel právě před hodinou.“

Zamířil ke kuchyňskému stolu, zvedl víko krabice na sušenky ve tvaru slona, kde uschovával všechny důležité dokumenty, a vytáhl obálku.

Michelle se posadila vedle Thea a prohlížela si album. Měla před sebou fotografii své matky držící na klíně nemluvně. Dotkla se její tváře ukazováčkem.

„To je Remy, když byl malý.“

O dvě stránky dál spatřil Theo fotografie Michelle a rozesmál se. Na každém snímku jí něco vyčnívalo, co nemělo. Vlasy, sukně, jazyk.

„Byla jsem roztomilá, nemyslíš?“

Theo se zasmál. „Nejroztomilejší ze všech.“

Jake položil před Michelle obálku. „Tady je důkaz, doktorko Chytrolínová.“

Michelle jenom potřásla hlavou a usmála se. „Tatínek mi říká různými trefnými přezdívkami.“

Theo se ještě smál, ale pak pohlédl na jméno firmy v levém horním rohu obálky a zvážněl. „To je ono,“ zašeptal. „To je ono,“ opakoval a bouchl pěstí do stolu.

„Co myslíš?“

„Souvisí to spolu. Je to stejná právnická firma. Ten gau…“ Otočil se a chytil Jakea za ruku. „Dovolíte?“

„Jen si poslož,“ řekl Jake.

„Ještě jsi mi nevysvětlil…,“ začala Michelle.

Theo položil dlaň na její ruku. „Hned to bude. Kde mám brýle?“

„Máš je na nose.“

„Aha, správně. Bože, jak to do sebe zapadá.“

Jake i Michelle na něho užasle hleděli a Theo četl. Když byl u konce, zvedl se od stolu. „Musím odjet do New Orleansu.“

Michelle vzala dopis do ruky a rychle si ho přečetla. Podle Catherininých instrukcí její advokát Phillip Benchley informoval obdobně každého dědice o celkové hodnotě pozůstalosti a výši každého odkazu. Rodina Renardova obdrží čtyři sta tisíc dolarů, které budou stejným dílem rozděleny mezi Jakea a jeho tři děti. Rosa Maria Vincettiová obdrží jedno sto padesát tisíc dolarů za léta věrné služby Catherine. John Russell, Catherinin manžel, dostane jedno sto dolarů a zbytek značného majetku bude předán epstonské ptačí rezervaci.

„Její manžel má dostat jenom sto dolarů?“ divila se Michelle.

„Možná neměli moc šťastné manželství,“ poznamenal Jake.

„Nedělej si legraci,“ ozval se od kuchyňských dveří John Paul.

„Rosa ho určitě neměla ráda,“ dodal Jake. „Myslím, že je hezké, že Catherine nezapomněla na svoji hospodyni. Rosa se o ni dobře starala.“

„John musel podepsat předmanželskou smlouvu, že Catherine bude mít právo disponovat s vlastními penězi sama,“ řekla Michelle.

„Bude se to snažit popřít,“ tvrdil Theo. „Co vlastně ten člověk dělá?“

„Je právník,“ řekl mu Jake. „Pracuje pro jednu velkou banku v New Orleansu. Nikdy jsem s ním nemluvil a myslím, že je to ostuda. Mike ani já jsme neměli možnost promluvit s ním ani na pohřbu, že je to tak, zlato?“

„Ne, tatínku, neměli. Ale to kvůli mně. Musela jsem se vrátit do nemocnice a tys mě tam musel odvézt.“

Vtom zazvonil Theův mobil a přerušil jejich rozhovor. Volal Noah.

„Kde jsi?“ zeptal se Theo.

„Právě jsem dojel do St. Claire,“ odpověděl Noah.

„Přijeď k Jakeovi. Znáš cestu?“

„Jo. Za deset minut jsem tam.“

„Co jsi zjistil?“ Theo během hovoru prošel kuchyní a zamířil ven na verandu. Zavřel za sebou dveře.

Michelle předpokládala, že chce být sám, a rozhodla se prostřít stůl. John Paul se opíral o dveře a probodával ji hněvivým pohledem.

„Co se děje?“ zeptala se a ze zásuvky vytáhla prostírání. „Ty chceš do tohohle domu pozvat dalšího agenta FBI?“

„Ano, chci,“ odpověděla Michelle. „Nebuď zaujatý, Johne Paule. Nemám na to náladu. K Noahovi se budeš chovat slušně.“

„Myslíš?“

„Vím to. Tatínku? John Paul…“

Nemusela pokračovat. Její bratr rozhořčeně zavrtěl hlavou a pak se usmál. „Pořád na mě žaluješ, prcku?“

Michelle úsměv opětovala. „Pořád to zabírá, že? Děkuju, Johne Paule.“

„Já jsem neřekl…“

„Nemusel jsi. Zkusil sis vzpomenut, jaké to je, chovat se slušně.“

Vrátila se ke stolu a rozložila na něj prostírání. Unaveně se posadila a opřela hlavu o dlaně. Pořád myslela na sto tisíc dolarů a pocit viny v ní narůstal. Proč ta necitelná žena udělala něco tak velkorysého? A co ještě jí Catherine poslala, že to tolik zajímalo policii a ty muže, kteří se ji kvůli tomu pokoušeli zabít?

Otec seděl vedle ní a znovu začal listovat v albu.

„Chudinka Catherine," řekla Michelle. „Neměla moc přátel. Na pohřbu…, tam taky přišlo málo lidí. Jediný, kdo pro ni uronil slzu, byla její hospodyně. Pamatuješ si, tatínku. Plakala pro Catherine, ale jenom ona, nikdo jiný. Mám z toho špatný pocit."

Vzpomínala na žalostně malé procesí kráčející hřbitovem. Rosa nesla kytičku růží a plakala. John kráčel za knězem a neustále se ohlížel po ní a po tatínkovi. Protože nikdo z nich se s ním předtím nesetkal, myslela si, že ho zajímá, kdo jsou. A ještě jeden muž se po nich ohlížel. Kráčel vedle Johna a…

„Panebože, to je ten člověk…, to je on," vykřikla Michelle a vyskočila. Samým vzrušením, aby co nejrychleji řekla Theovi, na co si vzpomněla, převrhla židli. Roztržitě ji zvedla a rozběhla se kuchyní. Theo se právě vracel. Ukončil hovor s Noahem a vtom do něho vrazila Michelle. Chytil ji do náruče a ustoupil zpátky na verandu.

„Co se stalo?"

„Vzpomněla jsem si, kde jsem viděla toho člověka…, víš, toho, jak jsem říkala, že mi připadá známý. Je to určitě on," chrlila ze sebe.

„Mluv pomalu," vyzval ji Theo, „a vezmi to od začátku."

„Ten muž z kurýrní služby, který se mnou mluvil na stadionu. Říkala jsem ti, že je mi nějak povědomý, a myslela jsem si, že jsem ho možná potkala někde v nemocnici, ale tak to nebylo. Byl na Catherinině pohřbu. Mluvil s Johnem a v průvodu na hřbitov šel vedle něho."

Jake jejich rozhovor neslyšel. I on uvažoval o Catherinině štědrosti a myslel, že Ellie se jistě usmívá, protože se její neteř zachovala k rodině tak hezky. Vždycky si dělala starosti kvůli sobeckým rysům Catherininy povahy, ale teď bylo jasné, že Catherine všechno napravila.

Zaslechl, že Michelle vyslovila Johnovo jméno, a zavolal: „Myslím, že bych měl zatelefonovat Catherininu manželovi."

„Tatínku, prosím tě, nedělej to!“ vykřikla Michelle.

„Ne,“ řekl zároveň ostře Theo.

„Proč ne?“ divil se Jake. Otočil se k Theovi. „Měl bych mu přece poděkovat, slušelo by se to. Byl Catherininým partnerem a musel to schválit.“

Michelle kroutila hlavou a Theo kráčel k němu. „Pane, nechci, abyste mu telefonoval. Slibte mi, že to neuděláte.“

„Musíš mi ovšem říct proč,“ namítl Jake. „Pak ti to slíbím. Pokud budeš mít pádný důvod.“

„Dobře,“ souhlasil Theo. Naprosto klidným hlasem pak dodal: „Pokusil se zabít vaši dceru.“

Kapitola 35

Jake přijal tu zprávu mnohem lépe než John Paul. Michellin bratr by nejraději nasedl do auta, vyrazil za vrahem a ustřelil mu hlavu. Neměl chuť poslouchat jakékoli zdůvodňování a bylo mu úplně fuk, jestli by porušil zákon, nebo ne.

„Když víš, že za tím vším je on, musíš ho zastavit, než bude mít k vraždě další příležitost," vyzýval Thea.

Theo se vztekem Johna Paula nedal vyvést z míry. „Zatím to nemůžu dokázat. Všechno jsou jenom indicie," vysvětloval. „Právě proto musím jet do New Orleansu."

John Paul se tvářil, jako by chtěl Theovi jednu vrazit. Michelle rychle vklouzla mezi ně a doufala, že se jí podaří bratra uklidnit.

Vtom zazvonil domovní zvonek, což znamenalo konec sporu. Jake šel otevřít Noahovi a Theo řekl: „Drž se."

„Jak to sakra myslíš?"

„Tak, že nemůžeš střílet, po kom chceš."

Pak se Theo otočil k Michelle. „Slib mi, že neodejdeš z Labutě, dokud se nevrátím. Ať se děje co se děje. Abych si o tebe nemusel dělat starosti…"

„Dobře," přisvědčila Michelle. Přistoupila blíž a pohladila ho rameni. „I ty buď opatrný."

„Kdyby se vyskytly nějaké problémy, dělej, co ti řekne Noah. Johne Paule, ty dávej pozor na otce. Rozumíš?"

Michellin bratr se přestal rozčilovat a krátce přikývl. V domovních dveřích se objevil Noah a říkal něco Jakeovi. Agent FBI se neobtěžoval oholit a v odřených džínách a vybledlé modré košili vypadal neupraveně. Michelle vykročila k němu, aby se s ním pozdravila. Docela chápala, že vzbudil zájem její přítelkyně. Jako by z něho vyzařovalo něco nebezpečného, co na jedné straně ženám nahání strach, a zároveň je přitahuje.

Noah se na ni zadíval pronikavýma modrýma očima a řekl: „Slyšel jsem, že jsi celou noc kličkovala mezi kulkami.“

Michelle se neudržela, aby mu neodpověděla narážkou: „Slyšela jsem, že i ty jsi měl divokou noc.“

„Ano, měl. Tvoje kamarádka mi řekla, abych tě pozdravoval,“ řekl a zazubil se. „Ale ráno jsem neměl moc veselé. Člověk by si myslel, že na dovolené by měl mít možnost se vyspat. Kde je Theo?“ zeptal se.

„Na verandě s Johnem Paulem. Za kuchyní,“ vysvětlovala Michelle.

Noah se otočil k odchodu, ale Michelle ho zadržela. „Mohl bys prosím pro mě něco udělat?“ požádala ho. „Samozřejmě,“ řekl Noah. „Co by to mělo být?“

„Pokus se s mým bratrem domluvit.“ Noah se zasmál. „Já přece vyjdu s každým.“

„Chceš se vsadit?“

Škoda že Michelle neuzavřela vysokou sázku, protože by vyhrála. Neuplynuly ještě ani tři minuty, a ozval se křik. Křičel především John Paul, ale Noah nezůstával příliš pozadu.

Pak vstoupil do kuchyně Theo s Noahovými klíči od auta. Michelle sebou trhla, když uslyšela, jak vulgárně nazval její bratr Noaha.

Slyšel to i Theo. Ušklíbl se a řekl: „Já jsem věděl, že si budou rozumět.“

Michelle vytřeštila oči. „Tomu říkáš, že si rozumějí?“

„Nestřílejí přece po sobě, že? Noahovi se tvůj bratr líbí.“

Pak Michelle uslyšela, jak John Paul Noahovi vyhrožuje. Jeho slovník byl nejen barvitý, ale i velmi vynalézavý. Když skončil, začal mu stejně barvitými a vynalézavými slovy vyhrožovat Noah. Mimo jiné Johna Paula ujišťoval, že se nikdy nestane otcem.

„Á, je naprosto jasné, že k němu cítí vřelé sympatie. Ti dva mají hodně společného. Kde jsem si nechal brýle?“ řekl Theo. „Jsou na stole. Co podle tebe mají společného?“

„Oba jsou protivní jako hadi,“ řekl a složil si brýle.

„Noah není protivný. Pořád se usmívá.“

„Ano, usmívá,“ přisvědčil Theo. „Právě proto je ještě nebezpečnější. U něho člověk nepozná, že něco hrozí, dokud není

příliš pozdě. Z některých historek, co mi o něm vyprávěl můj bratr, až mrazí. Právě proto bude na tebe dávat pozor zrovna Noah.“

Objal ji kolem ramen a vedl s sebou k domovním dveřím.

„Ještě jsi mi neřekl, proč musíš jet do New Orleansu.“

„Chci si ověřit pár věcí,“ odpověděl Theo, což nebyla příliš přesná odpověď na její otázku.

Pak se k ní sklonil a políbil ji. Jeho rty jen lehce zavadily o její a podle Michellina názoru to nestačilo. Zřejmě si to myslel i on, protože když ji pustil a otevřel dveře, hned si ji zas prudce přitáhl k sobě a znovu políbil. Tentokrát však úplně jinak.

S úsměvem za sebou dveře zavřel. Michelle stála u okna a dívala, se, jak Theo odjíždí. Johna Paula pověřil dohledem nad otcem a Noah měl dělat osobního strážce jí. Kdo bude dávat pozor na Thea? Potřásla hlavou. Jenom klid, připomínala si. Detektiv Harrisová začne každým okamžikem zatýkat.

Kapitola 36

Klub střadatelů se sešel v Johnově pokoji v motelu v St. Claire. John probíral papíry, aby se přesvědčil, že je tam celý soubor, Dallas, Cameron a Preston mlčky čekali. Když byl John u konce, zvedl hlavu a rozesmál se.

„Ta mrcha dokonce přiložila i kopii dopisu, který mi napsala," řekl.

„Přece jenom mám jednu námitku," řekl Preston. „Způsob, jakým jsme ty papíry dostali, byl příliš nebezpečný."

„Záleží na tom? Máme všechno a jsme v suchu."

Dallas nesouhlasila. „Ne, dokud se nezbavíme Buchanana a doktorky. A musíme to udělat ještě dnes večer, protože Cameron zas udělal hovadinu."

„Poslouchej, prostě jsem zpanikařil. Chápeš? Viděl jsem, jak Buchanan vyhlíží z okna, a myslel jsem si, že ho bez problémů dostanu, tak jsem na něho vystřelil."

„Rozhodli jsme se přece, že to uděláme nenápadně," připomněl mu Preston.

„Hrozně jsem ho chtěl dostat…, kvůli klubu," koktal Cameron. „Kromě toho Buchanan neví, že jsem to byl já, kdo na něho střílel. Je jasné, že si bude myslet, že to byl někdo, kdo po něm jde z jiného důvodu. Dallas, ty jsi přece zjišťovala, jak to s ním je. A říkala jsi nám, že mu několikrát vyhrožovali smrtí."

Preston přikývl. „Nemůžeme ztrácet čas. Musíme je opravdu zabít ještě dnes večer."

„Zajímalo by mě, jestli si doktorka vzpomene, kde viděla Camerona," řekla Dallas.

Všem to vrtalo hlavou, ale na Camerona nikdo z nich ani nepohlédl.

„Vždyť jsem vám říkal, že už jsem měl čekání plné zuby," řekl Cameron.

„Neměl jsi právo…," začal Preston.

John zvedl ruku. „Nechte toho," řekl. „Už se stalo a Cameron své chyby lituje. Nemám pravdu?" zeptal se.

Tón, jakým to John řekl, překypoval předstíranou laskavostí a přiměl Camerona, aby si uvědomil, že se něco děje.

„John má pravdu," řekla Dallas. „S Cameronem kamarádíme hromadu let, takže pár jeho chyb náš svazek nenaruší. Je třeba odpustit a zapomenout. Je to tak, Prestone?"

Preston se usmál. „Jo, jasně. Nechceš se napít, Came?"

Cameron zavrtěl hlavou. Cítil, že se mu stahuje hrdlo. „Měl bych se sbalit a vrátit se do New Orleansu…, pokud jsi nezměnil názor, Johne, a nechceš, abych zůstal a pomohl vám."

„S čím abys pomohl?"

„S Buchananem a s doktorkou. Chcete je zlikvidovat dnes večer, ne?"

„Ano," potvrdil John. „Ale oba tě už viděli, takže nemůžeš zůstat. Tohle jsme přece už probrali, Camerone. Vrať se domů a čekej. Zavolám ti, až bude po všem, a pak to spolu půjdeme oslavit."

„Na pohřbu viděla doktorka i tebe. Jak to, že ty se odvažuješ zůstat?"

„Budu celou věc koordinovat," řekl John.

Cameron vstal. „Kde je Monk?" zeptal se a snažil se potlačit strach narůstající v jeho nitru.

„Někde něco kupuje. Proč se ptáš?"

Cameron pokrčil rameny. „Pomůže vám při dnešní akci?"

„Ano," odpověděla Dallas.

„A co ten agent FBI, ten Clayborne?"

„Toho nech na starost nám," řekl úlisně John. „Ty raději jeď."

Cameron vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Protože byl přesvědčený, že ho někdo z nich pozoruje škvírou mezi závěsy, kráčel k rohu budovy, jako by nijak zvlášť nespěchal. Pak zamířil ke svému pokoji a rozběhl se. Když byl u dveří, vytáhl pistoli, natáhl ji a vtrhl dovnitř.

Napůl očekával, že tam na něho bude čekat Monk, ale pokoj byl prázdný. Pocítil tak silnou úlevu, až se mu zatočila hlava. Nacpal oblečení do cestovního pytle, sebral klíče od auta a hnal se

ke svému vozu. Zoufale toužil být odtud co nejrychleji pryč a prudce šlápl na plyn. Auto vyrazilo z parkoviště.

John ho vyzval, aby odjel domů a čekal. Takže k tomu dojde tam, uvažoval. Půjdou po něm jeho drazí přátelé, nebo pošlou Monka, aby ho zabil? Tak nebo tak, Cameron věděl, že je s ním konec. Vyjel na dálnici a každou chvíli ve zpětném zrcátku zjišťoval, jestli ho Monk nesleduje už teď. Neviděl však za sebou žádné auto. Nakonec se začal uklidňovat a hlasitě, zhluboka dýchal. Ruce se mu třásly a potily. Měl co dělat, aby je udržel pevně na volantu. Pak se rozplakal.

Musí se vrátit do svého bytu, protože pod prknem v podlaze má ukryty peníze, které bude nutně potřebovat, až opustí město. Mám dost času, ujišťoval sám sebe. Budou potřebovat, aby jim Monk pomohl s Buchananem. Ano, je dost času.

Cameron se třásl tak prudce, že věděl, že jediné, co ho může uklidnit a pomoct mu myslet, je sklenka alkoholu. Na nejbližším výjezdu sjel z dálnice a začal hledat nějaký bar.

Kapitola 37

Advokát Phillip Benchley měl při dnešní hře smůlu. Sotva vstoupil na první odpaliště prestižního neworleanského Country Clubu, odvolali ho do budovy klubu, kde prý na něho čeká nějaký právník z ministerstva spravedlnosti.

Jen co vkročil do šatny a posadil se na lavičku, aby si rozvázal kombinované černobílé golfové boty, netrpělivě, avšak zdvořile řekl: „Čekají na mě přátelé. Byl bych rád, kdybychom to mohli vyřídit co nejrychleji.“

Theo se představil. V okamžiku, kdy Benchley uslyšel, že případ, o němž chce mluvit, se týká Johna Russella, jeho nálada se zlepšila tak, že se dokonce usmál.

„Vy chcete něco vědět o Johnu Russellovi? Velice by mě potěšilo, kdybyste se mu dostal na kobylku. Arogance toho člověka je nehorázná. Když mi zavolala Catherine Russellová a požádala mě, abych pro ni sepsal novou závěť, měl jsem co dělat, abych nejásal radostí. Nikdy si toho muže neměla brát. Nikdy,“ opakoval. „Teď mi povězte, jak vám s ním můžu pomoct?“

„Řekl jste agentovi FBI Noahu Claybornovi, že jste doktorce Michelle Renardové poslal od Catherine nějakou zásilku. Je to tak?“

Benchley přikývl. „Ano, ale také jsem mu vysvětlil, že budete-li chtít vědět, co bylo uvnitř, budete se muset zeptat jí. Catherine mi svěřila zapečetěnou obálku a přikázala mi, abych ji neotevíral.“

„Obálka byla zabavena dříve, než ji Michelle mohla otevřít,“ řekl Theo. „Nenaznačila vám Catherine, co je uvnitř? Nezmínila se o nějaké finanční zprávě nebo auditu? Nebo o něčem jiném?“

„Ne, ale něco vám přece jenom řeknu. To, co v ní bylo, muselo mít pěknou váhu, protože Catherine mě ujistila, že až se o tom doví John, neodváží se protestovat proti její poslední vůli. A byla si tím naprosto jistá.“

„Podepsal John Russell předmanželskou smlouvu?“

„Ano, podepsal, ale je to právník, a opravdu chytrý. Nemínil připustit, aby mu tolik peněz proklouzlo mezi prsty. Chtěl to dát k soudu.“

„Jak to, že jste po její smrti čekal celých šest týdnů, než jste se závětí seznámil pozůstalé?“

„Takže i to jste si už zjistil. Přála si to Catherine.“ Usmál se a dodal: „Byla trošku zlomyslná a řekla mi, abych počkal, až Johnovi naroste hromádka nezaplacených účtů. Její manžel si žil na vysoké noze, ale nedal si pozor a použil Catherininy peníze na nákup nějakých dárků pro svoji milenku. Když Catherine odhalila jeho nevěru, zatelefonovala mi a sdělila, že chce změnit poslední vůli.“

„Byl jste na jejím pohřbu?“

„Byl jsem na mši,“ řekl advokát. „Ale na hřbitov jsem nešel.“

„Michelle říkala, že tam bylo jen pár lidí. Poznal jste některé z nich?“

„Poznal jsem hospodyni, Rosu Vincettiovou. Setkal jsem se s ní v domě, když jsem přišel projednat změnu poslední vůle.“

„Co Johnovi spolupracovníci nebo přátelé?“

„Bylo tam několik lidí ze svěřenského oddělení, kde pracuje. Mluvil jsem s jedním mužem a on mě představil ostatním, ale na jména si už nevzpomínám.“

„A co Johnovi přátelé?“

„Musím chvilku přemýšlet,“ řekl advokát. „Ano, vzpomínám si, že tam byla nějaká žena, stála vzadu v kostele. Říkala mi, že je Catherinina bytová architektka, ale že také zařizovala Johnovu kancelář. Když vycházela z kostela, doběhla mě a vnutila mi svoji navštívenku. Připadalo mi to nevhodné, a když jsem se vrátil do kanceláře, vyhodil jsem ji. Jediný další člověk, na kterého si vzpomínám, byl Cameron Lynch. To je Johnův starý kamarád.“

„Řekněte mi o něm něco.“

„Je to burzovní makléř,“ řekl Benchley. „Velmi úspěšný,“ zdůraznil. „Slyšel jsem o něm už dříve, ale poprvé jsem se s ním setkal až na pohřbu. Připadalo mi, že asi dost pije. Táhl z něho totiž alkohol a oči měl kalné a zarudlé. Vypadal, jako by byl po flámu. Nebo spíš jako vyslovený alkoholik – zašedlá pleť, červený nos, váčky pod očima a tak. Pořád byl Johnovi nablízku a v kostele s ním seděl v lavici, jako by patřil k rodině.“

„Mluvil s vámi John?“

„To snad nemyslíte vážně! Díval se, jako bych byl pro něho vzduch, a musím říct, že jsem se tomu musel smát. Nesnáší mě a já jsem jenom rád.“

Theo věděl skoro vše, co potřeboval. Položil Benchleyovi ještě pár otázek, pak mu poděkoval za pomoc a odešel. Byl mu skutečně vděčný za to, že ochotně zatelefonoval své sekretářce a získal od ní adresu, kterou potřeboval.

Bude se muset zastavit ještě na dvou místech, než se vrátí do Bowenu.

Potřeboval se ujistit, že muž, kterého viděli s Michelle včera v noci, je Cameron Lynch. Zajel tedy k brokerské firmě a vstoupil do haly. Měl připravenu věrohodnou historku pro recepční, ale nemusel ji použít. Sotva byl za dveřmi, spatřil na stěně skupinovou fotografii všech makléřů ve firmě. Mezi nimi byl Cameron Lynch. Theo pohlédl na recepční. Právě něco říkala do mikrofonu, ale usmívala se na něho. Theo její úsměv opětoval. Sundal fotografii ze stěny, otočil se a odešel.

Na dalším místě potřeboval pomoc. Zatelefonoval kapitánu Wellesovi, což byl muž, který uváděl slavnostní večer v New Orleansu, a požádal ho o spolupráci. Potom odjel k bytu Camerona Lynche ve špinavé ulici nedaleko nově rekonstruované čtvrti skladů. Zaparkoval přímo na ulici a počkal, až přijedou dva detektivové z kapitánova okrsku.

Objevili se za patnáct minut. Velitel, detektiv Underwood, potřásl Theovi rukou.

„Kapitán nám o vás vyprávěl. Je pro mě ctí, že vás poznávám.“

Pak k Theovi přistoupil detektiv Basham. „Slyšel jsem o vašem projevu na slavnosti.“

Theo vytáhl fotografii z rámku. Podal ji Underwoodovi a řekl: „To je člověk, kterého potřebuju.“

„Kapitán říkal, že máme Camerona Lynche sebrat za pokus o vraždu a že na to máte svědka,“ řekl Basham.

„Jedním ze svědků jsem já. Lynch se pokoušel zabít moji přítelkyni a mě.“

„Prohledali jsme celé okolí, ale jeho auto nikde není,“ řekl Underwood.

„Jaký máte plán?“ zeptal se Basham. „Kapitán říkal, že nám dáte speciální instrukce.“

„Měli bychom předpokládat, že je ozbrojený,“ řekl Theo. „Až mu budete nasazovat pouta, seznamte ho s jeho právy a odvezte ho, ale nezapisujte nic. Chci, aby zůstal zavřený v nějaké vyšetřovně, kde bych s ním mohl mluvit. Nechci, aby se jeho jméno dostalo do počítače, alespoň prozatím.“

„Budeme hlídat prostor. Chcete čekat s námi?“

„Ne, musím se zastavit ještě na jednom místě, ale až ho budete mít, zavolejte mi na mobil nebo do hospody Labuť v Bowenu. Doufám, že nebudete muset čekal dlouho. Myslím, že je na cestě domů.“

Zdálo se to logické. Lynch se nebude chtít zdržovat v Bowenu, protože ví, že ho viděli, ale přitom ho nenapadne, že si ho Theo vyhledal. Theo napsal na kus papíru své telefonní číslo a podal lístek detektivovi. Pak ještě jednou připomněl, aby mu v okamžiku, kdy budou mít Lynche, zatelefonovali bez ohledu na to, kolik bude hodin.

„Ano, pane, samozřejmě vám zavoláme,“ ujišťoval ho Basham.

„Počkejte okamžik,“ řekl Theo, když se oba muži otočili k odchodu. Vytáhl zápisník, zalistoval v něm, až našel, co hledal, a pak se zeptal, zda by mu někdo z nich nemohl vysvětlit, jak se dostane na adresu, kterou mu sdělil Benchley.

Underwood mu popsal nejrychlejší cestu, ale poznamenal. „Není to zrovna bezpečné místo. Buďte opatrný.“

Theo projížděl centrem New Orleansu a pomalu se proplétal úzkými uličkami. Chvíli si myslel, že zabloudil, ale o dvě ulice dál nakonec našel pravou adresu. Zaparkoval auto, vytáhl telefon a zavolal Noahovi.

„Zjistil jsi něco?“ zeptal se Noah.

Theo mu pověděl o Cameronu Lynchovi. „Požádej Bena Nelsona, ať hledá modrý Ford Taurus ’92.“ Sdělil mu poznávací značku a připomněl, že má Bena upozornit, aby postupoval s maximální opatrností.

„Myslíš, že to zvládne?“ zeptal se Noah.

„Ano,“ odpověděl Theo. „Ví, co dělá. Důležité je, aby věděl, že Lynch je jedním z těch, co střídeli. Chci, aby ho strčili pod zámek do izolace, než ho budu moct vyslechnout.“

„Pochybuju, že se Lynch zdržuje v blízkosti Bowenu. Ví, že bys ho mohl identifikovat.“

„Já si to taky myslím,“ řekl Theo. „Doufám, že jede domů. Co dělá Michelle?“

„To ani nemůžu pochopit,“ řekl Noah. „Sedí u stolu a spí.“

„Měla zlou noc.“

„Ty taky. Každopádně se chystá jít s Jakem, se mnou a se svým vykutáleným bratrem do Labutě. Ozvala se ti Harrisová?“

„Ne, zatím ne, a to jsem jí nechával tři vzkazy na záznamníku. První dva byly zdvořilé, třetí už ne.“

„Když jsem byl dnes ráno v New Orleansu, zašel jsem na její okrsek, jak jsi chtěl,“ řekl Noah. „Mluvil jsem s kapitánem.“

„Dostal jsi kopii Monkova spisu?“

„Ne,“ odpověděl Noah. „Kapitán mi říkal, že Harrisová je někde v terénu. Neřekl mi ale vůbec nic o tom, kde by mohla být. Dal mi jasně najevo, že si nepřeje, abych do toho zasahoval. Naštěstí brzy skončí těch dvanáct hodin. Kdy se vrátíš do Bowenu?“

„Ještě vyřídím jednu věc a pak pojedu zpátky.“

„Musím končit,“ řekl Noah. „Volá mě Michelle.“

Theo si přichystal zápisník a brýle a zadíval se na malý domek před sebou. Jeho čtvercová zahrádka byla pečlivě upravená, chodníček k domu lemovaly po obou stranách květiny. Stěny by potřebovaly natřít a okenní rámy byly oprýskané a zpráchnivělé. Termiti, pomyslel si cestou ke dveřím Theo. Udržovaná zahrádka a zanedbaný dům ho vedly k domněnce, že obyvatelka se stará o to, na co stačí a co si může dovolit.

Zazvonil na domovní zvonek a čekal. Koutkem oka postřehl, že se v jednom okně pohnula záclona. Zazvonil ještě jednou.

Za dveřmi se ozval ženský hlas. „Co chcete?“

„Hledám Rosu Vincettiovou.“

„Vy jste od policie?“ zeptala se žena.

„Ne,“ odpověděl Theo. „Jsem přítel Jakea Renarda.“

Žena pootevřela dveře, ale bylo vidět, že bezpečnostní řetěz zůstává zajištěný. „Já jsem Rosa,“ řekla. „Co chcete?“

Na první pohled bylo vidět, že se bojí. Theo si pomyslel, že se přece jenom měl oholit. „Jake Renard mi říkal, že s vámi občas mluvil, když telefonoval Catherine.“

„Ano,“ potvrdila Rosa. „Pan Renard měl Catherine moc rád.“

Theo jí neviděl do tváře. Držela se stále za dveřmi. Někde za ní se mihotalo světlo. Thea napadlo, že tam zřejmě hoří svíce.

„Takže vy nejste od policie?“ ujišťovala se znovu Rosa.

„Ne, já jsem právník,“ vysvětloval Theo.

Rosa zavřela dveře, uvolnila řetěz a zase otevřela. Ustoupila, aby Theo mohl vstoupit. Protože mu bylo jasné, jak by se polekala, kdyby uviděla jeho pistoli, zůstal raději na verandě a vysvětlil jí, proč musí nosit zbraň. A ještě jednou ji ujistil, že není policista a nepřišel za ní, aby jí způsoboval jakékoli problémy.

Rosa ho překvapila. Byla mnohem mladší, než očekával, odhadoval ji asi na padesát, a byla skoro stejně vysoká jako on. Tmavé vlasy měla prokvetlé šedivými pramínky. Nad černýma očima se rýsovalo husté, tmavé obočí. Když ho znovu vyzvala, aby šel dál, všiml si, že se jí v očích objevily slzy.

„Jmenuju se Theo Buchanan,“ řekl a vstoupil za ní do obývacího pokoje.

Přikývla. „Já vím, kdo jste. Modlila jsem se a Bůh vás ke mně poslal.“

Theo nevěděl, co na to říct, a tak jen kývl hlavou. „Posaďte se prosím,“ řekla Rosa a ukázala na pohovku potaženou šedivým brokátem, „a povězte mi, proč jste za mnou přišel.“

Theo počkal, až se posadí proti němu, na druhou stranu oválného skleněného stolku. Opřel si lokty o kolena, naklonil se a vyprávěl Rose, jak se seznámil s Michelle Renardovou. Nechtěl ji rozrušit a přál si, aby pochopila, jaký má vztah k rodině Renardových. Rosa pozorně naslouchala.

Zařízení celého domu svědčilo o tom, že je hluboce věřící. U stěny stál dlouhý rozkládací stolek, který byl upraven na jakýsi oltář pokrytý krajkovým přehozem. Na jednom konci hořely dvě votivní svíčky, na druhém stál zarámovaný obraz Panny Marie. Přes rám byl přehozený černý růženec.

Theo jí vylíčil, k čemu došlo minulou noc a jaké nebezpečí hrozilo jemu i Michelle. „Catherine poslala Michelle nějaký balíček,“ řekl.

Rosa přikývla. „Ano, já vím.“

Theo se snažil nedat najevo vzrušení. Jeho domněnka byla tedy správná.

„Jsem přesvědčený, že ti, kdo na nás útočili, chtěli balíček získat. Ale nepodařilo se jim to," dodal. „Teď ho má policie."

Rosa ztuhla. „A přečetl jste si, co v něm bylo?" zeptala se.

„Zatím ne," odpověděl Theo. „Ale jsem si jistý, že útok má na svědomí John Russell, a chci to dokázat. K tomu ovšem potřebuju vaši pomoc."

„Je to zloduch," zašeptala Rosa. „Po smrti půjde rovnou do pekla. Protože ji zabil, víte."

Řekla to jako naprostou samozřejmost, jako by se o tom už dávno psalo ve všech novinách.

„On zabil Catherine?"

„Ano. Nemůžu to samozřejmě dokázat," dodala rychle Rosa. „Ale srdce mi říká, že to udělal. Doktoři, co pak přijeli se sanitkou…, jeden z nich mi říkal, že se udusila karamelovým bonbonem." Rosa potřásla hlavou. „V tom okamžiku jsem to věděla."

„Jak jste to mohla vědět?"

„Catherine nikdy nejedla karamely. Viklal se jí můstek a pořád se bála, že jí praskne. Nikdy nevycházela z domu, ani k zubaři ne, a tak si dávala moc velkej pozor. Pan Russell jí každou noc přinášel krabici čokoládovejch bonbonů a pak zas šel za těma svejma děvkama, ale Catherine jedla jenom bonbony, který nejsou lepkavý. Karamely by se ani nedotkla."

Pokřižovala se a sepnula ruce jako v modlitbě. „Musíte najít důkaz, že to udělal, a dát ho zavřít. Vždyť by to byl hřích, kdyby takovýmu zločinci prošla vražda. Musíte to udělat, už kvůli Catherine a mně."

Theo přikývl. „Pokusím se," sliboval. „Catherine se dověděla o Johnově nevěře, že je to tak? A proto mu ve své závěti odkázala jenom sto dolarů."

„Ano, slyšela, jak s tou ženskou telefonuje. A Catherine přitom urážel a dával jí ty nejhorší jména. Celý dny potom proplakala," dodala Rosa. „Pak jednou večer slyšela, jak mluví s jakýmsi člověkem o penězích, který uložil na nějakej účet v cizině. Slyšela, jak mu říká, aby si nedělal starosti, že se o tom nikdo nedoví, protože má všechny záznamy doma na počítači."

Theo si začal dělat poznámky a Rosa dál vyprávěla, co se dověděla od Catherine.

„Jak se jí podařilo dostat se do jeho souborů? Jak je možné, že přišla na správné heslo?“

„Prozradil jí je samotnej John,“ řekla Rosa. „Tehdy samozřejmě nevěděl, že ho poslouchá, jak telefonuje, a v hovoru se dvakrát zmínil o Klubu střadatelů. Druhej den, když John odešel do práce a posluhovačka na nákup, jsem jí pomohla sejít dolů do jeho pracovny. Napsala to heslo poprvý, ale nedostala se tam. Víte, napřed se trochu spletla. Myslela si, že se jedná o Klub *střádalů*. Ale byla chytrá, a tak zkoušela jiný možnosti. A když nakonec napsala Klub *střadatelů*, ukázalo se, že je to správně.“

„Řekla vám Catherine, co v těch souborech bylo?“

„Řekla mi jenom, že její manžel dělá nějaký nezákonný transakce s penězma.“

Theo se poškrábal po bradě. „Kdy požádala svého advokáta, aby po její smrti počkal šest týdnů, než dokumenty odešle? Proč Johna rovnou neudala?“

„To byste nepochopil.“

„Zkuste mi to vysvětlit,“ vybídl ji Theo.

„Catherine měla hromadu dobrejch vlastností, ale taky vyžadovala, aby se všecko dělalo, jak chce ona. A přála si, aby její manžel respektoval manželskej slib.“ Rosa potřásla hlavou a dodala: „Nepovolila by mu rozvod, a taky nechtěla, aby ho po její smrti měla nějaká jiná. Ty papíry, co předala panu Benchleyovi, ho měly přinutit, aby se…“

„Držel zpátky?“ nadhodil Theo.

„Ano.“

„Setkala jste se někdy s někým z Johnových přátel?“

Rosa zavrtěla hlavou. „On do domu nikoho nezval. Myslím, že nechtěl, aby někdo Catherine viděl. Styděl se za ni, ale ani potom, když už jenom ležela v posteli a nevycházela ze svýho pokoje, si do domu nezval žádný kamarády.“

Theo zavřel zápisník. „Mohl bych vám položit jednu soukromou otázku?“

„Co chcete vědět?“

„Proč se tolik bojíte policie?“

Rosa se zadívala na své ruce. „Minulej rok se můj syn dostal do nějaký patálie. Policajti… vtrhli do domu uprostřed noci a vytáhli ho rovnou z postele. Odvedli ho do vězení a já jsem se o něho moc

bála. Catherine zavolala svýmu advokátovi a on jí poradil, aby se obrátila na někoho, kdo mýmu chlapci pomůže.“

„Na někoho, kdo se zabývá trestním právem?“

„Myslím, že jo,“ řekla Rosa. „Mýho syna pak propustili na podmínku, ale každou noc, kdy nepřijde domů, se bojím, že ho zas sebrali. Stýká se se špatnejma lidma a já se každej večer modlím, aby ho Bůh ochránil. Je to hodnej kluk,“ zašeptala, „ale snadno se nechá ovlivnit a udělá, co mu kdo řekne.“

„A o jaký problém se u něho jednalo?“

„Drogy,“ řekla Rosa a znovu se pokřižovala. „Bral od lidí peníze a prodával jim drogy. Ale už s tím přestal,“ dodala rychle. „Slíbil mi to a už to nedělá.“

Theo přikývl. „Rozumím,“ řekl. „Nechci vám nijak ztěžovat situaci, ale potřeboval bych ještě jednu věc… a vy ji máte, že, Roso?“

Kapitola 38

Chválabohu, že Catherine Russellová byla posedlá touhu mít všechno dvakrát. Theo na tuto její vlastnost spoléhal, a proto se vydal za Rosou. Catherine ho nezklamala. Skutečně si opatřila ještě jednu kopii inkriminovaných dokumentů a svěřila je Rose.

Theo neočekával, že od Rosy uslyší, že John zabil svoji ženu, ale nakonec si uvědomil, že by ho to vlastně nemělo překvapovat. Ten člověk je přece schopný všeho.

Kopie dokumentů, které Catherine poslala Michelle, ležely na sedadle vedle něj. Theo věděl, že potřebuje pár hodin, aby dešifroval kódy. U Rosy je přelétl jen zběžným pohledem, ale i tak poznal, že toho ničemu může žalovat za daňový únik, vydírání, podvod, nekalou soutěž, a to ještě není všechno. Detektiv Harrisová řekla Michelle, že list, který vytáhla z obálky, vypadá jako finanční zpráva, a měla pravdu. Ostatní papíry obsahovaly podrobnosti o každé transakci. Theo byl přesvědčený, že všechny jsou nezákonné, a během cesty do Bowenu promýšlel obvinění z dalších trestných činů, kterých se Russell mohl dopustit. Stačilo to k tomu, aby strávil zbytek života za mřížemi. Theo se chystal obvinit ho i z pokusu o vraždu – byl si jistý, že byl mezi včerejšími útočníky – ale tohle mu nemůže dokázat…, zatím. Také si přál spravedlnost v případě Catherininy smrti a potřeboval čas na získání důkazů, že se skutečně jednalo o vraždu.

Zabil ji opravdu John, nebo si někoho najal? Že by to byl důvod, proč do Bowenu přijela Harrisová? Řekla mu, že dostala hlášku, že se v okolí vyskytuje nájemný vrah. Mohl být Catherininým vrahem Monk a snaží se teď rovněž zmocnit se důkazního materiálu?

Kde je kruci Cameron Lynch? Underwood slíbil, že mu zavolá v okamžiku, kdy Lynche seberou. Právě on je klíčem k případu,

usoudil Theo. Jestli se mu ho podaří zlomit, mohl by dostat i ty ostatní.

Znovu začal přemýšlet o všech transakcích uvedených v dokumentech. U každého záznamu bylo v závorce připsáno písmeno označující člověka, který za ni nesl zodpovědnost. Věděl, že C s největší pravděpodobností znamená Cameron Lynch, *J* označuje Johna Russella, ale kdo jsou *P* a *D*? Klub střadatelů. Trefné jméno pro podvodnickou partu. Pro čtyři muže, kteří si nezákonným způsobem přišli na čtyři miliony dolarů.

„Dva a dva," řekl si Theo nahlas.

Pak se rozesmál. Catherine si udělala i kopii dopisu, který napsala Johnovi, a Theo si představoval, jak musel její manžel soptit, když si ho přečetl a zjistil, co mu provedla.

Ach Catherine. Byla to skutečně nevyzpytatelná žena.

Kapitola 39

V Labuti bylo nabito. Hostů, převážně rybářů, tu bylo tolik a chovali se tak hlučně, že se Michelle zdálo, že se jí třese podlaha pod nohama. Spolu s Noahem pracovala u baru a přijímala objednávky. Noah si však usnadňoval práci. Ať si host objednal jakýkoliv alkoholický nápoj, vždycky mu nalil pivo. Jediné, co kromě piva mohli dostat, bylo něco nealkoholického.

John Paul udržoval pořádek a uklízel ze stolů, zatímco Jake seděl na konci výčepního pultu u dveří do kuchyně se svým šéfovským zápisníkem a kuličkovým perem. Vyčistil starou bednu na rybářskou výstroj a udělal si z ní pokladnu. Ukládal do ní peníze účastníků závodů, aby se nepletly s platbou útraty u baru. Všichni opozdilci, kteří se chtěli na závody přihlásit, tvořili frontu, jež se táhla až k parkovišti. Každý musel zaplatit startovné v hotovosti – Jake nepřijímal šeky ani kreditní karty – napsat své jméno do zápisníku a pak dostal lístek s registračním číslem. Soutěžící rybáři zítra v pět ráno lístek odevzdají a obdrží identifikační štítek. Každý, kdo by se pokusil přijít dříve, aby měl sebemenší výhodu, bude automaticky diskvalifikován a žádný štítek nedostane.

Přijelo i pár přespolních ze sousedních farností. Preston a Monk se bez nesnází vmísili mezi ně. Stejně jako alespoň polovina návštěvníků měli i oni baseballové čepice a džíny, popíjeli pivo, postávali u hrací skříně a předstírali, že čekají, až se uvolní stůl.

Chovali se, jako by se náramně bavili. Preston se dal do řeči se třemi muži sedícími nad pivem u vedlejšího stolu. Vyprávěl jim jakousi rybářskou báchorku. Monk se k němu přidal a ukazoval jim návnady, které koupil v obchodě cestou do města. Na sobě měl rybářskou vestu, dost velikou, aby pod ní nebyla vidět jeho pistole. Na rozdíl od Prestona nebyl ochotný jít neozbrojený do hospody, kde se navíc potlouká agent FBI.

Preston si v nenucené konverzaci vedl lépe než Monk. Oba se však smáli a popíjeli, dokonce flirtovali s několika ženami kolem sebe. Přitom nespouštěli z dohledu Michelle a čekali, až se ve dveřích objeví Theo Buchanan.

John, Dallas a Preston se rozhodli, že bude bezpečnější a jednodušší, když se zbaví zároveň Michelle i Thea. Měli v plánu vylákat je ven, přitisknout jim na záda hlaveň pistole, odvést je do bažin a tam je zabít. Cameron byl mimo hru. Monk už dostal instrukce, aby se za ním vydal zpátky do New Orleansu, až bude mít hotovou práci v Bowenu. Přestože o způsobu vraždy obvykle rozhodoval Monk, tentokrát mu Dallas vysvětlila, že budou co nejrychleji potřebovat úmrtní list, aby mohli vybrat peníze z konta klubu. Protože všichni v Cameronově firmě věděli, jak je jejich kolega rozrušený a deprimovaný v souvislosti s vleklým rozvodem, Dallas navrhla, že by ho Monk mohl zastřelit jeho vlastní zbraní a na místě nechat dopis svědčící o sebevraždě.

Monkovi se už nechtělo pracovat na dluh. Konec konců, teď bylo v sázce víc. Když John namítl, že nemají možnost získat hotovost tak rychle, rozhodl se Monk vyjednávat. Věděl všechno o špinavých podvodech a o penězích, které na ně čekají, a tak jim nabídl, že jim tentokrát vypomůže za Cameronův podíl. Pokud šlo o Johna, Prestona a Dallas, čas byl pro ně kritický. Museli přistoupit na jeho podmínky.

Kde je Theo Buchanan? pomyslel si Preston. Kdyby nebylo těch tří u baru, pokusil by se dát do řeči s Michelle nebo s jejím otcem. Zeptal by se jí, kdo bude jejím partnerem na závodech – všiml si, že na startovní listině je vedle jejího jména napsáno Buchananovo – a pak by nenápadně vyzvěděl, kde Buchanan je.

U baru však bylo příliš hlučno a těsno, než aby s ní mohl promluvit. Bude muset počkat, až se prostor trochu uvolní. Napadlo ho, že většina rybářů odejde tak do deseti, protože v pět ráno už zas budou muset být u Labutě se svými čluny a rybářskou výstrojí. Závody oficiálně začínají ve čtvrt na šest.

John a Dallas seděli ve vypůjčeném voze na křižovatce asi půl kilometru odtud. Byli domluveni, že jim Preston zavolá. Čím déle čekali, tím byli nervóznější a rozrušenější. Co tam tak dlouho Monk s Prestonem dělají?

John otevřel láhev vody a napil se. „Ať se děje co se děje, uděláme to dnes. Je mi jedno, jestli se k tomu někdo připlete. Kdybych musel v té hospodě všechny pozabíjet, tak to, přisámbůh, udělám. Máme čím střílet a chci to mít za sebou. Proč Preston nevolá?“

„Viděl jsi přece auta na parkovišti. Určitě čeká na příležitost,“ řekla Dallas.

Kolem deváté to v hospodě ještě vřelo. Z hrací skříně se ozývala hlasitá hudba – zpíval Elvis – a hosté zvyšovali hlasy, aby se v tom rachotu slyšeli. Kdyby Michelle nestála na konci barového pultu u telefonu, neslyšela by ho zvonit.

Zvedla sluchátko k uchu a druhé si zakryla rukou, aby ji nerušil hluk. Přesto dobře nerozuměla a raději přešla do skladu. Z nemocnice jí volala Cherry Watersonová. Chovala se hystericky. Michelle vůbec nechápala, o čem mluví, a nakonec ji požádala, aby jí předala některou sestru.

O půl minuty později, jakmile sdělila sestře pár instrukcí, Michelle zavěsila a rozběhla se k Noahovi. „Musíme honem do nemocnice.“

Noah nechtěl slyšet podrobnosti. Pohled na Michellinu tvář ho přesvědčil, že situace je vážná. Odhodil ubrousek, hvízdl a kývl na Johna Paula. Oba pak přišli za Michelle do kuchyně.

„Co se děje?“ chtěl vědět její bratr.

„Potřebuju tvoje klíče od auta,“ řekl Noah.

„Johna Patricka trefila šipka. Zabodla se mu do prsou,“ vyhrkla Michelle a hnala se k zadnímu vchodu. Otevřela dveře a řekla: „Musíme jet.“

John Paul hodil Noahovi své klíče.

Michelle vzala do ruky Noahův telefon a cestou k autu vyťukala číslo rentgenu. Než Noah zavřel dveře, zavolal na Johna Paula: „Zatelefonuj Theovi. Je na cestě sem. Řekni mu, kam jedeme.“

Preston se nakonec protlačil davem a teď postával v blízkosti Jakea Renarda a předstíral, že studuje seznam závodníků připíchnutý na zeď. Napínal uši, aby mu neušlo ani slovo z toho, co John Paul otci říká. Sotva uslyšel, že Michelle jede do nemocnice a že John Paul bude telefonovat Theovi a žádat ho, aby přijel za ní, postavil sklenku na stůl a zamířil ke dveřím.

Na druhé straně místnosti zatím nějaký starší muž vyprávěl Monkovi o rybách. Zval ho, aby si přisedl ke stolu, kde seděl se svými přáteli, ale Monk odmítl, aby mohl předním oknem pozorovat parkoviště.

„Celý den jsem seděl u počítače," vymlouval se. „Co jste to říkal o tom duhovém pstruhovi?"

Muž potřásl hlavou, protože poznal, že Monk zjevně vůbec neposlouchal, a pak svoji historku začal vyprávět od začátku. Monk párkrát přikývl, aby se zdálo, že ho to zajímá. Když však spatřil Noaha a Michelle nasedat do staré dodávky, okamžitě vyrazil ke dveřím. Jeho společník za ním něco křičel, ale Monk si ho nevšímal a hnal se dál. Ruku držel v kapse vesty.

Preston kráčel přes parkoviště ke svému autu, hlavu skloněnou pro případ, že by se Michelle nebo ten agent FBI ohlédli. Monk ho brzy dohonil.

„Kam tak spěchají?"

„Do nemocnice," odpověděl Preston. „Buchanan tam jede taky. Jestli Clayborne nechá doktorku v nemocnici, můžeme Buchanana i ji vyřídit tam. Touhle dobou by tam nemělo být moc lidí. Většina chirurgů operuje ráno."

John změnil plán. Když mu Preston zatelefonoval a sdělil novinky, řekl: „Dallas a já počkáme v autě na parkovišti u nemocnice a sebereme Buchanana, až dorazí. Jestli se tam dostane dříve než my, půjde Dallas dovnitř a vyláká ho ven. Ty s Monkem běžte do nemocnice a sledujte doktorku. Až bude sama, skočte po ní, a pak se setkáme, jak bylo v plánu."

„S tím se běž vycpat," namítl Preston. „Slyšel jsem, jak její bratr říká, že bude operovat nějakého kluka. Myslím, že bychom ji měli zlikvidovat někde uvnitř. A agenta FBI můžeme taky přibrat, jestli se tam bude potloukat."

John zaskřípal zuby. „Zbláznil ses? Víš, kolik s ní bude lidí? Proboha, mysli. Chceme přece, aby to vypadalo jako útok na Buchanana. A taky chceme, aby si policie a FBI mysleli, že doktorka to odnesla, protože byla náhodou s ním."

„A co Clayborne?"

John se zamyslel a po chvíli řekl: „Jestli se připlete do cesty, budeš ho muset taky zabít."

„Panebože, kdyby nás někdo slyšel…," zasyčela Dallas.

„Sklapni,“ odsekl John. Pak pokračoval v rozhovoru s Prestonem. „V jakém voze jede doktorka?“

„Ve staré červené otevřené dodávce.“

John ukončil hovor a upustil telefon do klína. Dallas zamumlala: „Zpomal. Nemocnice je hned za rohem.“

Uvědomil si, že jede příliš rychle, a ubral plyn. „O čem se s tebou Preston dohadoval?“ zeptala se Dallas.

„Chtěl střílet v nemocnici.“

„Jak je možné, že jsme se dostali až k takovým koncům? Říkáš, že je třeba zabít dva, možná tři lidi, a já s tím souhlasím!“

„Nemáme jinou možnost.“

„Kecy. Mohli bychom si sbalit a odletět na Kajmany. Vzít peníze, rozdělit je na tři díly a zmizet.“

„Musíme počkat na Cameronův úmrtní list, jestli chceme ty prachy dostat.“

„Mohl by nám ho přivézt Monk.“

„Jak to, že si děláš starosti se zabitím těch tří, ale vražda Camerona tě nijak netrápí?“

„Je nám nebezpečný.“

„To je fakt,“ řekl John. „A Buchanan a jeho kamarádi zrovna tak. Takže dnes večer to musíme skončit.“

„Já myslím, že bychom měli celou věc odvolat.“

„Ne,“ vykřikl John.

„Začíná se nám to vymykat z ruky,“ konstatovala Dallas. „A všechno kvůli tobě, ty idiote.“

John sevřel pistoli. Měl téměř neodolatelné nutkání přiložit hlaveň k jejímu spánku a stisknout spoušť. Raději se zhluboka nadechl.

„Neopovažuj se mě podrazit,“ řekl. „Podívej se, tam je Prestonův vůz. On i Monk už musí být uvnitř.“

„Parkoviště je skoro prázdné. To je dobré.“

John natáhl krk směrem k parkovišti lékařů. Pak se usmál. „Dodávka už je tam.“

„Takže Clayborne se do Labutě nevrátil. Nejspíš je s doktorkou uvnitř.“

„V tom případě musíme počítat i s ním.“

„Zajeď k tomu tmavěčervenému nákladáku za stromy.“

John zahnul na stanovené místo, stáhl okénka a vypnul motor.

Dallas se natáhla k zadnímu sedadlu pro černou koženou bundu a oblékla si ji. V její kapse byla uložena malá poloautomatická pistole.

„Pokouším se promyslet všechny možnosti," řekla Dallas. „S Buchananem a doktorkou by neměly být problémy. Horší bude Clayborne. Je profesionál a bude ostražitý. Až dojde k nejhoršímu a já s Prestonem a Monkem je budeme muset vyřídit uvnitř, bude střílet a pokusí se nás oddělat."

„Tak ho vyřaďte ze hry jako prvního. Nezapomeň, že máte na své straně moment překvapení. Neví, že se objevíte."

„Ale bude… s tím počítat."

„Měli byste být schopní vylákat Buchanana ven."

„Já jenom říkám, že kdyby se něco nepovedlo, pak…"

„Poslouchej," řekl netrpělivě John. „Monk si bude myslet to, co ty. Možná byste si vy dva mohli vzít na starost Clayborna. A Prestonovi nechat Buchanana."

„Ty zbabělče. Měl bys jít dovnitř s námi."

„Doktorka mě pozná. Bylo by to riskantní. Co kdyby se objevila v hale a viděla mě? Ne, já počkám tady."

Dallas natáhla ruku a vytrhla klíč ze zapalování. Johna to urazilo. „Myslíš si, že bych ujel bez vás?"

„Jestli uslyšíš střelbu, mohlo by tě to napadnout."

John smířlivě zvedl ruce. „Fajn. Vezmi si klíče, ale ulož je někam, kde se k nim rychle dostaneme."

Postřehl, že se blíží jakési auto, a přestože na ně přes stromy nebylo vidět, přikrčil se. Vůz pokračoval v jízdě. Měli skvělé postavení. Vstupní dveře k příjmu byly přímo před nimi. Buchanan buď zaparkuje na parkovišti pro návštěvníky, nebo zajede k doktorčině dodávce o kousek dál. Ať tak nebo tak, nikoho z nich neuvidí.

„Jestli budu muset jít za ním dovnitř…, mohla bych si to šeredně odnést," dělala si starosti Dallas.

„Mysli na peníze," zašeptal sametovým hlasem John. „Mysli prostě na peníze."

Pak se oba svezli na sedadlech níž a mlčky čekali.

Kapitola 40

Theo vyřídil ještě jednu pochůzku a pak se odebral do nemocnice. Zastavil se v kancelářských službách a nechal si zhotovit kopie materiálů, které mu dala Rosa. Odtamtud zatelefonoval svému šéfovi do Bostonu a vylíčil mu, co se stalo. Předtím však požádal jednoho z pracovníků, aby jeho nadřízenému poslal dokumenty faxem.

Ještě zavolal místní útvar FBI, zjistil číslo jejich faxu a materiály poslal i jim. A protože byl unavený a zmocňovala se ho paranoidní podezíravost, zafaxoval je i k sobě domů.

Když vjížděl do St. Claire, všiml si, že signál jeho mobilu slábne. Baterie byla téměř vybitá. Chtěl zatelefonovat Benovi a požádat ho, aby se s ním sešel v nemocnici. I jemu hodlal dát jednu sadu svých kopií a požádat ho o spolupráci při pátrání. S takovou ovšem bude muset počkat a zavolat mu až z nemocnice. Během čekání na světelné křižovatce si papíry srovnal a zasunul do přihrádky v přístrojové desce.

Připadalo mu, že teď má věc zajištěnou ze všech stran, a znovu si v duchu promítal rozhovor s Rosou Vincettiovou. Ubohá žena se bála policie a při jejích nedávných zkušenostech se jí Theo ani nedivil. Se zbraněmi v rukou vtrhli o půlnoci do jejího domu, vytáhli jejího syna z postele, nasadili mu pouta a odvedli ho s sebou. Od té doby žije Rosa v hrůze, že se to bude opakovat.

„Věděla Catherine o vašem strachu z policie?“

„Ano, věděla,“ odpověděla Rosa. „Se vším jsem se jí svěřila. Byly jsme si blízké jako sestry. Spoléhala na mě.“

Když se s ní Theo loučil, řekla mu, že by se ráda v novinách dočetla o Johnově zatčení. Catherine totiž tvrdila, že kopie manželových tajných dokumentů postačí na to, aby seděl nadosmrti za mřížemi.

„Co jste vlastně s kopiemi chtěla udělat?“ zeptal se Theo. „Nevím. Catherine mi řekla, abych je uložila na bezpečné místo. Modlila jsem se… a čekala.“

„Na co jste čekala?“

„Že mi Bůh řekne, co mám s nimi udělat,“ odpověděla Rosa. Ujistil ji, že u něj budou dokumenty v bezpečí, poděkoval jí a odešel.

Teď, pár ulic před nemocnicí, pohlédl na digitální hodiny na přístrojové desce. Devět patnáct. Čas přímo letí, když se člověk dobře baví, pomyslel si. Nebylo také divu, že mu kručelo v žaludku a že každou chvíli zíval. Vždyť celý den nejedl ani nepil. Uvědomil si, že nutně potřebuje něco sníst a povzbudit se dávkou kofeinu. Možná že až se zastavím u Michelle a promluvím s Noahem, mohl bych něco dostat v nemocničním bufetu, napadlo ho.

Zahnul na příjezdovou cestu k nemocnici a všiml si, že pod stříškou před pohotovostí neparkují žádná auta, dojel ke značce zákaz parkování a nechal vůz na jednom ze stání vymezených pro policii.

Jakmile došel ke dveřím budovy, narazil na nějakého ošetřovatele. „Poslyšte, pane, tam nemůžete parkovat. Dostanete pokutu,“ upozornil ho muž.

„To je vůz FBI,“ vysvětlil mu Theo.

„Sakra,“ zamumlal John, když spatřil, že Buchanan zastavil těsně u budovy a vchází dovnitř.

Dallas otevřela dveře. „Zavolej Prestona a Monka. Řekni jim, že se s nimi setkám u schodiště na severní straně. Chci se tak domluvit pro případ, že bych měla s Buchananem problémy.“

Sotva za sebou přibouchla dveře a rozběhla se, John začal telefonovat. Když domluvil, sáhl na zadní sedadlo a vzal odtud svůj notebook. Pak vytáhl z přihrádky v přístrojové desce náhradní klíče od auta, které si při půjčování vozu vyžádal, a zastrčil klíč do startéru.

Dallas mu začala nedůvěřovat až v posledních chvílích. John se při tom pomyšlení usmál. Všichni – dokonce i cynický, rozmrzelý Cameron – byli přes všechny svoje rafinované machinace v podstatě naivní, pokud šlo o hodnocení jeho schopností.

Skutečně věřili, že se k penězům nemůže dostat bez nich. Ještě zábavnější mu připadalo, že jeho pilné včeličky si myslí, že se s nimi bude o peníze dělit. Ještě že existuje věc, jako je svěřenství.

Opřel se o opěradlo a čekal. Byla překrásná, teplá noc. Možná všechno dobře dopadne a on se nebude muset uchylovat ke svému náhradnímu plánu. Ale uvědomil si, že Preston má ve zvyku jednat ukvapeně. Byl přesvědčený, že nejspíš začne střílet. To by bylo zlé. Možná se tam postřílejí všichni.

Což by naopak mohlo být výhodné.

Theo se chystal vyjít nahoru do prvního patra, ale když přecházel halu, aby se dostal ke spojovacím dveřím ke schodišti, zakřičel na něho Elliott Waterson.

„Trenére, moji rodiče jsou nahoře!“

Mladík stál ve výtahu a přidržoval otevřené dveře. Zřejmě si myslel, že Theo přijel za Cherry a Darylem a chce s nimi počkat, než bude John Patrick po operaci.

Theo zamířil k němu. „Jak to jde, Elliotte?“

Chlapec začal plakat. Vypadal, jako by měl za sebou těžký boj. Oči napuchlé, nos červený, v očích smutný a zoufalý pohled.

Sklonil hlavu a zašeptal: „Slyšel jste, co jsem udělal svému bratrovi?“ Pak se nahlas rozvzlykal. „Trenére, všechno jsem zavinil já. Ošklivě jsem ho zranil.“

„Jsem si jistý, že to byla nešťastná náhoda, Elliotte.“

Theo věděl, že Michelle spěchala do nemocnice a že pacientem je John Patrick, hoch, který si přál, aby zastřelil Lois. Při rozhovoru s Michelliným bratrem se však nedověděl nic o tom, co se chlapci vlastně přihodilo, ani jak k úrazu přišel. Theo byl přesvědčený, že by Elliott mladšímu bratrovi nikdy záměrně neublížil. Byl to slušný kluk a pocházel z milující, pevně stmelené rodiny.

„Já vím, že jsi Johnu Patrickovi nechtěl ublížit.“

„Ale byla to moje chyba a on teď umře.“

Elliott málem Thea porazil, když se mu vrhl do náruče. Neovladatelně vzlykal a zabořil tvář do jeho ramene. Byl to vysoký, mohutný chlapec, skoro o patnáct kilogramů těžší než Theo, ale pořád ještě dítě, které potřebuje utěšit.

„Zkusíme najít tvoji matku,“ navrhl Theo. Elliott téměř nepřítomně koktal: „Neměl jsem…, nechtěl jsem…“

Theovi se svíralo srdce. Objal ho kolem ramen. „Dobře to dopadne.“ Bylo to však spíš vroucí přání než slib. „Nesmíš se vzdávat naděje, Elliotte.“

Vtom si uvědomil, že se výtah nehýbe. Natáhl ruku a stiskl tlačítko.

„Pověz mi, co se stalo.“

„Maminka mi říkala, abych mu nedával šipky. Říkala, že je ještě malý a že by si mohl ublížit, ale John Patrick si je moc přál k narozeninám, a tak jsem mu je přece jenom dal. Maminka se na mě hrozně zlobila,“ vysvětloval Elliott. „Měl jsem mu je zas vzít…, ale neudělal jsem to. Pověsil jsem terč na strom vpředu na zahradě a spustil jsem ho hodně nízko, aby se Johnu Patrickovi dobře házelo. Když se začalo stmívat a on už měl házení dost, vylezl si na strom jako obvykle. A já jsem sebral šipky a začal jsem je házet. Ustupoval jsem pořád dál a nakonec jsem je házel z dost velké vzdálenosti.“

Thea zamrazilo. Věděl, co bude následovat. Elliott nebyl schopný pokračovat. Pak se dveře výtahu se otevřely a Theo vyvedl chlapce ven. O stěnu proti výtahům se opíral Noah. Jakmile zpozoroval, že s Theem přichází Elliott, vykročil po chodbě, aby přivedl chlapcovy rodiče.

„John Patrick skočil ze stromu, zrovna když jsem hodil šipku,“ naříkal Elliott. „Zasáhl jsem ho do prsou, možná do srdce…, nevím, ale vůbec neplakal. Jenom vypadal tak překvapeně. Já jsem vykřikl ‚ne‘ a utíkal jsem k němu, protože jsem věděl, co bude chtít udělat. Pokoušel se vytáhnout šipku ven…, ale nešlo mu to…, vyčníval jenom konec s peříčky…, potom zavřel oči a skácel se k zemi. Úplně… se… sesypal. Myslel jsem si, že je mrtvý. I tatínek to viděl. Právě vystupoval z auta a chtěl jít domů. John Patrick umře, trenére, že? Já vím, že umře.“

Theo nevěděl, jak by měl hocha utěšit. Odkašlal si a energicky prohlásil: „Pojď se mnou. Najdeme tvoji matku.“

Na stěně před sebou uviděli ukazatele. K operačnímu sálu bylo třeba jít chodbou doleva. Noah jim zmizel z dohledu už před chvílí, a tak kráčeli dlouhou chodbou sami dva. Najednou z jedněch dveří vyhlédl Noah a vzápětí ustoupil stranou, aby udělal místo Cherry a Darylovi chvátajícím k Theovi.

Jakmile Elliott spatřil matku, pustil se Thea a rozběhl se k ní. Objal ji a pevně se k ní přivinul.

„Moc mě mrzí, co se stalo Johnu Patrickovi," řekl Darylovi Theo.

Muž vypadal, jako by od jejich posledního setkání zestárl o deset let. „Já vím, já vím," opakoval.

„Je ještě tak maličký," vzlykala Cherry.

„Ale silný," připomínal jí Daryl. „Přežije to."

„Jak dlouho už je na sále?" zeptal se Theo.

„Půl hodiny," odpověděl Daryl.

„A dověděli jste se něco? Jak operace probíhá?"

Elliott pustil matku a teď stál vedle ní a držel ji za ruku. Cherry vypadala jako duchem nepřítomná.

„Doktorka Mike před chvilkou poslala nějakou sestru, aby nám řekla, že všechno jde dobře. Slyšíš, Elliotte?" obrátil se Daryl na syna. „Právě jsi odešel hledat pastora, když k nám sestra přišla. Doktorka Mike říkala, že nad Johnem Patrickem bděl jeho strážný anděl, protože šipka minula tepnu. A operace prý bude trvat ještě asi hodinu."

„Možná budou mému synovi dávat transfuzi," řekla Cherry.

„Tak jsme si mysleli, že bychom měli jít do laboratoře a dát jim svou krev," vysvětloval Daryl, „pro případ, že by ji John Patrick potřeboval."

„Tobě krev nevezmou Daryle," namítla Cherry, „máš teprve pár týdnů po operaci."

„Stejně se jich na to zeptám."

„Já chci taky dát krev," ozval se Elliott. Ustoupil od matky, napřímil se a hřbetem ruky si otřel oči.

„Kde máte ostatní chlapce?" zeptal se Theo.

„Dole v bufetu," odpověděla Cherry. „Měla bych se za nimi podívat. Henry je určitě celý neklidný. Už dávno měl být v posteli a já jsem ani nevzala s sebou jeho peřinku. Rád si s ní zakrývá obličej, když si cucá palec," dodala a rozplakala se.

Daryl ji objal kolem ramen. „Henrymu se daří dobře. Reverendova žena říkala, že naše malé vezme k sobě domů a uloží je do postele," vysvětloval Theovi. „Měli by tu být každou chvilku, tak už radši pojďme do laboratoře, Cherry. Chci být zpátky, než přijde doktorka."

Daryl byl rozčilený. Theo chápal jeho potřebu něco dělat. Udělat cokoli, aby pomohl svému dítěti. Čekání přivádělo k šílenství i Thea a skoro si nedovedl představit, jakou úzkost musí prožívat rodiče Johna Patricka.

„Možná by tady měl jeden z nás zůstat," navrhla Cherry a vtom se otevřely dveře výtahu.

„Já zůstanu," řekl Theo. „Dám vás zavolat, kdyby se něco dělo."

Noah postával opodál, ale jakmile se zavřely dveře výtahu, přistoupil k Theovi. „Matka vypadá, jako by byla v šoku."

„Myslíš? Připadá ti to zlé?"

„Zdá se mi to dost vážné, ale přesně to nevím. Je to hrůza. Pozoroval jsem Mike přes okno. Stála u umývadla, drhla si ruce a dívala se na rentgenový snímek, který jí ukazoval nějaký lékař. Všude kolem nich pobíhali další lékaři a sestry a technici. Všichni vykřikovali nějaké příkazy, všichni kromě Mike. Ta jediná byla naprosto klidná." Z jeho hlasu zaznívalo obdiv. „Určitě ví, jak si poradit v krizi. Myslím, že právě proto se mohla stát chirurgem."

Theo přikývl. „Zrovna tak se chovala včera v noci, když kolem nás létaly kulky."

„To mi připomíná další věc: vyřídil jsi včera v New Orleansu všechno, co jsi potřeboval?"

„Ano," odpověděl Theo. „Nebudeš ani věřit, na co jsem přišel."

Pak Noahovi vyprávěl o Klubu střadatelů a o milionech uložených v bance na Kajmanských ostrovech. Pak vylíčil Noahovi důvody, které ho přivedly ke Cameronovi a k Rose a dodal: „Chci dostat Johna Russella, ale zdá se mi, že toho má na svědomí víc, než co je možné odhalit z jeho záznamů. Jen co detektivové seberou Camerona Lynche, promluvím si s ním. Ten mi určitě řekne, co potřebuju vědět."

„Podle toho, jak mi Nick líčil tvoje přesvědčovací schopnosti, je mi jasné, že ho přinutíš zpívat. Ale stejně bych se rád podíval na ty papíry."

„Kopie jsem ti uložil do přihrádky ve tvém autě."

„To tě napadlo?"

Theo se usmál. „Už jsem ti řekl, že další kopie šly k mému šéfovi, na FBI a ke mně domů?"

„Ne, s tím ses mi nesvěřil. Ale zmínil ses, že u jednotlivých transakcí byla písmena *J, C, P* a *D,*“ řekl Noah. „Škoda, že John neuvedl jejich celá jména.“

„Možná to udělala Catherine. Možná najdeme vysvětlení u těch papírů, které poslala Michelle.“

„John Russell je určitě *J* a Cameron Lynch *C*. Ale kdo jsou *P* a *D*?“

„To je zatím záhada, ale vsadím se, že brzo budeme znát odpověď. Detektivové Underwood a Basham a ještě pár dalších pročesávají New Orleans a shánějí Johnovy spolupracovníky. Nebude trvat dlouho a dovíme se všechna jména.“

„Možná bude něco vědět Harrisová. Už se ozvala?“

„Ne.“

Noah potřásl hlavou. „Takže nesplnila slovo. Uplynulo přece už víc než dvanáct hodin a slíbila, že ti potom dá všechny kopie.“

„Zřejmě bude zuřit, až zjistí, že jsem je dostal od Rosy.“

„Ale ty jí to nepovíš, že?“

„To si piš,“ odpověděl Theo. „O žádné informace se s ní dělit nebudu. Chci, aby se o všechno postarali Underwood a Basham a taky za to byli oceněni.“

V tom okamžiku uslyšel vyvolávat své jméno. Na stěně nedaleko výtahů visel telefon a Theo k němu zamířil, aby zavolal ústřednu. Jakmile se ohlásil, spojovatelka ho vyzvala, ať chvilku počká. Za pár vteřin se ve sluchátku ozval detektiv Underwood.

Jejich rozhovor byl krátký, avšak přinesl důležité informace. Nakonec Theo řekl: „Jasně, budu čekat. Ozvěte se.“ Zavěsil a obrátil se k Noahovi. „*Preston* a *Dallas*.“

„Jo? To bylo rychlé.“

„Jeden z detektivů zjistil jména od Johnovy bývalé milenky. Od nějaké Lindsey. Pokoušela se dostat do Johnova domu, kde prý si zapomněla nějaké oblečení. Říkala, že zná Camerona, ale s ostatními se nikdy nesetkala. Slyšela ovšem, jak s nimi John telefonuje, a vzpomněla si na jména *Preston* a *Dallas*, protože mu volali dost často.“

„Příjmení nezná?“

„Zatím ne. Ale víš co? Po Dallas se ptal ještě někdo. Jmenoval se prý Monk. Johnova milenka si na to dobře pamatovala, protože

John s ním v telefonu mluvil velmi uctivě, skoro jako by se ho bál.“

„Zajímavé,“ prohodil Noah. „A s ním nebo s někým z těch ostatních náhodou nemluvila?“

„Ne,“ odpověděl Theo. „Nesměla zvedat telefon. John jí řekl, že nechce, aby se lidé dověděli, že se s ní schází tak brzo po smrti své ženy. Taky detektivovi svěřila, že počítala s tím, že se s ní John ožení, ale před několika dny prý přišel domů a řekl jí, aby si sbalila své věci a vypadla. A nechoval se přitom zrovna příjemně.“

„A proto nám teď Lindsey s radostí všechno vyzvonila.“

„Přesně tak. Řekl bych, že Prestona a Dallas budou mít ještě před půlnocí.“

„Možná dřív,“ řekl Noah. „Jak se Underwoodovi podařilo najít tě?“

„Řekl jsem mu, že mě zastihne na mobilu nebo v Labuti. John Paul nebo Jake mu museli říct, že jsem v nemocnici.“

„Takže teď jenom musíme chvilku vydržet. Brzo by mělo být po všem.“

Theo hlasitě zívl a začal si masírovat týl. „Potřeboval bych kafe.“

„V čekárně je automat.“

„Výborně. Ale napřed se půjdu podívat na Michelle. Myslíš, že můžu jít dovnitř?“ zeptal se Noaha a kývl hlavou ke dveřím, nad nimiž nápis vyvedený velkými červenými písmeny jasně oznamoval: VSTUP ZAKÁZÁN.

„Jasně že můžeš. Já jsem tam šel. Můžeš se podívat oknem a uvidíš Michelle. Je na operačním sále vlevo za rohem. Jenom dej pozor, ať tě nikdo nevidí. Sestry mají tendenci přehánět. Já si teď vyřídím pár telefonátů,“ dodal Noah a vyšel chodbou směrem k čekárně. „Nemám ti přinést tu kávu?“

„Ne,“ odpověděl mu Theo. „Zajdu si pro ni sám.“ Měl už ruku na dveřích a chtěl do nich zatlačit, ale vtom si na něco vzpomněl, zarazil se a otočil se k Noahovi. „Hele, Noahu, víš co je opravdu zvláštní?“

„Co myslíš?“

„To, jak se Catherine zachovala…, že poslala dokumenty nic netušící příbuzné, kterou v životě neviděla.“

„John Paul přece říkal, že to byla divná ženská.“

„Byla.“

„Tím se to možná dá vysvětlit.“

„Jo. Možná,“ řekl Theo, ale přesvědčený nebyl.

Otevřel dveře a vstoupil do zakázaného prostoru. Cítil se jako dítě, které se vkrádá do kina na nepřístupný film. Málem očekával, že na něho někdo začne křičet nebo ho popadne za límec a vyvede ven.

Ocitl se uprostřed široké chodby s řadou otáčecích dveří a s výtahem. Zahnul doleva za roh. Proti stěně, kde chodba končila, stálo lehátko a vpravo byl chirurgický sál, kde operovala Michelle.

V těchto místech byla teplota alespoň o deset stupňů nižší. Theo uslyšel hudbu, a když došel o něco blíž, poznal i hlas. Zpíval starý dobrý Willie Nelson, Michellin oblíbenec. Theo ucítil prchavý závan vzpomínky. Pach vzduchu, píseň a chlad mu připadaly důvěrně známé. Možná proto, že vše ho obklopovalo při jeho vlastní nedávné operaci.

Zadíval se do čtvercového okna a překvapilo ho, jak je místnost za ním malá. Navíc byla přeplněná lidmi. Napočítal jich šest, včetně člověka, který seděl za pacientovou hlavou a sledoval údaje na přístrojích vedle sebe. Na Johna Patricka neviděl, ve výhledu mu bránila nějaká sestra, a zpočátku neviděl ani Michelle. Teprve až se pootočila, aby si od sestry vzala jakýsi nástroj, zahlédl její čelo. Chvíli ji pozoroval a cítil, jak jeho napětí pomalu mizí. Postupně se uklidňoval, zhluboka dýchal a uvědomil si, že je mu najednou dobře, protože má Michelle nablízku.

„Panebože, je to se mnou opravdu zlé,“ zašeptal si sám pro sebe, pak se otočil a kráčel zpátky ke kývacím dveřím. Napadlo ho, jestli v případě jeho vztahu k Michelle nejde o posedlost. Ne, určitě ne, řekl si vzápětí, ale bylo mu jasné, že svět se zdá trochu veselejší a rozhodně lepší, když je s ní.

Ztělesněním osobnosti vyznačující se posedlostí byla Catherine. Myšlenka na ni ho přivedla zpátky k hádance, kterou se snažil vyřešit. Rosa mu říkala, že Catherine chtěla dokumenty využít jako výhrůžku, která by Johna nutila chovat se slušně, dokud byla naživu. Proč však nepřikázala svému advokátovi, aby je po její smrti prostě předal policii? Obávala se, že by ji Benchley neposlechl, nebo se Rosina nedůvěra k policii přenesla i na ni?

Theo chápal, proč si Catherine vybrala Michelle. Věděla, jak je její sestřenice chytrá. Vždy, když jí Jake telefonoval, vychvaloval Michelle až do nebe, a Catherine, která se tak dověděla, čeho Michelle v životě dosáhla, si také byla jistá, že její sestřenice pochopí, co čísla a transakce v zaslaných materiálech znamenají. Možná jí připadalo, že Jake by jim nerozuměl – jeho dobromyslný zevnějšek venkovana vedl spoustu lidí k domněnce, že není tak inteligentní, jak ve skutečnosti byl. Na druhé straně však Catherine poznala, že umí být neodbytný, protože se s ní nikdy nepřestal stýkat. Telefonoval jednou za měsíc a nedal se odradit jejím chladným, odtažitým chováním. Catherine se zřejmě domnívala, že Jake se postará, aby se Michelle dokumentům důkladně věnovala a předala je na správná místa.

Sama se však na policii neobrátila a druhou kopii svěřila Rose. Proč to udělala?

Najednou ho odpověď doslova udeřila do očí. Protože věděla, že Rosa na policii nepůjde. A to znamená…

„Bestie," zašeptal si Theo.

Zuřil sám na sebe, že mu to trvalo tak dlouho. *Nezlob se, Catherine. Mám prostě dlouhé vedení.*

Nemohl se dočkat, až to řekne Noahovi. Strčil do dveří, prošel do haly a ve spěchu vrazil do vozíku s prádlem. Ten se zakymácel a popojel k protější stěně. Na Theovy nohy dopadl stoh ručníků a on v posledním okamžiku vozík zachytil. Pak si dřepl, a když začal sbírat rozházené ručníky, uslyšel zarachocení zastavujícího výtahu a vzápětí zašustění otevíraných dveří.

Z výklenku vedoucího k výtahu se vynořila vyšetřovatelka Harrisová. Na Thea ani nepohlédla a rychlým krokem mířila k čekárně.

Dnes neměla na nohou pořádné boty. Spěchala, jako přepracovaní policisté obvykle spěchají, protože mají neustále zpoždění, a vysoké podpatky klapaly o podlahu jako kastaněty.

Theo vyšel za ní a zavolal: „Nehledáte náhodou mě?"

Byla už téměř u čekárny. Poplašeně se obrátila, ruka jí sklouzla do kapsy, ale pak se usmála. „Kde jste se tak najednou objevil?"

Vykročila k Theovi a za ní se v hale objevil Noah.

„Byl jsem na sále," odpověděl Theo. „Hned se vám budu věnovat. Jenom si musím vyřídit jeden hovor." Obrátil se k

telefonu na stěně za sebou, zvedl sluchátko, vytočil spojovatelku a něco jí velmi tiše řekl. Pak zavěsil a znovu se usmál.

„Jak jste věděla, že jsem tady?“

„Jsem detektiv. Vím, jak mám hledat lidi.“ Harrisová se rozesmála. „Nějaký člověk v Labuti mi řekl, že jste tady, a vrátný mi vysvětlil, že jste v tomhle patře. Moc jsem toho nezjistila. Mám trochu zpoždění. Je to už déle než dvanáct hodin, ale zdrželo mě pár problémů. Snažím se aspoň dodržet slovo.“

„Nemyslel jsem si, že přijdete. Příjemně jste mě překvapila.“

„Mám kopie materiálů z balíčku, a protože jsem tak laskavá, nechám vás, abyste si je přečetl. Jenom nezapomeňte, že je to můj případ,“ dodala rychle.

„Ani se ho nedotknu,“ sliboval Theo. „A kde jsou materiály o Monkovi?“

„Asi jste mi nevěřil, když jsem vám řekla, že jsem toho neviditelného člověka pronásledovala tři roky. Ve skříni mám o něm tři velké šanony. Bude vám pár týdnů trvat, než všechno prostudujete.“

„Chcete, abych začal litovat, že jsem si o ně řekl?“

„Samozřejmě.“ Harrisová se otřásla. „Panebože, tady je ale zima. Jako v hrobce. Tak co chcete dělat? Mám vám ty šanony odnést do auta, nebo je chcete poslat jinam?“

„Mohli bychom je přenést do auta. Mohl bych s nimi začít ještě dnes večer.“

„Jak chcete.“

„Takže jste ještě nikoho nezatkla, že?“

Harrisová lehce přimhouřila oči. Theova otázka ji zjevně popudila. „Zatím ne,“ odpověděla ostře. „Zmizel. To mi udělá pokaždé. Vypaří se do vzduchu. Sledovali jsme ho až do motelu v St. Claire. Obklíčili jsme ho a uzavřeli prostor. Stál tam jeho vůz, parkoval přímo před dveřmi jeho pokoje, ale on byl pryč. Zřejmě musel odjet ve spěchu. Neměl čas sbalit si svoje věci ani oblečení. Doufám, že moji lidé budou mít tentokrát štěstí a získají aspoň nějaké otisky. Teď na tom pracují.“

„Myslíte, že bych za nimi mohl zajet a podívat se?“

„Samozřejmě, pokud se jim nebudete plést do práce.“

„Už jsem přece slíbil, že nebudu.“

„Tak dobře," řekla Harrisová. „Můžete tam zajet. Je to motel v St. Claire na rohu Fourth a Summit."

Stiskla tlačítko výtahu a čekala. Pohlédla nad dveře a všimla si, že svítí číslice čtyři. Chvíli stála vedle Thea a čekala. Pak znovu stiskla tlačítko.

Netrpělivě řekla: „Pojďme po schodech. Asi to bude rychlejší. Potřebuju se co nejdřív vrátit do New Orleansu."

„Čerstvé zprávy?"

„Jak to víte?"

„Jenom hádám. Než tam dojedete, bude dost pozdě."

Harrisová znovu pohlédla na číslice nad dveřmi. Pořád svítila čtyřka. „New Orleans nespí. Ve služebně bude rušno." Pak dodala: „Pojďme," a Theo o krok ustoupil.

Vyšetřovatelka vykročila jako první, ale vzápětí se zastavila. Před ní stál Noah, ruce založené za zády.

„Zdravíčko," řekl vesele.

„Tak tady jsi," řekl Theo. „Rád bych ti představil detektiva Harrisovou. Detektive, to je Noah Clayborne," dodal a položil jí ruku na rameno. „Noah pracuje pro FBI, ale je taky moc dobrý kamarád."

Theo ustoupil za policistku a Noah řekl: „Těší mě, detektive. Byl jsem jenom…"

Theo ustoupil o další krok. „Hej, Dallas," zavolal.

Instinktivně se obrátila. Vzápětí si uvědomila, co se stalo. Vytřeštila oči a trhla sebou, ale už bylo pozdě. Theo ji přirazil na dveře výtahu, čelem napřed, aby nemohla vystřelit z pistole, kterou, jak věděl, svírá v ruce ukryté v kapse.

Noah skočil vpřed a zkroutil jí paži za záda, pak ji silně udeřil do zápěstí, aby zbraň pustila z ruky. Pistole dopadla na podlahu a Theo ji odkopl stranou.

„Kde jsou tvoji kamarádi?" chtěl vědět Theo. Povolil sevření, aby ji mohl otočit k sobě. Využila toho a zaklela, trhla sebou a pokusila se kopnout Noaha do slabin.

„To se dělá?" zeptal se Noah a včas uhnul. „Kde jsou tvoji kamarádi?" zopakoval Theovu otázku mnohem ostřejším tónem.

Harrisová neodpovídala. Pevně svírala rty, zatínala zuby a vztekle se na něho dívala.

Theo opět zvedl oči k číslicím nad výtahem. Výtah se ze čtyřky nehnul. „Jsou u schodiště," řekl. „Zablokovali výtah, abych musel jít po schodech. Možná nevědí, že jsi tady."

„Vědí to, nebo ne?" zeptal se Noah Dallas. Jednou rukou ji držel za krk a tiskl ji pevně ke stěně výtahu.

Pokusila se pootočit a z plných plic zařvala: „Prestone!" Pak zkusila natočit hlavu doprava a znovu zaječela: „Monku! Rychle!"

Theo ji umlčel pěstí. Okamžitě zavřela oči, a když ji Noah pustil, zhroutila se v bezvědomí k zemi. Noah vyhlédl do chodby a zašeptal: „Připrav se." Rychle přejel rukou po Dallasině těle. V ramenním pouzdru našel pistoli a odepnul je. Pak ji otočil na záda a právě se chystal pátrat po dalším pouzdru nad kotníkem, když zaslechl slabé zavrzání otevírajících se dveří. Ukázal Theovi směrem k čekárně a naznačil mu, že zvuk se ozval odtamtud.

Theo ho také slyšel. Přikývl a postoupil o krok blíž. Noah objevil další pistoli připnutou nad kotníkem, vytáhl ji a zastrčil si ji za opasek. Pak sáhl do kapes jejích džínů, vzal z nich čtyři zásobníky a vstal. Dva zásobníky vsunul do Theovy zadní kapsy a podal mu pistoli i s pouzdrem, aby měl zbraň v každé ruce. S hlavněmi namířenými ke stropu se potom ukryli ve výklenku před dveřmi výtahu a čekali.

Vtom Theo uslyšel tiché klapnutí dveří. Zdálo se, že zvuk přichází od východu za čekárnou. Monk. Vzápětí se ozvalo další klapnutí, tentokrát na opačné straně haly u průchodu k operačnímu sálu. To znamená, že na druhém konci je Preston. Kde je John? Mohl by být ve výtahu? Nebo na schodišti?

Theo napínal uši, jestli uslyší kroky. Nic. Bylo naprosté ticho. Čekají snad, až s Noahem vyjdou do haly?

Srdce mu bušilo až v hlavě a dech se mu krátil.

„Počkáme," zašeptal Noah. „Až přijdou k nám."

Theo zavrtěl hlavou. Nevadilo mu, že je v pasti. Nemohl však čekat. A také nechtěl. Výtah stále vězel ve čtvrtém patře. Čekali na ně dva muži, aby je zlikvidovali, ale nebudou čekat dlouho, a jestli ze sálu vyjde Michelle nebo sestra, aby promluvila s Watersonovými, zastřelí ji.

„Michelle," odpověděl také šeptem. Noah přikývl a bylo jasné, že chápe.

Theo si zastrčil jednu z pistolí pod paži, sklonil se a vzal do ruky Dallasin střevíc. Pak jím mrštil do haly. Preston okamžitě začal střílet. Ozvaly se tři rány. A znovu nastalo ticho.

Vzápětí oba uslyšeli kvílející sirény. Přibližovaly se. „Policie?“ zeptal se Noah.

Theo přikývl a Noah pochopil, že požádal spojovatelku, aby ji zavolala. Theo zašeptal: „Nemůžeme čekat.“ Věděl totiž, že sirénu museli slyšet i Monk a John. Mohli si myslet, že patří sanitce, ale v každém případě se budou snažit mít svoji práci rychle hotovou. Ne, už nemůžou čekat ani okamžik. Theo udělal krok k hale. Noah do něho šťouchl. „Zády k sobě. Jinak se nám to nepodaří. Vyrazíme zároveň. Na tři.“

S připravenými pistolemi se oba zhluboka nadechli. Noah se otočil zády k Theovi a zašeptal: „Jedna.“

Theo koutkem oka postřehl, že se Dallas pohnula. Zvedla se na kolena a v rukou měla pistoli, kterou Theo předtím odkopl. Mířila na Noaha. Theo vystřelil. Dveře výtahu se otřásly a kulka zasáhla Harrisovou těsně pod krk. S očima vytřeštěnýma úžasem dopadla na záda. Za okamžik se její oči zavřely a hlava jí klesla. Mrtvá žena se sesula u dveří výtahu.

Noah jí věnoval jen letmý pohled a počítal dál „Dvě…“ Natočil se a ramenem se dotkl Theova.

„Jdem na to,“ zašeptal Theo.

„Teď!“

Theo a Noah vyrazili do chodby. Každý si našel svůj cíl, zamířil a vypálil.

Noah zasáhl běžícího Monka, ale ten ani nezpomalil. Otevřel dveře a vrhl se ke schodišti. Noah běžel za ním, protože věděl, že mu Theo bude krýt záda, tak jako on je kryl jemu. Když se dostal ke dveřím, přitiskl se ke stěně, rozrazil dveře a znovu vystřelil. Monk na něho čekal. Vypálil zároveň s Noahem. Jeho kulka pronikla do dveří a Noah včas uskočil. Následovala dávka dalších výstřelů, vyrývajících díry do dveří a do stěn, až z nich létaly úlomky omítky. Vzduchem vířil našedlý prach. Ozýval se ohlusující třeskot. Výstřely mu ještě zněly v uších, ale přece jen se mu zdálo, že uslyšel ženský výkřik. Nebyl si však jistý. Ohlédl se, zpozoroval, že Theo běží a střílí po muži, který se ukryl za dveřmi k operačnímu sálu.

Běž doprava. Doprava. Co nejdál od Michelle.

Theo vyrazil kupředu a proběhl dveřmi. Vrhl se k zemi, pak se bleskurychle převalil a přitom se modlil, aby se Preston pokusil dostat k východu.

Pistole v jeho levé ruce byla prázdná. Nemohl ztrácet čas nabíjením. Theo věděl, že za dalšími kývacími dveřmi čeká Preston. Zvedl se, postřehl, že se kolem okna mihl stín, a věděl, že bude muset běžet za roh a držet se mimo dostřel.

Podařilo se mu to, ale měl namále. Jedna kulka mu prolétla těsně kolem tváře. Ze sálu vyběhla sestra a křičela.

„Vraťte se zpátky," zařval Theo a vytáhl z pistole prázdný zásobník. Pak sáhl po dalším, který měl v kapse, a vsunul ho na místo. Sestra zmizela v sále. Theo se tiskl zády ke stěně a čekal. Uslyšel tlumený zpěv Willieho Nelsona.

Pomalu, s ramenem přitisknutým ke zdi, postupoval k rohu. Náhodou zavadil o vypínač a v okamžiku, kdy píseň dozněla, celá chodba ztemněla. Světlo proudilo jen oknem ze sálu, ale to Theovi úplně stačilo. Kam zmizel Preston? Podařilo se mu zmocnit se rukojmí? Nebo našel cestu ven? Musel tudy přece proběhnout, nebo ne?

Kde je kruci policie? Nikdy není tam, kde ji člověk potřebuje, pomyslel si Theo. *Tak honem, Bene. Pohni se. Ať se z toho všichni dostanem.*

Kolem mě nepronikneš, Prestone. V žádném případě. Zůstaň, kde jsi, Michelle, Nevycházej ven, dokud to neskončí. Pak si vzpomněl na pojízdné lehátko a pomalu se vracel zpátky, až na ně narazil. Zaklínil nohu za kovovou tyč konstrukce a táhl lehátko k rohu.

No tak. Rychle. Ukaž se.

Michelle právě dokončila poslední steh a poté, co anesteziolog odstranil tubus, čekala na nádherné první zakašlání. Dítě zvládlo operaci výborně. Pokud nedojde k žádným komplikacím, bude John Patrick už za měsíc zas lézt po svém oblíbeném stromě. Samozřejmě za předpokladu, že ho matka bude ochotná spustit z očí.

„Tak honem, zlatíčko. Zakašli," šeptala Michelle. O vteřinu později se z drobného hrdla ozvalo tiché zasténání a vzápětí suché

zakašlání. „Jde to dobře," řekl anesteziolog. Stáhl chlapci masku a zazubil se. „Má štěstí."

„Skvělá práce," pochválila Michelle svůj tým.

Náhle uslyšela z chodby zvuk výstřelů. Na sále zavládl zmatek. Jedna ze sester zaječela a rozběhla se ke dveřím, aby zjistila, co se stalo, a vůbec nevnímala, že ji Michelle i Landusky vyzývají, aby nikam nechodila. Pak Michelle uslyšela Theův hlas přikazující ženě, aby se vrátila.

„To je Theo? Stalo se mu něco?" starala se Michelle.

„Nevím. Co se tam proboha děje?"

Na to nikdo neznal odpověď. Jejich hlavní starostí byl pacient. John Patrick už zase sám dýchal a jeho dech zněl čistě a zdravě. Landusky rychle pomohl odsunout stůl k boční stěně. Jedna ze sester tam přemístila stojan. Pak se spolu s další sestrou naklonila nad chlapcem, aby ho chránila, kdyby do sálu vtrhl někdo se střelnou zbraní. Landusky měl stejný nápad. Stál za hlavou Johna Patricka, držel mu ruce u tváře a skláněl se nad ním. Ostatní se krčili na druhé straně stolu a čekali. Michelle si nemohla dovolit myslet na Thea. V hlavě měla jediné: jak vetřelci znemožnit, aby pronikl na sál.

„Jestli tady bude někdo střílet, může vyletět do vzduchu celé patro," zašeptal Landusky. „Láhve s kyslíkem a…"

„Pšš," zašeptala Michelle. Ona i všichni ostatní si dobře uvědomovali, jaké nebezpečí jim hrozí.

Michelle napjala uši a poslouchala. Co je to za šumění? Jako by se otáčela odstředivka. Ach bože, to se automaticky převíjí páska s Williem Nelsonem. Až se přetočí na začátek, začne se přehrávat znovu. Magnetofon stál na stole u stěny na druhé straně dveří. Zakrývala ho sterilní rouška.

Michelle toužila zavolat na Thea. Samozřejmě si uvědomovala, že to nemůže udělat. *Jen ať se mu nic nestane. Jestli je zraněný…, jestli krvácí, zatímco já se schovávám za dveřmi… Ne. Nesmím na to myslet.* Kde je Noah? Proč Theovi nepomůže? Nebo je tam s ním? *Theo, kde jsi?*

Theo se krčil za lehátkem. Byl připraven. Blížícího se protivníka spíš vycítil, než uslyšel. V tom okamžiku vší silou kopl do lehátka, aby zasáhl Prestona, který vyběhl zpoza rohu a střílel do chodby. Konstrukce do něj narazila, ale příliš jím neotřásla.

Preston lehátko lehce zadržel paží, pak se do něj opřel a poslal je zpátky na Thea, až ho přirazilo zády ke stěně.

Theo ucítil tvrdý náraz a svezl se k zemi. Když se Preston snažil odstrčit lehátko z cesty, aby mu nebránilo ve střelbě, Theo se pod ním obrátil a vypálil. Kulka zasáhla Prestona do levého stehna. Avšak zdálo se, že ani to mu příliš neublížilo. Snažil se co nejrychleji znovu nabít a prázdný zásobník jeho pistole hlučně dopadl na podlahu. Vtom však Theo zařval jako medvěd v útoku, ramenem nadzvedl lehátko, jednou rukou je přidržel a odrazil jím Prestona zpátky. Pak přes matraci padající z lehátka vystřelil. Prestonovi se podařilo pootočit a kulka ho jen škrábla do ramene.

Co ho ksakru konečně zastaví? Když se Preston snažil uhnout za roh, Theo znovu zamířil a vystřelil. Ozvalo se jen tupé cvaknutí. Zásobník byl prázdný. Theo sáhl do kapsy a vytáhl další z těch dvou, které mu před chvílí dal Noah, nasadil ho a přikrčil se, protože v tom okamžiku začal Preston opět střílet.

Jedna kulka mu lehce zavadila o čelo. Kolik jich ještě má? uvažoval Theo. Bude-li mít štěstí, možná dvě. Maximálně tři. Když se pokusil dostat z dostřelu, ucítil palčivou bolest v paži.

Lehátko teď leželo na boku. Chválabohu, pomyslel si Theo a plazil se k němu, aby se za ním ukryl.

Preston se vrhl k němu, ale Theo prudce vymrštil nohu a kopl ho do kolena. Přesto se mu ho nepodařilo zneškodnit. Jen zavrávoral a vystřelil do stropu.

Náhle se rozlétly dveře za rohem. Preston se ani neohlédl. Byl jen pár kroků od ztemnělé místnosti, všiml si kývacích dveří a věděl, že se blíží čas, kdy nebude mít šanci. Vtrhl do dveří operačního sálu a doufal, že najde další východ ven.

Na okamžik se zarazil, mžoural ve tmě a naslouchal. S namířenou pistolí v ruce se obrátil směrem k Michelle.

Slyšela jeho těžké oddechovaní. Byl velmi blízko. Ještě krok a vrazí do ní. Věděla, že bude muset ucouvnout, aby se mohla pořádně rozehnat. Ale zřejmě by mě uslyšel, napadlo ji.

Proč se nehýbe? Poznal snad, že je u ní? Stačilo by mu udělat jediný krok.

Potřebovala něčím odvést jeho pozornost. Čímkoliv, co by ho na okamžik zaujalo, aby mohla udeřit. Pomohl jí Willie Nelson. „Všem dívkám, které měl jsem rád…“ V okamžiku, kdy zazněly

první tóny písně, se Preston prudce otočil a vypálil několik ran na magnetofon. Michelle, v rukou hasicí přístroj, se rozmáchla a zasáhla jím Prestona do brady.

„Rozsviťte," vykřikla, zatímco Preston zavrávoral a snažil se ustoupit zpátky do chodby. Michelle se vrhla za ním a znovu ho udeřila, tentokrát do hlavy. Zdálo se, že druhá rána je účinná. Preston se opět zapotácel a s tupým zaduněním vrazil do stěny.

Michelle zůstala stát. Theo skočil před ni, aby ji kryl, protože Preston právě zvedal pistoli. Theova kulka ho zasáhla do břicha. Theo pak pomalu couval a zády odstrkoval Michelle zpátky do operačního sálu, mimo nebezpečí.

Preston klesl na kolena. Vtom se nad ním objevil Noah a vykřikl: „Odhoď zbraň!"

Preston se otočil a zamířil. Nepodařilo se mu však stisknout spoušť. Noah vypálil dřív. Jedna kulka mu prolétla spánkem. Preston dopadl tváří na zem. U jeho hlavy se rychle rozlévala kaluž temné krve.

Michelle postrčila Thea vpřed, aby nestál ve dveřích, a zavolala do sálu. „Všechno v pořádku. Probuďte pacienta."

Theo se opřel o stěnu, pak se pomalu svezl dolů a posadil se na zem. Noah si dřepl vedle Prestona a vytáhl mu z ruky pistoli.

V okamžiku se zdálo, jako by všichni najednou začali mluvit a hlučet. Theo zavřel oči a zhluboka dýchal. Uslyšel vrzání koleček, to ze sálu vyšly sestry s lůžkem Johna Patricka a projely s ním kolem Prestona.

Michelle poklekla vedle Thea. Stáhla si rukavice a jemně mu ohmatala škrábnutí na čele.

„Jsem už na to starý," zamumlal Theo.

„Není ti nic?" zeptal se Noah a zasunul pistoli do pouzdra.

„Ne. Podařilo se ti dostat Monka?"

„Ne."

„Ne?" vykřikl Theo. Snažil se uhnout z dosahu Michelliny ruky a pohlédnout na Noaha.

„Nevím, jak se mu to podařilo, ale je pryč. Přitom vím, že jsem ho zasáhl," řekl Noah. „Všechny východy jsou hlídané a policie prohledává každé patro, ale jemu se podařilo zmizet ještě předtím."

„To přece nemůžeš vědět."

„Nějaký pacient vyhlížel z okna a viděl muže, který běžel přes záhony nahoru do kopce. A byl prý divně zkroucený.“

„Co John Russell? Ten se vůbec neobjevil?“ zeptal se Theo.

„Ne,“ odpověděl Noah.

„Potrhal sis stehy,“ řekla Michelle.

„Cože?“

Opakovala své sdělení ještě jednou a znělo to jako výčitka. Theo se zrovna díval na Noaha a přemítal, jestli měl bílý poprašek na tváři už předtím, a tak ji poprvé příliš nevnímal. Teď na ni konečně pohlédl. A když spatřil slzy stékající po jejích tvářích, užasl. Není tak tvrdá, jak se zdálo. Alespoň ne ve vztahu k němu.

„Neudělal jsem to schválně, miláčku.“

Pokusil se jí jednu slzu setřít. Odstrčila ho. „Budu tě muset znovu sešít.“ Třásla se teď jako alkoholik, který se dlouho nenapil. „Podívej se, jak se mi třesou ruce.“

„Takže budeme muset počkat, než v nich zas udržíš jehlu a budeš se moct pustit do práce.“

„Vrhl ses přede mě a on po tobě mohl střílet. Zachoval ses jako hrdina, ty blázne. Vždyť tě mohl zabít.“

Tentokrát se nenechal odstrčit. Vzal její tvář do dlaní a zašeptal: „Já tě taky miluju.“

Kapitola 41

Vždycky je třeba mít náhradní plán.

Když po cestě k nemocnici svištěly dva policejní vozy s rozsvícenými světly a houkající sirénou, bylo Johnovi jasné, že je nejvyšší čas zmizet. Přikrčil se na sedadle – což sice nebylo nutné, ale vedl ho k tomu instinkt – a nastartoval. Počkal pár vteřin, než uviděl, že policisté běží do nemocnice. Pomalu vycouval z parkoviště, otočil auto a zvolna se rozjel.

Ve skutečnosti mu bylo jedno, jsou-li jeho přátelé živí, nebo mrtví. Proč by mu na tom mělo záležet? Ať tak nebo tak, jeho plány to nijak neovlivní.

I kdyby je policie dostala živé a oni vyklopili všechno, co vědí, je pozdě. A kdyby se nějakým zázrakem podařilo jednomu nebo dvěma uniknout, ani to by nevadilo. John měl dost času převést peníze z konta Klubu střadatelů na svůj účet ve Švýcarsku, který si zřídil už před lety. Měl s sebou i svůj notebook a Dallas se ho kupodivu ani nezeptala, proč si ho vzal. Jediné, co musí udělat, je dostat se k telefonu a vyťukat pár příkazů do počítače. Pak bude mít vystaráno na celý zbytek života.

Především se však musí dostat co nejrychleji pryč. Za pár minut může někdo z policistů vyběhnout ven a uzavřít výjezd na hlavní cestu.

„Hmm," zašeptal si. Možná tam hlídkují už teď. Usoudil, že by bylo riskantní nechat se zastavit. Znovu zacouval na parkoviště, obrátil vůz a téměř krokem vyjel po úzké asfaltové cestě pro provozní obsluhu za nemocnicí.

V tom okamžiku spatřil Monka belhajícího se do kopce za silnicí. Jednu ruku si tiskl k boku. Zasáhla ho snad kulka? Zdálo se, že ano.

John se zasmál. Takovou příležitost si přece nenechá ujít. Nikdo tu není. Nikdo ho neuvidí. A dluží Monkovi pěkné peníze.

„Hmm," zašeptal znovu. *Udělej to,* našeptával mu jeho vnitřní hlas. *Udělej to, a hned.*

Rozhodl se. Prudce stočil volant, přejel přes obrubník a šlápl na plyn. Monk uslyšel zvuk motoru a otočil se. Když spatřil Johna, zastavil se a čekal.

Myslí si, že jedu pro něho. John se rychle přibližoval k Monkovi a pak najednou ještě přidal plyn. Výraz, který se objevil na Monkově tváři, jakmile si uvědomil, co se stane, byl vysloveně k smíchu. Zdálo se, že je v šoku.

John se však přepočítal. Myslel si, že se Monk vrhne doleva, a mírně pootočil volantem, aby na něj mohl najet přímo, ale Monk uskočil na opačnou stranu, takže vůz o něho jen zavadil.

John se neodvážil couvnout a zkusit to znovu. „No tak dělej, co můžeš," zabručel, znovu sjel z obrubníku a vyrazil na cestu. Prokličkoval nejbližším okolím nemocnice a o šest ulic dál vjel na hlavní silnici. V té chvíli věděl, že je v bezpečí.

Vzal do ruky mobil, vyťukal číslo pilota, kterého si najal před několika měsíci, a řekl mu, že za tři čtvrtě hodiny přijede na státní letiště. Na křižovatce zahnul doleva a zamířil opačným směrem, než byl New Orleans. Nikdy se nebude moct vrátit. I kdyby si opatřil novou totožnost – pas měl uložený v pouzdru u notebooku – věděl, že do Spojených států už nikdy nepřijede.

Žádná škoda, pomyslel si. Má konec konců své miliony, které mu zajistí všechno, co potřebuje ke štěstí. John obvykle nemíval škodolibou radost, ale teď ji přece jen pocítil. Vždyť se mu podařilo zorganizovat dokonalou vraždu.

Kapitola 42

Michelle dopsala záznam o operaci a pak šla na pooperační pokoj za Johnem Patrickem. Sestra už k němu zavedla rodiče a Daryl s Cherry teď stáli ruku v ruce nad lůžkem svého syna. Elliott čekal za dveřmi, protože byl tak rozčilený, že dokázal po mladším bratrovi jen pokukovat škvírou mezi dveřmi.

„Nejhorší má za sebou," řekl Daryl. Pak pohlédl na Michelle. „Měla jste dnes pořádné trápení, že? Policie hlídala schodiště i výtahy, takže nám bylo jasné, že se něco děje, ale že je to taková hrůza, to jsme nevěděli."

„Já jsem ráda, že jsme to nevěděli," řekla Cherry a papírovým kapesníčkem si otřela koutky očí.

„Slyšeli jsme výstřely. Slyšela je celá nemocnice, ale věděli jsme, že byste nedovolila, aby se Johnu Patrickovi přihodilo něco zlého."

„Přes noc tady bude doktor Landusky," řekla Michelle. „Ale kdybyste chtěli, abych zůstala i já…"

Daryl jí skočil do řeči: „Vy jste svůj úkol splnila a já ani nevím, jak se vám odvděčím. Jen jděte domů."

Michelle sešla dolů na pohotovost, kde čekal Theo. Představa, že další týden bude moct nerušeně spát, jí připadala úžasná. Přemítala, jestli je stejně unavený jako ona. Sešila mu znovu ránu na paži, ale když za ním teď přišla, seděl na lehátku, na koleno si tiskl pytlík s ledem a s někým telefonoval.

Jakmile vstoupila, zavěsil. „Detektivové Underwood a Basham sebrali Camerona Lynche. Byl docela ochotný mluvit. První, co řekl, když mu sdělili jeho práva, bylo, že nehodlá přiznat spoluvinu za vraždu Johnovy manželky. Říkal tomu smrt z milosrdenství."

„A to mu připadá, že je v pořádku?" zeptala se Michelle a kroutila hlavou.

„Nevím, jakou báchorku si vymyslí," řekl Theo. „Ale v každém případě hlavním motivem byly peníze."

Přitáhl Michelle k sobě a objal ji kolem pasu. Potřeboval ji mít nablízku, dotýkat se jí. Nahoře před operačním sálem nastal okamžik, kdy myslel, že ji ztratí, a teď si uvědomoval, že na tu strašlivou chvíli nikdy nezapomene.

Políbil ji na krk. U přepážky stála sestra a dívala se na ně, ale jemu to nevadilo. A podle toho, jak se k němu Michelle tiskla, poznal, že ani jí to nevadí.

Vtom do místnosti vstoupil Noah.

„Co to máš na tváři?" zeptala se Michelle.

Noah zamířil k zrcadlu nad umývadlem, aby se na sebe podíval. „Zřejmě omítku a prach," řekl a otočil kohoutkem.

Zatímco se umýval, Theo mu sdělil novinu o Cameronovi. „John už vybral peníze z konta na Kajmanských ostrovech. Převedl je někam přímo z počítače."

„Kam je převedl?" zeptal se Noah.

„To ještě nevím, ale dělají na tom Underwoodovi lidé. Byla to zajímavá parta," dodal.

„Klub střadatelů? Co vidíš zajímavého na takových deviantech?" chtěl vědět Noah. Otřel si tvář do papírového ručníku a odhodil ho do koše. Pak se otočil, zkřížil paže na prsou a čekal na Theovo vysvětlení.

„Když John účet zřizoval, řekl svým kamarádům, že pokud budou chtít peníze vyzvednout, musí do banky přijít všichni. Tvrdil, že je to bezpečnostní opatření, ale samozřejmě lhal. Od začátku s nimi hrál falešnou hru a Dallas, Preston i Cameron byli tak hloupí, že mu věřili i poté, co je přesvědčil, aby mu pomohli obstarat nájemného vraha jeho ženy."

„Proč je k tomu vlastně potřeboval?"

„Na Monka měla kontakt jedině Dallas," řekl Theo. „Není mi jasné, proč do toho zasvětil i další dva. Ale svoje akce měli zajištěné ze všech stran. John z bankovní. Byl právníkem a měl vedoucí postavení ve svěřenském útvaru. Cameron využíval svoji makléřskou firmu k tomu, aby obíral klienty o jejich úspory. Dallas se starala o záležitosti policie a Preston pracoval v úřadu okresního prokurátora a zabýval se případnými problémy se zákonem. Dallas nelhala, když tvrdila, že Monk je jako duch. Opravdu má o něm

pořádně tlustý spis, kde je sepsáno všechno, co kdy provedl. Musela se nějak krýt. Teď jsou ty materiály u Underwooda. Řekl mi, že Monk nedávno zabil nějakou dívku a že si ho k vraždě najal její otec. Mají už dostatek důkazů, aby otce zatkli, a chystají se to udělat každou chvíli."

„Doufám, že ve vězení shnije," řekla Michelle.

Theo přikývl. „Underwood si myslí, že Monk má zajímavý zvyk." Pak zvedl sáček s ledem a odložil ho na stůl za sebou.

„Jaký?" zeptala se Michelle. Postřehla, že Theo zkřivil tvář, když zvedal nohu. Sebrala sáček a znovu mu ho přiložila na koleno.

„Vždycky pokládá vedle své oběti růži, obvykle na její postel, protože většinou zabíjí v noci."

„Takže detektiv Harrisová nelhala," podotkla Michelle.

„Byla chytrá," řekl Theo. „Co nejvíc se držela pravdy, aby ji nikdo nemohl přistihnout při lži."

„Jak jsi vlastně poznal, že k nim patří?" zeptala se Michelle.

„Když byl Noah v New Orleansu, požádal jsem ho, aby ji prověřil," vysvětloval Theo. „Připadalo mi divné, že by její kapitán Noahovi neřekl nic o případu, na němž pracuje. Noah je ovšem zvyklý jednat s nepříjemnými detektivy, kteří neradi spolupracují s FBI, a tak předpokládal, že se kapitán vymlouvá úmyslně. Myslel jsem si, že kapitán možná neví, co Harrisová chystá, ale dál jsem se tím nezabýval. Prostě jsem to nechal být a šel jsem dál."

„Měl jsem si udělat čas a promluvit s ostatními detektivy," řekl Noah. „Zjistit, jak se jim s ní pracuje."

„Asi by se s tebou moc nebavili," řekl Theo.

„Pořád nechápu, jak jste si to všechno dali dohromady, Theo," ozvala se Michelle.

„Řekla mi to vlastně Catherine," odpověděl Theo. „Byla opravdu velice chytrá a já jsem si nakonec uvědomil, proč to provedla tak složitě. Nechtěla, aby její advokát předal materiály policii, protože věděla, že někdo z členů Klubu střadatelů je detektiv. Druhou kopii dokumentů svěřila Rose, u níž si mohla být jistá, že se na policii také neobrátí. Opravdu nevím, co si myslela, že Rosa udělá. Snad že je pošle…, ne, vážně nevím kam."

Zívl a dodal: „V každém případě se okruh těch, kdo museli pracovat u policie, zúžil na Prestona a Dallas. Pak se Harrisová

objevila v bundě, když bylo venku nesnesitelně horko a vlhko. Tehdy vstoupila do haly a v okamžiku, kdy se ke mně otočila zády, jsem viděl, že sahá za sebe a odepíná přezku z pistole, ale druhou ruku drží v kapse. Došlo mi, že tam schovává další zbraň.“

„Mě by zajímalo, kam zmizel John Russell,“ nadhodil Noah.

Theo přikývl. „Jednou ho dostaneme.“ Pak znovu zívl. „Pojeďme domů.“

„Já jsem připravená,“ ozvala se Michelle.

„Noah dnes bude spát ve tvém pokoji pro hosty,“ řekl Theo. „Pro jistotu.“

„Snad si nemyslíš, že John nebo Monk…“

Theo ji přerušil. „Ne, ale bude se mi líp spát a tobě taky.“

Pak zamířili ke dveřím. Theo objal Michelle kolem ramen a kráčeli bok po boku.

„Musím se zastavit v motelu a vzít si své věci,“ řekl Noah. „Jak se daří tomu klukovi, Mike? Řekni mi nějakou radostnou zprávu.“

„Brzo bude v pořádku,“ ujistila ho. „Nebylo to tak zlé, jak se zpočátku zdálo.“

„Štve tě, že ti Monk unikl?“ zeptal se Theo.

„Nemohl jsem být na dvou místech najednou,“ odpověděl Noah. „Bylo mi jasné, že se musím vrátit a zachránit ti krk, a policie už uzavírala východy. Myslel jsem si, že ho dostanou.“

„Krk jsem tady zachraňoval já, a to tobě,“ namítl Theo.

„Kecy. Kde mám klíče od vozu?“

„Nechal jsem je v autě.“

„Noahu, jak víš, že jsi Monka zasáhl?“ zeptala se Michelle. „Viděl jsi, že by upadl?“

„Ne, neupadl,“ vysvětloval Noah. „Ale na dveřích a na schodech byla krev. Musel jsem ho střelit do boku. Vyběhl na střechu, dostal se na druhou stranu budovy a pak dolů po požárním schodišti.“ Obrátil se a přes rameno zavolal: „Zatím na shledanou.“

„Nemohl bys ještě chvilku počkat a podívat se, jestli se mi podaří nastartovat dodávku?“ požádala ho Michelle.

Byla ráda, že si na to vzpomněla, protože Noah musel nakonec dodávku nastartovat pomocí drátu. Theo trval na tom, že bude řídit sám, a zdálo se, že jeho levé noze nečiní žádný problém ovládat spojku.

„Asi budu spát až do poledne,“ řekla Michelle.

„To nepůjde. Musíme vstávat a vyrazit na ryby.“

Michelle zaúpěla. „Já zůstanu doma.“

„Budeš muset jet se mnou. Jsi moje partnerka.“

„Copak nevíš, že nemáme loď? Ta moje vězí někde v křoví a bez ní to nevyhrajeme. Nejlepší místa jsou hluboko v bažinách.“

„Tvůj tatínek požádal Johna Paula, aby nám půjčil svoji. Už kotví u mola za Labutí.“

Tohle Michelle slyšela nerada. „Nejradši bych zůstala v posteli, ale rozhodnutí nechám na tobě. Přece jenom jsi můj společník.“ Přivinula se k němu, položila mu ruku na stehno a zašeptala, jak nejvášnivěji dokázala: „Udělám všechno, co si budeš přát.“

„To je těžká věc,“ ošíval se Theo. „Podívej se. Buď můžu vstát před svítáním – a to bych opravdu rád udělal – posadit se do člunu a celý den si dělat starosti, jestli mi na hlavě nepřistane nějaký had, přitom se potit a odhánět komáry, nebo…“

„Ano?“ pobídla ho s úsměvem Michelle.

„Mohl bych celý den zůstat v posteli a svádět překrásnou nahou dámu. Jo, jo, je to vážně těžké.“

„Kdo říkal, že budu nahá?“

Vrhl na ni pohled, při kterém se jí zrychlil tep. „To je přece samozřejmé, zlato.“

„Ach jo.“

„Ty se červenáš. Po tom všem, co jsme…“ Michelle mu zakryla ústa. „Pamatuju si všechno, co jsme dělali.“

Najednou si uvědomila, že zahnul nesprávným směrem. „Kam jedeš?“

„K McDonaldovi. Mám hlad jako vlk.“

„Doma je spousta jídla.“

„Na tu chvilku mi bude stačit cheeseburger.“

„Tak dobře, v tom případě nic nenamítám.“

Za okamžik Theo zjistil, proč Michelle vůbec neprotestovala. Věděla totiž, že u McDonald’s je zavřeno. Když se dostali domů, první, co ho zajímalo, bylo, jak ji nejrychleji svléknout, a na jídlo už neměl ani pomyšlení. Michelle se chtěla osprchovat, což mu vyhovovalo, protože se mohl sprchovat s ní.

Do postele se svalili zároveň a pak se milovali. Theo přitiskl Michelle k matraci, ruce jí sevřel nad hlavou, aby se ani nehnula, a

šeptal jí všechna láskyplná slůvka, jež potřeboval vyslovit a která Michelle potřebovala slyšet.

Potom přišla na řadu ona. „Řekni to," zašeptal Theo.

Michelle chtěla mluvit co nejstřízlivěji. „Až se vrátíš domů a ke své práci…"

„Řekni to," opakoval Theo.

„Budeš se na to všechno dívat jako na… chvilkovou známost."

„Má to být začátek naší první hádky?"

„Ne, já jenom…"

„Řekni to."

V očích se jí objevily slzy. „Vždyť jsme se sotva poznali…"

„Řekni to."

„Miluju tě," zašeptala Michelle.

Měl takovou radost, že ji políbil; pak se obrátil na bok a přitáhl si ji k sobě. Rozplakala se mu v náručí. Věděl proč. Myslí si, že se vrátí do Bostonu a jeho život půjde dál… bez ní.

Rozzlobil by se, kdyby si neuvědomil, že žena, kterou tolik miluje, o mužích neví vůbec nic. Počkal, až se vypláče a přestane škytat. Pohladil ji po zádech a řekl: „S Rebekou jsem chodil celý rok, než jsme spolu začali žít. A teprve za další rok jsme měli svatbu, a víš co?"

Michelle zvedla hlavu, aby mu viděla do tváře. „Co?"

„Ani po takové době jsem ji neznal tak dobře, jako znám tebe. Život je příliš krátký, Michelle. Chci být s tebou. Chci s tebou zestárnout."

Zoufale si přála mu uvěřit. Věděla, že jí říká pravdu, ale zároveň byla přesvědčená, že až se vrátí do Bostonu, ke své práci, k rodině a přátelům, uvědomí si, že jeho místo je tam.

„Vezmi si mě, Michelle."

„Musíš zpátky do Bostonu. Pokud si i za půl roku budeš přát to, co mi říkáš teď, požádej mě znovu."

„Tak dlouho bez tebe nevydržím."

„Chci, abys uvažoval rozumně. Dám ti půl roku," opakovala Michelle.

Obrátil ji na záda, pak se přesunul nad ni a opřel se o lokty, aby ji netížil. Jak ji miloval! I když byla tak umíněná.

Už se nehádal. Myslel na jiné věci. Začal ji znovu laskat, až ji přiměl roztáhnout nohy.

„Vyhrála jsi, má milá. Půl roku.“

Kapitola 43

Vydržel tři dlouhé týdny plné trápení.

Pak zavolal stěhovací firmě, naložil své lodě, dal je odvézt a prodat, sbalil si věci a naskládal je do kufru auta a vyjel do Bowenu. Nejprve se zastavil v Labuti, aby se pozdravil s Jakem a oficiálně požádal o ruku jeho dcery.

Potom zamířil domů. K Michelle. Zaklepal na dveře, a když otevřela, sevřel ji v náručí a řekl jí tónem nepřipouštějícím pochybnosti, že v žádném případě nemíní zůstat půl roku bez ženy, kterou miluje. Zůstane u ní a ona se s tím bude muset smířit.

Neprotestovala – ani nic neříkala, protože ze všeho nejvíc ho toužila líbat – ale Theo nezůstal u toho. Řekl jí, že si v Bowenu otevře kancelář a bude konkurovat všem vydřidušským advokátům ze St. Claire, že kromě toho bude pár dní v týdnu pracovat i pro státní správu v New Orleansu – ministerstvo ho nechtělo jen tak propustit – a že bude mít dost peněz, aby se uživili.

Ve skutečnosti by mohl odejít na odpočinek už teď, a to díky své sestře Jordan. Celá jeho rodina investovala do její společnosti a ona všem zajistila značné jmění. Nakonec Michelle prozradil, že už zatelefonoval Conradovi a sdělil mu, že podepíše smlouvu se školou a začne dělat trenéra.

Pak ji políbil a řekl jí, jak velice ji miluje.

„Přijel jsem do Bowenu hledat to, co jsem ztratil. Chtěl jsem zas cítit vášeň a být plný energie. Teď se mi zdá, že zase žiju. A chci žít tady a s tebou, Michelle. Jsem tu doma.“

Po Michellině tváři stékaly slzy. „Miluju tě, Theo.“

Pevně ji k sobě přivinul. „Jestli mě *ještě někdy* pošleš pryč, přísahám, že udělám něco tak ostudného, že si to budeš nadosmrti pamatovat. A lidé z Bowenu o tom budou vyprávět ještě našim vnoučatům.“

„Jsem lékařka," připomněla mu Michelle. „Mě žádnou ostudou nevyvedeš z míry."

„Jo? Takže bych mohl zavolat do nemocnice, až budeš na vizitě, a požádat spojovatelku, aby dala vyvolat doktorku Chytrolínovou?"

Michelle o krok ustoupila, aby se mu mohla podívat do očí. „To bys přece…"

„Vsaď se."

„Už tě nikdy nepošlu pryč. Slibuju."

Napětí v Theových ramenou povolilo a začalo se mu lépe dýchat. „Chci, abys se mnou příští víkend jela na bratrovu svatbu. Bude to v Iowě. Chci, abys poznala moji rodinu, která se tam sjede. Souhlasíš miláčku?"

„Theo, víš určitě…"

„Vím," řekl vroucně Theo. „Může tě přece zastoupit Landusky, ne? Tvůj otec říkal, že sis ještě nevzala žádné volno."

„Kdy jsi s ním mluvil?"

„Při cestě sem jsem se zastavil v Labuti. Vezmeš si mě, Michelle?"

„Ano." Jak je to jednoduché, napadlo Michelle. Zaplavila ji nesmírná radost a rozplakala se. „Požádal jsem tatínka o tvoji ruku."

„To je hezké."

„Plakal."

Michelle opět vstoupily do očí slzy. Pak ji však Theo rozesmál, protože dodal: „I John Paul se rozplakal."

„Zvykne si na tebe."

„Celé město bude jásat. Vždyť se ti všichni snažili pomoct, abys ulovila ženicha."

„Cože?"

Theo se zazubil. „Právě proto nebyly u všech pochoutek pro mě žádné lístečky s nápisem ‚vítáme vás v Bowenu'. Jak to že jsi na to nepřišla? Každý věděl, že patříme k sobě, jenom tobě to nedošlo."

Než se mohla urazit, že se na ni tak smluvili, Theo ji znovu políbil. Pak pohlédl na hodinky.

„Musím jet, miláčku. Ať nepřijdu pozdě na trénink."

Stála na verandě a dívala se za ním. Pak si povzdechla. Musí začít plánovat svatbu. Uvažovala o věcech, které bude muset

zařídit, a dospěla k závěru, že kdyby si pospíšila, mohla by to stihnout do půl roku. Ano, dalo by se to zvládnout za šest měsíců.

Byli oddáni o tři měsíce dříve.

Svatbu měli nádhernou a hostinu velkolepou. Michellini bratři Remy a John Paul šli za mládence a Theovy sestry Jordan a Sydney za družičky. Svědky byli Theův bratr Nick a Mary Ann.

Nevěsta celá zářila, ale byla strašlivě nervózní, především při cestě s otcem k oltáři. Uklidnila se, teprve až k ní přistoupil ženich ve smokingu, který mu nesmírně slušel, a zamrkal na ni.

Otec chtěl pronajmout celý sál v některém vybraném hotelu v New Orleansu, ale Theo a Michelle o tom nechtěli ani slyšet. Přáli si, aby se oslava konala v Labuti.

Protože nemínili ustoupit, Jake to nakonec vzdal, ale rozhodl se věnovat část peněz z Catherinina dědictví, aby dal svůj lokál trochu do parády. Labuť na štítu zůstala, protože si myslel, že dodává budově ten pravý švih. Nechal však vydláždit parkoviště a vypůjčil si obrovský bílý stan, do něhož rozestavil stoly pokryté bílými ubrusy a vyzdobené květinami.

Najal také kapelu, i když nakonec jejího bubeníka musel zastoupit Theův bratr Zachary. Bubeník Elton Spinner se totiž nenápadně vytratil, když se dověděl, kolik představitelů zákona se na oslavě objeví. Zdálo se, že se bojí, aby k němu někdo z nich nepřišel se zatykačem.

Theo stál vedle svého bratra Nicka a díval se, jak Michelle tančí s jejich otcem. Laurant, Nickova žena, tančila s malým Johnem Patrickem; Noah objímal Mary Ann a spolu se pohupovali v rytmu hudby, zatímco Jake vytáčel v kole Theovu matku.

„Nic nového o Johnu Russellovi? Ani o Monkovi?“ vyzvídal Nick. „Noah mi říkal, že sledovali každou stopu…“

„Nebude trvat dlouho a dostanou je.“

„To zní optimisticky.“

„Mám přece svatbu. Dnes si trochu optimismu můžu dovolit.“ Nick zavedl řeč na příjemnější téma. „Co závody, vyhráli je Noah s Jakem?“

„Jo, vyhráli. Peníze z výhry věnovali fotbalovému týmu. Všichni hráči mají nové chrániče a Jake se pokouší přijít na to, jak by na jejich kopačky dostal reklamu na Labuť.“

Nick se usmál. „Takže k tomu všemu z tebe bude ještě i fotbalový trenér, jo?“

Theo nemohl spustit oči ze své krásné nevěsty a teprve po chvíli bratrovi odpověděl: „Ano, už je to tak.“

Nick se zasmál. „Je prima, že máme v rodině doktorku. Ale něco mi řekni…“ Nedopověděl a šťouchl bratra do lokte, aby upoutal jeho pozornost.

„Copak?“

„Jak se to mohlo stát?“

„Co jak se mohlo stát?“

„Že ses tady stal trenérem.“ Theo se zazubil. „To ten kluk…“

Kapitola 44

Měl za sebou další nádherný večer v ráji. Vzduch byl svěží a čistý; obloha plná hvězd zářících nad zlatým městem.

John, na sobě hedvábný župan a sametové trepky, stál na terase svého luxusního bytu pod střechou a vyhlížel do noci. Život snad nemůže být lepší, než je, napadlo ho. Upil brandy z křišťálové sklenky a spokojeně si povzdechl. Kolem něj se linuly sladké noční vůně.

Bylo to jako sen. Měl nový život, novou totožnost a tolik peněz, že mu k životu postačí jen úroky. Což mu připadalo úchvatnější než celá krása kolem.

Za sebou uslyšel zašustění a věděl, že žena v jeho pokoji se obléká. Zavolala na něho. Ohlédl se právě v okamžiku, kdy mu poslala vzdušný polibek a vyšla ze dveří. Tahleta, pomyslel si, byla lepší než ostatní, a věděl, že si ji pozve znovu. Možná bych jí mohl zavolat už zítra, řekl si, ale pak si vzpomněl, že se domluvil s jednou blondýnou. Jak se vlastně jmenuje? Nepamatoval si. Vzpomněl si však, čím ho zaujala. Trochu mu připomínala Dallas, a možná proto po ní toužil. Vzpomínky na minulost. Na Klub střadatelů. Připadalo mu, jako by od těch dob uplynula celá věčnost, a přece do letadla nastoupil teprve před půlrokem. Dallas a Preston byli mrtví. Dočetl se o nich v novinách a často se přistihl, že uvažuje, jak zemřeli. Zabil je Buchanan, nebo je má na svědomí ten druhý? Jak se jmenoval? Clayborne. Ano, to je ono.

Paradoxní je, přemítal, že nejslabší člen klubu přežil. Chudák Cameron. John věděl, jakou klaustrofobií trpí. Jak se mu asi líbí život ve vězení, napadlo ho. Usmál se. Kdo ví, jestli se z toho už nezbláznil.

Monk je zřejmě také po smrti. Viděl na jeho košili krev. Nemohl riskovat a vyhledat lékařskou pomoc a Johna napadlo, že nejspíš někam zalezl jako zraněné zvíře a ve svém úkrytu zemřel.

Dopil brandy a sklenku odložil na stůl. Zívl, prošel obývacím pokojem a vyšel do haly. Sex ho unavil a zítra bude mít perný den. Chystal se brzy vstávat, aby byl do devíti na své jachtě. A před výletní plavbou si ještě musí sbalit věci.

Otevřel dveře ložnice, vstoupil dovnitř a rozsvítil. Ve vzduchu ještě cítil parfém své návštěvnice. Opět se usmál. Ne, život už skutečně nemůže být krásnější.

Otočil se k posteli, protáhl se a rozvázal pásek županu. Vykročil, ale vzápětí zůstal stát jako přibitý. „Ne!“ vykřikl. „Ne!“

Uprostřed saténové pokrývky ležela rudá růže.

Nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová

Slitování

Z anglického originálu MERCY,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS, New York 2002,
přeložila Magda Cindričová.
První vydání.
Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2003,
jako svou 144. publikaci.
Vytiskl FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

ISBN 80-86508-33-1